

Uğur Mumcu _ Bir Pulsuz Dilekçe
Kitaplar, uygarlığa yol gösteren ışıklardır.

UYARI:

www.kitapsevenler.com

Kitap sevenlerin yeni buluşma noktasından herkese merhabalar... Cehaletin yenildiği, sevginin, iyiliğin ve bilginin paylaşıldığı yer olarak gördüğümüz sitemizdeki tüm e-kitaplar, 5846 sayılı kanun'un ilgili maddesine istinaden, engellilerin faydalanabilmeleri amacıyla ekran okuyucu, ses sentezleyici program, konuşan "Braille Not Speak", kabartma ekran ve benzeri yardımcı araçlara, uyumlu olacak şekilde, "TXT", "DOC" ve "HTML" gibi formatlarda, tarayıcı ve OCR (optik karakter tanıma) yazılımı kullanılarak, sadece görme engelliler için, hazırlanmaktadır. Tümüyle ücretsiz olan sitemizdeki e-kitaplar, "engelli-engelsiz elele" düşüncesiyle, hiçbir ticari amaç gözetilmeksizin, tamamen gönüllülük esasına dayalı olarak, engelli-engelsiz yardımsever arkadaşlarımızın yoğun emeği sayesinde, görme engelli kitap sevenlerin istifadesine sunulmaktadır. Bu e-kitaplar hiçbir şekilde ticari amaçla veya kanuna aykırı olarak kullanılamaz, kullandırılmaz. Aksi kullanımdan doğabilecek tüm yasal sorumluluklar kullanana aittir.

Sitemizin amacı asla eser sahiplerine zarar vermek değildir.

www.kitapsevenler.com web sitesinin amacı görme engellilerin kitap okuma hak ve özgürlüğünü yüceltmek ve kitap okuma alışkanlığını pekiştirmektir.

Ben de bir görme engelli olarak kitap okumayı seviyorum. Sevginin olduğu gibi, bilginin de paylaşıldıkça pekişeceğine inanıyorum. Tüm kitap dostlarına, görme engellilerin kitap okuyabilmeleri için gösterdikleri çabalardan ve yaptıkları katkılardan ötürü teşekkür ediyorum.

Bilgi paylaşmakla çoğalır.
Yaşar Mutlu

İLGİLİ KANUN:

5846 sayılı kanun'un "Altıncı Bölüm-Çeşitli Hükümler" bölümünde yer alan "EK MADDE 11" : "ders kitapları dahil, alenileşmiş veya yayımlanmış yazılı ilim ve edebiyat eserlerinin engelliler için üretilmiş bir nüshası yoksa hiçbir ticari amaç güdülmeksizin bir engellinin kullanımı için kendisi veya üçüncü bir kişi tek nüsha olarak ya da engellilere yönelik hizmet veren eğitim kurumu, vakıf veya dernek gibi kuruluşlar tarafından ihtiyaç kadar kaset, CD, braille alfabesi ve benzeri formatlarda çoğaltılması veya ödünç verilmesi bu Kanunda öngörülen izinler alınmadan gerçekleştirilebilir."Bu nüshalar hiçbir şekilde satılamaz, ticarete konu edilemez ve amacı dışında kullanılamaz ve kullandırılmaz. Ayrıca bu nüshalar üzerinde hak sahipleri ile ilgili bilgilerin bulundurulması ve çoğaltım amacının belirtilmesi zorunludur."

Bu e-kitap görme engelliler için düzenlenmiştir.

Kitap taramak gerçekten incelik ve beceri isteyen, zahmet verici bir iştir. Ne mutlu ki, bir görme engellinin, düzgün taranmış ve hazırlanmış bir e-kitabı okuyabilmesinden duyduğu sevinci paylaşabilmek tüm zahmete değer. Sizler de bu mutluluğu paylaşabilmek için bir kitabınızı tarayıp, kitapsevenler@gmail.com adresine göndermeyi ve bu isimsiz kahramanlara katılmayı düşünebilirsiniz.

Bu kitaplar, size gelene kadar verilen emeğe ve kanunlara saygı göstererek, lütfen bu açıklamaları silmeyiniz.

Siz de bir görme engelliye, okuyabileceği formatlarda, bir kitap armağan ediniz...

Teşekkürler.

Ne Mutlu Bilgi için, Bilgece yaşayanlara.
www.kitapsevenler.com

Tarayan: Yaşar Mutlu
www.kitapsevenler.com
www.yasarmutlu.com
e-posta kitapsevenler@gmail.com

Uğur Mumcu _ Bir Pulsuz Dilekçe
Bir pulsuz

14. BASIM

uğur mumcu J
BİR PULSUZ DİLEKÇE
ISBN 975-478-126-5

Bir Pulsuz Dilekçe, Uğur Mumcu / 14. Basım, 1993 / Kapak, Erkal Yavi / Kapak Baskısı, Özyılmaz Matbaası / İç Baskı, Yaylacık Matbaası / Cilt, Aziz-Kan Miicellithanesi / Kitabı Yayımlayan, Tekin Yayınevi, Ankara Cad. No: 43 İSTANBUL
Tel: 527 69 69-512 59 84 Fax:5111122

UĞUR MUMCU
BİR PULSUZ DİLEKÇE
Ondördüncü Basım
TEKİN YAYINEVİ
MARATON

Doğan Avcıoğlu

Türkiye'de Ecevit'in ün kazandırdığı deyimle, dört yıldır bir seçim ekonomisi uygulanıyor. 1974 başında ' tütün taban fiyatlarını ölçsüz biçimde yükseltmekle başlayan bu politika, seçimle gelmiş muhtarlara bütçeden maaş verip memurlaştırma girişimlerine kadar, uzanıyor. Parlamentoda temsil edilen partiler, gelir, dağılışındaki eşitsizlikleri düzeltmek yerine, giderek ağırlaştıran enflasyona dayalı »sosyal demagoji», yar rışına kendilerini kaptırmış bulunuyorlar.

SEÇİM EKONOMİSİ

Ecevit, 3 Haziran 1976 tarihinde yaptığı bir konuşmada bu gidişe Türkiye'nin dayanamayacağını ileri sürüyordu:

Seçime yaklaşılana aylarda ilerisi çok fazla düşünülmeden seçmeni tatmin etmeyi gözetici politika lar uygulanabilir. Halen zengin ülkelerin bile seçim ekonomisi denen bir sürece, ancak birkaç ay tahammülü vardır. Türkiye'nin hiç tahammülü yoktur. Fakat 1,5 yıldır Türkiye'de en sorumsuzca bir seçim eken nomisi uygulanıyor. Eğer seçimler, 1977 Ekim'inden önce yapılmayacak olursa, daha 1,5 yıla yakın bir süre bu sorumsuzluk devam edecektir.»

Partilerimiz bu sorumsuzluğu elbirliğiyle sürdürüyorlar. Seçim ekonomisinin ykıntılarına, sürekli ve

5

yüksek oranlı enflasyona aldırış edenimiz pek yok. Seçim ekonomisinin, aydınlık sonuçlarına yol açacağı umuduyla ekonomik bunalım görmezlikten geliniyor.

BÜYÜK KOALİSYON

Seçimler bir aydınlık getirebilecek mi? Büyük partilerimizin her ikisi de, tek başlarına iktidar olabilmek için olağanüstü bir çaba gösteriyorlar. MSP ise, «anahtar parti» durumunu daha dört yıl sürdürebilme inadında. Oysa yalnız iç sermaye çevreleri ve etkin bürokratik kesimler değil, ABD'den NATO'ya ve Ortak Pazar'a kadar uzanan ve gittikçe artan ölçüde borç alabilmek için el açmak zorunda kaldığımız dış çevreler, MSP anahtarını kırmaya kararlı gözüküyorlar. Bu nedenle, eğer seçimlerde bir parti tek başına iktidar olamaz ise, borç para musluğunu elinde tutan dış çevrelerin MSP ile koalisyonu önlemek ve bir AP-CHP koalisyonu gerçekleştirmek için olağanüstü baskılara girişeceklerini beklemek gerek. Büyük partilerin bu baskılara önümüzdeki dönemde de dayanabil-meleri eskisi kadar kolay değil.

Böyle bir koalisyon, Türkiye'nin demokratikleşme sürecinin belli bir süre durdurulması ve engellenmesi demek... Onun içindir ki, demokrasiden yana çevreler, CHP'nin tek başına iktidara gelmesini istiyorlar.

ECEVİT'İN «KATKI» POLİTİKASI

CHP Genel Başkanı, tek başına iktidara gelebilmek için, herkesi hoşnut etme ve iç ve dış etkin çevreleri yatıştırma politikası izliyor. Ecevit, yeterli oy'un bu yoldan sağlanacağı inancında. Ecevit'in tek başına oluşturduğu program, CHP'li Belediye Başkanı Vedat Dalokay'ın deyimiyle, «herkese cennet vaad ediyor» ve varlıklılardan dahi herhangi bir özveri istemekten çekiniyor. Sanayicilerin bile artık yakındığı AET-Tür-

6

kiye Ortaklık Andlaşmasına karşı çıkmaktan, antiem-peryaüst bir tutum takınmaktan. ABD ile anlaşmazlıkları ele almaktan dikkatle kaçınıyor. (*) Program, demokratik özgürlükler konusunda da genel deyimlerle yetiniyor. Bazı dağ köyleri için havai hat bile vaad ettiği halde, ünlü 141 ve 142. maddelerin kaldırılacağını açıkça söylemek gereğini duymuyor.

Demokratik sol parti liderinin, daha solundaki partilere karşı tutumu da çok mesafeli. Bu partilerle bir iş ve güçbirliğine değil, diyaloga bile yanaşmıyor. Onlardan yalnızca «katkı» bekliyor. «Katki», CHP'nin özgürlük vaadine güvenerek ve herhangi başkaca bir güvence istemeden, sol oyları CHP'de toplama anlamına geliyor.

Ecevit, örneğin Türkiye İşçi Partisi'ni, «demokratik sol parti»den «temelde veya amaçta» ayrılan bir kuruluş sayıyor ve bu partinin «ortak bir platform oluşturup, kamu oyuna açıklama ve ona bağlı olma» koşuluyla «genel seçimlerde uyumlu tutum ve davranış biçimi» sağlama önerisini reddediyor. Ekonomik ve toplumsal görüşlerini ana çizgileriyle CHP'ye «benzeri saydığı Birlik Partisi'nin, «özgüçleriyle» CHP'ye katılmasını öneriyor ve Birlik Partisi'nin öz olmayan, yâni «yabancı» güçlerini -herhalde- dışta bırakıyor...

CHP DIŞI SOLUN KAYGILARI

CHP yöneticilerine göre, solla diyalogdan kaçınma bir sağa kayış ve büyük sermaye çevrelerine verilmiş bir ödün sayılamaz. CHP sermayeden ürktüğü (*) Ecevit, programının geçerliliğine ve gerçekçiliğine o kadar inançlı ki, kurultayda programın tartışılmasına bile izin vermedi. CHP İçi muhalefet, Ecevit'in sert uyarılan karşısında program tartışmasına girmeye cesaret edemedi ve anlamsız görüntülü bir muhalefet olarak kaldı...

7

için değil, »B-IO milyonluk orman köylüleri ile esnaf ve sanatkâr gruplarının bazı tereddütlerini depreştirmekten» kaçındığı için tutumunda dikkatlidir. Sol partiler ise, solla diyalogtan kaçınan bir CHP'nin demokrasiyi getirebileceğinden kuşkuludurlar:

Sosyalist Devrim Partisi lideri Aybar şöyle konuşuyor:

»Başkaları ile diyalog kurmayan, solla -tüm solla-diyalog kurmayan, faşizme karşı işbirliğine yanaşmayan bir CHP iktidarda tek başına, dal budak salmış bir faşizmle nasıl başa çıkacak, demokrasiyi nasıl getirecektir?

Demokrasiye muhalefetteyken alışılır. Bu yolu muhalefetteyken denemeyen CHF'nin, iktidarda demokrasi getirmesi şüpheye girer.»

TİP lideri Behice Boran da farklı görüşte değildir:

»Sayısal ağırlığı ne kadar büyük olursa olsun, CHP yalnız başına politik özgürleşmeyi gerçekleştiremez... Sorun, CHP'nin kendi soluna açılması, güç ve işbirliği etmeye yönelmesidir. CHP'nin sağa, büyük burjuvaziyle uzlaşmaya kaymaktan geri durabilmesi, demokratik hak ve özgürlükleri tutarlı ve etkin biçimde savunabilmesi ve iktidara geldiğinde gerçekleştirebilmesi, ancak sola açılmasıyla, güç ve işbirliğine yönel-mesiyle mümkündür. Unutulmamalı ki, oylar alınıp hukuken iktidara gelinebilir, ama gerçekten iktidar olunmayabilir.»

EKONOMİNİN TUZAKLARI

Gerçekten, iktidar olmak, önümüzdeki seçimleri kazanmaktan, çok daha güç görünüyor. Kim iktidara gelirse gelsin, baş sorun, yeni borçlar bulmak ve borçları erteletmek olacağına benzer. Döviz sıkıntısı yüzünden birkaç gün akaryakıt bulunamayışının, ülkede nasıl bir gerilim yarattığı bugünün örnekleriyle ortada... Yüzlerce gencin öldürülmesine karşı toplumsal

bir bağıışıklık kazanılabılır ama, ekonominin durmasına dayanılmaz... Daha şimdiden yabancı bankalar borç vermek için Para Fonu'nun onayını istemeye başlamış bulunuyorlar. Para Fonu'nun onayı, yüksek oranlı bir devalüasyon, harcamaları kısma ve kamu kesiminin ürettiği mal ve hizmetlere büyük ölçüde zam yapma anlamına gelmekte. CHP Milletvekili adayı Prof. Bulut-oğlu, haklı olarak en az yüzde 30 oranında paranın dış değerini düşürmek gerek, diyor. Şimdi düşününüz: iç ve dış ekonomik güçlerin ve bürokrasinin bazı etkin kesimlerinin pusuya yattığı bir ortamda, azgın bir muhalefet ve basın her fırsatı sövmürmeye teşne iken, cennet vaadleriyle oyalanan kitlelere, bu kaçınılmaz soğuk duşu anlatabilmek mümkün mü?

Söyledikleriyle yaptıkları biribirini tutmayan iktidarların, ne kadar iyi niyetli olurlarsa olsunlar, çabucak aşıldıklarını ve ekonomik güçlere boyun eğdiklerini gösteren dünyada pek çok örnek var. Bu nedenle işçi sınıfını ve emekçi kitleleri -kaypaklığa kaçmadan açık seçik doğrular etrafında yoğun bir bilinçlenme sağlayıp- örgütmeden ve bu örgütlü ve bilinçli güce dayanıp ekonomi ve etkin bürokratik kesimler üzerinde egemenlik kurmadan gerçek bir iktidar olmak kolay değil.

Ailende, birinciyi az çok başardı, ikinciyi ise başaramadı. Enflasyon ile kamyoncu ve bakkal grevlerinin ağırlığı altında ezildi. Pinochet'ye son darbeyi kolayca indirme işi kaldı... (*)

(*) Şimdi Şili yöneticileri özeleştiri yapıyorlar. Ailende'-nin Dışişleri Bakanı Almeyda, şöyle konuşuyor: «Biz bir askeri politika gütmedik. Bu yanlıştı. Biz kendimizi savunmak ve karşı saldırıya geçmek için, gerekli araçları hazırlamadık. Asıl yanılmamız da budur... İdeolojik ve taktik yanlışıklar da yaptık. Biçimsel demokrasiye fazla bağımlı kalmadık. Bu da bizim* elimizi kolumuzu bağladı (Cumhuriyet, 30 Kasım 1976)

CHP'NİN AÇMAZI

CHP'nin açık seçiklikten kaçışını ve tereddütlerini anlamak zor değil. Tereddütler, önce kendi yapısından geliyor. Profesyonelleşmiş parti yöneticilerinin ve milletvehillerimizin büyük çoğunluğunun biribirlerin-den perk farklı oldukları söylenemez. Ayrıca «meb*-uslaşma» diye bir olgunun varlığını, ödenekler konusunda bu yıl bir kez daha gördük.

Öte yandan, tereddütler toplumsal yapıdan kaynaklanıyor: Hızlı sayılabilecek kapitalistleşme sürecine karşın, Türkiye'de küçük mülkiyet ezici biçimde egemen. Tarımda toprak yoğunlaşması çok yavaş. Cüce ve küçük mülkiyet ağır basıyor. Kentsel kesimde, küçük aile işletmeleri eksilmiyor, artıyor. Almanya'-daki işçilerimizin ve işçi sınıfımızın önemli bir bölümünün bile isteği, kendi küçük işine sahip olma yolunda. Son yirmibeş yılda, yüksek mevduatlı bankalara sahip, mali holdinglerin başına kurulmuş, büyük kapitalistler yetişti, fakat bunlar henüz dev sanayiciler olamadılar. İmalât sanayiindeki özel kuruluşların yüzde 75'i, 50'nin çok altında işçi çalıştırıyor. İstanbul Sanayi Odası, yüz büyük işletme tablosunu kamu kuruluşlarını katarak tamamlıyor. Kısaca, Türkiye'de küçük mülkiyet egemen.

Büyük sermaye, oy deposu küçük mülk sahiplerinin korku ve tereddütlerini sövmürmekte ve onları kendi yönünde kullanmakta çok güçlük çekmiyor. Seçim kazanma çabasındaki CHP, bu oy depoları karşısında duraklıyor ve geriliyor. CHP seçim kazanma açısından belki haklı olabilir, ama bu tereddütler, gerçek bir iktidar olma olanaklarını çok kısıtlıyor. Büyük sermaye böylece CHP'-Fakat temel başarısızlık ekonomide oldu. Ecevit'ln İse kamu yönetimiyle ilgili görüşleri şöyle: «Tümüyle kamu yönetimini, ordu kadar kendi yönetir duruma getirmeyi düşünüyoruz.» <Yankı, sayı: 298)

yi, dolaylı yoldan da etki alanına çekmiş oluyor. Bir seçim kazanmakla bu açmazdan çıkılamıyacağı açık.

ECEVİT BASINI

Onun içindir ki, önümüzdeki seçimleri, Ecevit basınının yaptığı gibi, «var olmak, ya da yok olmak» biçiminde değerlendirmek, «Ecevit, iktidar olursa kurtulacağız, olmazsa batacağız» diye sunmak, umut satıcılığından öte anlam taşımıyor. Bazı sağ çevrelerde yaygın bulunan «bir kuvvetli adam gelse de ülkeyi

kurtarsa» özlemini pek andıran bu umut ticaretinin yakışiksızlığı ortada. Böyle bir tutum, ayrıca etkinliği hızla arttığı ısrarla yazılan işçi sınıfının ve emekçi kitlenin varlığına ve gücüne güvensizlik anlamına geliyor. Daha önemlisi, CHP yöneticilerinin giderek sağa kayışını, bütün zikzaklarını görmezlikten gelmeyi, yanlışlarına alkış tutmayı ve bu yönde «kamu oyu oluşturmayı» gerektiriyor. Ecevit basınının Ecevit'e ve CHP'ye hizmet ettiği kanısında değiliz.

CHP'nin seçim kazanması elbette olumlu bir şey. Seçimler, Türkiye'nin demokratikleşme sürecinde belki de bir aşama, ama yalnızca bir aşama olabilir. Bu nedenle, mümkün olan ölçüde oy ziyanından kaçınmak kuşkusuz yararlı. Fakat Türkiye'nin demokratikleşme sürecinin, inişler, çıkışlar, gerilemeler ve ilerlemelerle dolu, belli doğrultuda tükenmez sabır ve inat isteyen uzun süreli bir uğraş olduğunu unutmamak gerek. Bu açıdan, tüm demokratik güçlerin ön safında yer alan işçi sınıfının ekonomik ve politik mücadelesini, örgütlü ve bilinçli tek bir bütüne dönüştürme uğraşının en büyük önceliği taşıdığı açık. Bütün emekçi kitlelerin seferber edilmesi, küçük mülk sahiplerinin tarafsızlaştırılması ve kazanılması, sağa ve sola yalpalayan siyasal örgütlerin demokratik çizgide tutulması ve etkin bürokratik kuruluşlarda ağırlık elde edilmesi, bu temel etrafında ancak mümkün olabilecek.

11

Bu yolda büyük mesafe alınmış olsa bile, gerekli temel, henüz sağlam biçimde yükseltilebilmiş değil. Seçim kazanmaktan çok daha önemli olan baş sorun, bu olsa gerek.

BREZİLYA MODELİ

Karcı güçler ise, 12 Mart döneminden ekonomik sorunlarını çözmeden çıkmış bulunuyorlar. 12 Mart öncesinde Demirel Hükümeti, yarattığı kapasiteyi kullanamayan büyük sanayicilerin pazar ve finansman sorunlarına, arazi sahiplerinin ve orta sermayenin çıkarlarına zarar verecek biçimde yönelir gibi olmuştu. Yöneliş, partinin bölünmesiyle sonuçlandı. 12 Mart hükümetlerinin aynı yöndeki çabaları da Parlamento engelini aşamadı. Ciddi bir toprak reformu, tarımın vergilendirilmesi ve kamu alt yapı yatırımlarının hızlandırılması vb. gibi büyük sanayii rahatlatacak reformlar yapılamadı. Fakat bu çabalar, AP oylarını parçaladı ve işçi sınıfının yükselen sesi büyük sermayeye daha geri bir çizgide sınıf ittifaklarını tazeleme zorunluluğunu hatırlattı.

Bazı aceleci sosyalist kuramcılar, egemen sınıfların aralarındaki ayrışım ve sürtüşmeleri çok abarttılar ve hatta geriye dönülmez kesin bir parçalanmadan söz açtılar ise de, egemen sınıflar, hiç değilse temel çıkarlarında kenetlenmiş bulunuyorlar. Örneğin, Sakıp Sabancı ve Halit Narin, pamuk taban fiyatları pek yüksek tutulmasını diye ısrarla erken seçim istiyorlar, büyük çiftçilerin temsilcisi Saadettin Karacabey ise, tütün örneğinde olduğu gibi olağanüstü yüksek taban fiyatları elde edebilmek için, seçimlerin sonbahara kalmasında direniyor. Fakat sık sık rastlanan benzer sürtüşmeler egemenlerin sola karşı kenetlenmesini ve CHP'yi soldan iyice uzaklaştırma yolunda bir «dialog»u elbirliğiyle sürdürmelerini engellemiyor.

12 Mart döneminden, bürokrasinin üst kesimle-

12

riyle iyice bütünleşmiş olarak, fakat kalıcı ekonomik çözümleri gerçekleştirilerek çıkan sanayi burjuvazisinin sorunları, yıllardır sürekli ve yüksek oranlı bir enflasyonla geçiştiriliyor. Ne var ki, enflasyon geçici ve giderek sorunları ağırlaştırılan ve toplumsal tepkileri yoğunlaştıran bir çözüm. Faşizme iyice yönelmeden sürdürülmesi gittikçe güçleşen bir çözüm. Büyük burjuvazi, bu yönelişin bilincinde görünüyor. N. Ecza-cıbaşı, iş adamları derneğinin kongresinde, uzmanları paravana ederek, «iktisatçıların bir ülkede ardarda üç dört yıl enflasyon yüzde 30 civarında seyrederse, o ülkenin ekonomisinin özgürlükçü demokratik yönetime dayanamayacağını, ya sağa, ya da sol (otoriter) yönetime kayacağını» söylediklerini belirtmeden edemiyor. (*)

Ortada ABD uzmanlarının kalkınma yolundaki ülkeler için geliştirdikleri bir ekonomik büyüme ve siyasal örgütlenme modeli de var: Brezilya modeli.

12 Mart bir baskı dönemi oldu, fakat bir politik-ekonomik model olamadı.

Brezilya modeli ise dört' başı mamur bir örnek. Gündümlü iki büyük geleneksel siyasal partiye de yer veren, üst kademe faşist bürokratların denetiminde 1964

yılından beri olgun-laştırılmış bir model. ABD bu modeli hâlen, bir zamanlar Güney Amerika'nın İsviçre'si sayılan en gelişmiş ülkesi Uruguay'da uygulama çabasında. Şili için de ileride aynı model herhalde denenmek--istenecek. Bütün bu nedenlerle, Türkiye'nin demokratikleşme sürecinin bir seçim kazanmakla ve soyut bir 'hele seçim alayım, özgürlükleri getireceğim» vaadleriyle amaçlarına ulaşabileceğine inanmak çok güç. En önemli sorun, işçi sınıfının ekonomik ve politik mücadelesinin örgütlü ve bilinçli tek bir bütüne dönüştürülmesi çabalarının yoğunlaştırılması olarak gözüküyor. Fakat yine de seçimlerin, CHP'nin kaygı uyandırıcı tutumu-

(*) Milliyet, 16 Ocak 1977

13

na karşın, bu sorunun çözümünü kolaylaştırabilecek sonuçlar getirmesini umalım...

Uğur Mumcu'nun yazıları, bu uzun süreli sorunlara yanıt getirme iddiasında değil. Yazılar, günümüzde geçerli 'Cici demokrasimden, İlhan Selçuk'un deyimiyle 'kanlı demokrasimden, belgelere dayalı unutulmaz tablolar sergiliyor.

Uğur Mumcu, soruyor.-

*Cinayet, yolsuzluk ve işkence... Bu uğursuz üçgeni kırmadan, ne demokrasiden söz edebilirsiniz, ne de özgürlükten.

Kapatılan yolsuzluk dosyaları, demokrasi uğruna... Ödüllendirilen işkenceciler demokrasi uğruna... İşlenen cinayetler hep demokrasi uğruna...

Öyleyse, bu düzen, bu devlet, bu demokrasi, kim için, ne için? Söyler misiniz, ne için ve kim için?»

İstanbul, 22 Mart 1977 Doğan AVCIOĞLU

14

ÇETE...

ÇETE...

Çete, silâhlı sivil topluluklara verilen addır. Çete, sözlük anlamını aşmış, belirli çıkarları elde etmek için bir araya gelen kimselerin ortak adı olmuştur. Şili'de sosyalist devlet başkanını devirip, ülkeye kan kusturan General Pinochet de bir çete'nin başıdır. 1967 yılında kendi ülkesini bir gecede işgal eden CIA ajanı Albay Papa-dapulos da Yunanistan'da hüküm sürmüş bir çete sorumlusudur. Kurtuluş savaşlarında, ülkelerini emperyalizme karşı koruyan çeteler de vardır. Bizim yakın tarihimizde de böyle çeteler vardır. Ege'de, Yunan ordusuna karşı savaşan çetelerin önderlerine «Efe» adı verilmekteydi. Bu çetelerin. Kurtuluş Savaşımıza büyük katkıları olmuştur. Güney illerimizi emperyalist saldırganlara karşı ilk kez ko-ruycr.lcr da yins çctG'crdir.

- Çeteler içinde hiç olmaz bozgun...

Çetelerin gelenekleri, yiğitlikleri ve türküler! de bugüne kadar kulaktan kulağa yayılmıştır.

Çeteler, devlet otoritesinin kalmadığı dönemlerde, soygun yapıp, buldukları yörelerde kendilerine özgü düzen kurarlar. Çakırcalı Mehmet Efe bu tür çete başkanlarından biridir. Çakırcalı Efe'nin yiğitliği, fukara babalığı üzerine öyküler söylenmiş, türküler yakılmıştır.

- İzmir'in kavakları / Dökülür yaprakları / Bize Çakıcı elerler / Yakarız konaklan...

İkinci Dünya Savaşı yıllarında Balkan ülkelerinde, iş-

15

galci faşist ordularına karşı dövüşen çetelere de «Partizan» adı takılmıştır. Başbakan Demirel, geçen sonbaharda Bulgaristan'a gittiğinde. Komünist Partisi üyeleriyle partizan çetecilerinin kabrine çelenk koydu. Kabrin adı «Kardeşlik Tepesi»ydi. Fakat. Demirel, komünistlerin mezarına çiçek koyduğunun duyulmaması için:

- Demirel, Sofya'da «Meçhul Asker Abidesini ziyaret etti... şeklinde haber verildi... Sofya'da «Meçhul Asker Abidesi» yoktur. Demirel'in çelenk koyduğu mezarda, savaş sırasında ölen Komünist Partisi üyeleriyle, partizan çetecilerinin adları yazılıdır.

Bulgar Devlet Başkanı Jivkov da bir partizan çete-cisidir. Yani, Bulgar Devlet Başkanı bir Marksist - Leninist çetecidir. Sofya'da. Devlet Başkanı Jivkov ile Demirel'in yemeğinde, karşımıza Demirel'in koruma polislerinden biri gelip, oturdu. Söz arasında:

- Jivkov marksist - leninist çetecedir... deyince, koruma polisi hemen itiraz etti:

- Olamaz, o koskoca Devlet Başkanı... Bulgaristan'da, devlet ve parti yöneticilerinin çoğu.

partizan çetelerinde ülkeyi silâhla korumuş olanlar arasından seçilmektedir. Bizim kahramanlık türküleri gibi, onların da «partizan müzikleri» vardır. Ülkelerini, emperyalizmin işgaline karşı koruyan çetelerin en ünlülerinden biri «Vietcong» adıyla bilinir. Çünkü Vietnam'da, Amerika ordusuna karşı savaşınlara Amerikalılar. «Komünist çeteci» anjamina gelen «Vietcong» adını takmışlardı. Bizim TRT, «Vietcong» yerine, Vietnam kuvvetlerinin gerçek adlarını kullanınca, kıyamet kopmuştu.

- Vay, TRT nasıl olur da komünistlere «Ulusal Kurtuluş Kuvvetleri» der?.

«Mafia», uluslararası çetelerin en güçlüsüdür. Her ülkedeki esrar şebekeleri, «Mafia» çetesine bağlıdır. Ma-fia'nın bazı devlet büyükleriyle de ilişki kurduğu söylenir.

Kurtuluş savaşlarında çeteler, emperyalizme karşı dövüşmüşlerdir. Emperyalizmin, az gelişmiş ülkelerde kur-

16

durduğu çeteler de, devlet yönetme perdesi altında, uluslararası soyguna maşalık etmekte ve bu soygundan paylarını da almaktadırlar.

Bazı ülkelerde, bazı kimseler, devleti soymak için, politikacı kılığına girerler. Bunlar partilerde, parlamentolarda boy gösterirler. İthalât, ihracat, banka soygunu gibi işleri siyasal ilişkilerle yürütürler. Bunlar da çetecedir. Çetelerin en aşalığı da bunlardır. Bunlar yüzlerine, devlet adamı maskesi takıp, halkı soyarlar.

Allah'a çok şükür, memleketimizde böyle çeteler yoktur...

(22 Mart 1976)

ORTA OYUNU...

Geçen çarşamba günü Ankara'da siyasal trafik, akıl karıştıracak, kadar yoğunlaşmıştı. Çankaya «yokuşunu» tırmanıp inenlerden bazıları, köşke, umutla girip düş kırıklığı ile çıktılar. Bazıları ise, hiç beklemedikleri anda devlet kuşunun başlarına konduğunu görünce, ihale kazanmış müteahhit gibi sevindiler. Şimdi, Demirel, Erbakan. Feyzioğlu ve Türkeş. memleketi komünizm tehlikesinden kurtaracak bir «icraat» hükümeti kuracaklar.

Bugün can-ciğer, kuzu sarması olan bu siyasal parti liderleri ve bunların bir altındaki lidercikleri, daha dün denecek kadar kısa dönemde birbirlerinin gözlerini oymak için uğraşıp dururlardı. FaKat şimdi, sözde devletimizi parçalamamak, milletimizi bölmek için, «millî birlik ve beraberlik ruhu» içinde bir cephenin karargâhında saf saf dizilmişlerdir.

Milliyetçi Cephenin «serdar-ı ekremi» Süleyman Demirel. 9 mart 1975 günü Demokrat Parti eski milletvekillerini cephenin «ihtiyatları» arasına kaydederken yaptığı konuşmada:

- İstikrarsızlığa 1960 ihtilâli sebep olmuştur. Şayet Demokrat Parti hamlesi, hepimizin bildiği şekilde sekteye uğramamış olsaydı. 1975 Türkiye'sinde istikrarsızlık için-

17

F.: 2

de olmadık., derken, 27 Mayıs ihtilâlini Türk ve dünya kamuoyuna:

- Dikkat, dikkat., diye ilk kez duyuran Albay Alparslan Türkeş, Çankaya Köşkü'nden çıkıp:

- 27 Mayıs ve 12 Mart, Türk Silâhlı Kuvvetleri tarafından zaruretlerin neticesi olarak yapılmış olan hareketlerdir ve gayet haklıydılar., demektedir. Türkeş daha önce de 12 Mart Muhtırasını eleştiren AP Genel Başkan-vekili Necmettin Cevheri'ye, 29 Ağustos 1973 günü yayınlattığı Genel İdare Kurulu bildirisıyla:

- AP, Türk tarihine karşı suç işlemiştir., demişti, Şimdi devrilenle, devrik kol koladır. Bu sözler, politika girdabında öylesine yosun tutmuştur ki, üzerinden «Menderes» ler akıp, geçer. Fakat, yine de sökülüp atılamaz.

Millî Selâmet Partisi Genel Sekreteri, Oğuzhan Asil-türk'ün de AP hakkındaki görüşlerini hep birlikte okuyalım. Asiltürk. 13 ekim 1973 günü radyodan yaptığı konuşmada şunları söylüyordu:

- AP liberal, renksiz zihniyetin partisidir, özü sömürücüdür. Asıl aşın, asıl gerici AP'dir... Partinin eski Genel Başkanı Süleyman Arif Emre, 10 ekim 1973 günü Yozgat'ta yaptığı konuşmada:

- En zayıf koalisyon, Demirel iktidarından iyidir., diye bas-bas bağıırıyordu. MSP, AP İçin «renksizler» adını da takmıştı. Demirel de en çok bu tanıma kızmaktaydı. 5 ekim 1973'de. Demirel. Gaziantep'de. Erbakan'a şu soruyu soruyordu:

- Erbakan, 1969'da bize geldi, aday olmak istedi, reddettik. AP o zaman renkliydi de. şimdi mi renksiz oldu? öyle oldu herhalde...

Erbakan, AP'nin sömürücü bir parti olduğu kanısındaydı. 6 ağustos 1973'de, bir gazetenin yönetmeniyle yaptığı konuşmada:

- Biz demokratik yoldan, Türkiye'yi AP'den kurtaracak partiyiz. Bu vazifeyi bizden başkası ifa edemez, biz buna müdrükiz ve milletimize en büyük vazifeyi İfa ediyoruz. Bu zihniyet meselesidir... deyip, bu «Zihniyetle va-

18

zifelerini ifa ederken» 25 eylül 1973'de, Elâzığ'da:

- MSP öyle, ecnebi memleketlerden alınmış fikirlerle kurulmuş bir parti değildir. Onun için kendisine hayvan resmi seçecek değil ya? MSP'nin işareti anahtardır, anahtar., diye de Demirel'e sataşıyordu. Demirel de, mühendis mantığıyla, 27 eylül 1973 günü Erzurum'dan:

- Anahtar ne demektir? Cennetin anahtarı yoktur. Cennete gitmek o kadar kolay olsaydı, o zaman ne lüzum vardı mahkeme-yi kübraya? diye sorduktan sonra..

Erbakan'a sesleniyordu:

- Burası vaaz yeri değildir. Vaaz yapacak olan camiye gider...

Şimdi camide değil ama cephede buluşmuşlardır artık.

Demirel, Erbakan'ın bu «anahtar nazariyesine» o kadar kızmış ki, 28 eylül 1973'de Trabzon'da da hızını alamayıp, MSP'yi savcılara ihbar ediyor ve hukukçulara da göz kırpyordu:

- Anayasa dışı siyasî partilerin temelli kapatılmasına dair hükmün uygulanmasında, kapatılan partilerin muvazaa yoluyla kurulmasını önleyici hükümlerin takviyesi gerekmektedir... Erbakan da bu beyana kızıp önce:

- Bizi kapatacak olan. daha anasının karnından doğmamıştır... diye bir «nara» attıktan sonra, sesini yeniden inceltip 1 ekim 1973'de İstanbul Taksim alanında:

- Türkiye'de bütün komünistler AP'nin iktidara gelmesini istiyorlar. Çünkü ancak AP yönetimi ve felsefesi içinde komünizm memleketi felâkete götürür., diye «ce-maat-ı müslimin» önünde sınıf arkadaşı Demirel'in «günâhını» alıyordu, herhalde.

İşte buyurun Milliyetçi Cephenin «hatıra» defterini. Bu defteri karıştırsın ve ülkemizi kimlerin yönetmeye aday olduklarını bir kez daha anlayın. Ne bitmez orta oyunuy-muş bu? Gülen sadece kendileri, ağlayan ise, yıllardır hep Türk halkı...

(22 Mart 1975)

19

SORUYORUZ...

Demirel siyasal hayata atılır atılmaz, ilk kez masonluk suçlamasıyla karşılaştı. Adı «Türk Yükseltme Derneği» olarak bilinen mason örgütünün «Bilgi Locası» üyeleri arasında bulunmasına rağmen, kamuoyunun gözüne baka baka:

- Ben mason değilim... diyebildi. Bundan sonra, kendisine Amerikan «Morrison firması» Türkiye temsilcisi olduğu hatırlatılarak:

- Morrison Süleyman... adı takıldı, buna da fazla aldırmadı. Amerika'nın Türkiye'deki ayrıcalıkları eleştirilirken:

- Üs yoktur, tesis vardır... diyerek soğuk espriye meraklı Amerikalıları bile güldürdü. Bu da çabuk unutuldu.

Bu arada kardeşine usulsüz krediler dağıttığı ileri sürüldü. Gazetelerde belgeler, eleştiriler, uyarılar yayımlandı. Kardeşlerine yasa dışı krediler verildiği o kadar «ayyuka» çıktı ki sonradan yanağından şapur-şapur öptüğü General Ali Elverdi bile, üç gencin idam kararını imzalarırken dayanamayıp:

- 26 milyonluk birader yolsuzlukları ve bunun gün ışığına çıkmasını önleyen ayak oyunları... gibi gerekçelerle Demirel'i suçladı. Demirel, bütün bunlar yazılıp

çizilirken kulağının üstüne yatmayı yeğledi ve kendisine bu kadar ağır gerekçelerle saldıran generali partisine alıverdi.

Şimdi elimizde belgeler var. Belgelerin her sayfasını tek tek okuyoruz: Ziraat Bankası Genel Müdürlüğü Disiplin Kurulu kararından Süleyman Demirel'in kardeşi Hacı Ali Demirel'in usul ve yasalara aykırı olarak krediler aldığını ve aldığı kredilerin faizlerini ödemediğini ayrıca banka işlemleri üzerinde bazı değişiklikler yaptığını bir bir okuyoruz. Disiplin Kurulunun 8.6.1974 günü tamamladığı suç belgeleri 1974/39 sayı ile Bankanın Genel Müdürlüğüne yollanmıştır. Genel Müdür de 29.11.1974 gün ve

20

509 sayılı yazı ile dosyayı banka yönetim kuruluna göndermiştir.

Hacı Ali Demirel'e, usulsüz kredi sağlayanlardan bankanın Ankara Yenişehir Şubesi Müdür Muavini Refet Gürsel de, olay patlak verince istifa edip, Demirel ailesiyle iş ortaklıklarına girmiştir. Bütün bunları ardarda sıralayıp, Demirel'in ünlü sorusuyla:

– Var mı başka izah tarzı?.. Denilmekle yetinilebilir ama, biz kamuoyunun bu gibi konulara olan duyarlılığına saygılı olmak için belgelerle konuşmayı uygun görüyoruz.

Ziraat Bankası Genel Müdürlüğünün 29.11.1974 gün ve 509 sayılı yazısı bankanın yönetim kuruluna gönderilen dosya, kurulun 3.12.1974 gün, 80 sayılı toplantısı ve 2089 sayılı kararıyla onaylanmıştır. Bütün bunlar devletin «arşivi» arasındadır. Bu dosyaların tozunu silkip, kamuoyu önüne getirmek ve başbakanların kardeşlerine nasıl ayrıcalıklar tanındığını kanıtlamak artık milletvekillerinin ve senatörlerin görevidir.

Kimdir bu Hacı Ali Demirel ve hangi hakla ayrıcalıkların gül bahçelerinde yaşatılmaktadır?. Bu soruya cevap vermek, kapısına «milliyetçilik» tabelâsı asılan sözde «icraat» hükümetlerinin çatısına kremit döşemekten çok daha güçtür. Eğer konu böyle açılırsa sorulacak başka sorular da vardır: örneğin Çankaya Vergi Dairesinin 22.5.1970 gün ve 328 – 36 – 35 sayılı yazı ile, Demirellerin babası merhum Yahya Demirel'den istenen bilgiler de yeniden tartışma konusu olabilir. Yahya Demirel:

– İsparta'nın Atabey kazası İslâmköy nahiyesinde 10 dönümlük meyve ağacım vardır. Bu bahçeden elde ettiğim elma ve armutların faturalarına yazılı miktarlarını oğlum Ali Demirel'e satmış bulunuyorum... 1925 yılından 1948 yılına kadar ticaretle ve ziraatle iştigal ettim. Bu müddet içinde altın ve para olarak biriktirmiş olduğum 2.5 milyon lirayı sermaye yapması için oğlum Ali Demirel'e uzun vadeli olarak borç verdim. Ekseri Anadolulu vatandaşlar gibi, ben altın ve paralarımı daima yanım-

21

da muhafaza ettim., diyordu. Yahya Demirel öldü. Acaba 1948 yılında ikibuçuk milyon olan bu mirasın vergisi Demirel kardeşler tarafından ödenmiş midir? Ve nerede kalmıştır «Çoban Sülü» efsanesi?.

Ali Demirel'in, Ankara Kavaklıdere'de, 2538 ada, 14 parselde 2539 ada, 5 parselde, 2538 ada 13 parselde gay-rimenkülleri var mıdır? Yenimahalle Orman Çiftliği 2104 ada, 35 parsel, 2104 ada, 36 parsel, 2104 ada, 29 parsel, Ankara Balgat Mahallesi 1819 ada, 200 parseldeki sahip olduğu toprakların satış bedeli ne kadar?.. Bu gayrimenküller Ali Demirel tarafından hangi tarihte, kaç liraya satın alınmıştır? Maltepe Eti Mahallesi 7377 ada, 1 parseldeki gayrimenkülle, 7327 sayılı parseldekinin şimdiki satış bedeli ile, alış fiyatı açıklanabilir mi?

Bütün bunlar açıklanırsa, işte o zaman Ali Demirel'in oğlu Yahya Demirel'in 4997 sayılı ve 13.11.1973 günlü Ticaret Sicili Gazetesinde kuruluş amacı açıklanan «İnto. Gıda ve İhtiyaç Maddeleri Uluslararası Ticaret ve Sanayi Merkezi Anonim Şirketi» ile 5150 sayılı Ticaret Sicili Gazetesinde açıklanan «Orsa, Orman Ürünleri Ticaret ve Sanayi Limited Şirketi»nin kredilerine ve ihracat lisanslarına da değinebiliriz.

«İcraat» hükümeti kuracaklar: Neyin «ihracatı» bu, belli değil mi? «Milliyetçi hükümet» kuracaklar: «Morrison» şirketi temsilcisinin başkanlığındaki koalisyonun, hangi milliyetçiliğin bayraktarlığını yapacağı anlaşılmıyor mu? Ve şu «Cephe», biraderler cephesi, kredi özgürlüğü ve şirketler demokrasisi mi sağlayacak acaba?.

(28 Mart 1975)

AHLÂK DERSLERİ...

Bugün «Allanın emri, Peygamberin kavliyle», el ele. omuz omuza, gönül gönüle hükümet çatısını kapatmaya çalışan Adalet Partililer ile Millî Selâmet Partililer, geçen yıl tam bugünlerde, «Masonluk» ve «Sinsizlik» üzerine «Türlü - çeşitli» tartışmalar yaparlardı. Bugün sizlere he-

22

nüz mürekkebi kurumamış tutanaklardan bölümler aktararak, bu «Müslüman kardeşlerimizi, daha da yakından tanıtalım.

Önce, Millî Selâmet Partisi Çorum Milletvekili Yasin Hatipoğlu'dan başlayalım. Hatipoğlu, 27 mart 1974 günü Millet Meclisi kürsüsünden şunları söylemiştir: Millet Meclisi Tutanak Dergisinin 58 inci birleşim 1 inci oturum, sayfa 372'den aktarıyorum:

- Anadolu esnafının atar damarlarındaki kanla iktifa etmeyip, kılcal damarlarındakini de emmeye çalışan bir avuç mutlu azınlık saltanatı devam edemez... Devlete ait arsaya yaptığı gecekondunun yıkılacağını matem havası içinde bekleyene karşılık, devletin başka arsalarını yaranlara parselleme devam ettikçe.. Katıksız bir huzurun teessüsünü hayal etmek bile zordur... Hatipoğlu, konuşmasını AP'li Milletvekillerinin sataşmalarına rağmen sürdürürken:

- Sayın Adalet Partili kardeşlerimizin... demiş, buna AP'liler, şiddetle tepki göstererek:

- Ne kardeşi be... diye cevap vermişlerdir, AP Milletvekili Ahmet Buldanlı yerinden, Hatipoğlu'na:

- Allah belânı versin, komünist, yeşil komünist. Ne farkın var onlardan senin?... diye sataşınca Hatipoğlu:

- Düşmanımız tek değildir. Komünizm düşmanımız. Siyonizm de düşmanımızdır, ve komünizm masonlunun, siyonizmin icabıdır... sizleri de masonluğun ktiilyo...^ olmaya davet ediyorum... diyerek kürsüden inmiştir. 4 nisan 1974 günü Yasin Hatipoğlu AP'lilere şöyle seslenmiştir:

- İstismar nedir? İstismar, Hacıbayram'da poz verip. Podgomi ile Ramazan ortasında öğle yemeği yemektir. İstismar, 1966 yılında, meşhur tılsımlı 226'nın da üstünde çok rakama sahipken, 163'ü affeder gözükmektedir... Bunlara kafiyen fırsat vermeyeceğiz. Oyunları sökmeyecek, AP binası maili inhidamdır, yıkılincaya kadar çatırdamaya devam edecektir... Yasin Hatipoğlu. 10.4.1974 günü de AP'lilere. şunları söylemiştir:

- Hükümetteyken aldığınız bir kararla mason cemi-

23

yetlerini menafii umumiyyeye hadim saydınız. Vicdanınız sızlamadı mı?.

Şimdi gelelim bir de, Millî Selâmet Partisi Tokat Milletvekili Hüseyin Abbas'ın konuşmalarına: Millet Meclisi Tutanak dergisinin, 71 inci birleşimiyle ilgili sayfalan açarsanız, Hüseyin Abbas'ın «veciz» konuşmalarını da görürsünüz:

Hüseyin Abbas «Bismillah» deyip kürsüden bas bas bağıırıyor, o günlerde:

- Anarşik olaylara katılanların hepsinin yetiştiricisi, mürebbisi Adalet Partisidir.. Samimî olmak lâzımdır. Böylesine meydanlarda bu milleti aldatmak için, kendi zümrevî. şahsî menfaatlerini elde etmek için, büyük kitleleri, yıllarca peşinde «Sağcıyım» vesaireciyim diye sürükleyip, rey alıncaya kadar millî irade, rey aldıktan sonra da millî iradenin tam istemediğini yapan zihniyettir ki, bu milleti bu hale getirmiştir... dedikten sonra, AP'lilere bağıırıyor:

- Ben gerçek mücadele yaparak geldim, sizin sahtekârlığınızı gördüğüm için karşı geldim... Evet, bizim gibi gerçek mânâda inanmış insanlar olmasaydı, sizin gibi münafıklar, daha çok belâ açarlardı bu milletin başına...

«Sahtekâr» sözü ortalığı iyice karıştırıyor. AP'liler «Sahtekâr» ve «Münafık» suçlamalarından çok alınıyorlar, nedense Hüseyin Abbas bunlara da cevap yetiştiriyor:

- Biz bu lâflarımızla, bu memlekette yıllarca sağcı, solcu diyerek bu memleketin genç nesillerini karşılıklı birbirine kırdırıp, öbür tarafta rengini belli etmeyerek, renksiz zihniyeti, bu milleti sömüren zihniyeti kastederek söyledim... diyor. Yerine oturunca da dayanamayıp bağıırıyor AP'lilere :

- Sizin milleti adata adata vicdanınız sızlamadı mı?. Sızlamamıştır, ancak tutanaklarla saptanmıştır bir bir.

Bir de, MSP İstanbul Milletvekili Fehmi Cumalioğlu'-nun incilerine göz atalım. Millet Meclisinin 90. birleşiminde yer alan konuşması. 1974 yılının mayıs ayının 30. gü-

24

nünde yapılmıştır. Cumalioğlu da şöyle buyuruyor, «Hutbe» okurcasına:

– Sayın Demirel, ensesine kaldırmayı itiyat edindiği mağrur başını öne eğerek, sayın Bozbeyli de methiyeler dökerek, sayın Celâl Bayar'ın ellerini öpmek için sıraya dizilmişlerdir... Muhterem milletvekilleri. İsmiyle zihniyeti zıt olan bu yeni «Cephe» nin, bir zamanların Vatan Cephesi gibi, çilekeş milletimizin başına yeni badireler getirmemesini Cenâb-ı Haktan niyaz eyleriz...

Cumalioğlu, Allah'ın pek sevgili kulu değilmiş ki, duaları kabul olmamış, şimdi yeniden bir «Cephe» kurulmuştur. Bu kez kendileri, «Tövbe ederek «Mason» dedikleri Demirel'in imamlığında namaza durmuşlardır.

Allah kabul etsin...

Bugün «Manevî kalkınma» ve «Ahlâk» sözlerini dillerden düşürmeyen. Allanın sevgili kulları ve cennet başının çok renkli güllerinin, gülsuyu kokulu sözlerini birlikte okuduk. Şimdi «Masonluk» unutuldu. Şimdi «Sahtekârlık» ve «Münafıklık» unutuldu. «Er kişi niyetine» bir araya geliyorlar. Önce İslâmı, sonra vatani .kurtaracaklar.

Okuduğumuz bu satırlar, sadece Millet Meclisi tutanak dergisinin satırları değil, bir siyasî ahlâkın anlayışının suçüstü tutanaklarıdır. Bunları okuyun ve sizler de-bu tutanakların altına tanık olarak imzalarınızı atın.

Millî Selâmet Partisinin, gençler için önerdiği «Ahlâk Dergilerini» önce kime öğretmeli acaba, kime?..

(31 Mart 1965)-DOĞRUYU SÖYLEMEK...

Devlet adamları için aranması gereken ilk koşul, açık yürekli ve doğru sözlü olmalarıdır. Yurttaş, hangi görüşte olursa olsun, siyasal parti liderlerinin güven verici ve inandırıcı olmalarını ister. Sayın Ecevit'e saygınlık kazandıran özelliklerden biri de budur. Başbakanlık koltuğunun yeni sahibi Demirel için bu özelliklerden söz et-

25

me olanağı pek yoktur. Çünkü Demirel, sahibi olduğu sözleri, bir çırpıda unutuvermenin hünerine de sahiptir. Bunun bir örneğini, önceki günkü basın toplantısında verdi.

Demirel, 1973 seçim kampanyalarında konuşurken, 28 eylül 1973 günü Trabzon'da, Anayasa Mahkemesince temelli kapatılan siyasal partilerin «muvazaa» yoluyla yeniden açılmaması için yasal tedbirler getirilmesini önermişti. Basın toplantısında söz isteyerek Demirel'e bu konuyu hatırlattım ve:

– Bugün aynı kanıda mısınız?., diye sordum. Demirel, yüzlerce gazetecinin önünde ve televizyon ekranının içine baka baka:

– Böyle bir beyanım yoktur... diyebildi. Ben sorduğum soruyu yeniden kendisine yönelttim.

– Bunlar gazete sütunlarındadır. İspat ederim... dediğimde de:

– İspat edin, gelin o zaman konuşalım... demekten de çekinmedi. Bazı gazeteci arkadaşlarımızın yadırgadığı sert tartışma basın toplantısında böylece kapatılmak istendi. İspata çağırıldığımızı göre, ispat etmek boynumuzun borcu oldu artık.

Kanıtı sağlam yerden getirmek gerekmektedir. Bırakalım öteki gazeteleri de, olayı «Sahibinin Sesinden yani, «Son Havadis»den okuyalım. 29 eylül 1973 günlü Son Havadis gazetesinin birinci sayfası boydan boya Demi-rel'in Trabzon gezisine ayrılmıştır. Son Havadis, Demir-el'in konuşmasını şöyle aktarmış. Demirel diyor ki:

– AP'nin görüşüne göre, Anayasa'daki değişikliklere rağmen bazı hususlarda ıslâh tedbirlerine ihtiyaç vardır: Evvelâ, Anayasa dışı partilerin temelli kapatılmasına dair Anayasa hükmünün uygulanmasında, kapatılan partilerin muvazaa yoluyla kurulmasını önleyici hükümlerin takviyesi gerekmektedir. Ayrıca kapatma dâvalarının açılması ve yürütülmesinde çabukluğu sağlayıcı hükümlerin takviyesi gerekmektedir... İşte Demirel bu konuşma için:

26

– Böyle bir konuşmam yoktur. İspat edin... diyebilmektedir.

Görülüyor ki. Başbakan Demirel, kendi partisinin yayın organında çıkan sözlerini bile unutmaktadır. Acaba bundan sonra Demirel'in konuşmalarını noter aracılığıyla saptayıp, bir de kendisine imzalatmak mı gerekecektir?.. Oysa sorun apayırdır. Demirel hiç şüphesiz henüz bu yaşında bellek bozukluğuna uğramış değildir. Her ne kadar şimdiye kadar, «19 milyon, 20 milyon, 26 milyon» gibi rakamlar ve «141-142-146» gibi yasa maddeleriyle çok haşır - neşir olmuşsa da, bütün bunların Demirel'in belleğinde bozukluk yaratması düşünülemez. Demirel bu sözleri. Millî Selâmet Partisi için söylemiştir. Bugün aynı partiyle ortaklık kurmuştur. Koalisyon protokolü imzalanır imzalanmaz, kendisine bu konu hatırlatılınca:

– Böyle bir konuşmam yoktur... diye konuyu geçiştirmeye çalışmıştır. Fakat unuttuğu bir nokta var. Yazılar silinmez ve arşiv bu konuşmaları hiç unutmaz. Gelelim bir başka konuya:

Kendilerine «milliyetçilik» etiketi yapıştıran bu tutucu partiler kalabalığı, kendi aralarında bir «zoraki nikâh» kıymışlardır. Her birinin amacı, birbirlerinin gözünü oyup. cephe komutanlığını kendi üzerlerine almaktır. Hesaplar bunun üzerine yapılmıştır. Çünkü artık biliniyor ki, ülkedeki sağcı oylar donmuştur. Tutucu partilerin kurup kuracakları son sağcı hükümdür bu. Demirel, bu sağcı partileri, kendi ağırlığı altında eriterek gücünü artırmak ve sağın tek lideri olmak istemektedir. Feyzioğlu, 12 Mart döneminde denediği yolların bugün de geçerliğini kanıtlamaya çalışarak, bir mangalık partisiyle devleti yönetmenin yolunu yöntemini araştıracaktır. Türkeş, Dünya Savaşından sonra bazı ülkelerde denenmiş ilkel yolları zorlayarak devleti ele geçirmeye çalışacaktır. Erbakan ise, Abdülhamid gericiliğini devlet katına bulaştırmanın mutluluğu içindedir. Bu dört parti lideri de, artık birbirlerinin oy depolarına göz dikmekten başka hiç bir siyasal yoldan umud beklememektedirler, önümüzdeki dönemde

27

sağcıların «miras kavgasına tanık olacağız, gün geçtikçe tükenen miras bakalım, bu liderleri hangi yollara itecektir?. Hep birlikte göreceğiz.

Demirel, Millî Selâmet Partisinin de, Milliyetçi Hareket Partisinin de kapatılmasını çoktan istemektedir. Kendisine hatırlattığımız konuşmasını çok iyi hatırlamıştır amma unutmayı yeğ tutmuştur şimdilik.

Onları kendi hesaplarıyla başbaşa bırakıp, sizlere bir küçük masaldan söz edelim: Bir çoban, her gün köyüne

gelip:

– Kuzuları kurt kaptı... dermiş. Sonra bu kuzuları satar ve paraları biriktirmiş. Köy halkı bu çobana bu yüzden hiç inanmamış. Bir gün çobanın sürüsünü gerçekten kurt kapmış. Bu kez, çoban yaşlı gözlerle köye gelip durumu anlatmış. Anlatmış amma artık kendisine hiç kimse inanmamış.

Kıssadan hisse: Doğruyu, gerçeği, «kurt» kapmadan söylemek ve herkesi kendisine inandırmak gerekmektedir. Bilmem çobanlık yaptığı günlerde Demirel'e bu küçük masal hiç anlatılmış mıydı?...

(2 Nisan 1975)

SORMAZLAR MI?

Maliye Bakanlığının döner koltuğunda bugün genç bir politikacı oturuyor. Politikacının adı Yılmaz Ergene-kon'dur. Ergenekon, Ankara Hukuk Fakültesinde Medenî Hukuk Doçentiyken, Devlet Plânlama Örgütünde, görevler üstlenmiştir. Örgütte, «Teşvik ve Uygulama Dairesi Başkanlığı» yapan bu medenî hukuk doçenti, devletin olanaklarını iş ve sermaye çevrelerine «ulufe» dağıtır gibi dağıtmakla ün yapmıştır. Ergenekon bir özel şirkete, yedi yüz yirmi bin dolarlık döviz kredisi sağladıktan sonra, fakültedeki ve Plânlamadaki görevlerinden istifa edip, kredi sağladığı bu şirkete müşavir oluvermişti.

– Nasıl olur?., demeyiniz. Ergenekon'un, geçenlerde ortağı tarafından vurularak öldürülen bir işadamına İn-

28

giltere'de gazoz fabrikası kurması için imzaladığı belgeler arşivlerdedir. Arşivde başka belgeler de vardır. Şimdi, parlemen-toda milletvekilleri, Ergenekon'un Devlet Plânlama Örgütünde görev yaptığı süre içinde, kimlere ne kadar kredi verip ve yatırım indirimi sağladığını tek tek araştırmalıdır. Bunlar

ortaya çıkarılınca, «Milliyetçilik» etiketinin altında hangi çıkar çevrelerinin adlarının okunacağını da hep birlikte göreceğiz.

Bir tanesini şimdiden görelim: Günlerden bir gün, 933 sayılı yasa olarak bilinen «Yetki» yasası parlamentodan geçer. Adalet Partisi bu yasanın çıkması için gece gündüz çalışmıştır. Bu yasa, siyasal dildeki adıyla «hür teşebbüs» yani, «özel» ve «güzel» teşebbüse, «türlü - çeşitli» kolaylıklar sağlıyordu. O günlerde Demirel, durmadan:

– 26 milyon hür teşebbüs... Teşkilâtlanmamış kredi piyasası... gibi ekonomi bilimi ve güldürü edebiyatına katkılarda bulunmaktaydı. Bu «26 milyon hür teşebbüs» ten biri de, kardeşi Hacı Ali Demirel'di ve «kanun» devletinde kardeşlerinin yasalardan yararlanması da, vazgeçilmez ve devredilmez kutsal haklardan biriydi.

Yasa çıkar çıkmaz, devlete ilk başvuran Hacı Ali De-mirel'den başkası değildi. Ali Demirel, 9/9/1968 günü Devlet Plânlama Örgütüne başvurarak, ucuza kapattığı devlet arazisi üzerine konduduğu «Özel Yükseliş Koleji» İçin yatırım indirimi sağlanmasını istemiştir. Bu istek İkinci Beş Yıllık Plân ilkelerine açıkça aykırıdır. Fakat Plânlama Örgütünde «Teşvik ve Uygulama Dairesi Başkanı Yılmaz Ergenekon'dur». Ergenekon, ne yapar yapar, Hacı Ali Demirel'e tam bir milyon dört yüz bin liralık yatırım indirimi sağlar. Tarih, 29 kasım 1968.

Demirellerin ünlü «Terakki Şirketi» de bu olanaklardan yararlanır. Devlet Plânlama Örgütü, 18 aralık 1968 gününde 39 sayı ile Demirellerin bu aile şirketine «teşvik belgesi» verir. 39 sayılı teşvik belgesi, bu kez 120 sa^-yıllı teşvik belgesiyle değiştirilerek, Hacı Ali Demirel, Şevket Demirel, ve Süleyman Demirel'in kayınbiraderi Yılmaz

29

Şener'in ayrıcalıkları genişletilir. Bu arada Anayasa Mahkemesi, 933 sayılı yetki yasasını iptal etmiştir ama, «Kıratı» alan «Üsküdar'ı» çoktan geçip, gitmiştir. Sizler, şimdi:

– Nereye kadar?., diyeceksiniz. Orasını da anlatalım:

Plânlama Örgütü «Teşvik ve Uygulama Dairesi Başbakanı» Yılmaz Ergenekon aracılığıyla Demirellere bir milyon iki yüz bin dolarlık «ulufe» dağıtıldıktan sonra, konu Avrupa Yatırım Bankasına kadar gelmiştir. Demirelle-rin usulsüz kredi aldıkları, Alman milletvekilleri tarafından Avrupa. Parlâmentosu Türkiye Ortaklığı Komisyonunda bile konuşulmuştur.

Sen gel, kredi sağladığın özel şirkete bol ücretle müşavir ol. Sen gel, Demirel kardeşlere milyonlarca kredi sağla ve bugün Devlet Hazinesinin başında Maliye Bakanı olarak otur: Sormazlar mı hesabını?

Bir yanda devletin tek kuruluşunu yabancı şirketlere kaptırmamak için gece gündüz çalışan yurtsever ve devrimci bürokratlar, öte yanda özel teşebbüse krediler yağdıran Demirel genel müdürleri, müsteşarları ve Demirel müşavirleri duruyor. Kendilerine «Milliyetçi» süsü vermekten sanık bu tutucu partiler kalabalığının, ne için iktidara gelmek istedikleri geçmiş sabıklarından belli değil midir? Bunların geçmişi, sadece kanlı kaldırımlarda alçakça kurşunlarla öldürülen gençlerin kefenleri değil, bu yoksul ulusun milyonlarca lirasını, mutlu azınlığa, dağıtanların suçüstü tutanakları da bulunmaktadır. Bu hesapları vermeden parlamentodan güvenoyu istemek, bankalardan kredi istemek kadar kolay mı sanırsınız?..

« Nisan 1975)

MİLLİYETÇİLİK SINAVI...

Petrol kokusu, ortalığı iyice sarmaya başladı. Önce, ulusal petrol kavgası veren bürokratlar, birer, ikişer yer-

30

lerinden alındılar. Sonra da, yabancı petrol şirketlerininirv zam istekleri kabul ediliverdi.

– Vatanın yüksek menfaatleri... Devletimiz ve ülkemizle bölünmezlik... Aşırı akımlar... gibi gerekçelerle arkasında, hangi yabancı şirketlerin çıkar düzeninin gizlendiği de hemen ortaya çıkıverdi.

ATAŞ rafinerisini yabancı şirketler ortaklaşa olarak işlemekteydiler. Kıbrıs'ta savaş olasılığı belirlediği zaman Silâhlı Kuvvetlerimiz yakıtını kesen yabancı şirketler, bugün artık ellerini ovuşturmaktadır. Amerikan ve İngiliz Elçileri de

rahat nefes almışlardır. İstedikleri zammın bir miktarını şimdilik koparmışlardır. Yakında bir başka zam istemiyle yeniden Bakanlık merdivenini tırmanırlar.

İstedikleri oldu artık...

6 şubat 1975 günü 7/9131 sayılı kararnameye dayanılarak, yabancı şirketlerin zamli fiyat istekleri reddolun-muştu. Bunun üzerine yabancı şirketler:

- Biz de ATAŞ rafinerisinde petrol üretmeyiz... diye kabadayılık gösterisi yapmışlardı. Fakat bu kez papuç pahalıydı. Bakanlık:
- Size doksan günlük süre veriyorum. Bunun sonunda, işletme ruhsatınız iptal edilecektir... diyerek, yabancı şirketlere boyun eğmeyeceğini açık ve seçik biçimde ortaya koymaktaydı. Süre, 6 Mayıs 1975 günü sona ermekteydi.

Yani dört gün sonra...

Yabancı şirketler, Ecevit Hükümetinin kuruluşundan bu yana. eylem içindeydiler. Sürekli zam istekleriyle, kârlarını arttırmak istiyorlardı. Milliyetçiliği, yabancı şirket avukatlığı sanan bir kısım başbuğcu, dokuz ışıkçı, milliyetçi - toplumcu ilkel ideolog özlemcisi de dev yabancı» şirketlerin işlettiği ATAŞ rafinerisini millîleştirmek isteyen Ecevit Hükümetine karşı şunları yazabiliyorlardı, öğrenin siz de:

- Türk Hükümetinin ATAŞ'a el koymasına maalesef imkân yoktur. Bunu şirketler kadar Bakan da bilir. Çünkü vaktiyle çıkarılmış İstimlâk Kanununa göre, ATAŞ arazisinin istimlâkine kamulaştırmasına Türk Hükümeti

31

değil milletlerarası bir mahkeme karar verir. AT AŞ rafinerisi tıpkı bir yabancı sefaretin hukukî statüsüne tâbidir. İngiliz Sefaretini işgal edebilirsiniz. ATAŞ'ı da işgal edebilirsiniz...

Kim adına, ne için?

Müslümanlık, Türklük, milliyetçilik, muhafazakârlık xidina, yazılmıştır bütün bunlar. Görülüyor değil mi? Yabancı şirketler, ahtapot kolları, basını, bürokratları ve -siyaset adamlarını işte böylesine çevreleyip kuşatmıştır. Bunun içindir ki, milliyetçilik maskesiyle:

- İngiliz Sefaretini işgal edebilirsiniz, ATAŞ'ı da işgal edebilirsiniz... diye yazabilmişlerdir. İstimlâk yasası da, petrol yasası da ortadadır. Hükümetler, belirli koşullarla yabancı şirketlerin işlettiği rafinerilere el koyabilirler. İster mi bunu bizim milliyetçimiz?..

Sağcı milliyetçilik budur işte:

- Bismillahirrahmanirrahim... dedikten sonra, yd-bancı şirketlere el açıp dua ederler. Her yoksul ülkede böyle olmuştur bu. Yabancı petrol şirketlerinin girdiği her ülkede, ihtilâller, hükümet darbeleri ve saray oyunları dönmüştür. 1951 yılında İran'da petroleri millîleştiren Başbakan Musaddık. yabancı petrol şirketlerinin düzenlediği bir ihtilâlle devrildiği ve yerine Tahran'daki İngiliz ve Amerikan elçilerinin pek sevdiği General Zahidi getirildi. Yaşandı bütün bunlar...

Türkiye'de, petrol yasası 1954 yılında kabul edilmiş-. tir. Yasa taslağını kaleme alan, bir Türk hukukçusu değildir. Taslak, Amerikan petrol şirketlerinin avukatı Max Ball tarafından hazırlanmıştır. Bunun içindir ki, petrol yasası, birçok çevrede, «Max Ball yasası» olarak adlandırılır. Devrin muhalefet lideri İnönü, bu yasaya karşı çıkarken:

- Petrol kanunu, kapitülasyon hükümleri ile hazırlanmış gönüllü bir kapitülasyon layihası olarak kabul edilmiştir. İşte profesörler, İşte hukuk âlimleri, hepsinin önünde söylüyorum. Petrol kanununu karşılıklı taahhüt şeklinde görmek, bir kapitülasyon devrini açmaktır., demektedir-

32

di. İşte, bu kapitülasyon yasasıyla bile yabancı şirketlere savaş açtı yurtsever bürokratlar...

Petrol sorunu, kimlerin milliyetçi olduklarını kanıtlayacak bir sınav konusudur: İşte yabancı şirketler, işte Türk Devletinin haklarını savundukları için, arka arkaya yerlerinden sökülüp alınan yurtsever bürokratlar... İşte Bakanlık merdivenlerini aşındırıp, şikâyet mektupları yazan elçiler, işte bunlara karşı direnebilen dürüst Bakanlar... İşte devlet hazinesinden avuç avuç alınıp, yabancı şirket kasalarına doldurulan milyonlar, işte ırkçısı, tu-rancısı,

morrisoncusu. şerbetçisi, takunyalı ve nakşi-bendisiyle, «Milliyetçi Cephe» yabancı şirketleri milyon yağmuruna çağırıyor.

Sorulmayacak mı bu hesap?.

Cumhuriyet Halk Partisi, Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanının yakasına yapışmalı ve demogojinin tozbulutu-nu bir yana itip, petrol sorununu halkoyu önünde tartışmalıdır. Gensoru önergesiyle, petrol konusu Parlamente'ya getirilmeli ve Max Ball tarafından kaleme alınan yasanın satırlarına tutunup yıllarca petrol kuyuları üzerinde cambazlık yapanların oyunları da bir bir ortaya çıkarılmalıdır. Bu ne biçim milliyetçiliktir ki, devletin öz kaynaklarını yabancılardan elinden alıp millileştirmek isteyenlere karşı yabancı şirket avukatlığını üstlenir?. Milliyetçiliğin, böylesine «kökü dışarıda» olanına, ne ad takmak gerekir acaba?

(2 Mayıs 1975) BELGELER ORTADA...

Cumhuriyet'te iki gün önce, Başbakan Demirel'in yeğeni Yahya Derrjirel ile ilgili bir haber okumuştunuz. Haberde, Süleyman Demirel'in kardeşi Hacı Aii Demirel'in oğlu Yahya Demirel'in, yurt dışına mobilya ihracatı ile ilgili bazı ilginç öyküleri hepimizi şaşırtmıştır. Bugün hep birlikte, haber kaynağı dosyayı birlikte inceleyerek, bazı belgelere kısaca gözatacağız.

Yahya Demirel. Ankara'da- Kavaklıdere'de. Rıza Şah Pehlevi Caddesi No: 13/12'de, Orman ürünlerinin yurt

33

F.: 3

dışı satışlarıyla ilgili özel şirketin başında Libya. İtalya ve Kıbrıs'a mobilya ihracatı yapmaktadır. Yahya Demirel firmasının Libya'ya 200 takım ceviz kaplama yatak odası takımı ile, İtalya'ya 400 takım yemek odası ve 400 takım yatak odası ihraç istemleri. Ticaret Bakanlığınca 22 Kasım 1974 tarihinde 2182 ve 2183 sayılarla tescil edilmiştir. 24 Nisan 1973 gün ve 7/6270 sayılı Bakanlar Kurulu kararına göre. yurt dışına mobilya ihracatı yapan firmalar yüzde 75 oranında vergi iadesi sağlamaktadırlar.

Yahya Demirel'in birden bire, mobilya ihracaatına merak salması, Ticaret Bakanlığının bazı bürokratların-ca endişe ile karşılanmış ve Bakanlık İhracat Genel Müdürlüğü 25 Kasım 1974 gün ve 14680 sayılı yazı ile Gümrük ve Tekel Bakanlığına başvurarak:

- Bu işlerde büyük oranda kâr sağlanıyor. Gümrük çıkışlarında çok dikkatli araştırma yapmanız gerekiyor... demiştir.

Gümrük ve Tekel Bakanlığı, Gümrükler Genel Müdürü Recai Erk imzası ve 2.2.1975 gün ve 35602 sayılı yazı ile, Yahya Demirel'in mobilya ihracatını Karadeniz Ereğli'sinde yaptırdığı, gümrük çıkışlarında incelemelerin titizlikle sürdürüldüğü bildirilmiştir.

Yahya Demirel, yurt dışına sattığı mobilya satış tutarını 27.377.394 Türk lirası olarak göstermiş, bundan 1973 yılında çıkarılan kararnameye göre, 20.530.455 lira vergi iadesi sağlamıştır. Bu yirmi milyonluk vergi iadesinden sonra Yahya Demirel, Ticaret Bakanlığına yeniden başvurarak, Libya'ya 940 adet yemek odası tekimi ihraç etmek istemiştir. Bunun tutarı, 16.820.027 liradır. Bundan sağlanacak vergi iadesi ise, 12.610.080 liradır. Yani. yirmi yedi milyon liralık satış yap, buna karşılık devlet, yirmi milyon vergi iadesi sağlasın, 16 milyona karşılık dü 12 milyon liralık vergi iadesi, şakır şakır, Yahya Demirel'in avuçlarına aksın.

Devlet malı deniz nasıl olsa... Ticaret Bakanlığının yetkilileri 10.3.1975 gün ve 425 sayılı teleks notu ile, Yahya Demirel'in İsviçre'de alıcı fir-

34

ma olarak gösterdiği firma hakkında, Bern Ticaret Ataşeliğinden bilgi istemiştir.

Bern Ticaret Ataşesi Tarık Celâl Güven. 12.3.1975 tarihinde 551 sayılı teleksinde aynen şu cevabı vermiştir. Teleks notunu aktarıyorum:

- Bankalar aracılığıyla gizli olarak yaptırılan araştırma sonucunda, yukarıda mezkûr yazılar konusu I.B.P. 75/1000 Lausanne adresinde Etablissements Mopar isimli bir firmanın mevcut olmadığı anlaşılmıştır. Ayrıca Lozan telefon rehberinde bu isimli bir firma yer almamaktadır. Bilgilerinize arz olunur. Ticaret Bakanlığının o günlerdeki Müsteşarı Şerif Dürügönül, 10.3.1975 gününde Bern Ticaret Müşavirliğine çektiği telekste:

- 75. Boite Postale Lausanne adresinde yerleşik olduğu bildirilen Etablissements Mopar isimli firmanın mevcut olmadığına anlaşıldığına dair Bankalar veya mahallî Ticaret odasından alınmış ve alınacak bir belgenin acilen Bakanlığımıza gönderilmesi gerekmektedir... demiştir.

Lozan Ticaret Odası, Yahya Demirel'in yurt" dışına sattığı mobilyaların alıcı firması olarak gösterilen «Etablissements Mopar» adında bir firmanın Odalarına kayıtlı bulunmadığını bildirmiş, bu yazı, Bern Ticaret Ataşeliği tarafından Ticaret Bakanlığına, 7.5.1975 gün ve 870 sayı ile bildirilmiştir. İsviçre'nin ünlü bankalarından «Societe de Banque Suisses» ve «Union de Banques Suisses». 10 ve 11 mart 1975 günü ayrı ayrı olmak üzere, Yahya Demirel'in alıcı firma olarak gösterdiği firmayı tanımadıklarını bildirmişlerdir.

Ticaret Bakanlığı, Yahya Demirel, İtalya'ya yaptığını ileri sürdüğü mobilya ihracatı için de bilgi toplamıştır. Bakanlığın, 18.3.1975 gün ve 19.322.772.70/500 sayı ile çektiği telekse, Milano Ticaret Ataşesi Aslantaş Erdil, 4.4.1975 gün ve 129/463 sayı ile verdiği cevapta:

- Malûmları olduğu üzere, İtalya'da mobilya sanayii gelişmiş durum göstermekte ve özellikle Ortakpazar

35

ülkelerine yönelik önemli ihracatta bulunmaktadır... Memleketimizden İtalya'ya yapılmış önemli miktarda mobilya ihracatına rastlanmamıştır... Diğer taraftan, piyasada yapılan soruşturmada, mart ayı ipinde Türk menşeli düşük kaliteli 30 ton mobilyanın İsviçre'ye sevkedilmek üzere Cenova'ya getirildiği öğrenilmiştir., demektedir.

Roma Büyükelçiliği Ticaret Müşavirliği, 5.4.1975 gün ve 1400 -1404 sayılı yazısında, Ticaret Müşavir Yardımcısı Gürsal ise:

- Gerek İtalya'da mobilya imal ve ithal ile işgal eden pek çok sayıda firma arasında yapılan araştırma, gerekse İtalyan ticaret istatistiklerinin incelenmesi ve İtalyan Dış Ticaret Enstitüsü «İCE» nezdinde de yapılan soruşturma sonunda Türkiye'den İtalya'ya ihraç edilen mobilyalar hakkında herhangi bir bilgi sağlamak mümkün olmamıştır., diyerek, Yahya Demirdin kimlere satış yaptığının saptanılmadığını belirtmiştir.

Bütün bu yazışmalardan sonra. Ticaret Bakanlığı İhracat Genel Müdür Yardımcısı Dinçer Asena, 14 mayıs 1975 gününde, 19.322.772.70 sayılı yazı ile Yahya Demirel'e gönderdiği resmî yazıda aynen:

«- İstanbul İhracat Birlikleri Umumî Kâtipliğinin 5.3.1975 tarih ve 1410 sayılı yazısına ekli olarak gönderilen Libya'ya 940 takım yemek odası takımı incelenmiş ve isafı uygun görülmemiştir» demiştir.

12.5.1975 gün ve 11292 sayılı belgeden de anlaşıldığı üzere, Adalet Partili Ticaret Bakanı bile, Başba-kan'ın yeğeninın isteklerinin yerine getirilmemesini emretmek zorunda kalmıştır.

Evet, dosyanın bir bölümünü birlikte okuduk...

Bu konuyu ortaya çıkaran Ticaret Bakanlığı Müsteşarı Şeref Durugönül, Demirel hükümeti güvenoyu alır almaz, görevinden uzaklaştırılmıştır.

Buraya bir «mim» koyun...

Bu mobilya ihracatının iç yüzü nedir?.. Bu ihracattan Yahya Demirel şimdiye kadar kaç milyon lira kazanmıştır? Bütün bunlar, parlamentoda araştırma konusu ol-

36

malıdır. Bu ülkenin milyonları, Başbakanın ailesine böyle cömertçe nasıl bağışlanabilmektedir? Yok mu bir hesap soran?..

İşte elimizde dosya. İşte önümüzde olayı aydınlatacak bütün belgeler...

Acaba bu dosyayı ortaya çıkartanlar, «Devletin ve milletin bölünmezliğine karşı çıkıp, demokrasinin temellerine dinamit koyan» Marksist, Leninist, hattâ Maoistler midirler?

(14 Temmuz 1975) PETROL KOKUSU...

Milliyetçi Cephe Partileri, Millet Meclisinden «Dörtörtlük» Güvenoyu aldıktan sonra, hemen beklenen «icraata» giriştiler. Demirel yönetiminin ilk «icraatı». Enerji ve, Tabii Kaynaklar Bakanlığında başladı. Geçen pazar günü Bakanlık İdarî İşler Daire Başkanı. Sami Güven evinden çağırılarak, kendisine görevinden alındığı bildirildi. Ertesi gün de, Müsteşar Teoman Köprülüler'in sandalyesine

Cepheci Partilerin eli uzandı. Müsteşar Teoman Köprülüler'den de görevini bir başkasına terketme-si istendi.

Olağandır bütün bunlar.

Çünkü, Teoman Köprülüler'in, Bakanlıkta görev yaptığı sürede, Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanlığına bağlı kuruluşların kârı, 900.818.459.46 liradan, bir milyar fazlasıyla, tam 1.933.087.000 liraya çıkarılmıştır. Yani, bir yıl içinde. Türk Devleti, bir milyardan daha fazla kâr etmiştir. Bu kârın her kuruşu da. yabancı petrol şirketlerinin kasalarından sökülüp, yoksul Türk Devletinin hazinesine kazanılmıştır.

Görevden alınması için, sadece bu suç yetmez mi?

Yetiyor anlaşılın: Her kim ki, devlete, yurtseverlik bilinciyle hizmet etmiştir, biliniz ki. o. tutucu siyasal İktidarca yerden yere vurulmuştur. Devletin yüce katlarına tırmanmak için yabancı şirket temsilcisi olacaksın, görevini kötüye kullanıp, biraderlere ve damatlara milyonlarca kredi sağlayacaksın, devlet büyüklerine ucuza arsa kapattıracaksın, yatırım indirimi sağlayacaksın. Çok par-

37
till düzensizliğin, hiç değişmeyen kuralıdır bu. Köprülülerin öteki suçlarına bakın siz: Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanı Cahit Kayra ile birlikte, yabancı petrol şirketleriyle boğuşmuşlar. Yabancı şirketler, 1974 yılının haziran ayında eyleme geçerek:

– Biz bu fiyatlarla petrol ithal etmeyiz... demişler. Kayra, Köprülüler ve Bakanlığın yurtsever bürokratları gece gündüz çalışıp, yabancı şirket prenslerine:

– Hayır... demesini bilmişler. Üstelik:

– Ya bu fiyatlardan ithal edersiniz ya da petrol yasası gereğince işlettiğiniz rafinerilere el koyarız... demişler. Yabancı şirketler böylece boyun eğmiştir. Aynı şirketler, 1975 ocağında direnişe geçtiklerinde, Bakanlığı sar-samamışlardır bile, devlete karşı başkaldıran yabancı şirketler, Türkiye'deki petrol üretiminin de yüzde altmışını da kısmışlardır. İşte, bu koşullarda şirketlere karşı savaş verilirken, Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanı, yabancı şirketlerin bir numaralı düşman saydıkları Bakanlık Müsteşarını öncelik ve ivedilikle değiştirmişlerdir.

«İcraat» dedikleri budur işte...

Şimdi bakalım yabancı petrol şirketleri, istedikleri zamlı satış olanağını nasıl elde edecekler?. Bunları adım adım izleyeceğiz. Önümüzdeki günlerde, devletimizin bir kuruşunu bile yabancı petrol şirketlerine kaptırmamak için savaşıyor namuslu bürokratlarla, yabancı petrol şirketlerinin kavgasına tanık olacağız. Kimler «Milliyetçi» kimler yabancı sermaye şirketi sözcüsüdür, bütün bunları gözlerimizle tek tek göreceğiz.

Bir de şu hikâyeye bakın:

Türkiye'de yıllarca, devrimcilere cezaevi çlularları örülürken, Ege Denizinin havası ve suyu Yunanlılar tarafından paylaşılmaktaydı. Yunanlılar bir yandan «Fır Hattı» dedikleri uçuş trafiği yetkisini tekellerine alırken, öte yandan da, Türk «Kıta Sahanlığı» bölgelerinde de petrol araştırmaları yapmaktaydılar. Bizim hükümetlerin ise böyle bir sorunu yoktu.

– Asil ve necip millet., şanlı tarihimiz., ecdadımızın kanlarıyla sulanmış bu topraklar... derken, Yunanlılar hem

38

Ege Denizi üzerinde rahatça uçmakta, hem de Türkiye'nin kıta sahanlığında petrol araştırmaları yapmakta, üstelik Ege'deki Adalara askerî üsler kurmaktaydılar. Ecevit Hükümeti döneminde bu sorun da ele alındı. Kayra ve Köprülüler, Ege'de kıta sahanlığı için de petrol arama amacıyla Türkiye Petrollerine arama ruhsatı verdiler. Can-darlı gemisi, 1974 yılı mayısında Ege'de petrol araştırmalarına başladı.

Bu da başışlanmaz suçlardandır, doğal ki.

Bir büyük suçu daha vardır Köprülülerin. O da, Kıbrıs çıkartması yapıldığı günlerde, «Ataş Rafinerisi» üzerinde devlet denetimini kurdurarak, uçaklarımıza yakıt sağlayacak kaynakları elde tutmayı başarmasıdır. 1963 yılında İnönü Hükümeti Kıbrıs çıkartmasını plânlarken yakıt üretimini kesen yabancı şirketlerin oyunlarına 1974'te ge-linmemiştir böylece.

Evet, evet...

Milliyetçi Cephe Partilerini desteklemek için partisinden istifa eden bazı milletvekillerinin benzin istasyonları sahipleri olduklarını ve bugünlerde devletten kredi almak için Enerji Bakanlığı merdivenlerini tırmandıklarını söylersek, «vatan, millet» edebiyatının arkasında nelerin yattığını anlamak güç müdür acaba?.. Milliyetçi Cephe çadırlarını şöyle bir aralayın, bakalım arkalarında hangi yabancı şirketlerin petrol kuyularını göreceksiniz?,
(17 Nisan 1975)

MİLLÎ SELÂMET T.A.Ş....

Erbakan, son basın toplantısıyla, MSP anahtarının kilidinde pek rahat durmayacağını açıklamış bulunuyor. Milliyetçi Cephe çadırlarına Adapazarı'ndan esen rüzgârlar, son bir ayda, bu sağcı dört silâhşorun arasını da biraz bozmuştur. MSP, Demirel'in kendilerine Adapazarı seçimlerinde «türlü - çeşitli» oyunlar oynadığı kanısındadır.

Adapazarı seçimlerinden hemen sonra, MSP adına yayınlanan bir bildiri:

39

– Milliyetçi Cepheye «millîlik» vasfı veren MSP'dlr... denilerek, başta Demirel olmak üzere, Türkeş ve Feyzi-oğlu, dolaylı yollarla suçlanmıştı. Aynı günlerde, 1973 seçimlerinde, AP için kullanılan «renksizler» sözü, yeniden ağızlara alındı. Erbakan şimdi, koalisyon protokolünün imzalandığı günlerde «Milliyetçi Partilerin, ortak listeye seçime katılmalarını öngören bir yasa taslağının altına vurduğu mührü de unutarak:

– Seçimlerde, «Dostluk başka, alışveriş başka» diyeceğiz... gibi sözlerle, Demirel'e uzaktan çalım atmaya çalışmaktadır.

Biz bunları kendi hallerine bırakarak, bir başka konuya geçelim...

MSP'nin bugünkü lider kadrosu, 12 Mart 1971 tarihinden önce, «Millî Nizam Partisi» yönetiminde bulunmaktaydı. Bu parti Anayasa Mahkemesi'nce kapatılınca, hep birlikte, bu kez, Millî Selâmet Partisi'ni kurarak, seçimlere katıldılar. 12 Mart 1971 tarihinden sonra Atatürkçülüğü dillerinden düşürmeyen asker - sivil yönetici kadro işbaşındayken, iki siyasal parti, Anayasa Mahkemesi'nce kapatıldı. Bunlardan biri, Türkiye İşçi Partisi'ydi. TİP kapatılmakla kalmadı, parti yöneticileri, onar, onbeşer yıl ağır hapis cezasına çarptırıldılar. Aynı Anayasa Mahkemesi, Necmettin Erbakan'ın Genel Başkanı bulunduğu Millî Nizam Partisi'ni laikliğe aykırı tutumu nedeniyle kapattı. Fakat. Anayasa Mahkemesi'nce kapatılan Türkiye İşçi Partisi yöneticilerinin, beş yıldan, yirmi yıla kadar hapislerini isteyen Sıkıyönetim Savcıları ve Komutanları her nedense, Erbakan ve arkadaşlarının kollarına bile dokunmadılar.

MSP'liler, işlerini bilen insanlardır. O günlerde, Erbakan, İsviçre'ye giderek, bir süre başını dinlemeyi uygun buldu. Öteki yöneticiler de, kederlerinden ne yaptıklarını bilemedikleri için, ticaretle uğraşmaya karar verdiler.

Şimdi açalım Ticaret Sicili Gazetesi'nin...

18.5.1971 tarihinde, bir takım Müslüman kardeşler

40

biraraya gelerek bir Anonim Şirket kurdular. Şirket «İPA Gıda ve İhtiyaç Maddeleri Pazarları Anonim Şirketi» adıyla kurulmuştu ve sermayesi beşyüz bin liraydı. «22876» sicil sayısı ile kayıtlanmış bulunan Anonim Şirketin yönetim kurulu; Hasan Armutçuoğlu, Orhan Batı, Abdülkerim Doğru, Mehmet Satoğlu, Enver Muammer Özkan'dan oluşmaktaydı. 18.6.1971 gün ve 4275 sayılı Ticaret Sicili Gazetesi, bu şirketin süresiz olarak kurulduğunu belirtmekteydi.

Aradan bir yıl geçti...

20.9.1972 gün ve 4655 sayılı Ticaret Sicili Gazetesini açanlar, MSP yöneticileri tarafından kurulmuş bulunan bu şirketin, bir yıl içinde, sermayesini, beş yüz bin liradan beş milyon liraya yükselttiğini görerek:

– Allah bunlara «yürü ya kulum» dedi ki, bunlar da Allah'ın sevgili kulları olduklarından, yüce yerden gelen bu emri dinleyip, uygun adımlarla yürüdüler... diye düşünmüşlerdir, herhalde.

Bazılarına göre bu şirketin adı, «İslâm Pazarları» biçimindedir. Yani, «İPA» İslâm Pazarlarının kısaltılmış adıdır.

Hiç önemi yok, bana sorarsanız...

Önemli olan, bu şirket, kimlerden kurulmuştur? Kimlerle ticaret yapmaktadır? Ne alıp, ne satmaktadır?... MSP iie, bu şirketin bağıntısı nedir?.

Aynı lider kadrosunu bir başka anonim şirkette de-görmekteyiz. 8.5.1971 gün ve 4242 sayılı Ticaret Gazete-si'nde «22709» sayı ile kayıtlanmış «Nidaş Nizam Neşriyat ve Dağıtım Şirketi», Hasan Aksay, Fehmi Cumalioğlu, Hasan Armutçuoğlu, Mehmet Satoğlu, Orhan Batı tarafından kurulmuştur. Bu şirketin sermayesi de, iki milyon liradır. Şirket sermayesi, dörtüzer bin liralık paylara bölünmüştür. Hasan Aksay, 1973 seçimlerinden sonra kurulan Ece-vit ve Demirel Hükümetlerinde, Devlet Bakanlığı yapmıştır. Abdülkerim Doğru, Sanayi Bakanlığı yapmaktadır. Fehmi Cumalioğlu ve Orhan Batı, Millî Selâmet Partisi Ge-

41

nel Başkan Yardımcılıklarında bulunmuştur. Orhan. Batı, bugün Karayolları Genel Müdürlüğü makamında teşbih sallamaktadır. Çalışma Bakanı Ahmet Tevfik Paksu da, «Nidaş Nizam Neşriyat ve Dağıtım Şirketimin denetçisi olarak görev almıştır. Görüldüğü gibi MSP anahtarı, her yeri açıyor. Cami kapısı açıyor. Milliyetçi Cephe kilidi açıyor. Solcu partiyle ortaklık kapısı açıyor ve Anonim Şirket kapılarını da açıyor. Yağ satıyor, bal satıyor, kâğıt satıyor, kitap satıyor, gazete çıkarıyor, gayrimenkul alıyor, ipotek veriyor, ipotek alıyor. 1971 yılında partileri kapanmış bunlar hemen «Besmele» çekip, şirket açmışlar. Allah rızası için, ellerinde ne varsa, dökmüşler ortalığa. Camiye yardım yaparcasına, paraları toplayıp, toplayıp, şirketleri birer birer kurmuşlar. Allah kabul etsin...

Oldu, olacak, bu ara, toplanıp, şirketleri birleştirse-ler ve hep birlikte, «Millî Selâmet Anonim Şirketi» kursalar, «millî görüşe» uygun davranmış olmazlar mı? Hem biliyorsunuz, Anonim Şirketleri, Anayasa Mahkemesi de kapatamaz...

(15 Ağustos 1975)

ŞELLEFYAN DÜZENİ...

Başbakan Demirel'in yeğeni Yahya Demirel'in İsviç-re'de üç firma aracılığı ile, italya, Libya ve Kıbrıs'a mobilya ihraç ettiğini ileri sürerek Merkez Bankası'ndan yirmi milyon lira para aldığı, bir süre önce gazetelerde açıklanmıştı. Olayın belgeleri, bir karpuz sergisi gibi, teker teker kamuoyu önüne getirilmiş, fakat siyasal iktidar, bütün olup bitenleri, tribün seyircisi gibi göz ucuyla izlemekle yetinmiştir.

Altan Öymen arkadaşımızın, İsviçre'de yaptığı bir araştırma sonunda saptadığı sonuçlar, dün Cumhuriyet'te yayınlanmıştır. Mobilya yolsuzluğunun bu aşamasında, karşımıza ünlü Mıgırdıç Şellefyan çıkmıştır. Yahya De-

42

Demirel'in İsviçre'de ticarî ilişkide bulunduğunu ileri sürdüğü «Etablissement Mopar» adlı firmanın, Lozan Ticaret Odası ve İsviçre Bankalarında kayıtlı bulunmadığı anlaşılmış, bu kez, varlığı saptanamayan bu firmanın adres olarak gösterdiği yerde, Mıgırdıç Şellefyan'm kardeşinin oturduğu ortaya çıkmıştır. işte. buyurun belgelerini...

İşte bakın siz: Yurttaşların devlete ödedikleri vergiler, türlü oyunlarla, Demirel ailesine aktarılmakta, «teşvik tedbiri», «kredi» ve «vergi iadesi» adı altında milyonlarla para, bu «İsparta prenslerini» zengin etmektedir.

— Aşırı cereyan., yıkıcı düşünceler., devletiyle milletiyle bölünmezlik., gibi gerçeklerin arkasından, işte böyle, ucu kökü dışarıda ticarî ilişkiler çıkmaktadır.

Adını koyalım: «Şellefyan düzenidir bu...

Devletin önemli koltuklarına adamlarını yerleştir. Milyonlarca kredi al. Kimse hesabını sormasın. Hesap sormaya kalkanları, türlü yollarla, ezmeye, sindirmeye, korkutmaya çalış. Gelsin krediler, gelsin paralar.

— Komünizm tehlikesi, kökü dışarda cereyanlar., milletin bütünlüğü...

Uyut, uyutabildiğin kadar...

Ziraat Bankası'ndan'alınan 26 milyonluk krediler ne oldu? Ne olacak, birkaç küçük memur cezalandırıldı, milyonlar yine Demirel ailesinde kaldı...

Demirel'in sahibi bulunduğu «Terakki Kollektif Şirketi» ne, zamanın Devlet Plânlama Teşkilâtı Teşvik ve Uygulama Dairesi Başkanı Yılmaz Ergenekon'un 18.1.1968 gün ve 39 sayılı belgeyle tanıdığı «teşvik tedbiri» ne oldu? Ne olacak. Yılmaz Ergenekon Maliye Bakanı oldu...

Başka, başka?..

Ergenekon'un kredi dağıtmaya, devlet kasasını beklemede yeterli bulunan sağlığı, askerlik görevi yapmaya engel görüldüğü için, onbeş yıl süren asker kaçaklığından sonra, aldığı «çürük raporu» ile vatan görevi yapmaktan kurtuldu. Yok ki hesap soran...

Mobilya yolsuzluğu ortaya çıkarıldığında ne oldu? Ne

43

olacak: Ticaret Bakanlığı eski Müsteşarının evine dinamit atıldı, bir gün sonra kapısı kurşunlandı. Ticaret Bakanı kemküm ettikten sonra sustu. Aynı günlerde De-mirel devlet memurlarına:

– Yolsuzlukları süratli takip edin... diyen bir genelge yayınladı. Genelge, seçim yasaklarına aykırı olarak, devlet radyolarından okundu. Bu ne «perhiz», bu ne «lahana turşusu» değil mi?..

Değil herhalde...

Eğer yolsuzlukla savaşılmak isteniyorsa, önce Ziraat Bankası'nın usulsüz kredilerinden başlayalım. Sonra Yılmaz Ergenekon'un Devlet Plânlama Teşkilâtı Teşvik ve Uygulama Dairesi Başkanırken dağıttığı milyonlarca krediler ortaya çıkarılsın. Mobilya ihracatının bütün belgeleri, Mıgırdıç Şellefyan'ın, Türkiye'deki ticarî ilişkileri, kimlerle ne gibi yakınlıklar kurduğu birer birer araştırılsın.

Haydi, haydi, ne duruyorsunuz. Halep ordayso, arşın burada...

Belki bizler .yalan söylüyoruz. Elimizdeki dosyalar düzmecedir. Demirel'in yeğeni, hiç bir zaman mobilya ihracatı yapmamış, Merkez Bankası'ndan vergi iadesi adıyla yirmi milyon lirayı tıklar tıklar cebine indirmemiştir.

Bizler, Marksist, Leninist ve Maoistleriz. Devletimizi ve milletimizi bölmek istiyoruz. Devlet düşmanıyız. Kökü dışarıda cereyanlara bağlıyız, işte bu nedenle, devleti yıkmak için, Demirel ailesinin haksız yere zengin edildiğini yazıyoruz. Devletin bütün arşivleri elierinizdedir. Bütün olanaklarınızı kullanarak, elimizdeki belgeleri çürüterek, Marksistliğimizi, Leninistliğimizi, anarşistliğimizi ve hattâ Maoculuğumuzu kanıtlayın.

Ne duruyorsunuz, kanıtlayınız yalan yazdığımızı...

Hey, bu yoksul ulusun milletvekili ve senatörleri, hey bu ülkenin namuslu yazarları ve gazetecileri, hey Cumhuriyet Savcıları ve Yargıçları, hey yurtsever memurları... Hep birlikte bu yolsuzluğun üzerine gidelim.

Parlamento aritmetiğinin kerrat cetveliyle parmak hesabı yapıp, kürsülerden:

– İşte yakam, gelin yapışın demek kolaydır.

44

Elimizdeki belgelerle yakalara yapışıyor, ve «Şellef-yan düzeni» nin hesabını soruyoruz. Haydi, durmayın. Verin cevabını...

(1 Eylül 1975)

BESLEME...

Maliye Bakanı Yılmaz Ergenekon, 23 eylül 1975 salı günü iş adamları ve sanayicilerle yaptığı özel toplantıda:

– İçinizde kredi isteyip de alamadım diyen kimse çıkmaz.. Sizin beslediğiniz basın her gün bize saldırır. Küfreder. Siz onları yine de ilânlarla beslersiniz... demiştir.

Ergenekon son günlerde Demirel ailesini arslanlar gibi savunmaktadır. Önce, «bazı gazeteciler» adını verdiği sağ basının çağırıldığı yarı kapalı bir basın toplantısı düzenledi, sonra da 10 eylül 1975 tarihli bir küçük «broşür» çıkartarak, şimdiye dek yaptığı açıklamaları yayınladı.

Basıldığı matbaa bile belirtilmeyen ve bazı çevrelere kucak dolusu dağıtılan bu broşürün 14'üncü sayfasının 9'uncu satırında:

– Ayrıca ilâve edeyim ki, firmaların sahipleri arasında Şellefyan adında bir kişi bulunmamaktadır... denilmektedir. Bern Ticaret Ataşesi Tarık Celâl Güven'in Ticaret Bakanlığı Müfettişliğine yolladığı «1541 D. 611 G» sayılı ve 18.8.1975 günlü yazıda ise aynen:

– Tarih ve sayısı yukarıda kayıtlı yazınızda Etab-lissement Mopar firmasına ait olarak verilen Chatoau dü sec 18 Lausanne adresinde ve (021/298645) telefon numarasında, Lozan ticaret rehberinde Arden Şellefyan isimli bir kimse görülmektedir... demektedir.

Demirel ailesini korumak için, bu resmî yazıları bile !görmezlikten gelmektedir Bay Ergenekon...

Maliye Bakanı Ergenekon'u yalanlayan bu resmî belgede imzası bulunan Bern Ticaret Ataşesi Tarık Celâl Gü-
45

ven ile Ticaret Ataşeleri Ayhan Yaman ve Güneş Üçer, Adalet Partili Ticaret Bakanı tarafından hemen görevlerinden alınmışlardır.

Bu ne şiddet, bu ne celâl efendiler?..

Devletin namuslu bir müsteşarı mobilya yolsuzluğunun üzerine gider, işinden olur, üstelik kapısı dinamitlenir, evi kurşunlanır. Devletin yurt dışındaki namuslu memurları, yolsuzluğu ortaya çıkarttıkları için görevlerinden alınır.

Buna adıyla sanıyla «suçluların telâşı» denir, başka ne ad bulalım?..

Bu Yılmaz Ergenekon, tam Demirel'e göre Maliye Bakanıdır. Türk kamuoyu ilk kez kendisini, Devlet Plânlama Teşkilâtı Teşvik ve Uygulama Dairesi Başkanlığına tanıdı. Ergenekon, Demirel ailesinin sahibi bulunduğu «Terakki Kollektif Şirketi»ne, 18.11.1968 tarihinde 39 sayılı «teşvik belgesi» vermiş, ayrıca Hacı Ali Demirel'in ünlü «Yükseliş Koleji»ne yatırım indirimi sağlayarak, Demirel ailesinin zenginliğine unutulmaz katkılarda bulunmuştur.

Aynı Yılmaz Ergenekon, bir büyük iş adamımıza, İngiltere'de açacağı gazoz fabrikası için, oldukça yüklü olanaklar ve krediler sağladıktan sonra, Devlet Plânlama Teşkilatındaki görevinden ayrılarak, kendilerine olanaklar sağladığı özel şirketin hizmetine bol ücretle geçivermişti.

Böylece hizmetleri unutulmamıştı.

Ankara Hukuk Fakültesinde Medenî Hukuk, öğretim üyesi olan Ergenekon'un ekonomi ve maliye ilmine ilgisi, kaymakamlık yaptığı günlere mi rastlamaktadır, bunu pek bilemiyoruz amma, memleket kalkınmasıyla bu denli yakından ilgilendiğinden, bir akşam üstü, herhangi bir askerlik şubesine gitmeyi unutmuş ve tam onbeş yıl «bakaya» olarak, askerlik görevinden kaçmasını başarmıştır.

Onbeş yıl, özürsüz olarak askerlik görevinden kaç-" mak, askerî ceza yasasında yaptırma bağlanan suçlardandır. Her nedense hiçbir askerî savcı bay Ergenekon'-
46

un peşine düşmemiş ve Maliye Bakanının asker kaçaklığı suçu çeşitli af yasaları ile affedilmiştir.

Sonunda bir «çürük raporu» alarak askerlikten paçasını kurtarmıştır Maliye Bakanımız.

Hani, şaka bir yana insanın Ergenekon'a:

– Şu üçbuçuk aylık kısa yedek subaylık döneminden yararlanarak askerliğini yap... diyeceği geliyor ama. adam ne yapsın, bir dakika Maliye Bakanlığını bırakırsa, hür teşebbüs çöker, memlekette başka bir rejim kurulur. Ve Yahya Demirel'in yaptırdığı mobilyalar Viyana kapılarına kadar dayanamaz.

Medenî Hukuk Doçenti Ergenekon, bir ara, Ankara Hukuk Fakültesine yeniden öğretim üyesi olmak amaciy-le başvurduysa da, profesörler kurulu, kendisinin üstün yeteneklerini sezemediği için, olumsuz oy kullandı ve Ergenekon da kendisini bu darbeyle özel teşebbüs koltuklarında buluverdi.

Geliş o geliş...

Şimdi bu Yılmaz Ergenekon, özel teşebbüsü baskı altında tutarak, ilerici ve namuslu basın ilânlarını kestirmeye çalışmaktadır. Bunun için kullandığı kelimelere bakın:

– Beslediğiniz basın...

«Besleme basın» diye, üç dört günlük muhabirken, birden bire memleketin milyonerleri arasına katılıp, Ergenekon'un konuşmalarını çarşaf çarşaf basan türedi gazete sahiplerine denir.

Mobilya ticareti ile ilgili belgeler yayınlayan gazete sahipleri, yazışları müdürleri ve yazarları, Yılmaz Ergenekon gibi kişilikleri ve geçmişleri olmadıkları için övünç duymaktadırlar...

(29 Eylül 1975)

KORUTÖRK'E ARZEDİYORUZ...

Demirel ailesine son dört yıl içinde verilen krediler tam tamına, 84.744.034 lira tutmaktadır. Garanti Banka-

47

sı'ndan 1.179.000.. Emlâk Kredi Bankası'ndan 375.000... Vakıflar Bankası'ndan 5.200.000.. Türk Ticaret Bankası'ndan 7.650.856.. Öğretmenler Bankası'ndan 500.000... Pamukbank'tan 1.000.000, Türkiye İş Bankası'ndan 11.705.000' Türkiye Halk Bankası'ndan 200.000.. Yapı ve Kredi Bankası'ndan 3.526.378.. Ziraat Bankası'ndan 24.500.000.. Akbank'tan 2.907.000.. Türkiye Sanayi Bankası'ndan 26.000.000.. lira alınmış ve Demirel ailesi, böy-Jece «soy-sop» kredileriyle zengin edilmiştir.

Ziraat Bankası Disiplin Kurulu, 3.11.1972/92 dosya, 1974/39 karar sayısı ile vermiş bulunduğu kararda. Hacı Ali Demirel'e dağıtılmış bulunan kredilerde usulsüzlük saptayarak, banka memurlarını cezalandırmıştır. Ankara 8'nci Asliye Ceza Mahkemesinin 12.10.1972 gün ve 972/621 sayılı kararıyla, Hacı Ali Demirel'e kredi veren banka memurları çeşitli cezalara çarptırılmışlardır.

Bu memurlardan birinin adı Rafet Gürsel'dir...

Rafet Gürsel, Ziraat Bankası Ankara, Yenişehir Şubesi Müdür Muaviniyken, bu işlerin ortaya çıkması üzerine istifa etmiş ve Hacı Ali Demirel ile iş ortaklığı kurmuştur. «Orke Ticaret» olarak adlandırılan bu banka müdür muavininin şirketi, merkezi İsparta'da bulunan Demirel'-lerin «Orman Ürünleri Ticaret ve Sanayi Anonim Şirketi» nin, yonga levha, kaplama ve kereste ticaretini yapmaktadır.. Demirel ailesine yasa dışı krediler sağlamaktan sorumlu tutulan bir banka müdür muavininin, görevinden ayrılarak, kredi verdiği iş adamlarının şirketlerine ortak olması, herhalde, üzerinde durulacak konulardan biridir.

Türkiye Cumhuriyeti tarihinde ilk kez, Başbakanın kardeşine bu kadar cömertçe devlet olanakları sağlanmaktadır. İşin acı yanı şudur ki, her türlü resmî belgelerle kanıtlanan bu ilişkilere rağmen, devlet bütün yetkili ve etkilileriyle susmaktadır.

Önümüzdeki günlerde, bütün namuslu basın ve parlamenterlerin ilk görevleri, Demirel ailesinin mal varlığını bütün ayrıntılarıyla ortaya çıkartmak olmalıdır. Çünkü Başbakan'ın çevresinde böylesine söylentiler dolaşır, res-

48

mî belgeler, ticarî senetler, teşvik belgeleri ve krediler, Başbakanlık koltuğu üzerinden uçup uçup geçerse, demokrasinin de, çok partili düzenin de saygınlığı, onarıl-maz biçimde yaralanmış olur.

Başbakan Demirel'in yeğeni Yahya Demirel'in, yurt dışına sattığı mobilyaların öykülerini hep birlikte izledik. Bu olay. Batılı herhangi bir ülkede olsaydı, ne Başbakan, ne de yeğeni, uzun süre sokaklara bile çıkamazdı. Fakat herhalde, Başbakan:

- Yollar yürümekle aşınmaz., diyerek özetlediği siyasal yaşam kuralını şimdilik bu işte uygulamakta ve herkesi şaşkırtacak pişkinlik içinde, suçu başkalarının üzerine atmaktadır.

Türkiye Cumhuriyeti'nin Maliye Bakanlığı koltuğunda oturan onbeş yıllık asker kaçağı «bakaya» Yılmaz Er-genekon, bütün işini gücünü bırakmakla, bir yandan namuslu basının ilânlarını kesmeye çalışırken, öte yandan da, Demirel ailesinin «umumî vekili» gibi, sağa sola, usulsüz tekzipler yollamaktadır.

Türkiye Cumhuriyeti kurulduğundan bugüne kadar, böylesine koşullar içine hiç düşürülmemiştir...

Demirel ailesiyle ilgili krediler acaba hiç araştırılmayacak mıdır? Mobilya yolsuzluğu ile ilgili olarak gazete sütunlarında çarşaf çarşaf yayınlanan belgeler, hiç bir devlet yetkilisini harekete geçirmeyecek midir? Anladık, Demirel'in dokunulmazlığı var... Acaba aynı dokunulmazlık zırhı, yirmi altı yaşındaki İş adamı Yahya Demirel'i de korumakta mıdır? Bizim, Cumhuriyet Gazetesi sütunlarında yayınladığımız begle-ler, Ticaret Bakanlığı dosyalarından alınmıştır. Bu dosyalardaki belgeler, Adalet Partili Ticaret Bakanını bile, mobilya ihracatını durdurmaya yöneltmiştir. İddialarımızın bir teki yalan olsa. Ticaret Bakanı mobilya satışını durdurabilir miydi acaba?

Başta Sayın Cumhurbaşkanı olmak üzere bütün yetkilileri göreve çağırıyoruz. Bu memlekette savcılar yok mudur? Neden susulmaktadır bunca belgeye karşı?

Mobilya yolsuzluğunu ortaya çıkaran Ticaret Bakan-

49

F.: 4

lığı eski Müsteşarı Şeref Durugönül'ün Diyarbakır'a sürülme kararnameşi şu anda Çankaya'da Sayın Cumhurbaşkanının masasının üstünde onay beklemektedir.

Acaba Sayın Korutürk. bunca belgeye rağmen, bu kararnameyi imzalayacak mıdır? Dileğimiz şudur:

Cumhurbaşkanı, yürütme organının başıdır. Sayın Korutürk bu kararnameyi imzalamazsa mobilya ihracatçısı Yahya Demirel meydana boş bulmadığını da görecektir.

Acaba Sayın Cumhurbaşkanımız Başbakan ile «haftalık olağan görüşme»sini yaparken, Demirel'e, başta banka kredileri olmak üzere, bu mobilya yolsuzluğunu da soramaz mı?

Sayın Cumhurbaşkanı bu kararnameyi imzalamadan önce, Ticaret Bakanlığı eski Müsteşarı Şeref Durugönül ile de görüşse, «Protokol kuralları» altüst mü olur acaba?

Çankaya'dan bu konuda ses bekliyoruz...

(4 Ekim 1975)

SOY-SOP KREDİLERİ...

Demirel, son mobilya öykülerinin dallanıp budaklanması üzerine iyice çileden çıktı. Artık Ecevit'e ağız dolusu küfürler ediyor. Demirel'e sorarsanız, Ecevit «cinnet» geçirmektedir. Üstelik, mobilya yolsuzluğuna değinmek, basbayağı güç bir iş olmuş. Baksanıza ne diyor:

- Bu çeşit iddialarda bulunmak, soy - sop, haysiyetten mahrum olmanın neticesidir...

Başbakanın kardeşi Hacı Ali Demirel'e yasa dışı yollarla kredi verdikleri gerekçesiyle, Ziraat Bankası memurları disiplin cezalarına çarptırıldılar. Ziraat Bankası Disiplin Kurulu 3.11.1972/92-1974/39 sayılı karar ile, Hacı Ali Demirel'e, Ziraat Bankası Ankara Yenışehir, Maltepe ve İsparta şubelerinde yapılan bankacılık oyunlarıyla, milyonlarca lira kredi verildiğini saptamıştır. İftiradır, iftira...

50

Hacı Ali Demirel, memleketin «irfanına» katkıda bulunmak için özel Yükseliş Kolejinin açmış ve gecesini gündüzüne katarak, çalışmışsa, suç mu işlemiştir?. İşte, varını yoğunu ortaya koyarak, yoktan var ettiği Yükseliş Kolejinin üstün başarı ile bitiren oğlu Yahya Demirel, kı: sa sürede memleketimizin milyonerleri arasına katılmış ve yurt dışına mobilya satarak yüzümüzü ağartmıştır.

Mobilyalarımız atalarımızın at koşturduğu Viyana kapılarına kadar dayanmıştır. Böylece hepimiz iftihar edelim bununla.

Ziraat Bankası Disiplin Kuruluna bakarsanız, bunlar hiç önemli değildir.

Bankanın Yenışehir Şubesi'nde 420 dosya sayılı ticarî müşterisi Hacı Ali Demirel. 641/750 sayılı vadesiz ticarî tevdiat hesabından Özel Yükseliş Koleji için bol miktarda kredi almıştır.

Alır, hakkıdır...

Banka bir adama kredi verirken, «soy - sop haysiyet» aramaktadır. Eğer soyda sopta, asalet, haysiyet ve fazilet varsa, hemen kredi açmaktadır. Bu nedenle; bankalara dönüp;

- Neden Demirel'in kardeşine kredi açtınız?., diye sorulmaz. Olsa, olsa Demirel ailesine, neden öbür bankalardan da kredi verilmediği sorulabilir.

Ziraat Bankası Disiplin Kurulu, Hacı Ali Demirel'in ortağı bulunduğu şirketlere, 124/160 sayılı senet karşılığı avans hesabı dışında, usulsüz paralar verildiğini, "1.7.1967-14.11.1968 tarihleri arasında 2 milyon, 14.11.1968-24.1.1969 tarihleri arasında, 3 milyon, altıyüz dokuz bin, 24.11.1969-30.9.1970 tarihleri arasında, 7 milyon, beş-yüzondokuz bin lira usûl ve yasaya aykırı olarak para verildiğini saptamışsa da, bu da bir iftiradır. İftiradır, iftira...

Komünistler her yere sızıyorlar. Belki Ziraat Bankası disiplin kurulu üyeleri arasına bir «servet düşmanı» karışmış ve iftiralarla dolu bu kararı yazdırmıştır. Yoksa, genç yaşında hac seferini yapıp Allah ne verdiyse, memlekete yararlı olmak isteyen bir İspartalı iş adamı, neden usulsüz kredi alsın?.

51

Hepsi yalan, hepsi iftira...

Hacı Ali Demirel'in ortakları arasında bulunduğu «Terakki Kollektif Şirketi»nin İsparta Ziraat Bankası Şubesindeki 641/558 sayılı hesabı incelenirse, 22.10.1968-14.4.1970 tarihleri arasında, en yüksek tutar, 2.10.1969 tarihinde

5.647.511.07 lira, yani yaklaşık olarak beşbuçuk milyondan fazla para, usulsüz olarak Demirel'lerin kasasına akmıştır.

Ziraat Bankası Disiplin Kurulu kararı böyle...

Var mı Demirel'in burada emri? Yok, Bankanın müdürü mü Demirel? Değil. Başbakan olarak kendisi mi para istemiş?. Yok, hayır. Mobilya ticaretini kendisi mi yapmış? Hayır. Hem Yahya Demirel, Ecevit zamanında para almamış mı? Evet almış. Öyleyse?.

Evet, öyleyse, bunların hepsi iftiradır, iftira...

Orman ürünlerine ihraç gücü kazandırılmasına ilişkin kararname, havada yem ariyan kuşu komünistlikle suçlamaya hazır bulunan eski Başbakanlardan Ferit Melen hükümetinde, iş çevrelerinin gözbebeği Nairn Talu'nun Ticaret Bakanlığında hazırlanarak, 24.4.1973 günü yayınlanmış ve yürürlüğe girmiştir. Mobilya ticaretinde usulsüzlük ilk kez, Ecevit Hükümeti işbaşından uzaklaştıktan sonra 24 Kasım 1974 günü anlaşılabilmiş ve soruşturma. 12.5.1975 gününe kadar sürmüştür. Türk kamuoyu bu konuyu, 12 Temmuz 1975 günü öğrenmiştir. Yahya Demirel'in İsviçre'de alış veriş yaptığı ileri sürdüğü firmaların izine rastlanmadığı da, kamuoyuna aynı günlerde yazılmıştır.

Mobilya ticaretinde usulsüzlük olduğunu araştıran Ticaret Bakanlığının bütün yetkilileri, Müsteşarı, İhracat Genel Müdürü, yurt dışındaki ticaret ataşeleri, birlikte oturup, Demirel ailesini yıpratmak için herhalde aralarında «Gizli örgüt» kurmuşlardır.

Çünkü, yazıların hepsi iftiradır...

Ticaret Bakanlığı Müsteşarı, bu nedenle görevinden alınmıştır. Bunların hepsi, devletimizle, milletimizle bölünmezlik ilkesine karşı olup, her biri birer rejim düşmanıdır.

52

Demirel ailesinin, «soy-sop» üstünlüğü ile almaya hak kazandığı kredilere ve elde ettikleri kazanca karşı çıkan herkes, önce kendi soyunu ve sopunu iyice araştırmalıdır.

Düşünsünler bakalım...

Babaları, elma bahçelerinden ikib'uçuk milyon para toplayıp, 1948 yılında çocuklarına vermişler midir? Kendileri böyle zengin babanın çocukları olarak «parasız-yatı-lı» okuduktan sonra mühendis olup, Amerikan firmalarında komisyonculuk almışlar mıdır?. Parti Başkanı seçilirken, «Mason» olmasına rağmen, mason olmadığını söy-lemişler midir?. Birdenbire milyoner olup, Ankara'nın göbeğinde özel okullar dikmişler midir?. 26 yaşında milyoner olup, yurt dışına mobilya satmışlar mıdır?.

Soy-sop diye buna denir işte...

Kırat binenin, kılıç kuşananın, toprak işleyenin, su kullananın, mobilya satanın, vergi iadesi ise alanındır. Soyları, sopları, hanları, arabaları, kredileri, ve mobilya-larıyla memleketimizi yönetenlere iftira edenlerin başına, Demirel kadar taş düşer inşallah...

(11 Ekim 1975)

İNSAN MANZARALARI...

Dünkü Cumhuriyet'te herhalde okumuşsunuzdur: Demokratik Parti Ordu milletvekiliyken. Milliyetçi Cepheyi desteklemek için partisinden ayrılan Ata Bodur'un oğlu adına işlettiği benzin istasyonunun kira süresi 15 yıl uzatılmış. Şükrü Bodur'un, 15 yıl süreyle, ayda 17.500 liraya çalıştıracağı istasyonun en azından ayda elli bin liraya kiraya verilebileceği de, haberde örneklere dayanılarak ileri sürülmektedir.

Benzin istasyonunun kira öyküsü de çok iğginçmiş, baksanıza...

İstasyonun mülkiyeti Petrol Ofisininindir. Kızılay'daki benzin istasyonu, önceleri bir başkası tarafından işletilirken. Ata Bodur'un oğlu Şükrü Bodur'a devredilmiştir. Mart ayı içinde, kira süresinin uzatılması için Şükrü Bodur, Pet-

53

rol Ofisine başvurur. İstasyona, otomatik yıkama tesisleri kuracağını söyleyerek, kira süresinin uzatılmasını ister. Konu, Genel Müdürlük Kuruluna getirilir. Kurula iki Genel Müdür yardımcısı da katılmaktadır. Kurul bu istemi, 27 Mart 1975 günü 19/11 sayılı kararıyla reddeder.

Rastlantıya bakın ki 31 Mart 1975 günü de, Milliyetçi Cephe çadırı kurulur...

Milliyetçi Cephe'nin Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanı Selâhattin Kılıç'tır. Hükümet bir cumartesi günü güvenoyu alır. Pazar sabahı Bakanlığa gelen Kılıç, Bakanlık İdarî Daire Müdürü Sami Güven'i tatil günü görevinden alır. Ondan sonra, Müsteşar Teoman Köprülüler de görevinden uzaklaştırılır. Bu arada. Bakanlık Koordinasyon Dairesi Başkanı Dr. Ergun Türkcan da görevinden atılır. Sonra Hallaç pamuğu gibi karışır Bakanlık...

Petrol Ofisinin iki Genel Müdür Yardımcısı, Mustafa Özyürek ve Fikret Büyükburç da Kılıç'ın hışmına uğrarlar. Özyürek, Danıştaya dâva açar. Yürütmeyi durdurma kararı alarak eski görevine atanmasını ister. Bakanlık atama işlemi yapmaz. Genel Müdür Yardımcılığına, alel-acele birini yerleştirir.

Milliyetçi Cepheye güvenoyu vermek için partisinden ayrılan DP milletvekili Ata Bodur'un, işleri bundan sonra düzelir. Ne Petrol Ofisiyle, ne de Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanlığı ile hiç bir sorunu çıkmaz. Benzin istasyonu, aylığı 17.500 liradan, 15 yıllığına kiraya verilir yine... Nasıl olsa, bu isteğe karşı direnenler de görevlerinden alınmıştır. Böylece, 15 yıl boyunca gelir sağlanır Bodurlara.

Karadeniz Bakır İşletmeleri'nde de, bir fırtına eser. Önce Genel Müdür Mehmet Erdemir görevinden alınır. Sonra gözler Genel Müdür Yardımcısı Erdinç Gönenç'e dikilir. Gönenç, Nafiz Yürekli adlı bir büyük iş adamının 115 milyon liralık ihalesine karşı çıkar. İhale Komisyonunda bu iş adamının isteğinin reddi yolunda oy kullanır. Bir süre sonra Erdinç Gönenç'in de görevine son verilir.

Türkiye Petrolleri Anonim Ortaklığı'nda da. bazı değişiklikler yapılır. CHP-MSP koalisyonunun TPAO Ge-

54

nel Müdürlüğü'ne getirdiği Raşit Ceylan, Milliyetçi Cephe çadırlarının kurulacağı günlerde istifasını vererek, bir yabancı şirkette görev alır. Genel Müdürlük görevi, bir süre, Bülent Atabek tarafından yürütülür. Atabek de Milliyetçi Cephe tarafından görevinden alınır ve yerine Raşit Ceylan'ın yakın arkadaşı Rifat Beyazıt getirilir.

Rifat Beyazıt, TPAO içinde Bataş adlı bir kuruluşun Genel Müdürüdür. TPAO Genel Müdürlüğü daha üst bir görevdir. Fakat, TPAO Genel Müdürlüğüne gelirken de, «Tazminat» adı altında yüzbinlerce tanımlanan bir yüklü para da alır. Bülent Atabek de beş kuruş verilmeden sokak ortasına atılır.

Türkiye Petrolleri Anonim Ortaklığı'nın bir de Yönetim Kurulu vardır. Bu kurulda, eski politikacılar ile eski askerler görev yapmakta, kendilerine ayda beş-aiti bin lira para verilmekte, ayrıca her yıl «Temettü» adı altında kâr payları dağıtılmaktadır.

Senato üçte bir yenileme seçiminden sonra bu yönetim kurulunda da, küçük bir değişiklik yapıldı. DP'den istifa ederek AP'ye giren, Trabzon Senatörü Ömer Lütfi Ho-caoğlu'na da bir iş bulmak gerekmekteydi. Bir olağanüstü toplantı yapılarak, Hocaoglu, TPAO Yönetim Kurulu üyeliğine getirildi. CHP'den istifa ederek, AP'ye giren Enerji ve Tabii Kaynaklar eski Bakanlarından Nuri Koda-manoğlu da qynı olağanüstü toplantı sonunda Hocaoglu'nun yanındaki sandalyeyi kaptı.

Milliyetçiliğin gereğidir bütün bunlar...

Irmak Hükümeti'nin son zamanlarında, CGP kanalıyla, İsmail Arar ve Orhan Kabibay'a da iş bulundu. Arar, 12 Mart yönetiminin canlı bir simgesi gibiydi. O günlerde Demirel'in Başbakan olup olmayacağını soran bir gazeteciye:

– Güldürmeyin beni... diye karşılık vermişti. Şimdi, Arar, Demirel'in Başbakanlığını gördükten sonra, katıla katıla gülüyor ki, kendileri şimdi Etibank Yönetim Kuru-lu'ndaki göreviyle yetinmektedir.

CHP'yi, 12 Mart döneminde en güç günlerde, «Marksist kırkırtıcılık» gerekçesiyle suçlayıp, Feyzioğlu'nun

55

önünde «Esas duruşa» geçen Orhan Kabibay da, Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanlığı bünyesinde kurulan, «Adaş» adlı bir şirketin «murakıp üyeliği» aldı. Sonra bu iş az geldi ki, «Mirage uçakları» Türkiye temsilciliğini üstlendi. Kabibay'ın «İdeal arkadaşı» emekli - istihbarat amirali Sezai Orkunç da, TRT'de Milliyetçi Cephe Hükümetinin temsilcisi olarak görev yapmaktadır.

İşte size, «Memleketimizden insan manzaraları».. Bu manzaranın çok renkli görüntüsü içinde. Milliyetçi Cephe Kahramanlarını iyi tanıyınız...

(30 Ekim 1975)

KILICIN KİNİ...

İki - üç gün önce, Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanı Selâhattin Kılıç'ın dehşetengiz bir açıklamasını okuduk. Bakan bey çok kızmış nedense.. Cumhuriyet Gazetesinde, Milletvekili Ata Bodur'un oğluna devredilen petrol istasyonu ile ilgili bir haber çıkmış, ertesi gün haber bu köşede ayrıntılı bilgilerle doğrulanıp, yorumlanmıştı.

Bakanı kızdıran haber ve yorum, Milliyetçi Cepheyi desteklemek için DP'den istifa ederek Demire! hükümetine güvenoyu veren Ata Bodur'un oğlu Şükrü Bodur'un sahibi bulunduğu petrol istasyonu ile ilgiliydi. Kızılay'ın en işlek yerindeki petrol istasyonunun, Şükrü Bodur'a yeniden uzun bir süre için aylığı 17.500 liradan kiraya verildiği yazılmış, bu konuda alınan kararın tarih ve sayısı da verilmişti.

Durum şudur:

Kızılay'daki petrol istasyonu, Petrol Ofisi Genel Müdürlüğünce 31.10.'1968 tarihinde, yani Adalet Partisi iktidarında, bu partinin Trabzon Milletvekili adaylarından Mahmut Macit'e kiraya verilmiştir. Petrol Ofisi Müdürler Kurulunun, 16.12.1968 gün ve 1682 sayılı kararı Ankara 6. Noterliğinin 16.12.1968 gün ve 32044 sayılı belgesiyle onaylanmıştır.

Mahmut Macit, 14.3.1973 tarihinde. Petrol Ofisi Ge-

56

nel Müdürlüğüne başvurarak, benzin istasyonunun işletilmesini, milletvekili Ata Bodur'un oğlu Şükrü Bodur ile kurmuş bulunduğu «Akaryakıt Adi Kom. Şti.» adlı kuruluşa devretmek istediğini bildirmiştir. Petrol Ofisi Müdürler Kurulu, 11.4.1973 gün ve «320027/1847-1796» sayılı kararıyla bu öneriyi benimsemiş ve istasyonun işletme hakkı, a.ıllan şirkete verilmiştir. Mahmut Macit, bir süre sonra, şirket paylarını Yüksel Poyraz'a devretmiş ve şirketin adı da «Ankara Petrol Adi Kom. Şti. Şükrü Bodur ve Ortağı» olarak değiştirilmiştir. Şirket paylarının el değiştirdiğine ilişkin yazıda, Ankara 21. Noterliğinin 12.3.1974 gün ve 2303 sayısını taşımaktadır.

Şirket, Mahmut Macit tarafından, Şükrü Bodur'a devredildikten sonra, Ankara 21. Noterliğinden onaylı, 21.5.1973 gün ve 3499 ve 3500 sayılarıyla işletme ve bayilik sözleşmeleri imzalanmış ve kira süresi beş yıl olarak saptanmıştır. Petrol Ofisi Genel Müdürlüğü Müdürler Kurulunun 10.7.1974 gün ve 28/22 sayılı kararıyla da, devir işlemiyle yeniden kurulan şirketin yeni bir «taahhüname» imzalanması uygun görülmüştür. «Ankara Petrol Adi Kom. Şti. Şükrü Bodur ve Ortağı» ile Petrol Ofisi Genel Müdürlüğü, 21. Noterlikten onaylı 9.9.1974 gürr ve 8318 ve 8319 sayılar ile işletme ve bayi sözleşmeleri yenilenmiştir.

Buraya bir nokta koyalım...

Bakan Kılıç, dehşetengiz açıklamasında. Şükrü Bodur'a istasyonun 9 eylül 1974 günü devredildiğini söylemektedir. Oysa yukarıda sayı ve tarihini bildirdiğimiz belgeler, Şükrü Bodur'a devir işleminin, 9.9.1974 tarihinde değil, 11.4.1973 tarihinde yapıldığını kanıtlamaktadır. Kılıç:

- Şükrü Bodur'a istasyonun devir tarihi 9 eylül 1974'dür. Bu tarihte ise CHP Genel Başkanı Başbakan ve Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanı da CHP'lidir... diyerek, kamuoyunun gözünün içine baka baka, gerçekleri çarpıtmaktadır.

Devam edelim...

Şükrü Bodur, 13.1.1974 tarihinde, Petrol Ofisi Genet

57

Müdürlüğüne başvurarak, benzin istasyonunun kira süresinin 15.yıl uzatılmasını istemiştir. Bu istek, 21.3.1975 gün ve «32-0027/1374-163» sayılı yazıyla, Petrol Ofi^i Genel Müdürlüğü Müdürler Kuruluna gönderilmiş ve Kurul, 27.3.1975 gün ve 19/11 sayılı kararıyla, Şükrü Bodur'un isteğini reddetmiştir. Bu kararın altında, Genel Müdür Hayrettin Ayhan, Genel Müdür Yardımcıları Mustafa Öz-yürek ve Fikret Büyükburç ve Özhan Tüz'ün imzaları bulunmaktadır.

31 mart 1975 günü Milliyetçi Cephe Hükümeti kurulmuştur. Bir süre sonra da, red kararında imzaları bulunan Genel Müdür Yardımcıları Mustafa Özyürek ve Fikret Büyükburç görevlerinden alınmışlardır. İki Genel Müdür Yardımcısı görevlerinden alındıktan sonra, Şükrü Bodur yeniden Genel Müdürlüğe başvurarak sözleşme süresinin uzatılmasını istemiştir. Petrol Ofisi Genel Müdürlüğü Müdürler Kurulu,

12.9.1975 gün ve 59 sayılı kararıyla Şükrü Bodur'un isteğini kabul etmiş ve kira süresi 10 yıl uzatılmıştır.

Mustafa Özyürek ve Fikret Büyükburç yerlerine atanan iki Genel Müdür Yardımcısı, Orhan Yıldırım ve Şükrü Meto aylığı 17.500 liradan, ve Genel Müdür Hayrettin Ayhan'ın da imzasıyla sözleşme süresini 1988'e kadar on yıl daha, uzatmış bulunmaktadır. Bu karar, Şükrü Bodur'a 26 Eylül 1975 gün ve «32-2206-42-4525/2399» sayı ile «iadeli-taahhütlü» olarak bildirilmiştir.

Bir nokta da buraya koyun...

Bakan Kılıç 13 Kasım 1975 günü dehşetengiz açıklamasında aynen:

– Benzin istasyonunun 1978'den sonra, on yıllık uzatmanın tahakkuk etmesi halinde kira yeniden tesbit edilecektir... diyerek. 26 Eylül 1975 günü, 5.10.1988 tarihine kadar uzatıldığını da bilerek kamuoyundan gizlemiştir.

Bakan, açıkça yalan söylemektedir yalan... Kılıç açıklamasında:

– Şimdi bu haberi veren gazete ile buna bağlı makale yazarı zat, Türk milleti önünde ahlâk testine tâbi olmaktadır... demektedir. Bu belgeler, Bakan Kılıç'ı kını-

nına sokmayacaksa, kendisine hangi «ahlâk testini» uygulamak gerekir acaba?.. (16 Kasım 1975)

KARDEŞLİK...

Osmanlı mparatorluğunda padişah kardeşi olmak, oldukça tehlikeli bir işmiş. Fatih kanunnamesine göre, başa geçen şehzade, «Nizam-ı âlem» için kardeşlerini öl-dürtürmüş. Fatih Sultan Mehmet::

– Her kimseye evlâdımdan saltanat müyesser ola, karındaşlarını nizam-ı âlem için katletme münasiptir, ekseri ülâma dahi tecviz etmiştir... diyerek kardeş katilliğini yasalaştırmıştır.

Fatih'in cinayet emirlerini ilk uygulayan padişah, oğlu II. Beyazıt'tır. Sultan Beyazıt, kardeşi Cem Sultanı İtalya'da boğdurarak öldürtmüştür. II. Beyazıt'ın oğlu Yavuz tahta geçer geçmez, dedesinin sözünü tutarak kardeşi şehzade Korkut ile beş yeğenini öldürtmüştür. Fatih Kanunnamesi gereğince III. Murat beş erkek kardeşini. III. Mehmet ise ondpkuz erkek kardeşini boğdurarak, büyüklerinin sözünü yerine getirmiştir.

Cinayetlerin nedeni «Nizam-ı âlem»i ayakta tutabilmek endişesidir...

O zamanki inançlara göre, şehzadelerin kanlarının akıtılması saltanata karşı saygısızlık sayılır, bu nedenle, kanları akıtılmadan, kementle boğularak öldürülürlerdi. Yeni, doğan şehzadelerin de, göbekleri düğümlenir böylece Fatih Kanunnamesi yerine getirilirdi.

Çok partili düzen ile birlikte, kardeşlik tehlikeli iş olmaktan çıkmış, tersine devlet büyüklerine kardeş, yeğen ve damat olmak çok kazançlı iş kapıları olmuştur...

Devletimiz ve milletimizle bölünmezliğimizin sağlandığı hür teşebbüs düzeninde, kardeşler ve yeğenler devlet olanaklarıyla zengin edilmiş, banka kredileri, teşvik tedbirleri, komisyonlar birbirini kovalamıştır. Çok partili düzenimizin en ünlü kardeşi, hiç şüphesiz. Başbakan De-

59

mirel'in kardeşi Hacı Ali Demirel'dir. Tanrı, Demirel ailesine «yürü ya kulum» demiş, Demirel ailesi de, Cenab-ı Haktan gelen bu emri iki ettirmeden, ülkemizin sayılı n I-yonerleri arasına katılmışlardır.

Çok partili düzenimizin damatları da çok ünlüdür. Damat deyince önce Jkla, İsmet Paşanın içguveyi Metin Toker gelmektedir. Toker, basınımızın demirbaşlarından-dır. Eski Cumhurbaşkanı Cevdet Sunay'ın pek sevgili damadı da, değerli işadamlarımızın arasına katılmıştır. Eski Başbakanlardan Nairn Talu'nun damadı da, iş alanında yeni yeni sivrilenlerdendir.

İsmet Paşanın damadı komünizm ticareti ile ün yapmıştır, öteki damatlar, başka ticaret dallarından kazanç elde etmektedirler...

Kardeşler, damatlar ve yeğenler edebiyatına bir yeni ad daha katılmıştır.

Açıklandığına göre, Necmettin Er-bakan'ın kardeşi, Akgün Erbakan ticaret hayatına atılarak, kısa sürede Allah'ın izniyle, ülkemizin milyonerleri arasında yerini alıvermiştir.

Erbakan biraderimiz, Libya'da iş tutan bir inşaat şirketinin komisyonculuğunu üzerine almış ve tam otuzbeş milyon komisyon ücreti verilmediği için şirket

adına dâva açmış, İslâm'da faiz yasak amma komisyon da yasak mı? Kim bilir, bu otuzbeş milyon ile kaç tank fabrikası yapılır, kaç camii şerifin temeli atılırdı?...

Yasalarımız arasında, kardeşlerin, yeğenlerin ve damatları milyoner olmalarını yasaklayan hiçbir hükme rastlanmamaktadır. Başbakanların, Başbakan yardımcılarının kardeşleri, eski Cumhurbaşkanlarının damatları ve uluslararası komünizmle kanlarının son damlasına kadar savaştan politikacıların yeğenleri, «hür teşebbüs» içinde diledikleri gibi para kazanabilirler. Süleyman beyin kardeşi ile Necmettin beyin kardeşi, kardeş kardeş, iş hayatına atılacaklar ve memleketimiz nurlu ufuklara böyle ulaşacaktır. Kırk milyon bu yolla kardeş olacak, az zamanda Demirel'ler ve Erbakanlar bütün ülkeye kardeşlik aşılacaklardır.

60

Kardeşler, demokratik hayatımızın vazgeçilmez unsurlarıdır...

Adalet Bakanı Müftüoğlu, MSP ileri gelenlerindedir. Mobilya yolsuzluğu ortaya atıldığında, savcılara dâva açılması için emir verdiğini kasıla kasıla açıklamıştı. Bizler de saf saf gittik, ellerimizdeki belgeleri savcıya verdik. O gündür bu gündür, ne savcıdan, ne Adalet Bakanından hiç ses çıkmadı.

Ne oldu mobilya dosyası? Evet ne oldu? Bitmedi mi henüz?..

İnsanın aklına türlü endişeler geliyor: Yoksa, Demirel de. Erbakan'a:

– Benim kardeşim varsa, senin de var... Gel kardeş kardeş geçinelim., demişse, ne olacak işlerin sonu?..

Kardeşler, uluslararası komünizme karşı çekilmiş en etkili silâhlardır...

Bütün politikacılar, «servet beyanı» verircesine «kardeş beyanı»nda bulunmalıdırlar. Kimin kardeşi nerede, ne yapıyor, kimin yeğeni hangi işlerde uğraşıyor, hep birlikte öğrenmemiz gerekiyor. Kardeşler arasında eşitliğe uyarak, biz de. tıpkı Hacı Ali Demirel'in işleri gibi, Akgün Erbakan'ın hangi ticaret dallarına et attığını merak etmeye başladık. Erbakan:

– Kırk milyonu kardeş yapacağız., diyordu. Acaba kastettiği «kardeşlik» böyle mi oluyor?..

(23 Aralık 1975)

HEM POLİTİKACI, HEM İŞ ADAMI...

f Adalet Partisi, «Liberal ekonomi» ilkelerine inanmıştır. Bu nedenle «Hür teşebbüs» yanlısıdır. Hür teşebbüs. Adalet Partisinin iktidarda bulunduğu dönemlerde «Altın çağını» yaşar. Bu dönemlerde bazı politikacılar da ticaret hayatına atılır.

Hem politikacı, hem de işadamı olmak, gerçekten büyük hüner istemektedir.

Başbakan Demirel, hem politi-

61

kaçı, hem de işadamı türünün çok canlı bir örneğidir. De-mirel ailesi, kardeşler ve yeğenlerle, hep birlikte «Terakki» edip gül gibi geçinmektedir. Demirellerin kurduğu «Terakki Şirketi», İsparta gülleri gibi serpilip gelişmektedir:

Demirel'in izinden giden politikacı işadamlarından biri de, Ahmet Türkel'dir.

Türkel, iki kez Ticaret Bakanlığı koltuğunda oturmuş, sonra da, kendisine anayasa tarafından sağlanan «ticaret özgürlüğünü» kullanmak ama-cıyla ticarete atılıp zengin olmuştur.

Ahmet Türkel, iki kez Ticaret Bakanlığı yaptığı için, bilgi ve görgüsünden hür teşebbüsü de yararlandırmak istemiş ve «Kentaş-Kimya Endüstrisi ve Ticaret Anonim Şirketi» adı altında bir şirketin ortakları arasına katılmış ve şirketin yönetim kurulu başkanlığına getirilmiştir. Türkel, Kimya Endüstrisine katkıda bulunmak amacıyla bilgi ve görgüsüyle birlikte 300 bin liralık senet alarak, memleket kalkınmasına katkıda bulunmuştur. 10 milyonluk şirkete, Ahmet Türkel, 200 bin lirası İkbâl Türkel, 100 bin lirası da Şükrüye Türkel'in olmak üzere, ailecek yardımda bulunmuştur. 27 mart 1972 tarihli «hissedarlar umumî heyeti toplantısı»na sunulan çalışma raporunda, AP'li Ticaret Bakanlarından Ahmet Türkel'in şirketinin «3.976.983.49» liralık yatırım yaptığı açıklanmaktadır. Aynı dönemde «3.374.325.00» liralık satış tutarına karşılık, «1.284.678.00» liralık kâr elde edildiği de raporda yazılmaktadır.

Gözümüz yok Allah arttırsın!

Ahmet Türkel'in ailece ortakları arasında bulunduğu bu Anonim Şirketin, 1971 - 72 yıllarında bankalardan aldıkları kredi tutarı da, «2.460.584.15» liradır. 10

milyonluk bir şirkete ancak bu kadar kredi verilmektedir. Ahmet Türkel de, Demirel'in «Terakki Şirketi» gibi, iş alanlarını büyüttükçe, 26 milyon, 84 milyon kredi alıp, hür teşebbüs burçlarında bir bayrak gibi yükselecektir. Allah tuttuklarını altın etsin...

Ahmet Türkel'in yönetim kurulu başkanı olduğu «Kentaş Şirketinin 11 mart 1975 tarihli olağan toplantısında sunulan raporda ise, şirketin öz kaynaklarının

62

«12.017.733» lira olduğu, iç kredilerin «6.428.601» liraya ulaştığı ve kârın «4.769.349.49» lirayı bulduğu belirtilmektedir.

Gerçekten de tuttukları altın olmaktadır...

«Kentaş» şirketinin «İstaş» adlı bir ortak şirketi bulunmaktadır. Bu iki şirket, birlikte «mobilya fabrikası» kurmayı planlamışlardır. Raporun 3'ncü sayfasında bu mobilya fabrikasının 1975 yılı içinde gerçekleştirileceği yazılmaktadır. Bu mobilya fabrikası için bir tek ortak eksiktir. Değerli işadamlarımızdan Yahya Demirel de bu şirketlere katılsa, yatırımlar hemen gerçekleşir, başta yavru vatan Kıbrıs olmak üzere, Libya ve İtalya'ya da mobilya satışlarına da geçilebilir.

Ahmet Türkel'in ilişkili olduğu bir başka şirketin adı da «İkel Nakliyat ve İhracat Ticaret Limited Şirketidir. İlkel şirketi Tahran'da, «Fisherabad ave. no: 164» adresinde yerleşik «T.B.T.» şirketi ile ticarî ilişkilere giderek. 3.1.1972 tarihinde aralarında bir «protokol» imzalamıştır. Bu protokolün altındaki imzalar «Ahmet Türkel, M. Ali Bağırzade, M. Oktay ve H. Seven» adlarını taşımaktadır. İlkel ve T.B.T. şirketleri bir araya gelerek ortak bir şirket oluşturacaklar, ve bu şirket, Ahmet Türkel ve M. Ali Ba-ğırzade'nin atayacağı bir kimse tarafından yönetilecektir. Protokol bu konuyu karara bağlamıştır.

İlkel Şirketi, Kuveyt'e «Al-Norman co Şirketi»ne. tonu 1350 dolardan, 160 ton dondurulmuş koyun eti ihraç etmiş görünerek sahte belgelerle Merkez Bankası'ndan «vergi iadesi» adı altında 3 milyon lira para çekmiştir. Bir süre sonra, belgelerdeki sahtecilik anlaşılmış ve şirket hakkında. Ticaret Bakanlığınca kovuşturma açılmıştır.

Ne ilgisi var bu işle Ahmet Türkel'in..

Yok tabii... Olmadığı için de, kimse Ahmet Türkel hakkında bir kovuşturma açmamıştır. Fakat elimizdeki belgede, İlkel Nakliyat ve İhracat Ltd. Şirketi ile «T.B.T.» şirketi arasında imzalanmış bir protokol var. Bu protokol-da Türkel'in adı en başta yazılmış.

Herhalde bir yanlışlık var...

63

Maliye Bakanı Doç. Dr. Yılmaz Ergenekon bu konuda, Ahmet Türkel ile ilgili bir «tektezip» yollarsa, bizler de aydınlanmış olur, bundan sonra İran'a ihraç edilen peynir sorununa da el atma olanağını buluruz.

Ahmet Türkel'in, İlkel Şirketi ile ilişkili olduğunu M. Ali Kışlalı yönetimindeki «Yankı» dergisi, 1973 yılının eylül ayında yazmış ve bu eski Ticaret Bakanını da uyarılmış, Türkel, Kışlalı aleyhine tazminat dâvası açmış ama Ankara 11. Asliye Hukuk Mahkemesi, Kışlalı'yı haklı bularak, Türkel'in dâvasını reddetmiş ve karar son günlerde Yargıtayca da onaylanmıştır. Tarih ve sayısını da verelim: Ankara 11. Asliye Hukuk Mahkemesi, Esas: 973/651. Karar: 24.9.1974 günlü.

İşte sizlere hem politikacı hem de iş adamı...

Ahmet Türkel, Adalet Partisi'nin kuruluş amacına, felsefesine uygun bir iş adamı ve politikacıdır. Kendisini tebrik eder, vatan ve millet yolundaki üstün başarılarının devamını dileyerek gözlerinden öperiz...

(15 Kasım 1975)

47.375 TL...

Cephe çadırları kurulur kurulmaz, mobilya yolsuzluğunu ortaya çıkartan Ticaret Bakanlığı Müsteşarı Şeref Durugönül görevinden alınmış, yerine Ankara Ticaret Odası Genel Sekreteri Dr. Ağâh Oktay Güner getirilmişti. Güner, «Milliyetçi-toplumcu» görüşleri benimseyen ve Milliyetçi Hareket Partisince korunan ve kollanan bir devlet memurudur.

Dr. Agâh Oktay Güner'in Ticaret Bakanlığı Müsteşarlığına getirilmesi, birçok çevrede sevinç ile karşılanmıştır. Bu atamaya en çok sevinenler, hiç şüphesiz, Ankara Ticaret Odası üyeleridir. Ticaret Odası üyeleri, Ticaret Bakanlığı Müsteşarlığına getirilen eski genel sekreterlerini ödüllendirmek için kendisine üç maaş ikramiye verilmesini kararlaştırmışlardır.

Elimizde bir tutanak var. Bu tutanak. Ankara Ticaret

64

Odası Meclisinin 11 haziran 1875 günlü toplantısında Dr. Agâh Oktay Güner'e ikramiye verilmesini öneren üyelerle, buna karşı çıkan üyelerin tartışmalarını yansıtmaktadır. Toplantıyı Sezai Dıblan yönetmekte. Hasan Yavuz ve Yahya Parla adlarındaki üyeleri de kâtiplik yapmaktadır. Toplantı açılır açılmaz, başkan, gündemin üçüncü maddesinde yer alan, Dr. Agâh Oktay Güner'e üç maaş ikramiye verilmesini isteyen önergeyi okutur. Ali Aslan adlı üye sorar:

– Malî portresi ne kadar acaba?...

Bu soruyu, yönetim kurulu başkan, vekili Fahri Bulgurlu cevaplandırır:

– Bürüt 47.375 lira...

Tartışma böyle başlar. İlk sözü İrfan Bozer adlı üye alır. Ticaret Odası eski genel sekreterine para yerine bir «plâket» verilmesini isteyerek şunları söyler:

– Ankara Ticaret Odası iyi niyetle dahi olsa, Ticaret Bakanlığı Müsteşarına para veriyor... Ve düşünün sol basın bunu istismar etmez mi?... Çıkar çevreleri, çıkarlarını korumak için müsteşara para verdi... Ve biz Agâh Beyin durumunu ne hale getiririz orada... Biz ne hale geliriz... Müsteşarlık bugün politik bir yerdir ve Agâh Beyin yükselme basamağıdır...

Ankara Ticaret Odası üyelerinden Güngör Yener, önerge hakkında şu görüşleri ileri sürüyor:

– Biz ikramiyeyi Ankara Ticaret Odası eski sekreterine değil Ticaret Bakanlığı Müsteşarına veriyoruz...

Bu görüşlere karşı üyelerden Galip Gençoğlu şu açıklamayı yapmaktadır:

– Geçmiş yıllarda özel sektörün, ki bizatihî gerek mevzuat itibariyle, gerekse mevcut dalgalanmalar bakımından Bakanlıklar arası ve hükümetle olan ilişkilerinde bazı manialar, bazı engeller ortaya çıkmıştır. Bu mania ve engellerf ortaya getiren kimlerdir?... Orada vazifeli olan fertler. Bakandan, müsteşarına, Umum Müdüründen şube müdürüne kadar. Son olarak Süleyman Demirel'in başkanlığında kurulan hükümet, özel sektörün dâvalarına ve özel sektör suretiyle bu memleketin kalkınacağına

65

F. : 5

inanarak, bu kademelerde özel sektöre karşı olan kimseleri birer birer tasfiye etmiştir... Artık cephe görünmüştür, buna göre «silâhlanmak» da bize düşer. Şu hale göre, bizim için, bizden olan ve bizimle berdbber çalışan kimseleri her yönüyle himaye etmek zorundayız...

Bu tartışma sırasında kürsüye gelen Salih Bağ, şu ilgine görüşünü ortaya koymaktadır:

– Biz, bütün varlığımızı vermiş olsaydık, sayın Gü-ner Beyi müsteşarlığa gönderebilir miydik?. Göndermezdik. Bu. Ankara tüccarlarına olduğu kadar, Türkiye tüccarlarına da büyük şanstır...

Bu arada, Dr. Agâh Oktay Güner'e, 47.375 lira verilmesine karşı çıkan ve bu parada «Tüyü bitmemiş yetimlerin hakkı» olduğunu söyleyen Ali Aslan adlı üyeyi cevaplandıran Salih Bağ:

– Sayın Ali Bey siz daha çok gençsiniz ve daha çok tecrübe istersiniz... Genel Sekreterimiz bugün müsteşarlığa gitmiş... Hangi müsteşarlığa gitmiş?... Hangi tüccarın işi olmasın?... Bilhassa ithalât ve ihracatla alâkalı olanların...

Galip Gençoğlu, arkadaşlarını şu sözlerle destekler:

– Müsteşar demek, Bakan demektir beyler, her türlü tasarrufta bulunan kimse demektir. Binaenaleyh, dâvalarımız, meselelerimiz, hâdiselerimiz, hattâ işletmemizin akıbeti bütün bu Bakanlıktan geçer.

Gençoğlu Ticaret Bakanlığı Müsteşarlığının «Mâna ve ehemmiyetini» böylece açıkladıktan sonra, Dr. Agâh Oktay Güner'e 47.375 lira verilmesini, özel sektörün «istikbali» için bir «garanti» olduğunu söyleyerek, önergeye olumlu oy verilmesini ister.

Sami Alp adlı üye tartışmaları yatıştırmak için şu konuşmayı yapar:

- Genel Sekreterimiz rüşvet alacak karakterde bir adam değildir. Karakteri buna müsait değildir, mazbuttur. Her yönü ile sağlam çocuktur, rica ederim münakaşayı başka istikametlere yöneltmeyelim.

Bu konuşmadan sonra oylama yapılır ve Ticaret Bakanlığı Müsteşarı Dr. Ağâh Oktay Güner'e, 47.375 lira

66

tutarında üç maaş ikramiye verilmesi kararlaştırılır. Bu öykü sizlere, özel sektör ile cephe bürokratları arasındaki ilişkileri anlatmaktadır. Bir de yasa maddesi var. 657 sayılı Devlet Memurları Yasasının 30'uhcu maddesini aynen okuyalım:

- Devlet memurunun, denetimi altında bulunan veya kendi görevi ve mensup olduğu kurum ile ilgisi olan bir teşebbüsten, doğrudan doğruya veya aracı eliyle «Her ne ad altında olursa olsun» bir menfaat sağlaması yasaktır...

Ankara Ticaret Odası, Ticaret Bakanlığının denetimi altında çalışır. Dr. Ağâh Oktay Güner de bu Bakanlığın müsteşarıdır. Sanırız Dr. Ağâh Oktay Güner, Devlet Memurları Yasasını gözönünde tutarak, Ankara Ticaret Odasından kendisine verilmesi kararlaştırılan 47.375 lirayı elinin tersiyle itmiştir. Bu konuda açıklama yaparsa, hep beraber öğreniriz...

(30 Aralık 1975)

KREDİ ARANIYOR...

Bir memleketin «hür teşebbüs» yoluyla kalkınabilmesi için sermaye birikimi gereklidir. Demirel ailesi, memleketimizde taş üzerine taş koyabilmek için, gece gündüz çalışmakta ve sermaye birikiminin nasıl oluşacağını gözler önüne sermektedir.

Son günlerde açıklandığı gibi, Demirel ailesinin ortak olduğu şirketlere şimdiye kadar tam 84 milyon. 744 bin 34 lira kredi verilmiştir. Mobilya ihracatı dolayısıyla, olman 20 milyonu da hesaba katarsanız, İsparta güllerle-"in nasıl renk açtığını hemen anlarsınız.

İşte sizlere örnek işadamları...

Başta Süleyman Demirel olmak üzere, Hacı Ali De-irel. Yahya Kemal Demirel ve Şevket Demirel, nasıl zen-Ijn olduklarını, nasıl kredi aldıklarını, nasıl mobilya şatolarını, yazmış olsalar, sanırız ki, bundan bütün memle-

67

ket yararlanır ve başka ülkelerin adamları da bu kalkın. ma yöntemlerini benimser.

Bu konuda radyo - televizyon konuşması hazırlan, malıdır...

Demirci'ler birer birer televizyon ekranına ve radyo mikrofona çıkıp, «hür teşebbüs» yoluyla memlekete yaptıkları hizmeti, kimseden korkmadan ve çekinmeden anlatırsa, bütün kamuoyu, örneğin mobilya ihracatı yoluyla. la. nasıl Avrupa'da yüzümüzün ağardığını da öğrenmiş olur.

Bu konuşmalar özellikle, şu içinde bulunduğumuz Rq. mazan ayında «iftar» saatinden sonra yapılmış olsa, bütün müslüman vatandaşlarımız oruç ağızlarıyla helâl paranın nasıl kazanıldığını da öğrenmiş olurlardı. Neyse, bir dahaki sefere...

Memleketimizde bütün bankaların görevi, Demirci'lere kredi vermektir.

Demirci'lerin kazanç düzenine karşı çıkmak rejim düşmanlığı demektir.

Leninistlik, anarşistlik demektir. Memleketi bölmek, devletimizi yıkmak demektir, Bunun içindir ki, onbeş yıl askerlik şubelerinden kaçmasını beceren ve bu süre içinde Ankara Hukuk Fakültesi Medenî Hukuk Kürsüsü ve Devlet Plânlama Teşkilâ ti Teşvik ve Uygulama Dairesi Başkanlığındaki masasında bulunup bir türlü askerlik görevine götürülemeyen «bako ya» Yılmaz Ergenekon, bugün Türkiye Cumhuriyeti Mali ye Bakanlığı odasından, Yahya Demirel'in «umumî vekil' ligine» özenip, gazetelere tekzipler göndererek de önünü geleni komünistlikle suçlamaktadır.

Bankalar neden kredi vermez de, Demirel'lere avuı avuç dağıtılır?.. Bunun gerekçesi son günlerde, Demirel' in ağızıyla kamuoyuna açıklanmıştır. Bankalar kredi vere çekleri zaman «soy-sop» incelemesi yapmakta ve her halde muhtarlardan

«hüsnuhal» kâğıdı da aldıktan sonra – Alın soyunuza, sopunuza yetecek kadar kredi, gj le güle kullanın., demektedirler.

Memleketimiz, hiç şüpheniz olmasın, nurlu ufukları bu soy, sop kredileri ile ulaştırmıştır. Ankara'dan satın al nıp, İsparta'da incelenip. Karadeniz Ereğlisi Limanında

,nraç edildikten sonra Magosa'ya gönderilen mobilyalar, kalkınma hızımızı artıracak, fert başına düşen ulusal geliri yükseltecektir.

Görüyorsunuz ki, Yahya Demirel, Kıbrıs'a çıkarma yapılmadan önce, «Mobilya Barış Harekâtı» düzenleyerek, yavru vatanın mobilyasız kalmamasını da sağlamış ve böylece Londra ve Zürih anlaşmalarından sonra Kıbrıs'a en büyük katkıyı yapmıştır.

Vatan Demirel'lere minnettardır...

Ancak, bu 84 milyon kredilere, teşvik tedbirlerine ve vergi iadelerine rağmen, Demirel ailesi gazetemize ve bizlere dâva açarak, sermaye birikimlerine katkıda bulunma-* mızı istemektedirler.

Biz bu kadar parayı nereden bulalım?

Demirel'lere 84 milyon kredi veren bankalardan kredi mi istesek, Dr. Saadettin Bilgiç gibi, kurulmamış şirketler için «teşvik belgesi» mi alsak, yurt dışına mobilya ihraç edip, vergi iadesi adı altında milyonlara el mi koysak?...

Yoksa, Amerikan Morrison Şirketinin, Türkiye komisyonculuğunu mu yapsak?

Demirel'lere 84 milyon kredi, 20 milyon vergi iadesi az gelmiş galiba. Şimdi de bizden para istiyorlar.

Ne yapsak, ne etsek acaba?

Babamızın, bizleri «parasız yatılı» okuttuktan sonra, elma bahçelerinden toplayıp verdiği ikibuçuk milyon lira yok ki, bir çırpıda ödiyelim bu parayı? Nereden bulacağız bu parayı, nereden?...

(3 Ekim 1975)

HAYALÎ SERMAYE T.A.Ş.

Elimizde yeni dosya var. Dosyadaki belgeleri birer birer okuyorum. Bu dosyada, «Hayalî sermaye» oyunlarını görüyoruz. «Hayalî mobilya» yanında bir de. «Hayalî sermaye» kavramı çıkıyor ortaya böylece.

«Hayalî sermaye» Demirel kardeşlerin sahibi bulun-

69

68

duğu «Orma-Orman Mamulleri İntegre Sanayii ve Tica. ret Anonim Şirketi» ile ilgilidir. Ziraat Bankası Teftiş Ku-rulu Başkanlığının 15.3.1972 gün ve 10420 sayılı kararının dördüncü sayfasını açıp okuyorum:

«Orma-Orman Ürünleri İntegre Sanayii ve Ticaret Anonim Şirketinin kuruluş ve sermaye tezyidi işlemleri sı-rasında para olarak bankamıza tevdi edilmesi gereken sermaye payı hakkında Ticaret Bakanlığına gerçeğe aykırı beyanda bulunulduğu, böylece mezkûr şirketin kuruluş ve sermaye tezyidi işlemlerinin kanun ve mevzuata ay. kırılı şekilde tekemmülüne sebebiyet verdiği anlaşılmış, tır...»

İmza: Teftiş Kurulu Başkanı Cemal Baki...

Aynı konuyla ilgili 10.3.1972-2 sayılı soruşturma ra-porunun kapağını da kaldırıyorum. Bu rapor, tam on ay süren uzun araştırmalardan sonra tamamlanmış ve Tef-tiş Kurulu Başkanlığına sunulmuştur. Raporu hazırlayan müfettişin adı Ertaş Aktürk'tür. Buyurun rapordan bir parça:

– Orma Şirketinin kuruluş ve sermaye tezyidi işlemleri sırasında İsparta şubesinde Ticaret Bakanlığına hitaben 26.12.1969 ve 27.6.1970 tarihli mektupların yazılmış olduğu, bu mektupların birincisinde «... Şirket sermayesinin 1/4'nü teşkil eden 125.000 liranın şirket kurucuları tarafından bankaya bloke edilmiş bulunduğunun» ve ikincisinin de, «... Şirket sermayesinin 500.000 liradan, 20.000.000 liraya çıkarılması dolayısıyla, artan sermayenin % 25'ini teşkil eden 4.875.000 liranın Bakanlık adına bloke edilmiş olduğunun» belirtilmiş olmasına rağmen, bu işlemler sırasında şirketten nakdi hiçbir tahsilat yapılmamış olduğu...

Böyle gidiyor rapor...

Yani, Türk Ticaret Yasasının 285'inci maddesinde, bir anonim şirkette, para olarak taahhüt edilmiş sermaye paylarının dörtte birinin ödenmiş olması temel

koşulken, bu kural, Demirel'lerin şirketinde geçerli sayılmamış ve bir takım bankacılık oyunlarıyla şirket kurulmuş ve sermayesi 20 milyona çıkarılmıştır.
70

Türk Ticaret Yasasınının 288'inci maddesine göre, Demirel'lerin bu parayı. Merkez Bankası ya da Ziraat Bankasına yatırmış olmaları gerekmektedir amma, kim dinler yasayı?

Şirket «Hayalî sermaye» ile kurulmuştur bir kez...

Bunlar hep rastlantı mıdır?

Ziraat Bankasından Demirci'lere yasa dışı krediler açılır.. Özel Yükseliş Kolejinde çalışanların sigorta primleri ödenmediği için 2.639.760.29 lira borç çıkarılır, bu işlem Sosyal Sigortalar Kurumu Çankaya Şubesinde, 24 ekim 1972 gün ve 105949 sayılı yazı ile bildirilir... Ankara 8'inci Asliye Ceza Mahkemesi, 12.10.1972 gün 972/29 esas, 1972/621 sayı ile, Demirel ailesine yasa dışı kredi veren memurları cezalandırır.. Ziraat Bankası Disiplin Kurulu 3.12.1974 gün ve 80 sayılı toplantıyla aynı memurlara disiplin cezası verir.. Maliye Bakanlığı, 14 mart 1973 gün ve 16809 sayılı yazı ile, Ankara Cumhuriyet Savcılığına, Çankaya Vergi Dairesi mükellefi Ali Demirel'in 1968 ve 1969 yıllarını kapsayan vergi cezaları olduğunu açıkça yazar.. 12 mart 1974 tarihinde 14947 sayılı yazı, Hacı Aii Demirel'in vergi borcu ve cezalarının tutarını bildirir.. Ankara'dan alınıp, İsparta'da «Ekspertiz raporu» verildikten sonra, Antalya, Mersin ve İzmir limanlarından değil, her nedense, Karadeniz Ereğlisi limanından Kıbrıs'a ihraç edilen mobilya takımları ile ilgili olarak, belgeler, bir karpuz sergisi gibi, gözler önüne serilir ve bu dosyaya el-koyan Ticaret Bakanlığı Müsteşarı görevinden alınıp, Diyarbakır'a atanır.. Arkasından mobilya ihracatı ile ilgili yazışmaları gerçeğe uygun biçimde yürüten yurt dışında ne kadar görevli varsa, birer birer yerlerinden alınıp, uzak ülkelere sürülür.. Ticaret Bakanlığı Teftiş Kurulu Başkanı Şehbender Ergin, durup dururken, görevinden alınır. Ve gazetelerde, Demirel ailesine açılan, 84 milyon liralık kredinin belgeleri birer, birer açıklanır. Son olarak, Demirellerin hayalî sermaye ile kurdukları şirketler de ortaya çıkarılır..:

Görüyorsunuz, özellikle şu son birkaç aydır, işi gücü bıraktık, Demirel ailesinin kazancı, soy-sop kredileri, mo-

71

buya satışı, hayalî şirketler ve hayalî sermaye ile kurulmuş şirketlerin peşinden koşuyoruz. Yazdığımız her satır da, devletin resmî belgelerine dayanıyor. Bütün bunlara karşı verebildikleri tek cevap önceleri:

- Kahrolsun komünistler.. Son bağımsız müslümarv Türk devleti.. İdeolojik maksatlar... gibi ipe sapa gelmez sözlerdi.

Sonra, biraz açıldılar...

Ticaret Bakanı Halil Başol, aylarca sustuktan sonra, gazetelere bir açıklama göndererek mobilya yolsuzluğu ile ilgili haberleri yalanlamaya cesaret edebildi. Bakan beyefendinin kendileri, mobilya dosyasını gördükten sonra, ihracatın durdurulmasını emretmiş, aradan geçen süre içinde, Ticaret Başkanlığı Müsteşarı, Teftiş Kurulu Başkanı ve yurt dışında, bu konuyla ilgili ataşeler değiştirildikten sonra, lütfen ağızlarını açabilmişlerdir.

Soruyoruz şimdi:

Müsteşar Durugönül, neden görevinden alındı? Teftiş Kurulu Başkanı Şehbender Ergin neden ve hangi tarihte başka göreve atandı? Yurt dışındaki ataşeler hangi gerekçelerle başka ülkelere sürüldü?

Oldu olacak, buyurun, bu «hayalî sermaye şirkettonl de, yalanlayın da, belgeleri birer birer yüzlerinize fırlatalım, olmaz mı?

«Hayalî sermaye» ile şirket kuracaksın, sonra da «hayalî firmalar» aracılığı ile mobilya satacağsın...

Çok partili düzenimiz, Demirellerin elinde, «Hayalî Küçük Âli»nin Hayalî Karagöz perdesine benzedi ama, yok ki bir hesap soran...

(10 Ekim 1975)

ÖRTBAS EDEN KİM?..

Başbakan Demirel, birtakım tüzük oyunlarına başvurarak bir kez daha parlamento denetiminden kaçmasını başarmıştır. Demire!, bundan önce de, iki soruşturma öngesinden de kurtulmasını bilmişti. CHP Milletvekille-

72

ri, Selâhattin Hakkı Esatoğlu ve Cahit Angın'dan sonra,. DP Milletvekili özer ölçmen ile, DP Senatörü Ömer Lütfü Hoccoğlu'nun soruşturma önermeleri de sonuçsuz kalmıştır.

Esatoğlu ve Angın tarafından verilen soruşturma önermesi sonunda, soruşturma hazırlık komisyonu kurulmuş, ancak bir süre sonra komisyon başkanı İhsan Gürsan, AP'den kaynaklanan baskılarla istifa zorunda bırakılmıştı. İhsan Gürsan'ın yerine, komisyon başkanlığına adaylığını koyan AP Senatörü Selâhattin Cizrelioğlu, kesin ihraç istemiyle parti haysiyet divanına verilince, AP'li Naci Çerezci komisyon başkanlığına getirilmiştir. Böylece Demirel'in yakınlarına çıkar sağladığı gerekçesiyle kurulan soruşturma hazırlık komisyonu, Naci Çerezci, Yiğit Köker, Nuri Ademoğlu, Ahmet Çakmak, Mazhar Arıkan, Osman Hacıbalıoğlu adlarındaki AP'li parlamenterlerle,. Orhan Okay, Mehmet Pırılı, Nejat Sarlıcalı, Salih Tanyeri adlarında muhalefet parlamenterlerinden oluşmuştur. Komisyon, Demirel hakkında soruşturma açılmasına gerek olmadığına, altı AP'linin oyuyla karar verebilmiştir. Öteki dört üye, soruşturmanın açılmasını istemişlerdir.

Soruşturma komisyonunun inceleme yaptığı günlerde, komisyonun üç AP'li üyesi, TBMM birleşik toplantı; başkanlığına başvurarak, komisyon çalışmalarının durdurulmasını istemişlerdir. Gerekçe ise çok ilginçti: Demirel. kendisi ve ailesinin milyonları hakkında yayın yapan bir gazeteyi mahkemeye vermişti. Konu mahkemeye yansıdığına göre, artık parlamentoda bu konunun konuşulması-Anayasaya aykırı olurdu. Mazhar Arıkan, Yiğit Köker ve-Ahmet Çakmak tarafından verilen önerge büyük tartışmalara yol açmıştı.

Şimdi o görüşmelerin tutanaklarını okuyorum. CGP' Genel Başkanı Turhan Feyzioğlu söz alıp uzun uzadıya, AP'lilerin bu önergesine karşı çıkıyor. Feyzioğlu, Demirel hakkında soruşturma açılması için, bütün bilgisini ve hü-lerini konuşturuyor ama çare yok, Demirel almış bütün tedbirlerini.. Tam bu görüşmeler yapıldı, oylamaya geçi-

73

leceği sırada, salonda çoğunluk olmadığı anlaşılıyor ve toplantı erteleniyor. Demirel'in bütün amacı zaman kazanmaktır. Kazanılan bu zaman içinde, İhsan Gürsan, komisyon başkanlığından ayrılıyor ve başkanlığa Naci Çerezci getiriliyor. Şunu da akıldan çıkarmamak gerekiyor ki, İhsan Gürsan komisyon başkanlığından ayrılmasaydı, soruşturma hazırlık komisyonu, Demirel hakkında soruşturma açılmasınca gerek olmadığına karar veremeyecekti.

Demirel bunu başaracağını bilmişti o günlerde... Yapılan uzun görüşmelerden sonra, Demirel hakkındaki soruşturma hazırlık komisyonunun göreve devam edip etmeyeceği konusu oya sunuldu. Yapılan oylama sonunda. 267 red oyuna karşı 302 oyla, soruşturmanın durdurulmasına karar verilmiştir. Oylamadan önce, CGP Grubu bir önerge vererek, Demirel bu tutumunun TBMM'nin denetleme yollarını kapadığını ileri sürmüştür. Şimdi o önergede imzaları olup da bugün Demirel hükümetinde görev yapanları da tanıyalım olmaz mı? Başta Turhan Feyzioğlu, sonra Ferit Melen, sonra Orhan Öztrak, Başka CGP'liler de var: Vefa Tanır, Emin Paksüt, Sami Turan, Mehmet Pırılı.. Demirel'in kardeşlerine çıkar sağladığına inanan bu CGP'liler, şimdi de paşa paşa Demirel'in safında vatan kurtarmaya çalışıyorlar. Tabii ki, milliyetçilik uğruna... Demirel'in hazırlık soruşturma komisyonundan kurtulmak için başvurduğu yol. Anayasa Mahkemesince tıkanı. CHP ve CGP tarafından Anayasa Mahkemesine açılan dâva sonunda, yapılan oylamanın Anayasaya aykırı olduğu. Anayasa Mahkemesince karar altına alındı. Bu arada İhsan Gürsan başkanlıktan ayrıldı, yerine Naci Çerezci getirildi. Tutanaklar çok ilginç.. AP Milletvekili Sabri Keskin, hazırlık komisyonu için yapılan seçimlerde, AP içindeki bazı Demirel muhalifleri için «Hain» deyince kızılca kıyamet kopuyor.

- Hain sensin.. Satılmış adam.. Satılmış sensin.. M in de sensin, alçak da sensin., gibi küfürlerle, «Demirelci'

74

ve «Bilgiççi» milletvekilleri birbirlerine saldırıyor. Son günlerde, Demirel ile can ciğer kuzu sarması olan Sadettin Bilgiç, Demirel'i savunan AP Milletvekili ile ilgili olarak «Yüce Mecliste» düşüncesini o gün şu şekilde açıklamıştır:

- Hain herif, hayvan herif...

T.B.M.M. 24.6.1970, günlük oturumda oldu bunlar...

Aradan geçen zaman içinde, Demirel'in kardeşlerine çıkar sağladığı da unutulmuştur, hainlik de, kimler tarafından, Feyzioğlu tarafından, Melen tarafından, Öztrak tarafından.. Bilgiç tarafından, Demirel hakkında kardeşlerine çıkar sağladığı gerekçesiyle önerge veren DP Senatörü Ömer Lütfi Hocaoğlu tarafından.. Kimler tarafından?.. CHP Milletvekili olarak kürsülerde Demirel'e «Şaibeli Başbakan» diyen şimdiki AP Sivas Milletvekili Vahit Bozatlı tarafından..

Demirel, soruşturma önergesinin, bir takım tüzük oyunlarıyla engellendiği gün, Cumhurbaşkanı ile haftalık olağan görüşmesini yapıp:

– Türkiye'de hiç bir şey örtbas edilmez. Kimse örtbas edemez. Bizim örtbas etme ihtiyacında olduğumuz hiç bir icraatımız yok., demiştir. Demiştir amma. AP, mobilya yolsuzluğu için kurulacak komisyona da üye vermediğinden, Demirel hakkındaki soruşturma bir kez daha örtbas edilmiştir.

Demirel, soruşturmadan kaçacaktır. Bu Başbakanın eski huyudur. Bakacak ne zaman, gerek komisyonlarda, gerek parlamento içinde kendi adamlarının çoğunluğu artacak, o zaman, ortaya çıkacaktır.

Koskoca devlet, askeriyle, siviliyle, yargıcıyla, savcısıyla, polisiyle, jandarmasıyla, milletvekiliyle, senatörüyle, bir ailenin sıfırdan milyoner olduğunu hep birlikte, «Millî birlik ve beraberlik ruhu içinde» izlemekteyiz. Yani biz, yani, şu on altı devlet kurup onbeşini yıkan bizler...

(16 Şubat 1976)

75

LÂSTİK DOSYASI...

Ülkemizde tekerlek lâstiği üretimi üç büyük yabancı firmanın elindedir. Bu üç yabancı firma yanında, bir yerli kuruluş da lâstik üretimine e! atmıştır. Ordu Yardımlaşma Kurumu, bu yabancı firmalardan «Goodyeara ortak olmuştur. Sermaye grupları arasında, Türkiye'de lâstik üretimi konusunda büyük bir çekişme başlamıştır.

Pet-Kim, Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanlığına bağlı bir devlet şirkettir. Bu kuruluşun Emekli Sandığı, Devlet Malzeme Ofisi, Tarım Kredi Kooperatifleri ve Kırşehir Holdingle birleşerek kuracağı «Petlas Lâstik Sanayii ve Ticaret Anonim Şirketi», bir hükümet kararnamesini beklemektedir. Eğer, Bakanlar Kurulu, Pet-Kim'in öncülüğünde kurulacak şirket için hazırlanan kararnameyi onaylarsa, devlet doğrudan doğruya lâstik üretimine geçebilecektir.

Pet-Kim lâstik üretimine geçerse, hem yabancı şirketler hem de yerli şirket, bu durumda bekledikleri kâr alan- larını ellerinden çıkaracaklardır.

Beş yıllık kalkınma plânının 775'inci paragrafında, ka- mu öncülüğünde lâstik üretimine geçilmesi öngörülmüş ve Devlet Plânlama Teşkilâtı, 17.9.1973 gün ve «İPD: Sek-533/3, 30.3.7-73-6916» sayılı yazı ile bu görevi Pet-Kim'e vermiştir. Pet-Kim, Petrokimya Genel Müdürü Hamza Batuk, 9 Mayıs 1975 günü. Devlet Plânlama Teşkilâtına başvurarak, gerek beş yıllık plan gerekse, 1974 yılı yatırım programında yer alan, lâstik projesinin gerçekleştirilmesi için Bakanlar Kurulu'nun. bu konudaki kararnameyi imzalamasını istemiştir. Pet-Kim Genel Müdürlüğü, daha önceki bir yazısıyla da, lâstik üretimine geçecek özel şirketlere, teşvik belgesi verilmesini istemiştir.

Aynı günlerde, «Goodyear», «Üniroyal» ve «Pirelli» adlarındaki yabancı sermayeli lâstik şirketleri sermayelerini genişletmek amacıyla, Ticaret Bakanlığına başvurmuşlardır. Millî Savunma Bakanı Ferit Melen, Bakanlığa adımını atar atmaz, 8 Nisan 1975 gün ve «6048-5-75-

76

Koord/101» sayılı yazı ile Devlet Plânlama Teşkilâtına başvurarak, Goodyear şirketi için. Bakanlar Kurulu kararnamesi çıkarılmasını istemiştir. Yabancı firmanın bu girişimini haber alan. Sabancı kardeşlerin yönettiği «Las-sa. Lâstik Sanayi ve Ticaret A.Ş.»de Devlet Plânlama Teşkilâtına başvurarak, yabancı şirketlerin genişleme projelerine karşı çıkmış bu şirketlere genişleme izni verilmemesini istemiştir. Büyük şirketler arasındaki «Lâstik kavgası», Pet-Kim tarafından gerçekleştirilecek tekerlek lâstiği yatırımını önlemiştir.

Büyük şirketler arasındaki lâstik kavgası süredursun Pet-Kim ile ilgili kararnamede, bakanların masaları üzerinde bekletilmektedir. Kararname, uzunca bir süre, Maliye Bakanı Yılmaz Ergenekon'un önünde bekledi. Aynı kararname, bir süre Bayındırlık Bakanlığında bekletildi. Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanı da

bir süre kararnameyle oyalandı. Anlayacağınız, lâstik kararnamesi, lâstik top gibi, o bakanlıkla bu bakanlık arasında gitti geldi. Gitti geldi amma, henüz imzalanıp ortaya çıkmadı.

İmzalanmayınca ne oldu?..

Kararname imzalanmayınca, meydan yerlisiyle, ya-bancısıyla özel şirketlere kaldı. Bu arada, Petkim Yönetim Kurulu ile Genel Müdürü değiştirildi. Bu kez, Petkim Yönetim Kurulu işi yavaşlatmaya çalıştı. Görünüşe bakılırsa, gerekçeleri de, hiç yabana atılacak gibi değildi: Aliağa Rafinerisi Petkim'e pahalıya mal olmuştu, bu nedenle yeni yatırım projelerine girişmeleri yersiz olurdu. Bu ve bunun gibi gerekçelerle, lâstik projesi, yavaş yavaş unutturulmaya çalışıldı. Lâstik Kararnamesi şimdi hangi bakandadır acaba? Enerji ve Tabii Konaklar Bakanlığında mı?, Millî Savunma Bakanlığında mı?, Yoksa, Devlet Bakanı ve Başbakan Yardımcısı Erbakan'da mı?. Kimde, kimde acaba?. Kim bekletiyor lâstik kararnamesini? Neden bekletiyor? Soran soruşturan yok mu hiç?

CHP Milletvekili ve Senatörlerine bu konuda büyük iş

77

düşmektedir. Lâstik konusu, Parlamenteoya getirilmeli ve enine boyuna incelenmelidir.

Bakalım kim uzayacak lâstik gibi?...

(13 Şubat 1976>

KARATAŞ'I TANIYALIM...

«Muhbir», Türkçede, haber veren kişi anlamına gelmektedir. Sözlüklere göre «muhabir» de, haberler veren kişi anlamında kullanılmaktadır. Muhbirin hukuksal anlamı biraz değişiktir. Ceza yargılaması hukukunda muhbir, «bir suç, belirli makamlara ulaştıran kimse» demektir.

«Muhabere» haberleşme demektir. TRT, kamuoyunun serbestçe oluşması amacıyla kurulmuş ve devlet eliyle haber yayınlayan bir kuruluştur. TRT Genel Müdürlüğü koltuğunda oturan ziraat profesörü ve tavukçuluk uzmanı Şaban Karataş'ın, habercilikle uzaktan yakından bir ilgisi yoktur. Basın-yayın dallarıyla, gazetecilikle hiçbir ilgisi olmayan Karataş'ın muhbirlikle ilgisi, muhabere bilimiyle ilgisinden çok daha fazladır.

Elimizde «İsmail Beşikçi Dâvası» adıyla yayınlanmış bir kitap var. Bu kitabın 186'ncı sayfasını açarsak, Prof. Karataş'ın, 9 mart 1972 gününde, Diyarbakır Sıkıyönetim Mahkemesinde şu ifadeyi verdiğini görürüz:

– Sanık İsmail Beşikçi'yi Fen-Edebiyat Fakültesi Dekanı olduğum zamandan tanırım. Aynı fakültede asistandı. Doktorasını benim zamanımda verdi. Kendisine sosyolojiye giriş dersi ile felsefe-sosyoloji isimli dersin okutulması yetkisi verilmişti. Kendisinin ders verme sırasında ders konusu hududunu aşarak, marksist propaganda yaptığı ve bölücülük niteliğinde fikirlerini öğrencilere telkin ettiği keyfiyeti öğretim görevlileri, öğrenciler tarafından bana duyuruldu.

Prof. Karataş, Dr. İsmail Beşikçi hakkındaki ifadesini verirken, Erzurum Üniversitesi öğretim üyelerinden Doç. Dr. Orhan Türkdoğan'ın verdiği bilgiye göre, Beşikçi hak-

78

kında soruşturma açtığını ve Beşikçi'nin ders verme yetkisini elinden aldığını açıklamıştır.

İsmail Beşikçi'yle ilgili dosyanın içinde bulunan 24.2.1972 tarihli dilekçede, Erzurum Üniversitesinde görevli bazı profesörlerin, Beşikçi hakkındaki soruşturma belge ve tutanaklarını MİT müsteşarlığına gönderdikleri de belirtilmektedir.

Erzurum Atatürk Üniversitesi eski Rektörü, anlı-şanlı Prof. Kemal Bıyıkoğlu, mahkeme önünde verdiği ifadede. Beşikçi ile ilgili soruşturma evrakının, Prof. Şaban Karataş tarafından, MİT eski Müsteşarı Fuat Doğu'ya verildiğini açıklamıştır.

Yani, bu tavukçuluk uzmanı profesörün, ilişkileri oldukça geniş alanları kapsamaktadır. Dekanlığın yaptığı bir fakültedeki idarî kovuşturma evrakını. Millî İstihbarat Teşkilâtına ulaştıracak kadar, MİT ile sıcak ve yakın ilişkiler kurmuştur.

Ne diyelim? Allah artırsın...

Şaban Karataş, Ankara Sıkıyönetim Komutanlığına da bir ihbar dilekçesiyle başvurarak Üniversite Asistanlar Sendikası hakkında kovuşturma açılmasını istemiştir. Bu ihbar dilekçesinin bir fotokopisi elimizdedir. Prof. Karataş ile birlikte, ihbar dilekçesine imza koyan öğretim üyelerini tanıyalım: Erzurum Üniversitesi Ziraat Fakültesi öğretim üyesi Prof. Dr. Lütfi Ülkümen, İşletme Fakültesi Dekanı Prof. Dr. Turhan Tufan Yüce, Temel Bilimler ve Yabancı Diller Yüksek Okulu Müdürü Prof. Dr. İbrahim Aykaç, Ziraat Fakültesi Dekanı Prof. Dr. Ahmet Kurt, Edebiyat Fakültesi öğretim görevlisi Dr. Orhan Okay. Edebiyat Fakültesi asistanı Dr. Hüseyin Ayan, İşletme Fakültesi asistanı Dr. Celâl Cihangiroğlu, İşletme Fakültesi asistanı Erol Kozak, İşletme Fakültesi asistanı Osman Okka.

Prof. Dr. Şaban Karataş ve arkadaşları tarafından Ankara Sıkıyönetim Komutanlığına gönderilen ihbar dilekçesinde Üniversite asistanlarının, Erzurum Üniversitesindeki çeşitli eylemleri sıralandıktan sonra dilekçe şu sözlerle bitmektedir:

79

— Başbakan Yardımcısı Sadi Koçuş'un 18.5.1971 gü-.fiü radyolardan yayınlanan direktifleri ve sayın Sıkıyöne-tim Komutanlıklarının yayınlanan bildirilerdeki emirleri ge-reğince suç olması ve yıkıcı ve kanunlara aykırı faaliyet -sayılması mümkün olan bu söz ve fiilleri saygılarımız^ takdirlerinize arz ederiz.

Görülüyor ki, TRT Genel Müdürlüğünü yasalara ve Yüksek Mahkeme kararlarına rağmen işgal eden tavukçuluk uzmanı Prof. Dr. Şaban Karataş'ın «muhabere»den <:ok. «muhbirlik» ile ilgisi bulunmaktadır.

Acaba bu özelliğinden dolayı mı, TRT'nin başına getirilmiştir?..

(29 Nisan 1976)

TRT'DEKİ BİR KOMİSYONCU...

Ben bu satırları yazarken, TRT Seçim Kurulu, Şaban Karataş'ın genel müdürlükte kalıp kalmayacağına karar vermek için toplanacak, siz bu satırları okurken de, kurulun kararı, büyük bir olasılıkla belirlenmiş olacak... Kurul, dört üniversite rektörü ile, Millî Güvenlik Kurulu Sekreterlerinden oluşuyor. Dört üniversite rektörü ve Millî Güvenlik Kurulu Sekreteri Orgeneral, bakalım, yüce mahkeme kararlarının üzerinde bağdaş kuran Karataş için ne |karar verecek?.. Karataş'ın kimliği, kişiliği hiç de önemli değildir. Cephe partileri, tam kendilerine göre bir genel müdür bulmuşlardır. Aynı partiler, bu genel müdürün yanına da, bir de. Hami Tezkan adında Haber Dairesi Başkanı yerleştirmişlerdir. Tezkan, bir AP eski milletvekilidir. Milletvekilliğinden ayrıldıktan sonra, Adalet gazetesinde yazı işleri müdürlüğü yapmış, bu arada, ticarete de atılarak, komisyonculuk görevi üstlenmiştir.

Hami Tezkan, şu ünlü Lockheed uçak yapım şirketi komisyoncusu Nezhin Dural'ın komisyonculuğu görevini yüklenmiştir. Yani, Milliyetçi Cephe TRT'sinin haberle-80

rinden sorumlu görevlisi, Lockheed şirketinin komisyon-cusudur.

«Yürüyüş» dergisi, komisyoncunun komisyoncusu Hami Tezkan'ı suç belgeleriyle kısıvrak yakalamıştır. Dergiden öğreniyoruz ki, Tezkan, 1974 yılında «Sinyal Turizm ve Seyahat Şirketi'nden 239 bin lira komisyon almıştır. Sinyal Turizm ve Seyahat Şirketi, Lockheed şirketi komisyoncusu Altay Şirketi sahibi Nezhin Dural tarafından Karabük'e satılan 52 bin ton demir satışı için komisyoncu» olarak görevlendirilmiştir. Sinyal şirketi ise, bu konudaki üstün yeteneklerine inandığı Tezkan'ı, komisyoncu olarak seçmiştir.

Tezkan, bu işten tam 239 bin lira komisyon almış, ancak devlete tek kuruş vergi ödememiştir. Bunun vergi hukukundaki adı, sözüm meclisten dışarı, TRT'den içeri «vergi kaçakçılığı» suçudur.

TRT Haber Dairesi Başkanı Hami Tezkan, bu komisyonculuktan para kazanırken, aynı zamanda gazetecilik görevini de yürütmektedir. Ülkemizdeki bazı gazeteciler, Tezkan gibi, aynı zamanda, komisyonculuk gibi ticarî işler yapmaktadır. Ancak basın kartları yönetmeliğinin 20. maddesi, ticaretle uğraşan gazetecilerin, basın kartı ta-şımamıyacaklarını belirtmektedir. Tezkan, «Basın Şeref Kartı» taşımaktadır. Yönetmelik ise şöyle diyor:

— Gazete, dergi veya matbaada esas gazetecilik görevinden ayrı ücret karşılığı olsun veya olmasın gazetecilik dışında iş görmemeleri...

Komisyoncunun komisyoncusu Hami Tezkan, devlete, komisyonculuktan kazandığı paradan beş kuruş vergi vermezken, yani vergi kaçırırken, öte yandan da, TR'da «millî ve manevî ruh» verecek yayınları yönetmektedir.

Şimdi yapılacak iş şu: Bir... Tezkan hakkında vergi usul yasalarına göre kovuşturma açılmalıdır. İki... Tezkan'ın basın kartı iptal edilmelidir. Üçüncüsü de şu: TRT'de gazetecilerin «şeref» ve «itibarı» ve «vergi kaçakçılığı» konusunda bir açık oturum düzenlenmeli ve konu, «milliyetçilik» açısından tartışılmalıdır.

81

F.: 6

Anladık, «maddî değerler» örneğinin, işte böyle komisyonculuk yoluyla elde ediliyor, peki «millî ve manevî değerler» nasıl kazanılıyor? Böyle mi?..

(5 Mart 1976)

THY DOSYASI...

Türk Hava Yolları, bir Genel Müdür ve beş yönetim kurulu üyesince yönetilmektedir. Genel Müdür Nurettin Erguvanlı'dır. Yönetim Kurulu üyeleri ise, emekli Tümgeneral Kemal Zeren, Millî Selâmet Partisi Genel Başkan Yardımcısı Recai Kutun, Demokrat Parti eski Milletvekillerinden gazeteci Mithat Perin, Cumhuriyetçi Güven Partisi Artvin eski Senatörü ve Adalet eski Bakanlarından Fehmi Alparslan, Adalet Partisi İzmir eski Milletvekili ve Turizm ve Tanıtma eski Bakanlarından Nihat Kürşat'dır.

Burada hemen, 648 sayılı Siyasî Partiler Yasasınının 8'inci maddesine göz atalım. Yasa hükmüne göre:

— ... Kamu iktisadî teşebbüslerinin ve özel kanunla veya özel kanunun verdiği yetkiye dayanarak kurulmuş bankaların ve teşekküllerin yönetim ve denetim işlerinde çalışanlar ile aylıklı ve yevmiyeli memurları ve kamu yararına çalışan derneklerden özel gelir kaynakları ve özel kanunla sağlanmış olanların merkez kurullarında görev alanlar siyasî partilere üye olamazlar...

Yasa hükmü bu kadar açıkken, THY Yönetim Kurulu yasaya aykırı olarak seçilmiş partililerden oluşturulmuş bir «Milliyetçi Cephe Karargâhı» olarak çalışmaktadır. Öyle ki, cephe partileri yönetim kurulunda açıkça güçler oranlarında temsil edilmektedirler.

THY Yönetim Kurulu ile Genel Müdür arasında bir yetki uyuşmazlığı çıkmıştır. Yönetim Kurulu Başkanı emekli Tümgeneral Kemal Zeren, yönetimin bütün iplerini eline geçirmiştir.

Türk Hava Yolları Yönetim Kurulu, 2.10.1975 günü yaptığı 33 sayılı toplantıda. Genel Müdür Erguvanlı'nın bütün yetkilerini elinden almış. Erguvanlı bu karara kar-

82

şı# 17 ekim 1975 günü «10/001-100458» sayılı yazı ile, .bu kararın değiştirilmesini istemiştir. Yönetim Kurulu üyesi Mithat Perin, Başkan Kemal Zeren'e yazdığı 3 ekim 1975 günlü mektupta da, aynen:

Yönetimde kaos yaratmış bulunuyoruz.. Demektedir.

Bu kargaşa süredursun, biz THY denetçisi Recep Balabaner imzalı. Başbakanlık, Maliye ve Ulaştırma Bakanları özel kalem müdürlerince açılıp okunan «kişiye özel» yazıya kısaca göz atalım.

Balabaner, THY Genel Müdür, Yönetim Kurulu Başkanı, üyeleri. Genel Müdür Yardımcıları, murakıplar ve eşleri için «Passbilet» adı verilen ücretsiz bilet verildiğini ileri sürerek:

— Kaydı hayat şartıyla THY bütçesinden ve hazineden haksız kazanç sağlanıyor., demişse de, herkes yine bildiğini okumuştur.

Denetçi Balabaner'in ilgili Bakanlıklara yolladığı yazıda, Yönetim Kurulu üyesi Mithat Perin'in Londra'da yayınlanan «The Times» gazetesinin Türkiye temsilcisi olduğu da açıklanmıştır. Perin, aynı zamanda. THY Reklâm Kurumu Başkanıdır. THY bu arada «The Times» gazetesine «3.644 paund»luk, bir ilân da vermiştir. İlân ücreti, Türk parası olarak, «The Times» in Türkiye temsilcisi Perin'e ödenecektir.

THY esas mukavelesinin 53'üncü maddesine göre. Yönetim Kurulu üyeleri. Genel Kuruldan izin almaksızın. THY ile ilgili konularla uğraşamazlar ve başka kuruluşlara ortak olamazlar ve bu kuruluşlarda görev de alamazlar. «The Times» gazetesinin Türkiye temsilcisi Mithat Perin'i bir yana bırakarak, öteki yönetim

kurulu üyesi, Nihat Kürşat'ı tanıyalım. Kürşat. THY Yönetim Kurulu üyeliğinden başka, şu işlerle de ilgilidir:

Efes Pilsen Ankara Başbayiliği, Türk'Telefon Yönetim Kurulu Başkanı, Yaşar Holding Müşaviri. TIR kamyon-arı ikmal ve bakım işleri hissedar ve yönetim kurulu üyeliği...

THY hakkındaki söylenti, iddia ve ihbarlar. Maliye

83

ve Ulaştırma Bakanlıkları müfettişlerince de incelenmiştir. Müfettiş raporlarında, yönetim kurulu başkan ve üyelerinin, eşlerinin de, «Passbilet» uygulamasından yararlanmalarını, ticaret yasasına aykırı bulmuştur. Müfettişler, yönetim kurulu üyelerinin aldıkları yollukları da yasaya aykırı bulmuşlardır. Ulaştırma Bakanlığı müfettişleri Cen- , giz Hasdal ve Nejat Aksel tarafından hazırlanan 1.3.1976 gün ve «6-3» sayılı rapor, 17.3.1976 tarihinde «38-6/976/172» kayıt sayısı ile. Maliye Bakanlığına yollanmıştır. = Ulaştırma Bakanlığı müfettişlerince hazırlanan rapor, 20.3.1976 gününde, Maliye Bakanlığı Teftiş Kurulu Başkanlığına verilmiştir.

Müfettişlerin yaptıkları incelemelerde, THY'nin, «Film I Sanayii ve Tüm Sanatçıları Güçlendirme Vakfuna, 250 ; bin lira bağış yaptığı da saptanmıştır. Bu vakfın önde] gelen temsilcisi de, Ümit Utku'tjur. Utku'nun, MC'nin, Ye- j şilçam'daki görüntüsü olduğunu bilmeyen kalmamıştır, j Bütün bu raporlara rağmen, Türk Hava Yolları Yöne- İ tim Kurulu aklanmış, yani ibra edilmiştir. Buna karşı, yol- j suzlukları ortaya koyan denetçi Recep Balabaner de gö- i revinden alınmıştır.

i

İşte belgeler ortadadır. Raporlar ve belgeler elimiz- * dedir. Bu dosya bir an önce Parlamente'ye getirilmeli ve THY Yönetim Kurulu, başta Tümgeneral Kemal Zeren olmak üzere «mecburi inişe» zorlanmalıdır.

Bu dosyanın peşini bırakmayacağımızı Maliye, Ulaştırma Bakanlarıyla, THY Yönetim Kurulu üyelerine saygıyla duyururuz...

(15 Mayıs 1976)

THY VE EVLİYA ÇELEBİCİLİK...

Türk Hava Yolları, 1975 yılında, tam 55.736.578.39 lira zarar etmiştir. THY Yönetim Kurulu'nun eylem ve işlemleri hakkında Ulaştırma Bakanlığı Müfettişleri, Cengiz Hasdal ve Nejat Aksel, 17.3.1976 gün ve «3-8-6/ 976/172» sayılı yazı ile, Ulaştırma Bakanı'na başvurarak,

84

1.3.1976 gün ve 6/3 sayılı raporu teslim etmişlerdir. Maliye Bakanlığı müfettişlerinin 12.4.1976 gün ve 8/2 sayılı raporlarında da, THY Yönetim Kurulu'nun yasa dışı işlemleri Maliye Bakanına bildirilmiştir. Bu raporlara rağmen THY Yönetim Kurulu, son Genel Kurul toplantısında aklanmıştır. Ulaştırma ve Maliye Bakanlarının AP ileri gelenlerinden olduklarını açıklamaya gerek yoktur. Biz hemen THY Yönetim Kurulu üyelerini yeniden tanıyalım: Başkan Kemal Zeren, emekli Hava Tümgeneralidir. Başkanvekili Re-cai Kutan, Millî Selâmet Partisi Genel Başkan Yardımcı-sıdır. Üyeler, Mithat Perin, Fehmi Alpaslan ve Nihat Kür-şat'tır. Perin., Demokrat Parti eski Milletvekilidir. Yassıada Yüksek Adalet Divanı'nca mahkûm olmuştur. Mithat Perin, aynı zamanda gazetecidir. AP eğilimlidir. Demirel yan-daşlarındandır. Fehmi Alparslan, Cumhuriyetçi Güven Partisi Artvin eski Senatörüdür. Adalet Bakanlığı yapmıştır. Nihat Kürşat, 'Demirel hükümetlerinin Turuzm ve Tanıtma Bakanlığında bulunmuştur. 648 sayılı siyasî partiler yasası, parti üyesi olan kimselerin, bu tür kuruluşlarda Yönetim Kurulu üyeliklerine seçilemeyeceklerini söylüyorsa da, bütün devlet kuruluşları «MC çiftlikleri» olduğundan bu gibi yasaklara kimse aldırılmamaktadır..

Bir yılda 56 milyon lira zarar eden THY Yönetim Kurulu üyelerinin, eşleriyle birlikte «Pass Bilet» denilen biletlerle yurt dışına yaptıkları gezilere kızsasa göz atalım: Yönetim Kurulu Başkanı emekli Tümgeneral Bay Zeren ve eşi:

20.11.1975 Cidde – Medine – Cidde.. 25.12.1975.. Kopenhag – Londra – Münih..

20.11.1975.. İstanbul – Cidde – İstanbul, 25.12.1975.. İstanbul – Kopenhag –

Münih – İstanbul.. 25.11.1975.. Münih – İstanbul – Ankara..

Kemal Zeren'in 27.6.1975 tarihinde, Münih – Londra.. Viyana – Frankfurt – Kopenhag – Münih – Londra – Amsterdam.. Londra – Amsterdam – Brüksel.. Amsterdam – Brüksel – Viyana.. Brüksel – Viyana – Frankfurt.. Frankfurt – Kopenhag.. Frankfurt – Berlin

85

– Frankfurt gezilerinin «görev» amacıyla yapıldığı belirtilmemiştir. 4.6.1975 Paris, 2.7.1975 Londra. 5.9.1975 Beyrut, 21.11.1975 Cidde gezileri de «görev» amacıyla yapılmıştır. Gezilerin bir kısmı tatil amaçlıdır.

Emekli Tümgeneral Kemal Zeren buralarda ne gibi yararlı görevler yapmıştır?. Bunları bilmiyoruz. Bunları bilmediğimiz gibi, Tümgeneral Zeren hakkında. Genelkurmay Askerî Mahkemesince verilen 5 aralık 1973 gün ve 969/922 evrak, 969/689 esas, 969/534 karar sayılı beraat hükmünün, Askerî Yargıtay İkinci Dairesinin 1970/89 esas, 970/197 karar ve 1970/478 karar sayılı bozma kararlarının sonucunu da bilmiyoruz.

Tümgeneral Zeren, İstanbul Hava Harp Okulu Komutanı olduğu sırada Harp Oyunlarına katılmak üzere makam arabasıyla Eskişehir'e gittiği ve burada Orduevinde kalmasına rağmen, Maliye Şubesi Müdürlüğüne yazdığı 9/6/1969 gün ve «Mrks 5671-121-69» sayılı yazıyla Eskişehir'e trenle gittiği ve devlet konutunda kalmadığını bildirmesi üzerine açılan dâva sonuçlandı. Beraat mı etti? Af yasasının kapsamına mı girdi?. Gerçekten bunları da bilmiyoruz.

THY Yönetim Kurulu Başkanvekili ve Millî Selâmet Partisi Genel Başkan Yardımcısı Recai Kutan beyefendi ise, 3/5/1974 tarihinde 23/12/1974 gününe kadar ki 34 toplantıdan 13'üne, 1975 yılında 40 toplantıdan 11'ine katılmamıştır. Ancak Yönetim Kurulu toplantılarına katılmayan Recai Kutan beyefendi, «Pass Bilet» aracılığı ile bazı yurt dışı gezilere katılmaktan geri kalmamıştır görelim: Recat Kutan, 30/7/1975 Münih – Londra.. 4 kişilik Kutan ailesi.. 30/7/1975 Münih – Londra.. Bay ve Bayan Kutan, 20/11/1975 Cidde – Medine – Cidde.. 4 kişilik Kutan ailesi.. 30/7/1975 Ankara – Münih.. Londra – Ankara.. Bay Kutan, Münih – İstanbul – Ankara..

Demirel hükümetlerinin Turizm ve Tanıtma Bakanı Nihat Kürşat da dış gezilere çok düşkün. Kürşat'ın dış gezilerini de görelim:

30/6/1975.. Brüksel – Münih.. Londra – Brüksel..

86

Londra _ Brüksel – Münih 24/11/1975 İstanbul – Sof-ya __ İstanbul.. 25/12/1975.. Atina – Chaia – Atina.. İtjna – Heraklion – Atina.. Nihat ve Ömer Kürşat 29/12/1975, Frankfurt – Londra – Newyork.. London – Frankfurt, Brüksel – Newyork, Brüksel – Frankfurt.. 31/12/1975 tarihinde: Frankfurt – Londra – Brüksel – Londra – Frankfurt.. Paris – Londra – Brüksel, Roma – Zürih – Paris. Bayan Vedia Kürşat ve Ömer Kürşat.. 29/12/1975. İstanbul – Frankfurt – İstanbul, Nihat Kürşat, İstanbul – Roma.. Londra – İstanbul, Bayan Vedia Kürşat İstanbul – Roma – Londra – İstanbul, Bay Kürşat, İstanbul – Paris – İstanbul!..

Bay ve Bayan Perin'lere gelelim: Bay ve Bayan Perin, 23/5/1976, Brüksel – Londra – Brüksel.. Bayan Perin 26/5/1975'de Londra – Newyork – Tulsa – Los Angeles – Tulsa – Newyork – London.. Newyork – Washington – Newyork.. 23/9/1975, Bay ve Bayan Perin, Newyork – Washington – Tulsa – Londra – Newyork – Tulsa – Newyork.. Tulsa – Los Angeles – Paris.. 15/9/1975 Bay ve Bayan Perin, İstanbul – Brüksel, Paris – İstanbul...

Bay ve Bayan Alparslan 20/11/1975.. Cidde – Medine – Cidde.. 8/12/1975 İstanbul – Münih.. 20/11/1975 İstanbul – Münih – İstanbul...

THY Yönetim Kurulu üyeleri, gördüğünüz gibi birer «Evliya Celebi» olup eşleriyle, dünyayı karış karış dolaşmışlar. Yedikleri, içtikleri onların olsun, şu yurt dışı gezilerde ne yaptıklarını, ne gördüklerini ne gibi devlet hizmetleri yürüttüklerini bize anlatmazlar mı acaba?..

YENİ BİR BELGE...

Demirel ailesinin sahibi bulunduğu «Orma – Orman Mamulleri İntegre Sanayi ve Ticaret Anonim Şirketi», Sanayi ve Teknoloji Bakanlığında 2/7/1976 gün ve «1747-a» sayı ile 88 milyon 831 bin liralık «teşvik beigesini» almıştır. Vergi iadelerinden, usulsüz kredilerden sonra, bu teşvik belgesinin alınışında da hiçbir güçlük çıkmamıştır.

Çünkü devlet, Demirel ailesinin özel kasasıdır...

87

İşbu nedenle, devletin bütünlüğü korunmalı, devlet düşmanları sokak ortasında vurulmalı, beşyüz yıl mahkûmiyetleri istenmeli, solcular, sosyalistler ve devrimciler, her görüldüğü yerde ezilmelidir...

Bir aile, İsparta'nın İsiâmköy'ünden çıkıyor, sıfırdan milyoner oluyor, devlet, teşvik tedbiri, vergi iadesi, kredi gibi kaynaklarla bu aileyi zengin ediyor... Demirel ailesinin «hayalî sermaye» ile kurdukları Terakki Kollektif Şirketiyle ilgili belgeler ortalığa saçılıyor. Kimse sesini çıkarmıyor.. Ziraat Bankası, yasa dışı yollarla Hacı Ali De-mirel'e 19 milyon veriyor., kimsenin kızı kıpırdamıyor., derken, mobilya yolsuzluğu ile ilgili resmî belgeler kamuoyuna açıklanıyor. Bu belgeler açıklanır açıklanmaz, devletin Maliye Bakanı, basın toplantıları düzenleyip, yolsuzluğu ortaya çıkaranları suçluyor. Sonra da, yasa dışı yollarla kredi alan Demirel ailesini bir yana bırakıp:

– Krediyi alan değil, veren sorumludur., diyor ve bu yolsuzluğu ortaya çıkaranlar hakkında kovuşturma açıyor.

Ve yine susuluyor...

Şimdi bunlar milliyetçi., bunlar vatanın sahibi., ne için peki? ne hakla? nasıl milliyetçi oluyor bunlar? Cevabı açık: Sıfırdan milyoner oldukları için, yasa dışı kredi aldıkları için, sahte belgeler düzenledikleri için...

Bir devleti oluşturan temel kurumlar vardır, ancak bu kurumlar devleti ayakta tutar. Devletin temel kurumlarından biri yargı erkidir. Yargı erki yaralanır, zedelenir ve yıkılırsa, devlet de yıkılır. Adalet duygusunun köklü olduğu ülkelerde, siyasal ilişkiler de sağlıklı biçimde gelişir.

Dikkat edin: Devletten teşvik tedbiri, vergi iadesi ve kredi gibi yollarla milyonlar vuranlar, yüksek mahkeme kararlarına karşı çıkanlardır. Danıştay kararlarını çiğneyenler, Anayasa Mahkemesine kafa tutanlardır.

«Devlet bütünlüğünü, vergi iadesi alıp, sahte belge düzenliyerek mi koruyacaklar?» Yargı organının hiçe sayıldığı bir ülkede, «devlet bütünlüğü», «milletin bölün-

88

mezliği» gibi kavramlar, bir sömürüyü gözlerden kaçırmak için bulunan allı pullu zırhlardır.

Yurttaş olup bitenleri gözleriyle görüyor, kulaklarıyla işitiyor. Bir ailenin sıfırdan milyoner olduğu ortada. Nasıl zengin olduğu da belli. Yasa dışı krediler, sahte belgeler de gözler önünde... Ve bütün bunlardan sonra, silah hep aynı:

– Kahrolsun komünistler..

Sahte belgelerle devletten milyonlar çekenler kahrolmasın, onlar her yerde yaşasın... Paris'te, Londra'da, Zürich'te. İstanbul'da Boğaz'da, büyük otellerde kumar masalarında- yaşasın... Bu yolsuzlukları ortaya çıkaran-larsa sürünsün: Evlerine kurşun atılsın... Cezaevlerine girsinler... Askerlik görevlerinde rütbeleri alınsın... Taşlansın, dövülsün...

Onlar vatansever ve milliyetçi.. Vergi iadesi aldıkları için, milyonlar vurdukları için... bunlara karşı çıkanlar da vatan haini komünist, anarşist, devlet düşmanı... , Devlet, eşittir, Demirel ailesi...

'.

Bu işin özeti budur.

Demirel ailesinin aldığı yeni «teşvik belgesi» hayırlı ve uğurlu olsun.. Neler yapmadık şu vatan için? kimimiz öldük, kimimiz hapis yattık, kimimiz de milyoner olduk...

Kolay mı devletin bütünlüğünü korumak?..

(12 Temmuz 1976>

NASIL ZENGİN OLDU? NASIL?...

CHP tarafından hazırlanan Meclis Araştırma Önergesi, Türkiye Büyük Millet Meclisi Başkanlığına verilmiştir. Bu önergeyle, «Mobilya dosyası» enine boyuna tartışılacak ve Hazine kasalarından yeğen Yahya Demirel'in cebine akan milyonların hesabı sorulacaktır. Bu işin nedeni, nasılı ortaya çıktıkça, düzenin girdisi çıktısı da açık seçik biçimde aydınlanacak gözler önüne serilecektir. Rejim tartışmalarını bir yana bırakarak, Demirel ai-

89

leşinin zenginlik kaynaklarını bir bir ortaya çıkarırsanız, düzenin niteliğini de anlamış olursunuz. Demirel'in amacı, bu konuların tartışmasını önlemektir.

Bunun için de elinden geleni yapmaktadır. Rejim tartışmalarının birden bire yoğunlaşması, yolsuzluk dosyalarını unutturmak içindir. Demirel yoksul bir ailenin çocuğu değil miydi? Evet. «Çoban Sütü» olarak İslâm köyde çobanlık yapmış mı? Evet. İstanbul Teknik Üniversitesini bitirdikten sonra, bir süre devlet hizmetinde bulunmuş mu? Evet. 1960 ihtilâlinde sonra yedek subaylık görevi yapmış mı? Evet. Bu tarihten sonra, Amerikan Morrison firmasının komisyonculuğunu üstlenmiş mi? Evet. Müteahhit olarak Orta Doğu Teknik Üniversitesi su tesisatını yapmış mı? Evet. Bu inşaattan zarar ettiğini de ilân etmiş mi? Evet.

Öyleyse, ailece nasıl zengin olmuştur?

Çobanlıktan zengin olan var mı? Yok. Devlet memurluğundan zengin olan var mı? Yok. Yedeksubay maaşından milyoner olan var mı? Yok. Zarar ettiğini söylediği işten milyoner olan var mı? Yok.

Nasıl zengin olmuştur öyleyse? Şimdi aşağıdaki sorulara yanıt bulunabilirse kamuoyu Demirel ailesini daha iyi tanıyacaktır.

Hacı Ali Demirel'in, 1960 yıllarında bankalarda kaç Türk lirası vardı? Demirel Başbakan olduktan sonra Hacı Ali, hangi ticaret dallarına el atmıştır? Bankalar, usûl ve yasalara aykırı olarak, Demirel'lere kaç milyon kredi dağıtmıştır? Yirmi milyon değil, otuz milyon değil tam seksen dört milyon nasıl verilmiştir? Bu kredileri yasa ve usûllere aykırı olarak veren banka müdürlerinden biri Hacı Ali Demirel ile kereste ticaretine atılmamış mıdır?

Demirel'ler nasıl milyoner olmuştur, nasıl?

Yahya Demirel nasıl milyoner olmuştur? Vergi iadeleri nasıl sağlanmıştır? Mıgırdıç Şellefyan adlı «Azınlık kompradoru» ile «Milliyetçi» Başbakan Demirel arasındaki dostluk bağları nasıl kurulmuş, nasıl gelişmiştir? Mobilyalar hangi ülkelere nasıl satılmıştır? Mobilya yolsuzluğunu ortaya çıkartan Ticaret Bakanlığı müsteşarı na-

90

sil görevinden alınmıştır? Ticaret ataşelerinin görev yerleri neden ve nasıl değiştirilmiştir? Mobilya soruşturmasını yürütmekle görevli, Ticaret başmüfettişliği görevinden neden alınmıştır? Nasıl alınmıştır? Ne yolla zengin edilmiştir Demirel'ler? Maliye Bakanı Yılmaz Ergenekon, Devlet Plânlama Teşkilâtı Teşvik ve Uygulama Dairesi Başkanırken, Hacı Ali Demirel'e usulsüz kredi vermiş midir. Ergenekon hakkında, onbeş yıl askerlik şubelerinden kaçtığı için herhangi bir soruşturma açılmış mıdır? Yahya Demirel'in yoklama kaçakçılığı konusunda askerlik şubelerinden gerekli bilgi alınmış mıdır? Gülhane Hastanesi'nden «Kalp çarpıntısı» teşhisiyle rapor alan Yahya Demirel'in gece kulüplerindeki sefasını gören saygı değer Profesör Doktor Albayların vicdanları sızlamıyor mu?.. Yahya Demirel'e rapor alabilmek için hastanelere kadar gelen yüksek rütbeli Doktor General kimdir?. Krediler nasıl veriliyor, çürük raporları nasıl alınıyor, Askerlik şubelerinden nasıl kaçılıyor ve nasıl korunuyor, nasıl zengin ediliyor Demirel'ler?. Yahya Demirel, kaç «TIR» kamyonu sahibidir?. Ortakları kimlerdir?. Bu kamyonlar nasıl satın alınmıştır?.. Başbakan Demirel, Bulgaristan'a gidip «TIR» kamyonlarıyla ilgili herhangi bir anlaşma yapmış mıdır?. Başbakan Demirel, Romanya'da traktör anlaşması yaptıktan sonra, Hacı Ali Demirel, traktör işine de al atmış mıdır?.

Evet, evet, nasıl ne yolla, kimlerin desteğiyle milyoner oldu Demirel ailesi?. Ey Millî Selâmet Partililer... Demirel'e destek oldukça öbür dünyada cayır cayır yanacaksınız. Demirel'i desteklemek için kaldırdığınız her eliniz. Demirel ailesine milyonlar kazandıran çeşmenin kolunun çevrilmesine yardım edecektir. Ey, adlarına komando denilen başbuğcu gençler... Sizler sokaklarda vuruştukça, Yahya Demirel, Mıgırdıç Şellefyan ile birlikte milyonlar kazanıp, İsviçre'de, Türkiye'de gece kulüplerinde, büyük otellerde gününü gün ediyor. Titreyin ve kendinize dönün artık. Siz Demirel

91

ailesinin parayla tutulmuş «fedaileri» misiniz?..

Bunca idam sehпасı, ihtilâl, muhtıra, bunca kelepçe, bunca kanlı mezar taşlarından sonra işte bir aile böyle, sıfırdan milyoner oluyor. Ey devlet yetkilileri, etkilileri, sizler de, evet sizler de anlayın bunları. Kime, ne için hizmet ettiğinizi anlayın. Anlayın artık.

Demireller, herkesin, Millî birlik ve beraberlik» gerekçeleri altında korumaya mecbur oldukları bir prensliğin adı mıdır yoksa?..

(23 Ocak 1976)

DENİZDE DALGA...

Geçen aylarda bu köşede, Ticaret Bakanlığı Müsteşarlığına getirilen «milliyetçi - ülkücü» Dr. Agâh Oktay Güner'in, Ankara Ticaret Odasından, yasalara aykırı olarak, 47 bin lira tutarında ikramiye aldığını yazarak sormuştuk:

- Agâh bey, Ankara Ticaret Odası'ndan yasalara aykırı olarak ikramiye aldınız mı?.

İşin özüne bakarsanız, bu soruyu «nezaket icabı» sormuştuk. Yazdığımız konuyla ilgili tüm belgeler elimizdeydi. Dr. Agâh Oktay Güner'den, hiçbir yanıt alamadık. Bu iş unutuldu gitti.

Bugün, kalemimizi, Ulaştırma Bakanlığına bağlı, «D. B. Deniz Nakliyatı T.A.Ş.» yazışmaları üzerinde dolaştıracamız:

Konuyu özetleyelim...

Deniz Nakliyatı T.A.Ş. Yönetim Kurulu Başkanı ve Genel Müdür emekli Amiral Cezmi Biren ile Genel Müdür Yardımcısı ve Yönetim Kurulu üyeleri emekli Koramiral İsmail Sankey ve Hayri Tuncel, görev aylıkları yanında, emekli aylıklarını da almaktadırlar.

Bu konu, D. B. Deniz Nakliyatı T.A.Ş. Ulaştırma Bakanlığı müfettişlerince denetlenirken ortaya çıkarılmıştır. Ulaştırma Bakanlığının 17.2.1976, 26.7.1976 tarih ve 38- 2/976 82 ve 38-2/1976-466» sayılı yazılarına karşılık 92

ren Maliye Bakanlığı 16 ağustos 1976 gün ve «115628- 215-20521» sayılı yazı ile, adı geçen görevlilerin emeklilik maaşlarının kesilmesini istemiştir.

Maliye Bakanlığının bu yazısı üzerine, Ulaştırma Bakanlığı. 20.8.1976 gün ve «38-2/976/513» sayı ile D. B. Deniz Nakliyatı T.A.Ş. Genel Müdürlüğüne başvurarak, emeklilik maaşlarının kesilmesini istemiştir. Genel Müdürlük yazıyı, «29402» sayı ve 23.8.1976 günü almış ve konunun Yönetim Kuruluna götürülmesi kararlaştırılmıştır.

Yönetim Kurulu kimlerden oluşuyor? Hemen hemen, yasalara aykırı olarak emeklilik maaşı alan, emekli amiral Cezmi Biren, emekli koramiral İsmail Sankey ve Hayri Tuncel'den...

Yönetim Kurulu 8609 sayılı Karar ile bu konuda Baş-hukuk Müşavirliğinin görüşünün alınmasına karar verir.

D. B. Deniz Nakliyatı T.A.Ş. Genel Müdürlüğü, yasalardaki açık hükümlere, Ulaştırma ve Maliye Bakanlıklarının bu konuda yazılarda rağmen, 25/8/1976 gün ve «915/13816» sayı ile, Ulaştırma Bakanlığına başvurarak, emeklilik maaşlarının kesilmemesini ister. Bu yazı genel müdür yardımcısı Nazif Ergin ve Servet Yuca tarafından imzalanır.

Bu konuda Emekli Sandığının da başvuruları vardır: 3/8/1976 gün ve «20.1.23.169.99.14.168.41» sayı ile Denizcilik Bankası Deniz Nakliyatı T.A.Ş. Genel Müdürlüğü emeklilik maaşlarının yasa dışı olarak ödendiğini bildir-misse de, bu yazıya da hiç kulak verilmemiştir.

Bununla da yetinilmemiştir. Yönetim Kurulu, -ki konu doğrudan doğruya kendileriyle ilgilidir- 3/9/1976 gün «6643» sayılı toplantıda aynen şu karara varmıştır:

- Konuya ittila kesbedilmesine ve Ulaştırma ve Maliye Bakanlıklarına yazılan yazılara cevap alınmasına değin gündemde kalmasına karar verildi...

Yani, bütün bu yazışmalara rağmen, gerek Cezmi Biren gerekse, İsmail Sankey ve Hayri Tuncel. emeklilik maaşlarının kesilmesine karşı çıkmaktadırlar.

Son olarak Ulaştırma Bakanlığı 6/9/1976 gün ve

93

38-2/976/544» sayılı yazı ile D. B. Deniz Nakliyatı T.A.Ş. Genel Müdürlüğüne başvurarak, emeklilik maaşlarının kesilmesini istemiştir.

Bundan sonrasını bilmiyoruz. Acaba sayın emekli amirallerin, yasalara aykırı olarak aldıkları para kesilmiş midir, kesilmemiş midir?

Bu sorularımızın yanıtını beklerken, isterseniz, D. B. Deniz Nakliyat T.A.Ş. Yönetim Kurulunun, yurt dışından kaç gemi ve kaç tanker,aldığını da soralım.

Hiç canım: Lâf olsun diye... -

(16 Ekim 1976)

TOKOĞLU'NA SORUYORUZ...

Mukadder Sezgin, Turizm ve Tanıtma Bakanlığı Müsteşarıdır. AP ileri gelenlerinden İsmet Sezgin'in kardeşi olan Mukadder Sezgin, ilki 1964 yılından 1969, ikincisi de 1972'den 73 yılına olmak üzere altı yıl, Paris Turizm ve Tanıtma Müşavirliğinde bulunmuştur.

Elimizde bir dosya var. Dosya, Paris Turizm ve Tanıtma Bürosu ile ilgili bazı yolsuzluklar ve usulsüzlükleri saptamaktadır. Geçen yılın haziran ayında, Millet Meclisinde, bu konu, kürsüye getirilmiş ve Turizm ve Tanıtma Bakanı Lütfi Tokoğlu.

– Sayın Mukadder Sezgin'in Paris hizmetinde yapmış olduğu iddia edilen suistimallerin tetkiki için hemen müfettişlerimi göndermiş bulunuyorum. Onlardan alacağım ilk sonuç, huzurunuzla şerefle getirilecektir beyefendiler, demişti. Bu konuşma 11 Haziran 1975 günü tutanak dergilerinde yer almıştır. Bakanlık müfettişleri, 16.10.1975 tarihinde raporlarını Bakanlığa sunmuşlardır. Turizm ve Tanıtma Bakanlığı müfettişlerinin 34 sayfa tutan 16.10.1975 gün ve 7 sayılı raporu, bugüne değin, işleme konulmuş değildir. Müfettiş Oktay İlkiz ve Erdil Olcay imzalarıyla Turizm ve Tanıtma Bakanı Tokoğlu'na verilen raporda. Mukadder Sezgin'in Paris'te müşavir bulunduğu günler-94

deki bazı yolsuzluk ve usulsüzlükler ele alınmaktadır.

Aradan koskoca bir yıl geçmiş, fakat Mukadder Sezgin ile ilgili soruşturma sonucu açıklanmamıştır. Tokoğlu. Meclisteki konuşmasında, «İnşallah bakan olur» dediği müsteşarı ile ilgili soruşturma sonuçları kendi tanımıyla «şerefle» açıklamasını geciktirdiğine göre, bu «şerefi» biz kullanarak rapor sonuçlarını açıklayalım:

Önce, raporun 25. sayfasından aldığımız şu bölümü birlikte okuyalım:

– Quick - Elysee lokantasının, 11.3.1967 tarih 69810 nolu çekle ödenen, 006576 sayılı fatura tutarı 82.- ff 26.9.1967 tarihli 223 sayılı tahakkuk müzekkeresine ilişkin icmal listesinde 8.200 ff olarak yazılmış ve mahsup işlemine tabi tutulmuştur.

Bu ne demektir?. 82 Fransız Frankı tutan bir yemek faturasına iki sıfır eklenerek, bu yemek parası 82 Frank yerine, 8 bin iki yüz Frank yazılmış ve devlet kesesinden» bu yolla sekiz bin iki yüz Frank çekilmiştir.

Bu suç değil midir?

Devam ediyoruz... Sıralanan bu paralar, Paris Müşavirliği tarafından devletten iki kez tahsil edilmiştir. Buy-run belgelerini:

«1 – Nakliyeciler Hernu Peron firmasının 21.6.1966 tarihli 210163 sayılı çekle ödenen, 137.10 ff tanıtıcı yayın nakliye ücreti, 21.9.1966 tarih ve 845 sayılı ve 7.8.1967 tarih ve 188 sayılı tahakkuk müzekkeresiyle,
2 – Cabinet Mollor'a sigorta primi olarak, 11.6.1968 tarih 030931 sayılı çekle yapılan 657.25 ff ödeme 7.8.1968 tarihli 155 sayılı ve 3.9.1968 tarih ve 170 sayılı tahakkuk müzekkereleriyle,
3 – Service Commercial d'imprimeries Firmasına, 2.4.1968 tarih ve 620 sayılı fatura karşılığı 1.256.04 ff'lik sayılı tahakkuk müzekkereleriyle,
4 – Marsilya. Turistik Film Festival Komitesine katılma payı, 250-ff'lik ödeme. 7.8.1968 tarih ve 155 sayılı ve 16.1.1969 tarih ve 316 sayılı tahakkuk müzekkereleriyle,

5 – Comptoir Eure Tunc Firmasına, 6.1.1969 tarih ve 24 sayılı faturaya istinaden, 24.2.1969 tarih ve 40092

95

sayılı çekle 2.137-ff'lik ödeme. 13.6.1969 tarih 81 sayılı ve 22.11.1969 tarih 210 sayılı tahakkuk müzekkeresiyle,

6 – ŞVP Travaux Firmasına 3.5.1968 tarihinde yapılan 4.1975-ff'lik ödeme. 7.8.1968 tarih 155 sayılı ve 3.9.1968 tarih ve 170 sayılı tahakkuk müzekkereleriyle,

7 – Suzana Nedjati'ye hosteslik ücreti olarak 28.3.1969 tarih 101057 sayılı çekle, 400.-ff'lik ödeme. 6.10.1969 ve 171 sayılı ve 21.1.1970 tarih ve 295 sayılı tahakkuk müzekkereleriyle.

8 – Paris'teki tanıtma bürosuyla ilgili bina katılma ücreti olan 23.252.48.-ff ödemenin 28.8.1972 tarih ve 599 sayılı 2.10.1972 tarih ve 742 sayılı, ve

25.2.1974 tarih ve 762 sayılı tahakkuk müzekkereleriyle iki defa tahakkuk işlemine dahi tutuldukları anlaşılmıştır...»

Bunlar, sadece, raporun bir bölümünden aktardığımız örneklerdir. Ödenmiş faturalar bakanlığa ikinci kez yollanır ve devlet kesesinden bu faturalar için ikinci ödeme yapılırsa, herhalde, bu eylemlerin bir sorumlusu vardır.. Bu «Tahakkuk» işlemlerini yapanlar kimlerdir?.. Bu ödemeleri alan kimdir?. Bu paralar kimin cebindedir?.

Bu soruların yanıtını, önce Turizm ve> Tanıtma Bakanı Lütfi Tokoğlu'ndan sonra da Müsteşarı Mukadder Sezgin'den soruyoruz.

– Tokoğlu siz, bir yıldır, bu rapor hakkında neden hiçbir işlem yapmadınız?..
– Sezgin, siz, bu raporu okuduktan sonra istifayı düşündünüz mü?..

Şimdilik bizden bu kadar.. Konuyu, bundan sonra, Parlamenta «Havale» eder, Turizm ve Tanıtma Bakanlığı Müsteşarı Mukadder Sezgin ile ilgili raporun «Mukadder akıbetini» beklediğimizi. Bakan Tokoğlu'na saygıyla bildiririz.

<9 Kasım 1976)

TURİSTİK DEĞER Mİ?..

Basın Yayın Genel Müdürlüğü. Turizm ve Tanıtma

96

Bakanlığına bağlıdır. Genel Müdürlüğü. Doğan Kasaroğlu yürütmektedir. Kasaroğlu'nun başı bugünlerde derttedir. Başbakan Demirel'in demeçlerini içine alacak bir kitap- basımı, Basın-Yayın Genel Müdürlüğünü uğraştırıp durmaktadır. Kasaroğlu, Demirel'in demeçlerini bastırmak için, Turizm ve Tanıtma Bakanlığına başvurur. 31.3.1976 gün ve 115/682 sayılı Basın Yayın Genel Müdürlüğü kayıtlı yazıyla, Demirel'in, Cumhurbaşkanı ile yaptığı görüşmelerden sonra. Çankaya Köşkü kapısında gazeteciilere söyledikleriyle. Bakanlar Kurulu toplantılarından sonra verdiği demeçleri kapsayan bir kitap hazırlanma? ;,« ister.

Gene! Müdürlüğün bu isteği üzerine çalışmalar yapılır ve kurulan «İhale Komisyonu» kitabın basımını «Gündüz Matbaası»na verir. Bu kararda imzası bulunanları da tanıydım: Yayın Dokümantasyon, ve Araştırma Dairesi Başkanı Turgut Er, Muhasebe Müdür Muavini Mustafa Ak-çınar, Levazım Müdürü Şükrü Deprem..

Kitap, yayınevine ihale edildikten sonra, Basın Yayın Genel Müdür Vekili Doğan Kasaroğlu ile Gündüz Matbaası arasında noter aracılığı ile bir sözleşme imzalanır. Bu da tamam mı?.. Tamam.

Gelgefeim ki, işler işte tam burada çatallaşır... 832 sayılı Sayıştay yasınının 30'uncu maddesine göre, 500 bin lirayı aşan devlet sözleşmeleri Sayıştay vizesinden geçmektedir. Sayıştay denetçileri, önce, Başbakan Demirel'in Demeçied adlı kitabın 3 milyon 600 bin liraya malolacağını hesaplayarak, Basın - Yayın Genel Müdürlüğüne bazı sorular sorarlar. Sayıştay denetçi Faruk Sindel ile Asaf Gökcalpay imzalarını taşıyan yazıda, kitabın hangi yasa gereğince basıldığı sorulmaktadır. Şimdi sıkı tutun kendinizi!..

Başbakanın. Çankaya Köşkü kapısında yaptığı konuşmalar, 265 sayılı «Turizm ve Tanıtma Bakanlığı Kanununun 29'uncu maddesi uyarınca «turist celbi» amacıyla bastırılıyormuş.

Evet, evet. öyle, hiç şaşırmayın, hiç gülmeyin öyle. işte...

97

F.: 7

inanmazsanız, 265 sayılı yasanın 29'uncu maddesini birlikte okuyalım:

– Turizm ve Tanıtma Bakanlığı Türkiye'ye* turist celbi ve memlekette turizm endüstrisinin geliştirilmesi amacıyla dış yatırım sağlanması bakımından, milletlerarası alanda ve tecrübeli yabancı firmalarla propaganda ve dış memleketlerde turizm eğilimleri araştırmasını yapmak üzere, kalkınma planındaki esaslara uygun olarak bütçe imkânları dairesinde gelecek yıllara geçici yüklemeler kapsayan sözleşmeler akdedebilir. Bu sözleşmelerin akdinde artırma ve eksiltme ve ihale kanunu hükümleriyle, genel muhasebe kanunundaki avans ve kredi hükümleri tatbik olunmaz...

Yasa hükmünden anlaşıldığına göre, bu maddede, Başbakanın demeçlerinin basılmasına olanak veren hiçbir dayanak yoktur. Yani, Basın Yayın Genel Müdürlüğü, hiçbir yasaya dayanmadan, devlet kesesinden 3 milyon 600 bin lirayı harcayıp, Demirel'in propagandasını yapmaktadır.

Demirel'in demeçleri, acaba nasıl, «turist celbi» sağlayacaktır?. Sayıştay denetçileri de, akıllarını bu noktaya takıp, Genel Müdürlüğe soruyorlar:
– Turizm ve Tanıtma Bakanlığı turizm endüstrisini geliştirmek ve Türkiye'ye turist celbetmek maksadıyla propaganda niteliğindeki her türlü yayın için gerekli malzemenin alımı ve basımı için gerekli malzemenin alımı ve basımı işlerini pazarlıkla ihale edebilir. Turizm yönünden propaganda niteliğindeki yayınların ise Türkiye'nin turistik varlıkları ve ulusal değerlerini tanıtıcı mahiyette olması gerekir. Bu özelliği taşımayan söz konusu «Başbakanın Demeçleri» adlı eserin basımının yukarıda açıklanan kanun hükmü ile nasıl bağdaştırıldığıının açıklanması...

Sayıştay denetçileri, sanırız Başbakanın «turistik değerini» görmezlikten geliyor. Belki Demirel'in konuşmaları, hali tavrı, o güzel Türkçesi, görüşleri, düşünceleri, mimikleri, turistlerin Türkiye'ye akın akın gelmelerini sağlayacaktır. Çünkü yeryüzünde, Demirel'in bir benzerini bulmak gerçekten mümkün değildir.

98

Basın Yayın Genel Müdürlüğü de Başbakanın bu özelliklerini gözönünde tutarak, Demirel'in demeçlerini «turist celbi» amacıyla basmak istemiştir. Bir çırpıda, mobilya ihracatından 20 milyon vurulan ülkede, Başbakanın konuşmaları için devletin 3 buçuk milyon vermesinin sözü mü olur yani?.

Başbakanın «turistik değeri» ülkemize milyonlar kazandıracak ve dış borçlarımız bu yolla ödenecektir. Ne hakkı var Sayıştay'ın büyük hizmete engel olmaya?...

(10 Mayıs 1976)

ÖRGÜTE TANITTIYORUZ...

Adalet Partisi içindeki çalkantı, Dr. Sadettin Bilgiç'in parti örgütüyle ilgili işleri üstlenmesiyle, yeni bir aşamaya girmiştir. Dr. Bilgiç, 1970 yılında, 41 arkadaşı ile Demirel hükümetinin bütçesine kırmızı oy vererek, hükümetin düşmesine yol açmış, sonra da, Ferruh Bozbeyle, Faruk Sükan, Mehmet Turgut ve öteki AP milletvekilleriyle birlikte. Demokratik Parti'yi kurmuştu... 1970 yılında, Demirel hükümetinin yıkılmasına önyak olan Dr. Bilgiç beş yıl sonra, 1975 yılında, partisinden ayrılarak, Demirel hükümetinin güvenoyu almasını sağlamıştı. Geçen aylarda Demirel ile şapur-şupur öpüşerek yeniden AP'ye kaydolan Dr. Bilgiç, son kongrede AP Genel Başkan Yardımcılığına da getirilmişti.

Şimdi AP örgütü de Bilgiç'e teslim edilmiştir...

Bilgiç, AP'den dün neden ayrılmıştır, bugün niçin yeniden AP Genel Başkan Yardımcısı olmuştur? Bu soruyu sorarsanız, yanıt, hemen ileri sürülür:

– Komünizme karşı, devletin bütünlüğünü korumak için...

Bilgiç, 1970 yılında Demirel hükümetine olumsuz oy kullandığı günlerde AP'ye ihanetle suçlanırken şunları söylüyordu:

– İhanetten bahsediliyor. Sayın Demirel'in AP'ye iha-

99

neti nasıl anladığını bilmiyoruz. Bugün görünen şudur ki, kendileri AP'ye ihanete bile muktedir değildir. Zira kendisi hiç bir zaman AP'li olmamıştır...

Bilgiç, aynı konuşmasında şunları da söylüyor, birlikte okuyalım:

– Demirel tek şahıs hâkimiyetine teveccüh etmektedir. Partiyi ikbal ve menfaat kapısı haline getirmekten çekinmemiştir. Zira ikbal ve menfaat talebinin baş temsilcisi kendisidir...

Biz Adalet Partisi içinde olmadığımız için, bu sözlerin anlamını pek kestiremiyoruz. Ne demektir, bir siyasal partinin «menfaat kapısı haline» gelmesi? Acaba, bazı milletvekillerine örneğin, Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanlığı eliyle, benzin bayiliği mi verilmektedir? Sözün gelişi, bazı muhalif siyasetçilerin bankalara üç - dört milyonluk borçları mı ödenmektedir? AP, nasıl bir «menfaat kapısı» oluyor ve bu menfaati hep Demirel mi, dağıtıyor?..

Bilgiç'e sorarsanız, öyle...

Dr. Bilgiç için kişiler hiç önemli değildir. Önemli olan devletin ve milletin bölünmezliğidir. Bunun içindir ki, devletin lekelenmesine şiddetle karşıdır.

Diyor ki:

– Devlet idaresinin şaibeye tahammülü yoktur... Bilgiç'e göre, Demirel, devleti lekelemiştir. Bunlar

Bilgiç'in kendi sözleridir. 14 şubat 1970 tarihli Cumhuriyet gazetesini açarsanız, bunları okursunuz.

Bilgiç ve arkadaşları, AP'den «iraç» edildikleri gün, basına yapılan ortak açıklamaya da göz atalım, isterseniz:

|- Demirel ve karanlık işbirlikçilerine karşı yaptığımız bu tarihî mücadeleye, devlet idaresi faziletli, namuslu, haysiyetli, ehil eHere geçinceye kadar artan bir şevkle devam edecektir...

Bunları gördükten sonra biz ne diyelim artık?

Bu satırları, Dr. Sadettin Bilgiç'i AP örgütüne tanıtmak için yazdık. Bilgiç, AP örgütüne ayrılmış ve uğurlu olsun.

Alsınlar ve hayrını görsünler...

(23 Aralık 1976)

100

KADRO...

Devleti ele geçirmek, her zaman, tankla, tüfekle olmaz. Devlet bürokrasisi içinde, önemli köprü başlarının tutulması, karar organlarında egemenlik kurulması da bir bakıma, devletin ele geçirilmesidir. «Milliyetçi Cephe» adıyla ortaya çıkan sermaye partileri, devleti adım adım egemenlikleri altına sokmuşlardır.

Bugün, Devlet Plânlama Teşkilâtında eğitilip, yetiştirildikten sonra, bürokrasinin önemli koltuklarına oturtulan bir «kadro»dan söz edeceğiz. Cephe hükümetinin Maliye Bakanı Yılmaz Ergenekon. Devlet Plânlama Teşkilâtı'nda «Teşvik ve Uygulama Dairesi Başkanlığı» yapmıştır. Ergenekon bu dönemde, özel sektörle yakın ilişkiler kurmuş ve bir ara, yatırım indirimi sağladığı bir Holding'de danışmanlık görevine getirilmişti. Kısa süren bu danışmanlık döneminden sonra Odalar Birliği Genel Sekreterliğinde bulunan Ergenekon, Maliye Bakanı olduktan sonra, Bakanlığına bağlı iki genel müdürlüğe, DPT'deki yakın çalışma arkadaşlarını getirmiştir.

Devlet Yatırım Bankası Genel Müdürü Şükrü Akgün-gör, Yılmaz Ergenekon, DPT Teşvik ve Uygulama Dairesi Başkanlığına, bu Başkanlıkta Teşvik ve Uygulama Şube Müdürüydü.

Emekli Sandığı Genel Müdürlüğüne getirilen Zafer Özkaynak, Ergenekon'un, Devlet Plânlama Teşkilâtı'nda-ki yakın arkadaşlarından biridir.

Maliye Bakanlığı Müsteşar Yardımcıları Şeklp Altay ve Mehmet Ali Alanyalı da. DPT'de uzman olarak görev yapmaktaydılar.

DPT Koordinasyon Dairesi Başkanı Ekrem Ceyhun, bugün Başbakanlık Müsteşarıdır ve Cephe bürokrasisinin «Beyin takımının» başı sayılır. Prof. Nevzat Yalçıntaş, Yılmaz Ergenekon'un Teşvik ve Uygulama Dairesi Başkanı olduğu günlerde, DPT Sosyal Plânlama Daire Başkanlığıydı. Ergenekon'lu, Ceyhun'lu, Yalçıntaş'lı. Plânlama ekibinin başında da. Gıda Tarım ve Hayvancılık Bakanı Korkut özal'ın kardeşi Turgut Özal bulunmaktaydı.

101

özal, Plânlama Müsteşarlığından ayrıldıktan sonra, bir büyük sermaye grubunun başına getirildi. Ergenekon Bakan oldu, Yalçıntaş TRT Genel Müdürü, Ceyhun ise Başbakanlık Müsteşarı...;

Ticaret Bakanlığı Müsteşarı Dr. Ağâh Oktay Güner, DPT uzmanlarından. Bugünkü Bayındırlık Bakanlığı Müsteşarı Muammer Dolmacı, Yılmaz Ergenekon, özel sektöre geçtikten sonra DPT Teşvik ve Uygulama Dairesi Başkanlığını üstlenmişti.

"DPT Müsteşarlık Araştırma Grubu Uzmanı Yılmaz Arı-" yörük. Devlet İstatistik Enstitüsü Başkanlığına getirilmiştir. Aynı grup uzmanlarından Şahin Tolunoğlu, Atom Enerji Genel Sekreterliğinde görevlendirilmiştir. Uzman Sabri Aytemiz, bir süre Çalışma Bakanlığı Müsteşar Yardımcılığında bulunmuştur. DPT Genel Sekreter Yardımcılarından Hikmet Büyüklimanlı Devlet Personel Dairesi Genel Sekreterliğine atanmıştır.

DPT'de, Koordinasyon Başkanlığına bağlı «Tetkik ve Tahvil Şubesi Müdürü» Yahya Oğuz, Sanayi ve Teknoloji Bakanlığı Müsteşarlığına getirilmiştir. DPT İktisadi Plânlama Dairesi uzmanlarından Temel Karamollaoğlu, aynı Bakanlıkta «Yaygın Sanayi Koordinatörlüğü Muavini» adıyla önemli bir göreve getirilmiştir.

. DPT uzmanlarından Fevzi Kılıç ve Sabahattin Beyaz, Dr. Güner'in müsteşarlığındaki Ticaret Bakanlığında genel müdürlüklere getirilmiştir. DPT uzmanlarından Atilla Peynirci ve Mehmet Türker, Başbakanlık Müsteşar

Yardımcılıklarına atanmışlardır. DPT Koordinasyon Dairesinde Malî ve Hukukî Tedbirler Şube Müdürü Mustafa Ernam, Başbakanlık müşaviridir.

Bunları uzun uzadıya niçin anlatıyoruz?..

Nedeni şu; Cephe iktidarı, Devlet bürokrasisini kendine bağlı bürokrasi kadrosuyla ele geçirmiştir. AP, MSP ve MHP arasında bu konuda tam bir dayanışma vardır.

Ya CHP öyle mi?.

102

CHP, bürokrasiyi ele geçirmek için bir kadro oluşturmaktan çok uzaktır. 1977 seçimlerinde iktidara gelse, belki, yine, kendisine bağlı ve CHP iktidarı ile uyumlu çalışacak bir bürokrasi kadrosunu bulup, önemli koltuklara bu bürokratları oturtamayacaktır.

CHP iktidarda da, muhalefette de bol bol edebiyat yapıyor, teori üretiyor. El oğlu da, işte böyle devleti ele geçiriyor...

(8 Aralık 1976)

GİZLİ ÖRGÜT MÜ?

ÜLKÜCÜLER EYLEMDE...

«Ülkücü Gençlik» adıyla örgütlenen sağın vurucu güçleri, cephe iktidarından aldıkları destekle işleri iyice azıtmışlardır. Yıllardır sırtları sıvazlanan/desteklenen ve korunan sağcı gençler sokaklarda adam öldüreceklerini ilân ede ede dolaşmaktadırlar. «Kana kan, intikam» istiyorlarmış baksanıza. Şimdilik hiç bir korkuları yoktur. Çünkü, komando başı, Başbakan Yardımcısı olarak devlet katına çöreklenmiştir. Devletin güvenlik kuvvetleri Başbuğ Türkeş'in buyruğu altındadır. Son haftalarda, emniyet örgütünde namuslu polis memurları birer - ikişer görevlerinden alınıp başka illere sürülmüştür. Bazı askerî savcılar eliyle yürütülen «milliyetçi - toplumcu» örgütlenme biçimi, devletin emniyet kuvvetleri için de denenmektedir. Türkeş iktidara adımını atar atmaz:

– Ülkücü gençler devletin güvenlik kuvvetlerine yardımcı oluyorlar., diyerek siyasal örgütlenme ve tırmanma eylemini de Parlamento kürsüsünden açıklamıştır. Devletin güvenlik kuvvetleri içinde, siyasal amaçlarla atamalar yapmak sonra da, adlarına «Ülkücü Gençler» denilen silâhlı milislerle işbirliğine girişerek saldırılar düzenlemek ve bundan sonra da devletle parti özdeşliği kurmak, sağın bütün dünyada hiç değişmeyen örgütlenme biçimidir. Cephe iktidarı, tarihimizde görülmemiş biçimde, polis örgütlerine el atmış, bazı yönetmelik değişiklikleriyle, askerliklerini yapmamış parti militanlarına polis kad-

104

rolarını doldurmak için hazırlıklara girişmişti. Böylece devletin polisi yerine, «parti polisi» yaratmaya çalışılmıştı.

Bu çabalara önce polis örgütleri karşı çıktı...

Milliyetçi Hareket Partisinin, cephe ortakları arasında devletle özdeşleşmek, devletin güvenlik kuvvetlerine sızmak, askerî savcılarını ele geçirmek gibi alışılmış taktikleri, kamuoyu önüne sergiledi. Danıştay, askerliklerini yapmamış parti militanlarını polis kadrolarına doldurmak için hazırlanan yönetmelik değişikliği hakkında yürütmeyi durdurma kararı verdi. CHP Genel Başkanı Ecevit, polis üzerinde oynanan oyunları gözler önüne serdi.

Şimdi, şu örneği görelim...

Başbuğ Türkeş'in, ülkücü gençlerin devletin güvenlik kuvvetlerine yardımcı olduklarına ilişkin görüşlerini, isterseniz, bir sıkıyönetim mahkemesi kararınının 19 ve 84'üncü sayfalarından okuyalım:

– Ülkücülerle, aşırı solcuların çatışma ve çarpışmaları ideolojik görüş farkından ileri gelmektedir. Aşırı solcular mevcut düzeni değiştirmek için ihtilâlin ön safhasını teşkil eden anarşik ortam yaratmak maksadıyla fiil ve eylem yapmakta ve hâdise yaratmaktadırlar. Ülkücüler bunların karşısında gayelerinin tahakkukuna mani olmaya çalışmaktadırlar. Yurt sathında taraftar toplamak, anarşik ortam yaratmak için vaki fiil ve eylemlere karşı çıkan emniyetlerinin yanında bulunan, çatışan ve çarpışan yine ülkücülerdir...

Ankara 1 Nolu Sıkıyönetim, Mahkemesinin 23.12.1972 gün ve 1972-89 Esas, 1972/126 sayılı kararı Topçu Pilot Albay, Remzi Siretli, Hâkim Albay Sadettin Üçüncüoğ-lu ve Hâkim Binbaşı Siret Kurtcebe tarafından imzalanmıştır. Bu karardan önce sanıklar hakkında tahliye kararı veren mahkeme başkanı Topçu Albay Azmi Işıklar

ve karara muhalefet eden Hâkim Binbaşı Fersat Oltuiü görevlerinden alınmış ve bu görüşleri paylaşmayan üyeler elendikten sonra, ülkücü gençleri öven satırlar kararın gerekçeleri arasına sokulmuştur.

Ülkücü gençlerle, devletin güvenlik kuvvetleri arasında örgüt birliği kurmak isteyen düşüncenin Türkes'in

105

ağzından gelişigüzel kaçmış bir söz olmadığı, aksine, devlet örgütünde görevli bazı kişilerce de paylaşıldığını bu örnek yeterince kanıtlamaktadır.

Eski Cumhurbaşkanı Cevdet Sunay'dan askerî savcılara, askerî savcılardan sıkıyönetim yargıçlarına, sıkıyönetim yargıçlarından milliyetçi hükümetin Başbakan Yardımcısına kadar uzanan halkanın birçok zinciri bu düşüncelerle birbirine bağlanmaktadır.

Ülkücü gençler, sokaklarda «kana kan, intikam» yazılı intikam çağrılılarıyla dolaşmaktadırlar. Bu sözü böylesine kullanmak, en azından Türk Ceza Yasasının 31 Vinci maddesine giren suç oluşturmuştur. Bu maddede, «Bir suçun işlenmesini aleni olarak tahrik eden kimsenin hangi tür cezalara çarptırılacağı hüküm altına alınmaktadır. Yasaya göre, açıkça cinayet kışkırtıcılığı yapanlar, cinayetin işlenmesi halinde, bu cinayeti işleyen kişilerle aynı cezaya çarptırılırlar.

İntikam çağrılılarıyla sokaklarda dolaşmak suç değil mi? Hani, nerede savcılar?.. Üniversite ve yüksek okulların çoğunda sağcı öğrenciler boykot yapıyorlar. Hani devletin güvenlik kuvvetlerine yardımcı oluyorlardı?.. Ülkücüler ellerinde silâhla geziyorlar? Bu mu, güvenlik kuvvetlerine yardımcılığı? Ülkücüler sokaklarda adam öldüreceğiz diye. dolaşıyorlar, evet böyle midir güvenlik kuvvetleri yardımcılığı?..

Bunlar basit rastlantılar değildir. Bürokrasinin etkili kesimlerine tırmanma yarışını sürdüren ve siyasal partiler yasasına aykırı olarak komando kampları açarak, gençleri silâhlı eğitimden geçiren bir partinin yasa, hukuk ve demokrasi dışı eylemlerine tanık oluyoruz.

Yarınki olayların sorumluları bugünden bellidir. Şimdiden ihbar ediyoruz...

(27 Kasım 1975)

BU KAN KURUM AZ...

Cumartesi günü, onbinlerce genç, birer kanlı kefen sarılan 3 devrimci arkadaşlarını daha toprağa verdiler

106

Gençler, caddelerden, yağmur yüklü bulutlar gibi geçip, Karşıyaka Mezarlığının toprağına kavuştular. Maltepe Camiinden, Karşıyaka Mezarlığına kadar uzanan kilometrelerce yol adım adım yüründü.

Hakan Yurdakuler. Siyasal Bilgiler Fakültesi önünde alçakça kurşunlanarak öldürülmüştü. Çevrede, toplum polisi de nöbet tutmaktaydı. Bu polislerin gözleri önünde öldürüldü Hakan. Katiller sonra da, ellerini kollarını sallayarak, kaçıp gittiler. Aynı gün Eşari Oran ve Burhan Barın da, açılan yaylım ateşiyle can verdiler.

Bir cinayet şebekesi ülkemizde kol gezmektedir. Cephe ortaklığının işbaşına geldiği günden bu yana, 43 kişi siyasal nedenlerle öldürülmüştür. Kanlı mezar taşlarını, 12 Mart öncesi günlerine kadar uzatırsanız. Taylan Özgür'-den, Hakan Yurdakuler'e kadar, 120-130'u bulan adlarla karşılaşacaksınız ama, umurunda mıdır bay Demirel'in?

Cumartesi günkü tören, sadece Hakan Yurdakuler için düzenlenmemiştir. Bir bakıma. Cephe ortaklığında cart vermiş devrimcilerin ortak töreniydi. Onbinlerce genç, sıkılmış bir yumruk gibi yürüyorlardı, Hakan'ın tabutuyla..

Bu ülkede, oğulları, kızları birer birer alçakça kahpece öldürülen ana ve babaların, çocuklarını toprağına vermek hakları bile yoktur. Demirel ortaklığı bunu da yasaklamıştır. Hakan Yurdakuler'in babası Muzaffer Yurdakuler, Ankara Valisiyle iki gün savaşarak, oğlunun ölüsünü alabilmişti. Yurdakuler, tabii senatör ve bir eski asker, bir ihtilâlcı olmasaydı, Hakan'ın ölüsü de gece yarısı kaçırılıp, polisler tarafından gizlice gömülecekti.

Törende, polis birlikleri görünmüyordu. Güvenlik görevi, jandarma birliklerince sağlanıyordu. Bunun için de, hiçbir olay olmadı. Akli başında devlet yetkililerinin bundan ders çıkarmaları gerekir ama, nerede öyle vicdanlı

yöneticiler?.. Devrimci gençleri, bir düşman ordusunun askerleri gibi görüp, bunların kanlarıyla beslenenlerden ne beklenir ki?.. Maltepe Camiinde onbinlerce genç, arkadaşlarım, devrimci marşlar ve türkülerle uğurluyordu. Kızlı erkekli

107

onbinlerce genç ve elleri tomsonlu, stenli jandarmalar... Ve gençlerin türküleri.

– Jandarma biz sosyalistiz, dostuz yalnız biz sana...

Evet, polis yoktu, olay da yoktu. Maltepe'den, Karşıyaka'ya kadar, en küçük bir olay bile çıkmadı, bu yüzden.

Tabutun arkasında yürürken düşünüyordum. Bu sağcı eylemciler kimlerden güç alıyor? Biliyorum, kimlerden: güç aldıklarını.. Sizler de biliyorsunuz. Neden yakalanmadıklarını, herkes biliyor. Bay Demirel de biliyor, Türkeş. de, Feyzioğlu da, Erbakan da. Bu komandoların hangi yurtlarda, hangi devlet dairelerinde örgütlendiklerini, bay Asiltürk de biliyor, bizler de biliyoruz. Bir Ülkü Ocakları Genel Başkanı, bir subayın tabancasıyla, bir doktoru öldürdü. Devlet, bu subaydan korkmaktadır. Silahıyla cinayet işlenen bir subaya, ne İçişleri Bakanı, ne Jandarma Genel Komutanı ne de Millî Savunma Bakanı dokunmamaktadır. Ya dokunmak istemiyorlar, ya da dokunmuyorlar.

Cephenin devlet anlayışı budur işte...

İstense bu olaylar önlenmez mi sanıyorsunuz? Neden Ecevit Hükümeti döneminde böylesine kanlı olaylar olmuyordu? Hem düşününüz, bugünkü hükümetin İçişleri Bakanı Asiltürk, Ecevit Hükümetinde de aynı koltukta oturuyor muydu?. Demek oluyor ki, bu işlerin sorumluluk halkaları, ortaklığın renginden, Başbakanın özelliğinden, Başbakan Yardımcılarının tutumlarından doğuyor bir bakıma.. Burhan Barın da, Eşari Oran da, izinsiz yürüyüş sırasında vurulmuşlar. Yasalar, izinsiz yürüyüşün cezasını belirlemişler. Altı ay, bir yıl, bilemediniz iki yıl ceza öngörüyor bu yasalar. Altı aylık bir ceza için, yaylım ateşi açmak mıdır, bu devletin görevi?.

Devlet anlayışları hukuk anlayışları da bu...

Vur... Öldür... As... İpe çek... Dağ başında kurşunla..'. Sokak ortasında vur... Komando besle... Devlet dairelerine yerleştir..

108

Ne için?.

Kör vicdanlı politikacıların üç - beş günlük iktidar hırslarını doyumak için hep...

Hiç şüphe etmeyin anne ve babalar, bu kaldırımlar, çocuklarınızın körpe bedenleriyle sulanan bu kanlı kaldırımlar bir gün gelecek Cephe ortaklığının sonu olacaktır.

(12 Nisan 1976)

İLE BEKLİYORSUNUZ...

27 Mayıs 1960 devriminden önce gençlik olaylarına tanık olunmuştu. Gençliğin büyük bir kesimi Bayar-Menderes diktasına karşı baş kaldırmış ve İstanbul'da polis -öğrenci çatışmasında Orman Fakültesi öğrencisi Turan Emeksiz vurularak öldürülmüştü.

Bu ölüm ihtilâlin gerekçelerinden biri oldu.

İhtilâlden önce, bir tankın dişlileri arasında ezilen Nedim Özpolat ve ihtilâl gecesinde bir kaza kurşunuyla ölen Ersan özey adlı bir küçük çocuk ihtilâlin şehitleri olarak adlandırıldı. İhtilâl gecesini ölen Teğmen Ali İhsan Kalmaz için de büyük törenler yapıldı. Kalmaz'ın ve Emek-siz'in adlarına gemiler yapıldı, sokaklara, caddelere adları verildi, büstleri dikildi.

Bir de, Demirel döneminin kanlı mezar taşlarına bakın..

Artık görülüyor ki, genç öğrenci kanı demokrasimizin vazgeçilmez unsurlarından biri olmuştur. Milliyetçilik, cinayet işleme özgürlüğünün bir başka adıdır. Demirel döneminde öldürülenlerin sayısını bile tutmak güçleşmiştir. Toplum, yolsuzluklara da, cinayetlere de alıştırmıştır. Sokak ortalarında yaylım ateşiyle gençler öldürülüyor, katiller ellerini kollarını sallayarak kaçıyorlar. Genelkurmay Başkanlığı önünde öğrenci otobüsü çevrilip kurşunlanıyor, saldırganların izini bulan çıkmıyor. Üniversitelerde^ öğrenciler birbirlerini ardından vuruyor, devlet yir*» susuyor.

109

Bütün olup bitenlerin bazı rastlantılarla oluştuğunu söylemek için sadece kör ve sağır olmak yetmez, insanın bir de duygu ve düşüncelerinin kör olması gerekir. Sırtın» devletin bir kesimine dayanmış saldırgan örgütler, devrimci avına çıkmışlardır. Türkeş'in durup dururken ağzından kaçırıldığı söz boşuna söylenmemiştir. Türkeş:

– Bizimkiler yerli malı silâh kullanır., demektedir. Olaylar, bu sözü doğrulamaktadır. Silâh kullanmak, suç olmaktan çıkmıştır artık. Orman yasaları yürürlüğe girmiş, kıran kırana bir savaş başlamıştır.

Sağcı saldırgan örgütler, «plânlı» ve «sistemli» bir eyleme geçmişlerdir. Anlaşılıyor ki: Üniversitelerde üstlenen ve bazı devlet dairelerinden beslenen sağcı militanlar, «Yıldırma harekâtına» girişmişlerdir. Dikkat edin; öldürülen devrimci öğrencilerin hepsi de gençlik liderlerinden seçilmektedir. Hepsi de öldürücü yara almaktadır. Sağcı saldırganlar içinde, hiç şüpheniz olmasın, «Kontr-Gerilla» adlı gizli örgütün yetişmiş elemanları bulunmaktadır. Amaç açıktır...

Devrimci gençliği sindirmek, korkutmak, bir kesimini silâhlı eyleme geçirtmek ve bundan sonra da, ortadan kaybolup, bütün olayların sorumluluğunu devrimcilere yıkmak, 12 Mart öncesinde denenmiş yollardandır. Ondan sonra gelsin Sıkıyönetim... Savcılarının bir kısmı Türkeş'in emrinde iddianameler bile hazırlamıştır şimdiden.

Türkeş kimdir ve siyasal hayata nasıl atılmıştır? 1944 yılında İrkçı-Turancı akımdaki yeri neydi? 27 Mayıs İhtilâlcileri arasına Türkeş nasıl katılmıştır? İhtilâl öncesinde ve sonrasında ne gibi işlere karışmıştır?. 22 Şubat ve 21 Mayıs ihtilâl girişimlerinde Türkeş'in bir rolü olmuş mudur?. 21 Mayıs İhtilâl gecesinde, Türkeş, Albay Talât Aydemiri neden ihbar etmiştir?. «14»ler olarak adlandırılan Türkeş ve arkadaşları hangi eylemlerde bulunmuşlardır?. Türkeş'in yakın arkadaşları, Rifat Baykal, Muzaffer Özdağ. Numan Esin, Mustafa Kaplan, Şefik Soyuyüce. hangi olaylar nedeniyle Türkeş ile ilişkilerini kesmişlerdir? Bunlar açığa çıkmamıştır...

110

Komando kampları ne zaman kimlerin parasıyla açılmıştır?. Bu kamplar, devlet arazisi üzerinde mi kurulmuştu, yoksa özel kişilerin mi?. Kamplara kaç kişi katılmış ve bu iş için kaç lira harcanmıştır?. Devletin istihbarat Örgütleri bu kamplar için herhangi bir çalışma yapmışlar mıdır? Örneğin bu kampların çalışmaları saptanmış ve kamplarda eğiticilik yapanların kimlikleri araştırılmış mıdır?.. «Kontr-Gerilla» adlı gizli örgüt ile sağın saldırgan militanları arasında herhangi bir bağ aranmış mıdır?. Türkeş yanlısı bazı askerî savcılarının atanma işlemlerinde kimlerin parmağı bulunmaktadır?. Türkeş'in «dünürü» Hâkim Albay nerde çalışmaktadır ve kimlerin atanma işlemleriyle ilgilenmektedir?. Evet, araştırılacak konular bunlardır...

Bütün bunları, ancak CHP Milletvekilleri ve Senatörleri araştırabilir. Bu ve bunun gibi birçok soru aydınlığa kavuşmazsa, olayların nedenini, niçinini de anlamaya pek olanak yoktur.

CHP parlamenterleri adresiniz neresidir?. Bu soruların kim tarafından sorulmasını bekliyorsunuz? Dokunulmazlığınız yok mu?. Araştırmayacak mısınız bu konuları?.

Ne bekliyorsunuz daha?. Kimi ve neyi?. Üzerinizdeki ölü toprağı ne zaman kalkacak, ne zaman?...

(14 Ocak 1976)

AFTAN YARARLANAN KİMMİŞ?..

Cephe ortaklığı, son siyasal olayları tek nedene bağlamaktadır. Cephe sözcülerine göre, suçlu bellidir ve tek suçlu, af yasasıdır. Af yasası ile salıverilen «anarşistler», «rejim ve devlet düşmanları» yeniden eyleme geçerek ortalığı karıştırmaktadırlar.

Bugün af yasasıyla kurtulan bir eylemcinin dâva dosyasına bakacağız: Bu eylemcinin adını açıklayalım: Adı Sami, soyadı Bal. Ülkü Ocakları Genel Başkanı. Suçu: Adam öldürmek... Verilen ceza 24 yıl ağır hapis. Verilen

111

ceza af yasasına göre, 12 yıl indiriliyor ve sonuç olarak, Ülkü Ocakları Genel Başkanı Sami Bal, 4 yıl ağır hapis jle cezalandırılıyor. Suç ortaklarının adlarını da açıklayalım: Mahir Özsoy, Hasan Ali Arıkan, Sabri Can.

Sami Bal ve arkadaşları, 25.12.1970 günü, Ankara'da Fen Fakültesi önünde. Eğitim Fakültesi öğrencisi Nail Ka-çam'ı öldürmüşler ve Karaçam'ın arkadaşları Mehmet Demir ve Recep Sakım'ı da tabanca kurşunuyla yaralamışlardı. Sami Bal, olay tarihinden sonra altı ay gizlenmiş ve ancak 23.6.1971 günü tutuklanabilmiştir. Ankara İkinci Sorgu Yargıçlığı 17.2.1972'de «1971/3466 sayı ile verdiği kararda aynen şu gerekçeyi kullanmaktadır:

– Her iki grup arasında husumet bulunduğu, sağcı sanıklardan Sabri Can. Hasan Ali Arıkan, Mahir Özsoy ve Sami Bal'ın, karşı gruptan olan militanları öldürmeyi tasarladıkları... Taammüden ve adam öldürme kastıyla ta-bancalarıyla ateş etmeleri sonunda, Nail Karaçam'ın öldüğü, Recep Sakım ve Mehmet Demir'in yaralandığı.. Böylece her dört sanığın., faili belli olmayacak şekilde taammüden adam öldürdükleri ve öldürmeye tam derecede teşebbüs ettikleri anlaşılmış olduğundan.. Son soruşturmanın Ankara Ceza Mahkemesinde yapılmasına...

Sorgu yargıcı, sanıklar hakkında Türk Ceza Yasasının 450/4 maddesinin uygulanmasını istemiştir. Bu madde, ölüm cezasını öngörmektedir...

Ankara Üçüncü Ağır Ceza Mahkemesi, 1974/133 esas, 1974/557 sayı ve 5.11.1974 günlü kararında Sami Bai ve arkadaşlarını önce yirmi dörder yıl ağır hapse mahkûm ettikten sonra, cezalar üçte bir oranında indirilmiş ve Mahir Özsoy, Hasan Ali Arıkan, Sami Bal ve Sabri Can, on altışar yıl ağır hapse mahkûm olmuşlardır, Bu cezalar, 1803 sayılı af yasası gereğince, on ikişer yıl indirildiğinden, suçluların cezası, dörder yıla düşürülmüş ve bütün sanıklar salıverilmiştir. Bu sağcı militanların tabanca taşıma suçları da af yasası kapsamı içine alınmıştır.

işte aftan yararlananlar adları ve şanlarıyla bunlardır...

Sami Bal, adam öldürme suçundan mahkûm olduktan

112

sonra, 1975 yılı nisan ayında «Ülkü Ocakları Genel Başkanlığına seçilmiştir. Ülkü Ocaklarının Sami Bal'dan önceki Genel Başkanı Muharrem Semsek ise, çeşitli olaylara adı karışmış, bir kez de Ankara Devlet Güvenlik Mahkemesince tutuklanmıştır Ülkü Ocakları eski Genel Başkanlarından İbrahim Doğan, Hacettepe Üniversitesinde Doktor Necdet Güçlü'yü öldürmek suçundan mahkûm olmuş ve yine 1803 sayılı af yasasından yararlanarak salıverilmiştir.

Ülkü Ocaklarının iki Genel Başkanının da, adam öldürmekten mahkûm edilmiş olmaları, basit rastlantıların, rastgele halkaları mıdır? Yoksa bu olgu bile, bu örgütün silâhli eylemlerde bulunduğunu kanıtlamaz mı?.

Evet bu böyledir ama, kime anlatacaksınız bunları?...

12 Mart 1971 tarihinden sonra kurulan Sıkıyönetim Mahkemeleri bütün gençlik olaylarının dosyalarına el koydular. Gençliğin devrimci kesiminin attığı her adım, Sıkıyönetim savcılarının önüne dosya olarak geldi. Sivil mah-kemelerdeki bütün dâvalar, Sıkıyönetim Mahkemelerine aktarıldı. Ya İbrahim Doğan ile Sami Bal'ın işlediği cinayetler?.. Hiçbir Sıkıyönetim komutanının aklına bu suçların, «Sıkıyönetimin ilânını gerektirir suçlardan» olduğu gelmedi. Gelse ne olacaktı? Ali Elverdi, Ülkü Ocaklarını mahkûm edecek değildi ki...

Sıkıyönetim tek bir sağcı eylemciyi kolundan tutup mahkeme önüne getirmede.

Solcunun aldığı nefes bile suç, sağcı militanın cinayeti ise milliyetçilik... O dönemi yönetmiş etkili ve yetkililerinin vicdanları sızlamaz mı bu örnekleri görünce?. Sızlamaz. Sızlasaydı, 12 Mart döneminin kanlı yönetiminde sorumluluk almazlardı.. Ne yap-tılsa bilerek yaptılar. Şimdi de bazıları anılarını

yazarak sorumluluklarını unutturmak istiyor, ne yapalım burası Türkiye?

Şimdi Başbakan Demirel, MHP Genel Başkanı Tür-keş. İçişleri Bakanı Asiltürk ve Adalet Bakanı Müftüoğlu'-na soruyorum: Asım oğlu, Penbe'den doğma, 1949 doğumlu, Ordu Ulubey Güzelyurt köyü hane 39, cilt 26, sa-

113

F.: 8

hife 117'de kayıtlı, Ankara Yüksek Öğretmen Okulu Kimya Bölümü 3'üncü sınıf öğrencisi Sami Bal, şu anda Ülkü Ocakları Genel Başkanı mıdır? Sami Bal, Nail Kara-çam'ı öldürmekten mahkûm olmuş mudur? Sami Bal 1803 sayılı af yasasından yararlanmış mıdır?

Son gençlik olaylarından af yasasından yararlanmış olanları suçlamak ne kadar kolaymış değil mi? İki Ülkü Ocakları Genel Başkanı... İkisi de adam öldürmekten

hükümlü... İkisi de af yasasından yararlanarak ceza evlerinden çıkmış. Ne büyük rastlantı?

Böylesine ilginç rastlantıyı komünistler, rejim ve devlet düşmanları mı bir araya getiriyor. Yoksa Ülkü Ocakları başkanlarını mahkûm eden yargıçlar, birer devlet düşmanı mı?.

(26 Ocak 1976)

BUYRUN KARARI...

Ülkü Ocakları Genel Başkanı Sami Bal'ın, Ankara 3. Ağır Ceza Mahkemesi tarafından 24 yıl hapse mahkûm olup olmadığı yeniden tartışılmaktadır. Sami Bal, Ankara 3. Ağır Ceza Mahkemesinin 1974/133 esas ve 1974/557 karar sayısı ile mahkûm edilmiş ve 21.5.1974 günü 1803 sayılı af yasası gereğince salıverilmiştir. Ülkü Ocağı Genel Başkanlarından İbrahim Doğan ise, Hacettepe Üniversitesi bahçesinde Dr. Necdet Güçlü'yü öldürmekten mahkûm olmuştur. İki Ülkü Ocağı Genel Başkanının da. cinayet suçundan ağır ceza mahkemelerince mahkûm olmaları rastlantı mıdır acaba?.

MHP Genel Başkanı Türkeş, Bornova'da, eli silâhlı sağcı saldırganları kısıkvrak yakalayan Jandarma Yüzbaşısı Hanefi Erkan'ı komünist ilân eden kişidir. Ülkü Ocağı Genel Başkanları hakkında Savcılık iddianamelerini, sorgu yargıcı kararlarını ve ağır ceza gerekçelerini hiçe sayan Bay Türkeş, görev yapan jandarma yüzbaşısını, elinde hiçbir karut olmadan suçlayan adamdır.

114

Sami Bal ve arkadaşlarını 24 yıla mahkûm eden Ankara Üçüncü Ağır Ceza Mahkemesinin gerekçeli hükmünü, başta havada yem arayan kuşu komünistlikle suçlayan MHP Genel Başkanı olmak üzere, Başkan Demirel, Adalet Bakanı İsmail Müftüoğlu, İçişleri Bakanı Oğuzhan, Asil-türk ile namuslu ve vicdanlı hukukçulara sunalım. Karardan parçalar okuyoruz:

– Saat 17-18 sularında Fen Fakültesinden çıkarak Kızılay'a gitmek üzere Fen Fakültesi karşısında beklemekte olan Nail Karaçam, müşterki sanık Recep Sakın ve müşterki sanık Mehmet Demir'in yanına gelen diğer sanıklar, müşterki sanık Recep Sakın'ı kolundan tutarak çekip götürmek istedikleri, Recep Sakın'ın direnmesi karşısında sanıklar, Sabri Can ve Hasan Ali Arıkan, Mahir Öz-soy ve Sami Bal'ın tabancalarını çıkartarak müşterki Recep Sakın'a ateş ettikleri ve Recep Sakın'ı yaraladıkları, Recep Sakın'ın yardımına koşmak isteyen müşterki sanık Mehmet Demir'e de ateş ettikleri ve Mehmet Demir'i de yaraladıkları ve atılan kurşunlardan birinin Nail Kara-çam'a isabet ettiği ve Nail Karaçam'ın da isabet eden bu kurşunla öldüğü, Sabri Can, Hasan Ali Arıkan, Mahir Özsoy ve Sami Bal'ın taammüden ,ve öldürmek kasdıyla tabanca taşıdıkları, tabancalarla ateş ederek, sonunda Nail Karaçam'ı öldürdükleri, Recep Sakın ve Mehmet Demir'i aynı kasıt altında taammüden öldürmeye teşebbüs ettikleri, ancak gerek ölen Nail Karaçam ve gerekse yaralanan Recep Sakın'la Mehmet Demir'in hangi sanıklardan hangisinin attığı kurşunla öldüğü ve yaralandıklarının saptanamadığı ve herbirinin failinin kim olduğu anlaşılmadığı ve böylece sanıklar... Sabri Can, Hasan Ali Arıkan, Mahir Özsoy ve Sami Bal'ın, Nail Karaçam'ın faili belli olmayacak şekilde taammüden öldürmek, Recep Sakın ve Mehmet Demir'i öldürmeye tam derecede kalkışma ve 6136 sayılı yasaya aykırı hareket etmekten ötürü eylemlerine uyan TCK'nun 450/4, 463, 450/4, 62", 463, 450/4, 62, 463, 31, 33 ve 1308 sayı İle değişik 6136 sayılı yasanın 13. TCK'nun 36, 40, 71. 74 maddelerine göre ayrı ayrı cezalandırılmaları için son soruşturmanın Ankara Ağır

115

Ceza Mahkemesinde açılmasına karar verilmesi ve dosyanın mahkememize gönderilmesi üzerine yapılan ve bitirilen açık duruşma sonunda:

Olay sırasında birçok talebe olayları meyanında. sanıklar Mahir özsoy, Hasan Ali Arıkan, Sami Bal ve Sab-ırl Can ile Mehmet Demir, Recep Sakın'ı ve bilinmeyen arkadaşları arasında bu olaydan önce bazı olaylar nedeniyle öldürülen Nail Karaçam ve arkadaşlarının yaptıkları bir forumda diğer sanıkların istenmez kişiler olarak tespit edilmesi iddia edilmiş ise de, toplanan delillere göre. Mahir ve Recep karşılaştınca aralarında tartışma geçtiği ve Mahir'in tabancasını çekerek önce Recep'in ayağına doğru ateş ettiği ve Recep'in yaralanarak düştüğü, sonradan Mahir Özsoy ve Hasan Ali Arıkan'ın birlikte Recep'e ateş ettikleri ve öldürmeye teşebbüs ettikleri ve bu arada Sabri Can ve Sami Bal'ın, Mehmet'in hayati nahiyesine ateş edip raporlarda gösterildiği gibi yaraladıkları, ayrıca

Mahir, Hasan Ali, Sabri ve Sami'nin Nail Kara-çam'ı taammüden değil, kasten öldürdükleri, keza Mahir ve Hasan'ın Receb'i faili belli olmayacak şekilde öldürmeye teşebbüs ettikleri, keza Sabri ve Sami'nin de Mehmet'i faili belli olmayacak şekilde kasten öldürmeye teşebbüs ettikleri, Mahir, Hasan Ali, Sami ve Sabri'nin ve Mehmet Demir'in yasak nitelikte tabanca taşıdıkları kanaat ve sonucuna varılmıştır.

Neden ve delilleri yukarıda açıklanan ve tartışılan duruma göre kabul dışında kalan sanıklar ve vekillerinin savunmaları yerinde görülmediğinden reddi gerekmektedir.

Sonuç: Mahir Özsoy, Hasan Ali Arıkan, Sabri Can ve Sami Bal'ın Nail Karaçam'ı kasten ve faili belli olmayacak şekilde öldürdükten, eylemlerine uyan TCK. 448. maddesi uyarınca takdiren, yirmi dörder yıl ağır hapis cezalarıyla ayrı ayrı cezalandırılmalarına, TCK'nun 463. maddesi uyarınca takdiren cezalarının 1/3 oranında indirilerek onaltıyış yıl ağır hapis cezalarıyla cezalandırılmalarına, suç tarihine, suçun niteliğine göre 1803 sayılı Af Yasasının 1/c ve 7/b maddeleri uyarınca cezalarının oniki-

116 ser yıl indirilerek, sonuç olarak dörder yıl hapis cezasıyla cezalandırılmalarına...»

Karardan bazı parçalar okudunuz. Şimdi soruyorum: Bay Alpaslan Türkeş. bu kararı görmezlikten mi gelmektedir?. Bu kararı yok sayan Türkeş, nasıl olur da. Bornova'da ülkücü saldırganları yakalayan Jandarma Yüzbaşısını «Aşırı solcu» sayabilmektedir? Nasıl bir hukuk mantığıdır bu? Soruyorum: Ülkü Ocaklarının eski Genel Başkanlarından İbrahim Doğan, Dr. Necdet Güçlü'yü öldürmekten mahkûm olmuş mudur, olmamış mıdır? Soruyorum: Ülkü Ocaklarının bu iki Genel Başkanının da adam öldürmekten dolayı hüküm giymeleri de mi rastlantıdır?.. Soruyorum: Ülkü Ocaklarının maddî kaynakları nereden elde edilmektedir? Soruyorum: Millî İstihbarat Teşkilâtı Hukuk Müşaviri emekli Askerî Yargıç Şahap Homris Alpaslan Türkeş'in neyi olmaktadır?.

(5 Şubat 1976)

GİZLİ ÖRGÜT MÜ?..

Ülkü Ocakları Genel Başkanlığından geçen hafta istifa eden Sami Bal'ın, Ankara Üçüncü Ağır Ceza Mahkemesince, 5.11.1974 gün ve 1974/133 esas, 1974/557 karar sayılı gerekçeli hükmü ile, adam öldürmek, adam öldürmeye teşebbüs ve ruhsatsız tabanca taşıma suçlarından mahkûm olduğu ve Af Yasasından yararlanarak salıveril-diği anlaşılmıştır. MHP Başkanı Alparslan Türkeş, Bal hakkındaki kararın kesinleşmediğini ileri sürmüştü de. kararın, Yargıtay yoluna başvurulmadığı için kesinleştiği de ortaya çıkmıştır. Bu konuda Türkeş de, Sami Bal da açıkça yalan söylemişlerdir.

Bugün bir başka karara göz atalım...

Ankara 1. Ağır Ceza Mahkemesinin 30.9.1974 gün ve 1974/91 esas. 1974/486 sayılı gerekçeli hükmünde, bir başka Ülkü Ocakları Genel Başkanının mahkûmiyet hükmü yer almaktadır: Dr. Necdet Güçlü 13.4.1970 tarihinde. Ülkü Ocakları Genel Başkanı İbrahim Doğan ve Ali Gün-

117

gör, tarafından tabancayla vurularak öldürülmüştür. İbrahim Doğan ve Ali Güngör, Af Yasasından yararlanarak cezalarından kurtulmuşlardır. Ali Güngör, cezaevinden çıktıktan sonra, MHP Gençlik Kolları Genel Başkanlığına getirilmiştir. İbrahim Doğan ve Ali Güngör, haklarındaki karar, Yargıtay yoluna başvurulmadığı için kesinleşmiştir. Kararın bir bölümünü birlikte okuyalım:

— Emanet 1970/814 sırasında kayıtlı sanık İbrahim Doğan'dan zaptedilen 6815296 No.lu tabanca ve mermilerin Teğmen Fehmi Altınbilek adındaki şahsa, 6815248 No. lu tabancanın Teğmen Mustafa İlerisoy adındaki başka bir şahsa ait olduğu anlaşıldığından, her iki tabancanın da sahiplerine geri verilmesine...

Demek oluyor ki. Ülkü Ocakları Başkanı İbrahim Doğan, cinayeti, bugün yüzbaşı rütbesiyle görev yapan Fehmi Altınbilek ve Mustafa İlerisoy adlarındaki subayların silâhlarıyla işlemiştir...

Bu silâhlar ya Ülkü Ocakları Genel Başkanınca bu subaylardan çalınmıştır, ya da silâhlar bu subaylarca Ülkü ocaklarına verilmiştir. Adı geçen subaylar silâhların çalındığına ilişkin bir şikâyette bulunmamışlardır. Eğer silâhlar çalınmış olsaydı, savcılığın bu konuda da soruşturma açması gerekirdi.

Soruşturma açılmadığına göre, sicil sayıları verilen ordu malı silâhlar yüzbaşı Fehmi Altınbilek ve Mustafa İlerisoy tarafından Ülkü Ocakları Genel Başkanına verilmiştir. Cinayet bu silâhla işlenmiştir. Öyleyse, acaba neden hiçbir askerî savcı, bu subaylar hakkında hiçbir işlem yapmamıştır? Neden?..

Neden mi?

Nedeni açık: Çünkü hiçbir Sıkıyönetim Savcısı, Ülkü Ocaklı katilleri yargılatmak istememiştir. Sami Bal hakkındaki dosya da, Sıkıyönetim Mahkemelerince kabul edilmemiştir. Çünkü, «Ülkücü Gençleri» devletin güvenlik kuvvetlerine yardımcı olarak selâmlayan hâkim albay Saadettin Üçüncüoğullular. Ankara Sıkıyönetim Komutan lığı Adli Müşavirliğindeydiler... Çünkü, Ali Elverdi'ler, Sıkıyönetim Mahkemelerinde başkanlık yapıyorlardı... Çün kü, askerî savcı Abdülbaki Tuğ'iar, iddia makamında otu

118

ftiyorlardı... Çünkü, Alparslan Türkeş'in akrabası Şahap Homris'ler Millî İstihbarat Teşkilâtı Hukuk Müşaviri olarak görev yapıyorlardı. Nedeni bu... Şimdi, başta Sıkıyönetim mahkemelerinde görev yapan askerî yargıç ve savcılarının vicdanlarına sesleniyorum: Neden, Ülkü Ocaklarının cinayetlerini yargılamadınız?. Neden?. Aynı yargıç ve savcıların hukuk namuslarına sesleniyorum: Silâhları Ülkü Ocakları Genel Başkanında bulunan iki subay, askerî ceza yasasına, ceza yasasına göre suç işlemiş değiller midir?. Herhangi bir subayın silâhı, Dev Genç Başkanı Ertuğrul Kürkçü'nün elinde olsaydı, sorarım sizlere, hangi maddeleri uygularınız?. 146 mı?. 141 mi?. İ68 mi?. 169 mu?.. Bir gerçek bütün çizgileriyle ortaya çıkmaktadır...

Sami Bal, Nail Karaçam'ın katilidir. Ülkü Ocakları Genel Başkanlığına getirilmiştir. İbrahim Doğan Ülkü Ocakları Genel Başkanıdır ve Dr. Necdet Güçlü'yü öldürmüştür. Dr. Necdet Güçlü'yü öldüren öteki sanık. Milliyetçi Hareket Partisi Genel Kolları Genel Başkanlığına getirilmiştir. Bundan do önemlisi, Ülkü Ocakları Genel Başkanının elinde bulunan tabanca ve mermilerin Silâhlı Kuvvetlerde görevli iki subaydan alınmış olmasıdır. Acaba Ülkü Ocakları içlerinde bazı subayların da bulunduğu bir «Gizli Örgü»ün yasal adı mıdır?. Acaba, «Kontr-gerilla» adlı gizli örgüt ile Ülkü Ocakları arasında bir ilişki söz konusu mudur?. Bazı Sıkıyönetim savcı ve yargıçlarının, belirli kararlardan sonra, birer birer görevlerinden alınmaları ve yerlerine Alparslan Türkeş'in siyasal doğrultusunda kararlar veren askerî yargıçların getirilmesi, bu örgütsel ilişkilerin bir sonucu mudur?.

12 Mart döneminde kurulan Sıkıyönetim Mahkemelerinde, neden, Ülkücü saldırganların cinayet suçları yar-gılanmamıştır?. Bunun yanıtını kamuoyu öğrenmek ister. Evet neden bu cinayetlerin sanıkları Sıkıyönetim Mahkemelerinde yargılanmamıştır?. Neden Ülkü Ocaklarına silâh veren subaylar hakkında hiçbir işlem yapılmamıştır?. Evet neden?. Soruyorum, hangi hukuksal gerek-

119

çesiyle, hangi yasal dayanakla, hangi vicdanla, neden? Niçin? Nasıl?. Nasıl?... (6 Şubat 1976)

BU HESAP SORULMAZ MI?..

Birbirleri ardından vurulup vurulup öldürülen gençlerimizin anne ve babalarıyla görüştüğçe, insanın yüreğine, kara saplı hançerler saplanıyor. Hakan Yurdakuler'in anne ve babasıYİG, Semih Erbek'in anne ve babasıyla, Sami Ovalıoğul'nun babasıyla, Burhan Barın'ın yakınlarıyla konuştum. Geçen hafta da Koray Doğan'ın babası, oğlunun ölümünü anlatıyordu:

Şuna dikkat edin: Öldürülen gençlerin hepsi de, öğrenci liderlerinden seçiliyor. Hepsi de, öldürücü yara alıyorlar. Başlarından göğüslerinden ve karınlarından vuruluyorlar. Vuranlar, ,bu işlerin hiç de acemisi değildir. Eğitilmiş profesyonel katiller işliyor bu cinayetleri..

Politikacı olmak için, insanın duygularının tümünü seçim sandıklarında unutmak gerekmez. Ölenler, bizim çocuklarımız, bizim kardeşlerimiz, bizim arkadaşlarımız. Herbiri, yirmi yaşında, yirmiiki yaşında, yirmiüç yaşında, birer birer vurulup ölüyorlar. Hangi yürek bunlara kan ağlamaz? Hakan Yurdakuler, Ensari Oran ve Burhan Barın, toprağa verilirken. Başbakan Demirel, gerçekleri örtbas etmek için yalan yanlış bilgiler verdikten sonra:

— Meydan okuyarak söylüyorum.. Kim kimi himaye etmiş söylemek gerekir. Kim kimi korumuş söylesinler, açıkça delilleriyle söylesinler... diyordu.

Hemen söyleyelim: Yer bildirerek, ad vererek, suç bildirerek söyleyelim... Ülkü Ocakları Genel Başkanı İbrahim Doğan ve Milliyetçi Hareket Partisi Gençlik Kolları Başkanı Ali Güngör, 13.4.1970 günü, Ankara'da Hacettepe Üniversitesi bahçesinde Dr. Necdet Güçlü'yü tabanca kurşunuyla vurarak öldürdüler. Katillerin cinayeti, Fehmi Altınbilek ve Mustafa İlerisoy adlarındaki iki teğmenin silâhlarıyla işle-

120

dikleri, Ankara Birinci Ağır Ceza Mahkemesinin 1974/91 esas ve 1974/486 sayılı kararında yazılmıştır. Cinayet aleti «6815296» ve «6815248» sicil sayılı tabancalar Ankara Adliyesinde «1970/814» sırasında kayıtlıdır.

Fehmi Altınbilek hakkında, o günden bu yana hiçbir kovuşturma açılmamıştır:

Altınbilek, şu anda İstanbul'da Kartal'da yüzbaşı rütbesiyle görev yapmaktadır. Kim koruyor bu yüzbaşığı? Ben mi?

İşte yer bildiriyoruz, tarih bildiriyoruz, suç aleti silâhların kayıt sayılarını da bildiriyoruz. Başbakan susuyor. İçişleri Bakanı, Millî Savunma Bakanları susuyor. Jandarma Genel Komutanı da susuyor. Sonra da Demirel:

– Kim kimi korumuş söylesinler... diyor. Daha nasıl kanıtlayalım, ne söyleyelim, ne yapalım daha? Yüzbaşığı tutup savcıya biz mi götürülim?

Bu sadece bir örnektir.. Sadece bir örnek..

Taylan Özgür'ü kim öldürdü? Kim bu suçtan ötürü cezalandırıldı? Kimse... İlker Mansuroğlu'nu kim öldürdü? Kim bundan dolayı hüküm giydi, hiç kimse.. Sami Ovalıoğlu'nun katilleri nerede? Nerede Hakan Yurdakuler'in katili? İstense yakalanmaz mıydı, bunlar şimdiye kadar? Hıdır Altınay, nasıl ölmüştü? İbrahim Kaypakkaya nasıl öldürülmüştü? Nerede bunların otopsi raporları? Ve Koray Doğan'ın dosyası neden görgü tanıkları dinlenmeden kapatıldı? Neden?

Gün gelecek bunları sadece böyle gazete köşelerinde değil, ölen gençlerin anne ve babalarıyla mahkemeler önünde soracağız, böyle bir bir...

Komando Başbuğu Türkeş, 27 Mayıs İhtilâlinde, Ba-yar - Menderes diktasını, silâha sarılarak birlikte devirdikleri, arkadaşı Muzaffer Yurdakuler'in oğlu Hakan'ın üzerindeki kan kurumadan, televizyon ekranlarını işgal edip:

– Ülkücülerin yanındayız... diyordu. Sonra da onlarla övündüklerini söylüyordu. Yani kimle?

Nail Karaçam'ı öldüren ve iki arkadaşını öldürme kastıyla yaralayan Ülkü Ocakları Genel Başkanı Sami Bal ile... Yani kimle? Dr. Necdet Güçlü'yü tabanca kurşunuyla öldüren Ülkü Ocakları Genel Başkanı İbrahim Doğan

121

İle... Yani kimle? Dr. Necdet Güçlü'nün öteki katili. Milliyetçi Hareket Partisi Gençlik Kolları Başkanlığına getirdiği Ali Güngör ile... Yani kimle, adam öldürme suçundan tutuklu, Ülkü Ocakları Genel Başkanlarından Muharrem Şemşek ile... Ve daha niceleriyle...

Türkeş, devletin radyo ve televizyonundan, bir devlet görevlisi olarak değil. Ülkü Ocakları Derneğinin, perde arkası yöneticisi olarak konuşmuştur. Konuşması, baştan aşağı suça tahrik ve teşvik amacıyla yapılmıştır.

Eğer, Ülkücü militanlardan yakalananlar oluyorsa, bunlar, namuslu jandarma komutanlarının, savcılarının ve emniyet müdürlerinin kişisel çabalarından ötürüdür. Bu Türkeş, Ülkücü militanları kıvkıvrak yakalayan Bornova Jandarma Yüzbaşısı Hanefi Erkan'ı komünist ilân eden adam değil midir? Ve onun içindir, aynı amaçla cinayetlerin kanları kurumadan:

– Ülkücülerin yanındayız, onlarla övünüyoruz... demektedir.

Demirel de, Türkeş de, şunu bilmelidir: Anneler ve babalar, çocuklarını, sokak ortalarında eşkiya çetelerince öldürsünler diye yetiştirmediler. Birgün bütün bunların hesabı sorulacaktır. Devlet koltuklarına dayanarak kaba-- dayılık yapanları, sanık sandalyelerinde de göreceğiz birgün...

(14 Nisan 1976)

ÜLKÜCÜYE NOTLAR...

Elimizde bir kitap var. Bu kitap Türkeş yanlısı sağcı eylemcilerin el kitabıdır. Kitap «Ülküçüye Notlar» adını taşımaktadır. Yazarı Necdet Sevinç'tir. Kitabın başında, öldürülen sağcı gençlerin adları sıralanmaktadır. Bunların içinde, Ülkü Ocakları Genel Başkanı İbrahim Doğan ve MHP Gençlik Kolları Başkanı Ali Güngör tarafından tabancayla vurularak öldürülen Dr. Necdet Güçlü'nün de adı yazılmaktadır.

- Bu kahramanlar, Türk milletinin varoluş kavgası-
122

na katıldıkları için Türk düşmanları tarafından öldürülmüşlerdir. Vatan topraklarının bağına teslim ettiğimiz yiğit ülkücülerimizi rahmet ve saygıyla anıyoruz...

Bu kitap bu önsözle başlamaktadır.

Demek oluyor ki, Dr. Necdet Güçlü «Türk düşmanları» tarafından öldürülmüştür. Ankara 1'nci Ağır Ceza Mahkemesinin, 30.9.1974 gün 1974 - 486 sayılı kararında, Dr. Necdet Güçlü'nün İbrahim Doğan ve Ali Güngör tarafından öldürüldüğü saptanmış, katiller 12'şer yıl ağır hapis cezasına çarptırılmışlardır.

Bu iki katil de Ülkücüdür...

«Ülkücüye Notlar» adlı kitabın 33'üncü sayfasını açıp okuyoruz. Okuyalım siz de öğrenin. Savcılar ve devlet yetkilileri de öğrensin. Ülkü Ocaklarını öven bazı Askerî Yargıçlar da öğrensin:

- Demek ki teşkilât toplum hayatının her sektörüne uzayan bir «hiyerarşi» kurmalıdır.. Demek ki, teşkilât diğer teşkilâtların zaaf ve çelişkilerinden faydalanarak onu zayıflatmaya çalışmalıdır... Demek ki hiçbir şey teşkilâta karşı ve teşkilâtın dışında değildir... Demek ki her şey teşkilât içindedir... Ve demek ki milliyetçi otorite bütün otoritelere karşıdır...

Anlaşıyor ki. Ülkücü «teşkilât» toplum hayatının her kesimine uzayan bir «hiyerarşi» kuracaktır. Bunun somut örneğini yukarıda sözünü ettiğimiz Dr. Necdet Güçlü olayında kullanılan tabanca, sahipleri yüzbaşı Fehmi Altın-bilek ve Mustafa İlerisoy adlarındaki iki subaydır. Hiyerarşi, toplumun her kesiminde kurulmuş, bu arada, bazı subaylarla ilişki kurularak. Silâhlı Kuvvetler de, bu hiyerarşiye katılmıştır. Bu eylemler, Türk ceza yasasının hangi maddesine girmektedir 141 mi? 146 mı? 168 mi? 169 mu?

- Ve demek ki milliyetçi otorite bütün otoritelere karşıdır...

Bunun anlamı nedir?. Ülkemizin namuslu hukukçularına sesleniyorum: Nedir bunun anlamı?. Demokratik hukuk devletlerinde, tek otorite «devlet»tir. Devlet otoritesi, yasalar gereğince kullanılır. Bu otorite, güvenlik kuv-

123
vetlerince sağlanır. Ülkücü, her türlü «otorite»ye karşı olduğunu açıklarsa, anarşinin, kargaşanın yolu gösterilmiş olmuyor mu?. Anarşi değil midir bunun adı?.

Kitabın 57. sayfasını okuyalım. Bu satırları da, Atatürkçülüğü dillerinden düşürmeyenler için aktarıyorum. Bakınız Atatürk'ün «Yurtta sulh, cihanda sulh» ilkesi nasıl niteleniyor?

- Türk dış politikası, artık günün politik şartlarının bir gereği olarak söylenen «yurtta sulh, cihanda sulh» prensibi gibi pısrık miskinlik, korkaklık uyukluk telkin eden bir sloganın tesirinden kurtulunmalı ve iddialarımıza uygun bir hedefe dönüştürülmelidir. Ve meselâ denilmelidir ki: Dünyanın neresinde bir Türk varsa bizim tabii hudutlarımız orada başlar...

Dünyadaki bütün Türklerin toplanması ilk bakışta, kulağa hoş gelen, milliyetçi duyguları canlandırın bir düşüncedir. Gençler, işte böyle masallarla kandırılıyor, örnek ortada: Kıbrıs'taki soydaşlarımıza yardım elini ancak solcu Ecevit uzatabildi. Cephe ortaklığı ise, Bulgaristan'da ellerinde pasaportlarla bekleyen 40 bin Türk'e henüz kapı açamıyor. Dünyanın bugünkü koşullarında, bütün dünyaya saldıracağımızı ilân edip, bunu bir de, TRT ekranlarına yansıtmanın, ülkemize ne gibi yararlar getirdiğini, önce Dışişleri Bakanlığından sormak gerekir.

Şu sözlere de bakınız:

- Zaferin bedeli kandır...

Kitabın 64. sayfasında ise, Anayasa düzeninin değiştirilerek Başbakanlık ve Cumhurbaşkanlığının tek kişide toplanacağı da yazılmaktadır. Kitapla birlikte Alparslan Türkeş'in yaşam öyküsünü anlatan bir ek de verilmektedir. Başkanlık sistemi gelirse, devlet ve hükümet başkanlığına «başbuğ Türkeş» getirilecektir.

- Tek Meclis, tek lider...

19 Mayıs törenlerinde, Cumhurbaşkanının önünde böyle gösteri yapılmıştır. Tek Meclis, tek lider, başbuğ Türkeş...

Kendi elleriyle öldürdükleri kimseleri bile «ülküçü şe-

124

hit» olarak ilân edenlerin bu el kitaplarını, devletin yetkililerine saygıyla sunuyorum...

(25 Mayıs 1976)

ESKİ YANIN KÖKÜ DIŞARIDADIR...

Sağcı saldırganlar, önceki gün bir cinayet daha işlediler. İstanbul Teknik Üniversitesi'ni basan «Ülkücü komandolar» Erdoğan Yalçingil adlı bir öğrenciyi kalbinden vurarak öldürmüşler, Şakir Kâtipoğlu ve Cihat Deliorman adlı öğrencileri de ağır*yaralayarak kaçmışlardır. Ankara'da da, Ensar Bingöl adlı öğrenci, evinin önüne yazılan MHP sloganlarını silerken, üzerine oniki kurşun sıkılarak öldürülmüştür.

Burası, sokaklarında iç savaşın hüküm sürdüğü Lübnan değil, Anayasasında «Demokratik hukuk devleti» olduğu yazılan Türkiye Cumhuriyetidir.. Cephe ortaklığından güç alan ülkücü saldırganlar, kapılarında, silâh kontrolü yapılan üniversitelerin içine, bellerinde silâhlarla girip çıkmakta, adam öldürdükten sonra da ellerini kollarını sallaya sallaya olay yerinden uzaklaşmaktadırlar. Olay yerindeki polisin görevi nedir acaba?. Belinde silâhı olanları yakalamak mı, yoksa ülkücü saldırganları gözlerinin ucuyla izlemek mi?. Kapısında nöbet tutulan bir yerde, cinayet nasıl işlenir ve sonra katiller nasıl kaçabilir?.

Bu cinayetler, ülke çapında, belirli bir programa uyularak işleniyor. Vurulanlar, öldürülenler, hep, devrimci öğrenci liderleridir. Saldırganlar ise, adam öldürmek için özel olarak yetiştirilmiş profesyonel katillerdir. öldürülen öğrencilerin hepsi de ya başlarından ya göğüslerinden ya da karınlarından vuruluyorlar. Bu bir rastlantı değildir. Cinayetler, ülkede bir kargaşa ortamı yaratmak için görevlendirilmiş özel uzmanlarca işlenmektedir. Cinayetlerin arkasında «Kontr-gerilla» adlı yasa dışı örgütün görevlileri bulunmaktadır. Bundan hiç şüphemiz olmasın...

125

«Kontr-gerilla» kökü ve kaynağı Amerika'da bulunan ve NATO ülkelerinde solcu örgütlenmeleri bastırmak için kurulan silâhlı bir örgüttür. Bu silâhlı örgüt, çalışma alanı olarak seçtiği ülkelerde, adlarının başına «milliyetçi» sözcüğü eklenen sağcı saldırgan gençlik örgütleriyle işbirliği yapar. İtalya'da ve Yunanistan'da bu işbirliğinin somut kanıtları ortaya çıkarılmıştır. İtalya'da, anarşi olaylarını perde arkasından yöneten kişinin, İtalyan gizli güvenlik örgütü yöneticilerinden bir general olduğu kanıtlandı ve general tutuklandı. Yunanistan'da, 1967 darbesini düzenleyen Albay Papadopoulos'un da, bir CIA görevlisi olduğu belgelerle ortaya kondu.

Türkiye aynı çemberin içindedir...

Ülkemizde olup biten olayları, TRT türkçesiyle, sunulduğu gibi, «Karşıt görüşteki öğrencilerin çatışması» biçiminde görmek yanlıştır. Sağcı saldırganlar yabancı yapısı silâh kullanıyorlar. Bu silâhlar, sağcı saldırganların, eline nasıl geçmektedir?. Silâh ve para nereden gelmekte* dir?.

Bir ülkede, birbiri ardından cinayetler işlenir ve katiller yakalanmazsa, o zaman, «Devlet içinde devlet» olduğu yolundaki şüpheler su yüzüne çıkar. Demek oluyor ki, polisin de yakalayamadığı, gücünün yetmediği bazı güç dengeleri bulunmaktadır. Kimdir bunlar?

Bu köşede çok yazıldı: Silâhlı Kuvvetlerde görevli iki subay, silâhlarını Ülkü Ocakları Genel Başkanı ile MHP Gençlik Kolları Başkanına vermişlerdir. Bu silâhlarla da cinayet işlenmiştir. Subayların adı da silâhlarının sicil numaraları da açıklandı. Hani neredesiniz Millî Savunma Bakanı Bay Melen, İçişleri Bakanı Bay Asiltürk ve Jandarma Genel Komutan Vekili Korgeneral Şahap Yardımcı-oğlu?. Neden dokunamıyorsunuz Yüzbaşı Fehmi Altınbi-lek'e ve Yüzbaşı Mustafa İlerisoy'a?. Gücünüz mü yetmiyor yoksa?. Emriniz mi dinlenmiyor?. Unutmayın ki, bu hesap gün gelir sizlerden de sorulur...

Silâhlı eşkiya çetesi, ülkede can güvenliğini ortadan

126

Kaldırmaktadır. Bundan da acısı, bu eşkiyanın cephe ortaklığından güç almasıdır. Bu eşkiyanın amacı, silâhla, şiddetle, terörle, devlet güçleri, devrimci örgütler ve yurttaşlar üzerinde yılgınlık yaratmaktır. Saldırıları, bu amaçla, sistemli ve plânlı biçimde yürütülmektedir. Yarın silâhlar, ileri politikacılara, kamu görevlilerine ve yazarlara yönelirse hiç şaşırılmayalım.

Sokak eşkiyası ile işbirliği yapan cephe ortaklığı bir yandan kendi varlık nedenini ortaya koyarken, öte yandan da devleti nasıl ele geçirip, yönettiğini de itiraf etmektedir...

(31 Mayıs 1976)

KİM KORUYOR?..

Bu köşeden çok yazıldı, hemen anımsayacaksınız. 1970 yılında, Hacettepe Üniversitesi bahçesinde ülkü Ocakları Genel Başkanı İbrahim Doğan, ülkücü arkadaşı Ali Güngör ile birlikte. Dr. Necdet Güçlü'yü tabanca kurşunuyla öldürmüştü. Yapılan yargılama sırasında. Dr. Güçlü'yü öldüren silâhların, Türk Silâhlı Kuvvetlerinde görevli iki subay adına kayıtlı oldukları görülmüştü. Ankara Birinci Ağır Ceza Mahkemesi 1974/486 sayılı kararında şu bölüme rastlanmıştır okuyalım:

– Emanet 1970/814 sırasında kayıtlı sanık İbrahim Doğan'da zaptedilen 6815296 No. lu tabanca ve mermilerin teğmen Fehmi Altınbilek adındaki şahsa, 6815248 No. lu tabancanın teğmen Mustafa İlerisoy adındaki bir başka şahsa ait olduğu anlaşıldığından, bu iki tabancanın da sahiplerine geri verilmelerine... Fehmi Altınbilek ve Mustafa İlerisoy, bu kanlı tabanca ve mermileri ceplerine koyduktan sonra, kıllarına bile dokunulmamış ve üstelik yüzbaşı rütbesine de yükseltilmişlerdir. Bu konu, İçişleri Bakanına sözlü soru olarak birkaç kez soruldu. Bakanın yanıtı aşağı yukarı şöyleydi:

127

– Adı geçen hakkında 477 sayılı Kanun muvacehesinde ve zaman aşımı sebebiyle disiplin cezası uygulanması mümkün olmamıştır.

Bu yanıtı alınca, hemen Askerî Ceza Yasasınının 130. maddesini açıp okuyalım:

– Askerî hizmete mahsus bir şeyi makbul bir sebep olmaksızın kaybeden, kasten tahrip veya terkeden veya hususî menfaatları için kullanan, bu şeyin kıymetine göre kısa hapis veya üç seneye kadar hapis veya beş seneye kadar ağır hapis ile cezalandırılır ve tahrip veya kaybedilen şey ödetilir.

Bir subayın silâhını yitirmesi ve bu silâhın da, bir cinayet aracı olarak kullanılması, bir disiplin suçu mudur ki, bakan disiplin cezasından ve bu cezanın zaman aşımına uğramasından söz etmektedir? Biz şunu saptamak istiyoruz: Tabancalarını, ülkü ocakları örgütüne veren iki subay hakkında hiçbir ceza kovuşturulması yapılmamış, bu subaylar birtakım kişilerce korunmuştur. Bakan bu tutumla bizi doğrulamaktadır...

Devam edip, bir başka beigeye daha gözatalım: Silâhı Ülkü Ocakları Genel Başkanınının cebinden çıkan yüzbaşı Fehmet Altınbilek, Tunceli'de görev yaptığı sırada, düzenlediği bir belgeye, hem alıcı hem de satıcı olarak imza koyduğu için hakkında bir kovuşturma açılmış, bu da örtbas edilmiştir.

Bunu da anlatalım:

Tunceli İl Jandarma Komutanlığına odun alınmış ve komutanlıkta görevli üsteğmen Fehmi Altınbiiek'e, teslim edilmiştir. Fehmi Altınbilek, kendi imzası dışında. Hasan Sariateş adına da imza atmıştır. Bu belge de elimizdedir.

Sayıştay denetçileri, Tunceli İl Jandarma Komutanlığının hesaplarını incelerken, bu belgeye rastlamışlar ve konuyu Sayıştay Başkanlığına bildirmişlerdir.

Sayıştay Başkanlığı, 8 ağustos 1973 gün ve 725899/1538 sayılı yazı ile durumu İçişleri Bakanlığına bildirmiştir.

Jandarma Genel Komutanlığı «20 aralık 1973 gün ve Loj: 5202-16-73 Lv. S. 1 Ks» sayılı yazı ile, olayda, «Sui-

128

istimal» olmadığını bildirmiş, cinayet dosyasından sonra, sahte belge olayı da kapatılmıştır.

Oysa, genel muhasebe yasasınının 22'nci maddesine göre, devlet parasını.harcamayı gerektirecek şekilde belge düzenleyenler ve alınmayan eşyayı teslim almış gibi görünenler hakkında ceza yasası hükümleri uygulanacağı belirtilmektedir.

Fehmi Altınbiiek'e bu madde de uygulanmamıştır...

Askerî Ceza Yasasınının 134'üncü maddesine göre. hizmete ilişkin işlemlerde gerçeğe aykırı belge düzenleyenler altı aydan üç yıla kadar hapis cezası ile cezalandırılmaktadır.

Fehmi Altınbiiek'e bu yasa da işlememiştir...

Sayıştay Yasasının 65'inci maddesi gereğince de, denetleme sırasında ortaya çıkan bir suçun nasıl kovuştu-rulacağı açıklanmaktadır. Bu kural da, Fehmi Altınbiiek'e uygulanmamıştır.

Ülkü Ocakları Genel Başkanlarına silâh ve mermi veren bu iki yüzbaşı, bir gizli örgütün üyeleri midir acaba? Bunun için mi, her suç örtbas edilmektedir?

12 mart döneminde, tümgeneralinden, genç teğmenine kadar birçok kişiyi, «disiplinsizlik» nedeniyle emekliye ayıran, «kötü düşüncelidir» gerekçesiyle, birçok kişinin ye-deksubay olma haklarını ellerinden alan bunca yetkili, bu işleri hiç suç saymaz mı?

Kim koruyor bunları, kim?..

(14 Ocak 1917)

VUR, ÖLDÜR, YAŞATMA...

önce iki el ateş ediyorlar. Ahmet Ağaoğlu, aldığı kurşun yarası ile yere yıkılıyor. Sonra, sürüne sürüne, yakında bulunan bir fotoğrafçı dükkânına sığınıyor. Katiller, yaralı gence üç kurşun daha sıkıyorlar. Ağaoğlu bu kurşun yaralarıyla, hastaneye götürülürken yolda ölüyor.

Gazeteler böyle yazdı.

Nasıl bir duygudur bu?. Bir insan, hiç gözünü kırp-

129

F.: 9

madan, bir başka insanı nasıl öldürebilir? Nasıl bir kin yerleşmiş katillerin yüreğine?. Kim yetiştirmiş bunları böyle?.

- Vur, öldür, yaşatma...

Hukuk devletinin Türkiye'si değildir bu. İç savaş yaşıyoruz: Vuran vurana, kıran kırana bir savaş bu. Büyük kentlerin sokakları gene ölümlerin kanlarıyla sulanıyor. Bu düzenin Başbakanı, parlamento kürsüsünden, gülerek, alay ederek meydan okuyor:

- Bütün sorumluluk bendedir, gelin yakama yapışın...

Biliyor şimdilik yakasına yapışılamayacağını, yakasına yapışılacağı günlerde, Memduğ Tağmaç'ların, Faik Tü-rün'lerin, Memduh Ünlütürk'lerin imdadına yetişeceğini biliyor. Kurulan komisyonları da biliyor. Ve birbiri ardından dikilen kanlı mezar taşlarına bakıp, alay ediyor:

- Haydi yapışın yakama...

Bu ülkede bunca cinayet işlenirse, sorumlusu kimdir?. Ve eğer kanı cinayetlerin katilleri, o Başbakanın, toplantılarına çiçek gönderip, kutladığı örgütün üyeleriye-se, söyler misiniz, kimdir sorumlusu?.

Katil diye yirmi yaşında genç yakalanıyor. Bu genç, nasıl bir siyasî kan dâvasının kör silâhıdır ki, yaşamının en güzel yaşında gözünü kırpmadan bir yaşıtını kana buluyor?. Çünkü yürekleri kinle doldu... Öğretmişler, koşullandırmışlar, vicdanları körletmişler:

- Vur, öldür, yaşatma...

Gerçek sorumlular bu yirmi yaşındaki katilleri değil, onlara bu silâhları veren, yüreklerine bu kör kını dolduranlardır. Ülkemiz «Sola ve komünizme karşı mücadele» diye işte bu koşullara sürüklendi. İnsan yüreği taşıyan ağlasın, yüzü kızaran utansın... Buyurun işte, Türkiye baştan aşağı kana bulanmıştır. Bu tabloyla övünen varsa, övünsün.

Gencecik çocuklar bunlar. Ondokuz yaşında, yirmi yaşında, yirmibir yaşında. Babaları, dedeleri olacak yaşta insanların gözleri "önünde öldürülüyorlar. Savcısı, yargıcı, politikacısı, yazarı, çizeri, profesörü, doçenti ve so-

130

Kaktaki vatandaşı ile yaşıyoruz bunları birbir. Elimizden de hiçbirşey gelmiyor. Bir kanlı serüven izler gibi izliyoruz bunca olayı. Elimiz kolumuz bağlı sanki. Gün gelecek, bütün bunların esabı sorulacaktır. Gün gelecek, akıttıkları kan selinde boğulacaklardır. Göreceksiniz, bugün değilse, yarın, yarın değilse öbürgün.

Ama bu hesap sorulacaktır. Bir gün mutlaka sorulacaktır. Yarın, öbürgün, ama mutlaka sorulacaktır...

(23 Şubat 1977)

131

GENERALLERİN GECESİ

ESKİ YÖNTEMLER...

1933 yılınının 26 şubat gecesi, Alman Millet Meclisinin pencerelerinden ateş fışkırmaya başladı. Alevler bütün binayı sararken Alman Komünist Partisinin üyelik kartı bulunan Hollandalı Van Der Lübbe adlı bir komünistin yakalandığını bildirdi. Birkaç gün sonra Bulgar Sosyalisti Dimitrov da tutuklandı. Hitler, binayı saran alevleri görür görmez, yanındakilere söylediği ilk söz:

– Bu bir tanrısal belirtidir. Şimdi artık sosyalistleri demik yumrukla yok etmemizi kimse engelleyemez... Olmuştur. Hitler bu yangını, Sosyal Demokrat, Sosyalist ve komünistleri ezmek için bir «sinyal ateşi» olarak kabul etmiştir. Siyasal tarihte, «Reichstag yangını» olarak bilinen olay, Hitler faşizminin güçlenmesine yol açmıştır. Olaydan hemen sonra binlerce aydın, işçi ve öğrenci tutuklanarak cezaevlerine kapatılmıştır. Devlet radyosu:

– Komünistler Reichstag'ı yaktılar... Komünist bütün suçlarını itiraf etti... Derken, ülkedeki bütün devrimciler, yazarlar, öğrenciler, hukukçular, işçi lideri, önceden hazırlanmış tutuklama listesiyle cezaevlerine taşınıyordu. Yapılan yargılamalar sonunda Hitler'in savcılarını yangının bir örgütçe yapıldığını kanıtlayamadı. Bulgar Sosyalisti Dimitrov, beraat etti. Bu arada yangının Nazilerce çıkartıldığını kanıtlayacak bazı belirtiler de güçlendi.

132

«Reichstag yangını» SA kıtalarının şiddet eylemlerini artırdı. Hitler, bu olayı fırsat bilerek «halkın ve devletin korunmasını öngören bir kararnameyi yürürlüğe koymasını başardı. Bu kararnameyle, temel hak ve özgürlükler ortadan kaldırıldı, haberleşme özgürlüğü yok edildi ve hükümete evlerde arama izni verildi. Böylece, yangınla başlayan terör, hukuksal düzenlemeler de pekiştirilmiş oldu.

Hitler, yangından hemen sonra, ele geçirilen belgelerin yayınlanacağını söylemişse de, bu belgeler hiç bir zaman yayınlanmadı:

– Komünistler ayaklanıyor... Bu gizli örgütlerin işidir. Komünistler belgelerle yakalandı., gibi, suç gerekçeleri devlet radyolarında sık sık duyulmasına rağmen, hiç bir ciddi açıklama yapılmadı. Ancak, SA kıtalarının saldırıları şiddetlendi.. Tutuklanmalar sürüp gitti.

Cumhurbaşkanı Hindenburg ise bütün bu olup bitenleri gözünün ucuyla izliyordu. Buraya bir nokta koyarak, üç beş yıl önceki olaylara göz atalım:

12 mart 1931'de, «muhtıra darbesi» sonucunda iktidardan ayrılan Demirel yerine:

– Anarşiyi önlemek... Reform yapmak... Gerekçeleriyle Nihat Erim hükümeti kurulmaktaydı. «Kuvvetli ve inandırıcı» hükümet iktidara gelir gelmez, adam kaçıрма, banka soyma eylemleri de arttı. 18 mayıs 1931 günü İsrail Başkonsolosu Elrom kaçırılınca, Anayasa sistemimizde yeri olmayan «hükümet başkanlığı» bildirisiyle:

– Masum gençlerimizi söz ve yazı ile kışkırtanlar... Başta olmak üzere bir çok kimsenin gözaltına alınmaları emredildi. 17 mayısı 18 mayısa başlayan gece, ilerici öğretim üyeleri, yazarlar, öğrenciler, genç subaylar ve işçiler cezaevlerine kapatıldı. Aydınların evlerinden toplanan binlerce kitap yakıldı ve denize döküldü. Bundan sonra Anayasa değişiklikleri meclislerden geçirilerek, temel hak ve özgürlükler kısıldı. Basın özgürlüğü temelinden yok edildi. Bundan sonra, özgürlükleri kısan, yargı güvenliğini sarsan birçok yasa kabul edildi. Aynı günlerde, bazı siyasal tutuklulara işkence ya-

133

pan bir örgüt, cezaevleri üzerinde egemenliğini kurdu, «körtir-gerllla» adi verilen bir örgüt bütün dünyanın gözü önünde, ülkenin aydınlarına işkence yaptı. Tüm generallerden, ünlü yazarlara kadar birçok insan bu işkence evinde sorguya çekildi. Bu örgütün aldığı ifadelerle, birçok insan, uçak kaçırmak, Marmara vapurunu batırmak, Kültür Sarayını yakmak gibi suç gerekçeleriyle cezaevlerine atıldı. Bu sanıkların her biri de, mahkemeler önünde beraat etti. Bu arada, yönetimin kolu sıkıyönetim mahkemelerine uzandı. Sanıklar hakkında beraat kararı veren mahkemeler toptan kaldırıldı, tahliye kararına imza atan yargıçlar görevlerinden alındılar. Bu dönem kapanırken, sıkıyönetim komutanları ya Adalet Partisine girdiler, ya da özel teşebbüste yüksek ücretli koltuklara oturtuldular.

14 ekim seçimleri, birçok hesabı altüst etti. İlerici bir parti halkın oylarıyla iktidara gelince, oylarının donduğunu, yollarının tıkanıldığını anlayan sağın açık ve gizli örgütleri, kendi aralarında bütünleşmeyi sağlamayı başardılar. Şimdi,

olağanüstü dönemin tadlarını damaklarında duyanlar, tehlikeli bazı yöntemleri kullanmaya başlamışlardır.

Son olayları gereği gibi anlayabilmek için «Kont-ge-rilla» gerçeğine ışık tutmak gerekmektedir. «Kontr-gerilla» örgütü kimlerden oluşmaktadır? Bunlar hangi siyasal parti ve gençlik örgütleriyle işbirliği içindedirler?.. Bu soruların kanıtlara dayanarak açıklanmadan, son şiddet olaylarını da anlamaya olanak yoktur.

Siyasal gerçekleri gözönünde tutarsak, iki noktayı vurgulamak gerekmektedir. Bunlardan birincisi, devrimcilik adına bireysel terörle yapılan eylemlerden kaçınılmazdır. Kışkırtıcı ajanların kol gezdiği bir ülkede, bu tür eylemlerin, siyasal iktidarlarca nasıl kullanıldığı geçmiş örneklerle bellidir. İkinci sonuç ise siyasal iktidarlara ilgilidir. Bazı olaylardan yararlanarak, ilerici eylemleri ezmek isteyenler eninde sonunda, kendi yarattıkları sellerde boğulmuşlardır. Faşizmin ilkel yöntemleriyle kim ayakta durmayı ba-

134

sarmıştır tarihte?.. Hem bizim «alaturka faşizmin» yetenekleri elverişli midir bu işe?..

(17 Mayıs 1975)

PUSUDAKİLER...

İstanbul'da Kültür Sarayını ve Marmara vapurunu yakmak, Eminönü araba vapurunu batırmak suçlarıyla yargılanan Tersane-İş Sendikası Başkanı Hilmi Taşdemir ve arkadaşları hakkındaki beraat hükmü Askerî Yargıtay-ca da onaylanarak kesinleşti. Bu kararın ışığı altında bazı siyasal gerçekleri yeni baştan değerlendirmek ve bundan ileriye dönük sonuçlar çıkarmak gerekmektedir.

12 Mart Muhtırasından sonra başlayan «Devrimci Avı» döneminde bazı işçiler, Kültür Sarayı ve Marmara vapurunu yakmak ve Eminönü araba vapurunu, batırmak suçlarıyla gözaltına alınmıştı.

Sanıkların ilk sorgusunda suçlarını itiraf ettikleri Sıkıyönetim Komutanlığına kamuoyuna bildirilmişti. Gerçekten de sanıklar «Kont-gerilla» adlı gizli örgüt karargâhında yapılan sorgularında:

– Kültür Sarayını, Marmara yolcu gemisini biz yaktık. Eminönü araba vapurunu da batıran bizleriz... Yollu ifadeler vermişlerdi.

Yargılama devam ederken, Başbakanlık, «Beyaz Kitap - Türkiye Gençleri ve Terörizm» adlı bir kitap yayınlayarak, sanıkların suçlu olduğunu ilân etti.

Şimdi kitabın 93'üncü sayfasını birlikte okuyalım:

– İstanbul'un Taksim semtinde inşa edilen Kültür Sarayı, kültür adına iftihar edilecek modern bir bina idi. Ancak Marksist - Leninist ihtilâlciler, bu binayı burjuvazinin hizmetinde bir eser olarak vasıflandırmış ve zaman zaman, fazla zararlı olmayan saldırılarda bulunmuşlardır. Nihayet 27 Kasım 1970 gecesi, önceden planlanmış bir sabotaj neticesi Kültür Sarayını yakmışlardır. Sabotajda bil- fiil vazife alanlar, aşırı solcu bir sendikanın bazı üyeleri ile, Türkiye İşçi Partisinin bir üyesidir.

135

Kitapta, Marmara yolcu gemisi ile Eminönü araba vapurunun da Kültür Sarayını yakanlar tarafından yakıldığı ve batırıldığı yazılmaktadır. «Beyaz Kitap» adıyla çıkan, ancak içindeki satırlarla, kapkara bir faşizmin suç tutanağı olan bu kitap, şimdi devlet arşivlerindedir. Beraat kararı, bu kitabı, 12 Mart yöneticilerinin suratlarına bir tokat gibi çarpmıştır.

Bu beraat kararı, sanıkların sorgularını saptayan «Kontr-gerilla» örgütünün de mahkûmiyet hükmünü noktalamaktadır. Bu örgüt, komünizmle mücadele gerekçesi altında, bütün NATO ülkelerinde kurulan gizli örgütlerin ortak adıdır. Panama Kanalı'nda, 1960 yılında Amerikan Millî Savunma Bakanlığına bağlı olarak kurulmuş olan «Anti-gerilla» okulunda, dünyanın dört bir bucağından gelen görevlilere, başta işkence olmak üzere, her türlü yasa dışı yöntem öğretilmektedir. Bu eğitimle, görgü ve bilgilerini arttırarak yurtlarına dönenler, devletin önemli kuruluşlarında görev almaktadırlar.

Panama Kanalı'nda Pentagon generallerine bağlı olarak çalışan askerî nitelikteki «Anti-gerilla Okulu» yanında, merkezi Washington'da bulunan «Uluslararası Polis Akademisi» de, NATO ülkelerindeki sivil haber alma örgütlerine eğitilmiş uzman yetiştirmektedir. Bu her iki ku-kuruluş da doğrudan doğruya, CIA (Merkezi Haber Alma Örgütü)'ne bağlıdır.

Yunanistan'da 1967 yılında gerçekleştirilen faşist darbenin, Yunan İstihbarat örgütü (KYP) tarafından düzenlendiği belgelerle kanıtlanmıştır. Darbe lideri Albay Pa-padopoulos'un, CIA ve KYP arasında görev yapan «irtibat subayı» oluşu da, tek başına birçok gerçeği anlatmaktadır. İtalyan Gizli Haber Alma örgütü (SID) tarafından girilen bazı eylemler de, geçtiğimiz yılın aralık ayında bütün belgeleriyle ortaya konmuştur.

Devrimci örgütlere kışkırtıcı ajanlar yerleştirmek, sabotajlar düzenlemek, başını elde tutarak kamuoyunu belirli amaçlar için hazırlamak, darbeye birlikte, işkenceleri yönetmek, doğrudan doğruya CIA tarafından yönetilen «Kont-gerilla» örgütlerinin ortak yöntemleridir.

136

Panama kanalında, 1960 yılında kurulmuş bulunur» «Anti-gerilla Okulu», NATO ülkelerinde her türlü sol akımı ezme için, faşist darbeci yetiştirmektedir. Olağanüstü dönemlerde girilen amansız baskı yöntemlerini anlayabilmek için, Panama kanalındaki Anti-gerilla Okulu, VWashington'daki Uluslararası Polis Akademisi ve Türkiye'de, devletin bazı önemli kuruluşları içinde karargâh kuran «Kongre-gerilla» örgütü arasındaki ilişkiyi bilmek, olaylarla bu kuruluşlar arasındaki bağı yerli yerine yerleştirmek gerekmektedir.

12 Mart döneminde, perde arkasından devleti yöneten «Kontr-gerilla» örgütü kimlerden oluşmaktadır? Bunlar devletin hangi kuruluşu içinde görev yapmışlardır? Bu örgütte görev alanlar, yurt içi ve dışı eğitimlerini nerede tamamlamışlardır? Bu örgütte, sağcı terörist gençlik kuruluşları arasında ne gibi ilişkiler vardır?

Bu soruların cevaplarını araştırmak sadece, 12 Mart dönemini anlayabilmemiz için gerekli değildir. Şimdi önemli olan bu «kökü dışarıda»' örgütün, bundan sonra hangi «taktik» ve «strateji» ile yeni eylemler saptadığıdır. 12 Mart muhtırasının gölgesinde, devleti ele geçiren bu örgüt, şimdi hangi eylemlerin içinde ve hangi planların başındadır?

Ülkeyi sürekli bir rejim bunalımı içinde göstermek, gençlik kuruluşları arasında silâhlı çatışmalar yaratmak, devrimci kuruluşlar içine kışkırtıcı ajanlar sokmak, sabotajlar düzenleyip düzmece dâvalar açtırmak ve demirbaş politikacıları birer maşa gibi kullanıp bütün yasadışı eylemlerini «Beyaz Kitap» adıyla, devletin damgasıyla mühürlemek gücünü kendinde bulan bu örgüt, bundan sonra, kimbilir hangi siyasal olayların içinden çıkacaktır?

«Kontr-Gerilla», cuntası Türkiye'de kapatılması hiç düşünülmemeyen bir Amerikan üssüdür. Önümüzdeki günlerde, kanlı siyasal olaylar yaratılırsa, biliniz «Kontr-gerilla» eyleme geçmiştir. Sağcı gençlik örgütleri saldırılarını yoğunlaştırırsa. hiç şüphemiz olmasın, «Kontr-gerilla» emip vermiştir.

137

Bakalım gündemlerinde ne var?..

(17 Haziran 1975)

KİMİ, KİMİ DOĞRULUYOR...

Dışişleri Bakanı İhsan Sabri Çağlayangil'in, 12 Mart olayı ile ilgili açıklamaları, bazı çevrelerde şaşkınlık yarattı. Nasıl yaratmasın ki, Demirel hükümetinin baş sorumlularından biri, 12 Mart'ın CIA tarafından yapıldığını söylemekte ve MİT'in, CIA, İran'ın Güvenlik Örgütü «SAVAK» ve İsrail Gizli Polis Örgütü «MUSAD» ile bazı ilişkiler içinde olduğunu ileri sürmektedir. 12 Martın CIA tarafından düzenlendiğini, Demirel'in Bakanlarından Turhan Bilgin'in sahibi bulunduğu «Güneş» gazetesinde, yazılmış, üstelik Orgeneral Faruk Gürler'in içinde bulunduğu bir «Brüksel Cuntasından söz edilmişti.

12 Mart 1971 tarihinden sonra kurulan Sıkıyönetim Mahkemelerinde, birçok kimse, 12 Martın CIA tarafından gerçekleştirildiğini söylemiştir. Mahkeme önünde söylenen bu sözler, çoğu kez tepkiyle karşılanmış ve bu sözlerin sahipleri, itilerek, kakılarak, dövülerek duruşma salonlarından dışarı atılmışlardır. Çağlayangil, Süleyman Demirel'in yakın ve sadık dostlarından biridir. Turhan Bilgin, 12 Mart Muhtırasıyla düşürülen Demirel hükümetinin sözcüsüdür. Demirel'in bu iki bakanı da, 12 Martın CIA tarafından yapıldığını söylemekte ve yazmaktadırlar.

Buraya bir nokta koyalım.

Talât Turan, 1963 yılında, devrimci düşüncelerinden dolayı emekli edilmiş bir Kurmay Yarbaydır. 12 Mart muhtırasından sonra, İstanbul'da karargâh kuran Kontr-

geril-la işkencecileri, bir gece Talât Turan'ı esir aldılar. Talât Turan Erenköy işkence evinde, en ağır işkencelerden geçirildi. Kontr-gerilla eşkiyası, Türkiye'deki bütün devrimci eylemleri, Talât Turan'ın sırtına yüklemek için her türlü işkence yöntemine başvurdu.

Basında «Bomba dâvası» olarak adlandırılan dâvada,
138

Talât Turan ilginç açıklamalar yaptı. 4500 sayfayı aşan savunmasında, Türkiye'de CIA çalışmaları birer birer sergilendi. Talât Turan savunmasını yaparken, Faik Türün, İstanbul Sıkıyönetim Komutanı olarak görev başında bulunuyordu. Talât Turan, 8 haziran 1973 günü, 2 No. lu Sıkıyönetim Mahkemesinde CIA - MİT ilişkileri hakkında şunları söylemişti:

«- Savunmamda açıkladığım gibi Türk - Amerikan ilişkileri 1947'den bu yana ikili anlaşmalarla, Atatürk'ün «Tam bağımsızlık ilkesi»nden ödün verile verile bugünkü noktaya varmıştır.

. Türk - Amerikan ilişkilerinde, senelerce verilen ödünlere dün Johnson'un mektubu, bugün silâh ambargosu olarak karşımıza çıkması senelerce sürdürülen dış politikamızın iflâsını simgelemesine karşın, Türkiye'yi Amerikan emperyalizmine peşkeş çekenlerin, politikasını sürdürmek için adam satın alarak cepheleşenlerin ardında olan güç nedir?. 22 Ekim seçimlerinden önce silâh ambargosu neden kısmen kaldırılmıştır? Joseph Luns Türkiye'nin seçimleri ile neden ilgilidir...

Bizi, bütün bu olayların ardında CIA parmağı aramağa iten haklı nedenler olduğunu 12.Mart sonrası uygulamalarının CIA önerileri doğrultusunda olduğunu savunmamla kanıtlayarak, milliyetçi tutsaklarının gerçek niteliklerini gözler önüne sermiş bulunuyorum.

Bu bölümde CIA - MİT ilişkisi üzerinde yeniden durmak istiyorum. Çünkü bilindiği gibi MİT'in yasa dışı bir emri ile tutuklanmış bulunuyorum.

8 Eylül 1964 günü Genç Kemalistler Ordusu olayı nedeniyle Gn. Kur. Bask.'lığı Askerî Mahkemesinde yargılanırken yaptığım savunmada:

- MİT'in Silâhlı Kuvvetler mensuplarını takip ettiğini ve bu yöndeki girişimlerinin her geçen gün artacağını ve MİT'in siyasal iktidarın âleti olmaması gerektiğini, MİT'in içinde görevim kötüye kullanan parazitlerden temizlenmesi gerektiğini belirttikten sonra, örgütün görevini kötüye kullandığını ve Anayasa'yı ihlâl ettiğini ve Genç

139

Kemalistler Ordusu olaylarında tıpkı bugünkü gibi yasa dışı olarak sorguların MİT'te yapıldığını belirtmiştim.

O gün bu çıkışı yaparken elbette bildiğim gerçeklere dayanıyordum. Nitekim olaylar beni doğruladı.

Zamanın MİT Başkanı Fuat Doğu, Sunay ve Tağ-maç'ın da tasvibi ile CIA ve SAVAK gibi gizli örgütlerle yakın ilişkiye geçmişti. Bu ilişkinin bir gün 12 Mart Muhtırası ile noktalanmasından daha doğal bir sonucu olamazdı. (Örneğin 21 Mayıs 1963 darbe günü Fuat Doğu İran'da ve SAVAK'ın misafiri bulunmaktadır.)

Olayların doğruladığı kanımızı, 9 sene sonra 2 No. lu Sıkıyönetim Askerî Mahkemesinde yeniden dile getirdim: «Sunay ve Tağmaç'la şahsî bir ilişkim yoktur. Ancak bunlar özellikle 22 Şubattan sonra yönetimi fiilen ele geçirmişler, MİT'i ele geçirmişler, MİT'i de Amerikalılar ele geçirmişler ve bu şekilde idare edilmeğe başlanmıştır. Bu yüzden de memleket bu hale gelmiştir. Bu konuları savunmamda ayrıntıları ile bildireceğim (D. Tu. Sh. 16).

İki buçuk sene önce verilmiş bu sözümü yerine getirmiş olduğumu sanıyorum.

MİT'in Erenköy'deki işkence köşkünde Kontr-gerilla örgütü adına bana işkence yapanlar eğer bir iktidar kavgasının karşıt grupları olsa idi onları mazur görürdüm. Hepsinin Amerikan emperyalizmine yerli işbirlikçi yetiştiren

Washington Uluslararası Polis Akademisi'nde Kontr-Gerilla ve CIA okullarında yetiştirilmiş olması ardındaki hıyaneti görmemezlikten gelemezdim.»

Talât Turan'ın bu açıklamaları, İhsan Sabri Çağla-yangil tarafından kelimesi kelimesine doğrulanmıştır. Bu açıklamalar, devrimcilere çektirilen acıların gerekçelerini de anlatmıyor mu?.

Herhalde, Kurmay Yarbay Talât Turan, şimdi İhsan Sabri Çağlayangil'e teşekkür etmektedir...

(26 Mart 1976)

140

ÖZAYDINLI KARARNAMESİ...

Vatan topraklarını kiraya veren cephe partileri, Silâhlı Kuvvetler içinde de bazı oyunlara başvurmaktadır. Orgeneral İrfan Özaydınlı, hiçbir yasal gerekçe gösterilmek-sizin, Hava Kuvvetleri Komutanlığına atanmamaktadır.

Neden?

Orgeneral Özaydınlı, 12 Mart döneminde, Eskişehir Sıkıyönetim Komutanlığında bulunmuştur. Özaydınlı'nın bölgesinde, işkence yapılmadığı gibi, bazı sağcı eylemciler için dâva açılmış bir de, AP kongresine izin verilmemiştir.

Özaydınlı'nın bir emri üzerine, Demirel'in, Eskişehir AP kongresine gövde gösterisi yaparak gelmesi yasaklanmıştı.

Şimdi hem MSP'liler, hem de AP'liiler, Özaydınlı'nın Hava Kuvvetleri Komutanlığına gelmesine karşı çıkmaktadır.

Orgeneral İrfan Özaydınlı'nın Hava Kuvvetleri Komutanlığına getirilmemesinde ne gibi yasal veya siyasal sakınca görülmektedir acaba?

Demirel, Feyzioğlu, Türkeş ve Erbakan hep birlikte, kuvvet komutanlarına, kendi siyasal görüşlerine yakın buldukları orgeneralleri getirmek için, Silâhlı Kuvvetler içine politika sokmaktadırlar.

İşte «cuntacılık» budur...

Cunta, sadece ihtilâl yapmak için kurulmaz. Siyasal partiler. Silâhlı Kuvvetler içinde, kendi görüşlerine yakın olanlara önemli görevler verebilmek için, ordu hiyerarşisini altüst ederek, bazı generalleri kayırmak, bazılarını da kenara itmek yoluyla de cuntacılık yapmış olurlar.

12 Mart dönemi, bu bakımdan Silâhlı Kuvvetlerimize son derece zarar verici etkilerini beraberinde getirmiştir. 12 Mart Muhtırasıyla Silâhlı Kuvvetler içinde, bazı generaller ve albaylar arasında, gruplar, hizipler ve cuntalar oluşmuş ve siyasal partiler, organik bağlar kurdukları bazı Sıkıyönetim komutanlarıyla, solcu ve devrimci düşünceleri ezmeye çalışmışlardır.

Özaydınlı kararnamesi, Ege sorunu dolayısıyla. Yunan

141

ordusunun, Trakya sınırlarımızda yığınak yapıp, beklediği günlerde, günlerce Demirel'in masasında bekletilmektedir.

Ordunun bütünlüğü böyle mi korunur? Ve böyle mi korundu şimdiye kadar?..

(30 Mart 1976)

GENERALLERİN GECESİ...

Başbakan Demirel, AP Gençlik Örgütünde haktan, hukuktan, demokrasiden söz ederken, bazı generallerin avukatlıklarını da yapmaya kalkışmıştır. Bakınız ne dliyor:

– Faik Türün'ü zalim, Ali Elverdi'yi faşist ilân ederseniz ülkenin hizmetlerini kime gördüreceksiniz?..

Demirel'in istediği generaller Türün'lerdir, Elverdi'ler-dir. Bunların dışında, bir general, yasalara ve geleneklere uygun olarak, Hava Kuvvetleri Komutanlığına atanacak , olursa, Demirel:

– Ben yasa dinlemem... Diyebilmektedir.

Demirel ve cephe ortaklığı, Silâhlı Kuvvetler içinde bir oyun oynamaktadırlar.

Bazı generaller hakkında sicil tutulmakta, buna göre:

– Bizdendir, bize karşıdır... Gibi değerlendirmelerle, Silâhlı Kuvvetlerin hiyerarşisi altüst edilmektedir.

12 Martın İstanbul Sıkıyönetim Komutanı nerededir? AP'de...

12 Martın Sıkıyönetim Mahkemesi Başkanı nerededir?. O da AP'de...

12 Mart'ın İzmir Sıkıyönetim Komutanı nerededir?. O da AP'de...

12 Martın Kara Kuvvetleri Kurmay Başkanı neredir?. O da AP'de...

– Bizdendir, bize karşıdır...

Demirel ve cephe partilerinin tek ölçüsü budur.

Bir general, Demirel'den yanaysa, ona karada ölüm yoktur artık. Ya milletvekili olacaktır, ya da büyük bankaların yönetim kurullarına postu serecektir.

142

12 Martın Genelkurmay Başkanı, ne yapıyor şimdi?. Bir büyük bankada, ayda binlerce lira para alıyor, kendisine bir de, yılda yüzbinlerce lira «Temettü» veriliyor. Neyin karşılığıdır bu paralar, neyin söyler misiniz, hangi bankacılık bilgisinin? Türün ne yapıyor?. Umumî Mağazalar Yönetim Kurulunda sırt üstü yatıp para kazanıyor..

İşte hizmet dedikleri bu...

– Faik Türün'ü zalim, Ali Elverdi'yi faşist ilân ederseniz, ülkenin hizmetlerini kime gördüreceksiniz?..

Bu memlekette hizmet görenler, sadece Faik Türün ve Ali Elverdi gibi generaller midir?. Orgeneral İrfan Öz-aydınlı, bu memlekete hizmet etmemiş midir?. Neden omuzundaki dört yıldızla, kuvvet komutanlığına hak kazanan orgeneralin kararnameini imzalamıyorsunuz?.

Demirel'in istediği generalleri görüyorsunuz: Ya işkence karargâhları yöneticileri, ya da idam kararlarının kırık kalemleri..

12 Mart Muhtırası'nın radyolarda okumasından sonra, bazı general ve albaylar, Demirel hükümetinin imzaladığı kararnamelerle emekliye ayrıldılar. Tümgeneral Ce-lil Gürkan, Tuğamiral Vedii Bilget, bu memlekete hiç hizmet etmemişler midir?. Tümgeneral Gürkan, Orgeneral Türün'ün emriyle işkence evlerinde, işkenceci canavarlara teslim edildi. Neden?.

Evet, bütün ölçü bu:

– Bizdendir, bize karşıdır..

Tümgeneral Celil Gürkan bize karşıdır.. Yatırın işkence masasına.. Faik Türün bizdendir.. Paşaya bol ücretli bir iş bulun. Cemal Süer bizdendir.. Alın partiye.. Tağ-maç bize hizmet etti. Verin bir yönetim kurulu üyeliği. Korgeneral Madanoğlu bize karşıdır.. Atın içeri..

Şimdi aynı anlayış, Hava Kuvvetleri Komutanlığına ipotek koymuştur. Son zamanlara gelinceye kadar. Silâhlı Kuvvetlerin, atama kararnamelerine hiçbir hükümet karışmazdı. Bu tutum, Silâhlı Kuvvetlere duyulan saygının gereği sayılırdı. Cephe ortaklığı bu saygıyı da kaldırıp attı.

– Bizdendir, bize karşıdır...

143

Tek ölçüleri, tek endişeleri, tek düşünceleri budur crtık.

– Faik Türün'ü zalim, Ali Elverdi'yi faşist ilân ederseniz, ülkenin hizmetlerini kime gördüreceksiniz?..

Bu ülkeye hizmet, işkence yapmanın ve ölüm cezası vermenin adı mıdır acaba?.

Yok mudur bir başka hizmet çeşidi...

(5 Nisan 1976) ÖZAYDINLI OLAYI...

Bir ülkede rejim için en büyük tehlike iktidar eliyle. Silâhlı Kuvvetler içine, günlük politika sokmaktır. Cephe partileri, özellikle 12 Mart Muhtırasından sonra, Silâhlı Kuvvetler içinde, yandaş arayıp, siyasal ilişkiler kurma yolunda oldukça başarı gösterdiler.

12 Mart 1971 tarihinden önce de, Kara Kuvvetleri Ko-^ mutanlığına getirilen Orgeneral Faruk Gürler, devrin Millî Savunma Bakanı Ahmet Topaloğlu'nun yönettiği siyasal ajanlarla, emeklilikten kurtulup, Kuvvet Komutanlığına getirilmişti. 12 Mart Muhtırasıyla başlayan olağanüstü dönemde, Demirel ile bazı Sıkıyönetim Komutanları arasında ilişkiler artırıldı.

Bu dönemde, Demirel ile sıcak ilişki kurmayan iki Sıkıyönetim Komutanından biri, Orgeneral İrfan Özyaydın-lı'ydı. Öteki ise Koramiral Necmettin Sönmez. Sönmez emekli oldu. Özyaydın-lı ise ordudadır...

Özyaydın-lı'nın, yasalara ve Türk Silâhlı Kuvvetleri'nin bugüne kadar sınımsız sarıldığı geleneklere göre, Hava Kuvvetleri Komutanı olması gerekmektedir. Fakat'Demire!, bir türlü, Özyaydın-lı'nın kararnameini imzalamamaktadır. Silâhlı Kuvvetler içinden iyi koku alma yeteneğini geliştiren Devlet Bakanı ve Başbakan Yardımcısı Feyzioğlu bi-Je, bu tutuma karşı çıkmaktadır.

Yakın tarihimiz, Silâhlı Kuvvetler içinde, yandaşlar, gruplar ve cuntalar kurmak isteyen politikacıların acı anılarıyla doludur. İttihat Terakki döneminde, bazı «Paşalar» İttihat ve Terakki ile Hürriyet ve İtilâf fırkaları arasında' bölünmüştü. Osmanlı İmparatorluğu Balkan Savaşını, bu

144

iki parti tarafından paylaşılan «Paşalar» ile karşıladı.

Sonucu hepimiz biliyoruz...

Bayar – Menderes döneminde de, bazı generaller! He iktidar çevreleri arasında hükümet – ordu hiyerarşisini aşan ilişkiler bulunmaktaydı. 27 Mayıs Devrimi'nden sonra, hem hükümet üyeleri hem de bu generaller, kendilerini Yassıada'da buldular.

27 Mayıs İhtilâlinde sonra, Silâhlı Kuvvetler içindeki ihtilâl yanlısı cuntalar, 22 Şubat, 21 Mayıs ihtilâli girişimleri sırasında tasfiye edildiler. 1960 sonrası, ihtilâl toplantılarına katılıp, protokollar imzalamış bazı general ve albaylar, kurtuluşu, Demirel ile işbirliği yapmakta buldular. Ve kurtuldular da...

Bu arada, bir Kurmay Albay ve bir Süvari Binbaşı, Ankara Cezaevi'nin avlusunda ipe çekildi...

12 Mart Muhtırası'ndan sonra. Silâhlı Kuvvetler içinde, tümgeneralinden assubayına kadar, birçok yurtsever subay, sudan gerekçelerle emekliye ayrıldı. Tümgeneraller, kurmay albaylar, işkence masalarına yatırıldı, gencecik teğmenler, üsteğmenler, önce işkencecilere, sonra cezaevlerinden çıkınca sefaletin pençesine teslim edildiler.

– Yasa dışı görüşleri benimsemiştir...

Bu gerekçeyle, birçok subay, birer birer emekliye ayrıldı. Silâhlı Kuvvetler, 12 Mart döneminde tam anlamıyla bir «darbe» yemiştir. Bu dönemde en çok zarar gören kurumların başında, hiç şüphesiz. Silâhlı Kuvvetler gelmektedir. Çünkü Silâhlı Kuvvetler içinde. Cumhuriyet tarihinde eşine rastlanmayacak ölçüde, günlük politika sokulmuştur. Demirel kendisinden yana olan generallere, milletvekillikleri, yönetim kurulu üyelikleri dağıtarak. Silâhlı Kuvvetlerin geleneklerini bozmak için elinden geleni yapmıştır.

Bu. bir bakıma 27 Mayıs İhtilâlinin, bir çeşit intikamıydı... Silâhlı Kuvvetleri bölmek, parçalamak için de. yandaş bulmak, cuntalar yaratmak ve bazı generallere de emekli olunca çıkar sağlamak...

Silâhlı Kuvvetler içinde, bu tür oyunların oynanması-

145

F.: 10

na yol açarlardan biri de eski Cumhurbaşkanı Cevdet Sunay'dır. Sunay, Silâhlı Kuvvetler içindeki cuntalarla hemen ilişki kurmuş ve çok yaygın bir tanımla, hemencecik, «devreye» girmiştir.

Şimdi Çankaya Köşkü'nde, Silâhlı Kuvvetleri, günlük politikanın kısır döngüsünden çıkarmak isteyen bir Cumhurbaşkanı bulunmaktadır. Sayın Korutürk'ün bu tutumu, demokratik yaşantımız için bir güvence sayılabilir.

Özaydınlı kararname, yukarıda, kuş bakışı özetlediğimiz ilişkiler için bir kilometre taşıdır. Sayın Korutürk, Silâhlı Kuvvetler içinde sahip bulunduğu bütün duyarlılığı ile özaydınlı kararname sinin imzalanmasını sağlamalıdır. Bu yapılmazsa, Silâhlı Kuvvetler içinde, iktidar partilerinden kaynaklanan cuntacılık akımlarının, sayın Kortutürk'ü de yendiği yolundaki izlenimler, ister istemez, bütün yurttaşların kafalarında yer edecektir. Çankaya'da oturan Cumhurbaşkanı'nın, Cevdet Sunay olmadığı, Özaydınlı kararnamesiyle anlaşılacaktır.

özaydınlı kararnamesi, Demirel cuntalarının mı, yasaların ve ordu bütünlüğünün mü egemen olacağını kanıtlayacak bir «turnusol» kâğıdıdır...

(9 Nisan 1976)

ÖZAYDINLI VE CEPHECİLİK...

Orgeneral İrfan özaydınlı ile ilgili kararname, en sonunda geri alındı. Silâhlı Kuvvetler tarihinde belki de ilk kez, bir Orgeneral, siyasal nedenlerle, Kuvvet Komutanlığı kapısından döndürülmüştür. Bunun ağır sonuçlarını birlikte izleyeceğiz.

Bu olayın nedenlerini ararken isterseniz beş yıl gerilere gidelim...

Kadir Mısırlıoğlu adlı bir sağcı, İstanbul'da, Millî Türk Talebe Birliği salonunda sağcı gençler için yaptığı konuşmada, Atatürk için şu sözleri kullanmıştır:

– Siz gençsiniz, kitle saadetini düşünerek konuşuyorum. Siz emir ve komutayı elinize aldığınız gün, kuvve-

146

İ sevk ve idare ettiğiniz gün... Dün, İslama mugayir hareketlerin emrinde kullanılan Mehmetçik, sizin emrinizi ifa eder. Paşa olmasına rağmen, Mustafa Kemal Paşa'nın Ölüsünü muhakeme edebilir aynı Mehmetçik, hiç şüpheniz olmasın... Devir 12 Mart devridir. Devrin, asker - sivil yöneticileri, Atatürkçülük maskesiyle, devlet yönetmektedirler. Bu konuşma hakkında İstanbul Sıkıyönetim Komutanlığı Askerî Savcılığı bir kovuşturma açar. Askerî Savcılık, bu Atatürk

düşmanının konuşmasında suç bulamayarak «Kovuşturmaya yer olmadığı kararı» verir.

O tarihte İstanbul Sıkıyönetim Komutanı kimdir?. Orgeneral Faik Türün. Kadir Mısırlıoğlu'nun bu konuşması çoğaltılarak bütün Anadolu'da dağılır. Atatürk'e açıkça küfreden Mısırlıoğlu'nun konuşmaları Anadolu'da kahvelerde ses bantlarından dinlenir.

Mehmetçik Atatürk'ün ölüsünü yargılayacaktır...

Orgeneral Türün'ün yönettiği İstanbul Sıkıyönetim'-den kovuşturmaya yer olmadığı kararı alan Kadir Mısırlıoğlu, elini, kolunu sallayarak, Anadolu'yu adım adım dolaşmaya başlar, Bu konuşma Eskişehir Sıkıyönetim Komutanlığı'nın dikkatini çeker. Eskişehir Sıkıyönetim Komutanlığı Askerî Savcılığı Kadir Mısırlıoğlu hakkında dâva açar. O tarihte Eskişehir Sıkıyönetim Komutanı kimdir? Korgeneral İrfan Özaydınlı..

Eskişehir Sıkıyönetim Komutanlığı Askerî Mahkemesi, Kadir Mısırlıoğlu'nu, 23 Mart 1973 gün ve 1973/2 esas/ 1973/5 sayılı kararı ile dört yıl hapis cezasına çarptırır. Mahkeme üyeleri. Başkan Albay Vahdet Gürol, Duruşma Yargıçısı Hâkim Albay Cemil Arıcan, üye Hâkim Binbaşı Kerim Günay'dır.

Kadir Mısırlıoğlu'nun avukatı, Askerî Yargıtay'a başvurur. Kimdir Kadir Mısırlıoğlu'nun avukatı?. Sakarya Barosu Avukatlarından İsmail Müftüoğlu?, bugünkü Demirel hükümetinin Adalet Bakanı...

Karar. Askerî Yargıtay 3'üncü Dairesince incelenir. Üçüncü Daire. 2 Ağustos 1973 gün ve 1973/157 esas ve 147

1973/193 karar sayısı ile Kadir Mısırlıoğlu hakkında mahkûmiyet kararını onaylar. Mısırlıoğlu, son af yasasıyla, cezaevinden çıkar.

Atatürk'ün ölüsünü bile yargılamak isteyen sağcı hakkında dâva açmayan İstanbul Sıkıyönetiminin Komutanı Türün, Atatürkçülük adına solu ezmiş, işkence evleri kurmuş, sonunda da, AP fistelerinden aday olmuş, bir de Umumî Mağazalar Yönetim Kuruluna oturtulmuştur.

Atatürkçülükleri de budur işte. Görün, anlayın..

Orgeneral Özaydınlı, Atatürk'ün ölüsüne bile dil uzatmaktan çekinmeyen Mısırlıoğlu'nu Orgeneral Türün'ün koruyucu kanatları altından çıkartıp, mahkeme önüne getirmiştir.

Belki, suçu da budur Özaydınlı'nın...

Özaydınlı kararnamesi, Silâhlı Kuvvetler içine iktidar eliyle sokulan günlük politikanın en somut, ve en acı örneğidir. Demirel bu tutumu ile, sadece Özaydınlı'nın yasal hakkını elinden almıyor, Silâhlı Kuvvetlerin saygınlığını da yerle bir ediyor.

Korgeneral Cemal Madanoğlu'nu tutuklayan. Tümgeneral Celil Gürkan'ı işkence masasına yatırıp, Orgeneral Faik Türün, Koramiral Cemal Süer ve Tuğgeneral Ali Elverdi'ye, ödüller dağıtan bu düzen. Orgeneral Özaydınlı'ya, komutanlık kapılarını kapıyorsa, «Cephecilik» Demirel'in eliyle Silâhlı Kuvvetler içine de yerleştirilmek isteniyor demektir.

Bu cephe, bir gün gelecek, bu uğursuz cepheyi kuranların başlarına yıkılacaktır...

(24 Nisan 1976)

ÖÇ ALINIYOR...

Cephecilik anlayışı, bütün yurttta, kanlı olaylara yol açarken, Silâhlı Kuvvetler içinde, içinden çıkılmaz bunalımlar yarattı. Demirel, Cumhuriyet tarihinde, görülmemiş biçimde, ellerini, general rütbeleri üzerinde dolaştırmaya başlamıştır.

148

Orgeneral İrfan Özaydınlı, yasaların kendisine verdiği hakkı kullanarak, Askerî Yüksek İdare Mahkemesine dâva açmıştır. Son on - onbeş yılın olaylarını gözünüzün önüne getirirseniz, Kuvvet Komurtmı olabilmek için uçak^ lor uçurtmuş, Ankara'ya birlik komutanlarını toplamış orgeneralleri anımsarsınız. Özaydınlı, bu yolları kullanma^ mış, Anayasa ve demokratik yollarla hakkını aramayı yeğlemiştir.

Şimdi gelişmeleri hep birlikte izleyeceğiz...

Silâhlı Kuvvetler içindeki son gelişmeler gerçekten üzücüdür. Silâhlı Kuvvetlerimiz bütünlüğü, Cephe politikacılarının eliyle, ağır ve onarılmaz yaralar almıştır. Bu yarayı açan hançer, Demirel'in elinde bulunmaktadır. 27 Mayıs 1960 İhtilâli gençlik tarafından başlatılmış ve Türk Silâhlı Kuvvetleri tarafından tamamlanmıştır. Son onaitı yılın politikasına bakarsanız, gençlik ve ordu düşmanlığına tanık olursunuz.

Demirel, Ordu'dan da, gençlikten de, 27 Mayıs İhtilâlinin öcünü almaktadır... Gençlikten öç alınmıştır. Gençlik, kendi içinde parçalara bölünmüş, gençliğin devrimci kesimi, devlet desteğinden güç alan sağcı saldırganların kurşunlarına hedef yapılmıştır. Birbirleri üzerine yığılan kanlı mezar taşları. Cephe politikasının eseridir.

12 Mart 1971 tarihinden sonra kurulan Sıkıyönetim Mahkemelerinde sadece devrimci gençler yargılanmış, sağcı gençlere, saldırgan örgütlere dokunulmadığı gibi. bazı savcılar, bunlarla işbirliği yapmış mahkeme kararlarında, sağcı saldırganlar «Ülkücü gençler» denilerek övülmüştür.

Demirel ile bazı generaller arasındaki ilişkiler kuşku vericidir. Bazı generaller, emekli olur olmaz, bol ücretlerle, büyük bankaların yönetim kurullarına getirilmektedir. 12 Mart'ın Genelkurmay Başkanı da. İstanbul Sıkıyönetim Komutanı da emekliliklerinde hemen yönetim kurulu üyeliklerine getirilmişlerdir. Bu orgeneraller, hem aylık, hem de, yılda bir kârdan pay almaktadırlar.' Ne hakla? Evet ne hakla?.

149

Bu ilişkiler, birer birer ortaya çıkarılıp eleştirilince, «Ordu bütünlüğü», «Silâhlı Kuvvetlerin saygınlığı» gibi kavramlar ortaya atılmaktadır. İşin özüne inerseniz, ordu bütünlüğünü de. Silâhlı Kuvvetlerin saygınlığını da zedeleyen, bu orgenerallerin tutumlarıdır.

Türk Silâhlı Kuvvetleri, Memduh Tağmaç, Faik Türün, Ali Elverdi, demek değildir. Üniformalarını çıkardıktan sonra, sessiz - sedasız köşelerine çekilen generaller, albaylar, kurmay subaylar, bu orduda görev yapmamışlar mıydı?. Emekli olduktan sonra ellerinde filelelerle, pazarlarda, bakkallarda dolaşan, albaylar, generaller, bu ordunun subayları değiller miydi?. Sadece, Tağmaç, sadece, Türün, sadece, Elverdi midir, ordunun generalleri?.

– Bizdendir, bize karşıdır...

Cephenin Silâhlı Kuvvetlere, bakış açısı budur. Kendilerine yakın buldukları generalleri, emekli olur olmaz, bankaların. Umumî Mağazaların Yönetim Kurullarına yerleştirip, açıkçası:

– Bizden yana olursanız, size bol ücretli işler var... demektedirler.

Acı olan, tehlikeli olan budur işte...

27 Mayıs İhtilâlinin onurlu Komutanı Korgeneral Cemal Madanoğlu, General Ali Elverdi'nin başkanlığındaki mahkemece tutuklandı... Elverdi bugün AP Bursa Milletvekilidir. Tümgeneral Celil Gürkan, İstanbul Sıkıyönetim Komutanı Faik Türün'ün emriyle, ellerine ayaklarına zincir bağlanarak, Erenköy işkence evine götürüldü... Faik Türün, bugün Umumî Mağazalar Yönetim Kurulu üyesi ve AP İstanbul Senatör adayı oldu...

Cephe anlayışı, Silâhlı Kuvvetlerimizi gün geçtikçe yaralamaktadır. Orgeneral Alpkaya ile ilgili dâva, bunun yarattığı sonuçlar, önce konup, sonra kaldırılan Kara Kuvvetleri Komutan Vekilliği, Hava ve Kara Kuvvetlerine yapılan atamalar. Silâhlı Kuvvetlerde ister istemez bir bunalım yaratmıştır.

Bu bunalımın sorumlusu Başbakandır... Başbakan, 27 Mayıs İhtilâlinin öcünü almaktadır...

(16 Mayıs 1976)

150

ÖZAYDINLI VE DEMİREL...

Askerî Yüksek İdare Mahkemesi, Orgeneral Özaydın-h ile ilgili kararını verirken, cephe ortaklığının Anayasa ve hukuk dışı tutumunu da mahkûm etmektedir.

Öğrencilerimizi ve işçilerimizi birbirine kırdıran cephecilik, elini Silâhlı Kuvvetler içine de sokunca, askerî yargının tokadını yemiştir.

Anayasa ve hukuk kuralları ortadadır. Bu kararın. Başbakanlığa bildirilmesinden sonra, Korgeneral Cemal Engin'in, Kuvvet Komutanlığından ayrılması, yerine Orgeneral İrfan Özaydınlı'nın getirilmesi gerekmektedir. De-mirel'in önceki gün

söylediği gibi, «meşruiyet içinde çare tükenmez» ama, bu «meşruiyet» nerede başlar, nerede biter? İş'n özü de bu noktada düşünülmektedir.

Anayasa sistemimize göre, yasama, yargı ve yürütme erklerinin görev ve yetki alanları çizilmiştir. Yürütme erki, yasama ya da yargı erkinin görev ve yetki sınırları içine girerse, anayasal düzen bozulmuş olur. Ceza Yasası bunu şu sözcüklerle tanımlamaktadır:

– Anayasayı tağyir, tebdil ve ilga...

Demirel hükümeti, Danıştay kararlarını çiğnemekle, yargı erkinin işlevini ortadan kaldırmıştı. Danıştay kararlarından sonra Askerî Yüksek İdare Mahkemesi kararı da uygulanmazsa, bu durumda Türkiye'de demokratik hukuk devletinin varlığından söz etmek mümkün müdür?

Demirel Yüksek Mahkeme kararlarını çiğnemekle, «meşruiyet» sınırları dışına taşmakta, açıkça, «meşruiyet dışı» çareler bulmaktadır. Yüksek Mahkeme kararına karşı yürütülen işlemler, «meşruiyet dışı» Anayasa dışı ve «hukuk dışı» nitelikler taşımaktadır.

Demokrat Parti onbeş yıl önce, Yassıada'da Yüksek Adalet Divanı önünde hesap verirken, şu gerekçe ile mahkûm olmuştu:

– Yasama, yargı ve yürütme erkleri arasındaki ilişkileri bozmak, yargı erkinin yetkisini elinden almak...

Demirel'in suçları şimdiden, Menderes'in suçlarının bin katını aşmıştır.

151

İki yıl önce, Kıbrıs çıkarması nedeniyle, Silâhlı Kuvvetlerimiz Yunanistan'la bir savaşın eşiğine gelmiştir. Ege'de yapılacak petrol aramaları, Türkiye'yi yeniden bir savaşa sürükleyebilir. Böylesine koşullar yaşadığımız dönemde, Silâhlı Kuvvetleri, kendi emir - komuta zinciri içinde rahat bırakmak gerekirken, Anayasa ve yasa dışı işlemlerle. Silâhlı Kuvvetlerimizin hiyerarşi zedelenmiş, cepheciliğin uğursuz eli, generallerin rütbeleri üzerinde dolaşmaya başlamıştır.

Komşumuz Yunanistan, Kıbrıs'ta uğradıkları yenilgiden sonra, Atina'daki albaylar yönetimini yıkmış, sorumlularını cezalandırmış, önce dünya kamuoyunda albaylar faşizminin olumsuz izlerini silmiş, sonra da Silâhlı Kuvvetleri içinde bozulan hiyerarşiyi yeniden kurmuştur.

Bizjse bunun tam tersini yapıyoruz.

1974 Temmuzunda, Atina'da faşist albaylar vardı. Ankara'da ise özgürlükçü Ecevit Hükümeti.. 1974 yılında, Lefkoşe'de, faşist Sampson darbesi yapılmıştı. Şimdi ise Makarios duruma hâkim gözüküyor. Bugün Türkiye'de, ülkeyi baştan başa kana bulamış, gençlerin mezar taşlarını basamak yapmış bir partiler topluluğu var. Atina'da ise, sağcı da olsa, özgürlükçü bir iktidar bulunmaktadır. Dünya kamuoyu 1974'de Türkiye'den yanaydı, bugün ise Yunanistan'dan yanadır.

Bu koşullarda Silâhlı Kuvvetlerin içine günlük politikanın kısır çekişmelerini sokmak, belki Cephe milliyetçiliğinin bir gereğidir ama, ülke bütünlüğü de, devlet bütünlüğü de, işte böyle zarar görür, böyle yıkılır.

Demirel, Özyaydınlı ile ilgili kararı uygulamak zorundadır, eğer bu karar uygulanmazsa, bu konu sadece Parlamento kürsülerinde, sadece basın toplantılarında değil, gün olur Demirel'in baş sanığı olduğu dâvalarda da konuşulur.

Sayın Cumhurbaşkanımızın olaya el koymak, Özyaydınlı hakkındaki kararın uygulanmasını sağlaması, sanırız bir Anayasal görev olmuştur.

(19 Temmuz 1976)

152

BEYAZ KİTAP VE KARA YALAN...

Geçenlerde, Cumhuriyetçi Güven Partili Senatör Prof. Fethi Çelikbaş'ın gazetelerde bir demeci yayımlandı. Çe-likbaş, İstanbul Sıkıyönetim eski Komutanı anlı - şanlı Faik Türün ile bir rakı sofrasında resim çektirdikten sonra:

«– Türkiye Gerçekleri ve Terörizm» adlı kitap, bütün yurttan dağıtılmalıdır... dedi.

«Türkiye Gerçekleri ve Terörizm» kitabı, 1973 yılında Başbakanlığın emri ile Bakanlıklararası bir kurul tarafından hazırlanmış ve bazı resmî yetkililere dağıtılmıştır. Kitabın ikinci adı da ilginç:

«Beyaz Kitap»...

Bu adı «beyaz kitap» olup, içi, kapkara iftira ve yalanlarla dolu kitabın 93'üncü sayfasını açalım ve okuyalım:

– İhtilâlcî Marksist - Leninistler, şehir ve kır eşkiyası faaliyetlerine, tedhiş eylemlerine paralel olarak, çeşitli sabotajlara da teşebbüs etmiş ve bunların bazılarını gerçekleştirmişlerdir...

1973 yılında Başbakanlık tarafından hazırlanıp, bugün de, demirbaş politikacı Profesör Çelikbaş tarafından bütün yurda dağıtılması istenen kitapta, Kültür Sarayı'nın Marksist - Leninistler tarafından yakıldığı, Marmara yolcu gemisi ile Eminönü araba vapurunun yine aynı kişilerce batırıldığı yazılmaktadır.

Bunların hepsi koskoca birer yalandır. Bu yalanlarla 12 Mart faşizmi bütün şiddetiyle sürdürülmüş ve bu arada Anayasa, «tağyir, tebdil ve ilga» edilmiştir. İftiraları okuyalım:

– İstanbul'un Taksim semtinde inşa edilen Kültür Sarayı, kültür adına iftihar edilecek bir modern bina idi. Ancak Marksist - Leninist ihtilâlciler, bu binayı burjuvazinin hizmetinde bir eser olarak vasıflandırmış ve zaman zaman fazla zararlı olmayan saldırılarda bulunmuşlardır. Nihayet, 27 Kasım 1970 gecesi, önceden plânlanmış bir sabotaj neticesi Kültür Sarayı'nı yakmışlardır. Sabotajda bilfiil görev alanlar, aşırı solcu bir sendikanın bazı üye-

153

leri ile, Türkiye İşçi Partisi'nin bir üyesidir. Sabotajı tertipleyenler ise muhtelif mesleklere mensup birkaç aşırı solcu ihtilâlcidir...

«Beyaz Kitap»daki kara yalanlara devam edelim.. «Marmara yolcu gemisinin batırılması öyküsü de şöyle anlatılmaktadır:

– Bu sabotaj da, Kültür Sarayı'na sabotaj yapanlar tarafından gerçekleştirilmiştir. Bakım için, Haliç Tersanesine alınan geminin içkiye düşkün bir kamarotu, sabotajcılarının başında bulunan iki kişi tarafından ele alınmış ve 50.000 lira vadiyle kandırılmıştır. Bu kamarotun nöbetçi olduğu 4/5 Mart 1972 gecesi, gizlice gemiden alınıp dışarıya götürülüp içirilerek sarhoş hale getirilmiş ve ayrıca içkisine uyku hâbi de atılmıştır.. Kamarotu gemide bir kamaraya yatırdıktan sonra, temin ettikleri yağlı bez parçalarını tutuşturup gemiyi de yakmışlardır...

Başbakanlık tarafından hazırlanan «yalanname»nin bir başka sayfasını açarak, «Eminönü araba vapurunun batırılması» başlıklı bölümü okuyalım:

– Kültür Sarayını ve Marmara yolcu gemisini yakan sabotajcılar, bakım ve onarım için Haziran 1972'de Haliç Tersanesinde havuza alınan Marmara adlı araba vapurunu da olduğu yerde batırmışlardır. Havuz kapağı saatli bir bomba ile yerinden sökülerek, âni şekilde havuza su dolmasını ve böylece araba vapurunun da olduğu yerde batmasını sağlamışlardır...

«Beyaz Kitap»da bu iftiralar devlet adına birer birer sıralandıktan sonra:

– Bu üç sabotajın failleri yakalanmış ve Türk adaletine teslim edilmişlerdir... denilmektedir.

Burası önemli işte...

Sabotaj dâvalarına, İstanbul Sıkıyönetim Mahkemelerinde bakılmış ve bu suçla ilgili olarak gözaltına alınıp, tutuklanan bütün sanıklar beraat etmişlerdir. Yani, devletin resmî kurullarınca hazırlanan kitapta yer alan bütün* iddiaların birer iftira olduğu, mahkeme kararıyla saptanmıştır.

Fakat susar mı Faik Türün? Susar mı, Çelikbaş?.

154

Türün, seçim kampanyalarında yaptığı konuşmalarda, sabotaj dâvasında beraat edenlerin suçsuz olduklarına inanmadığını söylemiş, Çelikbaş da, işkence evlerinde suç oluşturan bu «Kontr-Gerilla Paşası» ile iki kadeh attıktan sonra, «Beyaz Kitap»ın bütün yurda dağıtılmasını istemiştir.

Alın size devlet anlayışı. Devleti işte böyle yönetmek istiyor, beyler, paşalar ve beyefendiler... Ve böyle yönettiler bir zamanlarda...

Kitaba şöyle göz atınca, devlet adına sıralanan yalanları birer birer görüyorsunuz: Sol örgütlerin şeması ve eylemcilerin adları yazılırken örneğin 12 Mart'tan sonra hiçbir Askerî Savcı tarafından sorguya çekilmemiş olan (O.D.T.Ü.) Mimarlık Fakültesi son sınıf öğrencisi Koray Doğan'ın adını okuyorsunuz. Koray Doğan'ın, gizli örgüt üyesi olduğu nasıl saptanmış peki?. Koray Doğan'ın mahkemesi sokak ortasında kuruldu ve Ankara'da güpegündüz sırtından vurularak öldürüldü, kimse bunun hesabını sormadı.

Evet, kapandı bu dosya...

Kitapta, İsrail» Başkonsolosu Efraim Elrom'u kaçıırıp öldürdüğü söylenen Hava Yüzbaşı İlyas Aydın'ın adından nedense hiç söz edilmemektedir. Yüzbaşı İlyas Aydın üzerindeki kara nokta, bu kitapta da karşımıza çıkmaktadır. İlyas Aydın burada da korunmaktadır.

Sıkıyönetim Mahkemesi tutanakları birer birer açıklanmalıdır artık. Bu tutanaklarda, yakın tarihimizin birçok gerçeği gün ışığına çıkacak ve hem savcılar hem de sanıklar, yerli yerlerine oturacaklardır. Böylece Türkiye üzerine oynanan oyun da gözler önüne serilmiş olacaktır.

Sıkıyönetim tutanakları gibi, «12 Mart basını» da araştırılıp bir kitap olarak kamuoyuna sunulmalıdır. Olağanüstü dönemde, faşizmin yetkilileri önünde ya iş kapmak ya da aferin almak için el ovuşturup, bugün, özgürlük ve solculuk ticareti yapan onur cücelerini de, kalemlerinden tutup kamuoyu önüne getirmek gerekiyor.

155

«Beyaz Kitap» bir kara dönemin suç belgesidir. Kitabı bu köşeden, iftiracıların yüzlerine fırlatıyoruz...'

(28 Ekim 1976) OYUNA GELMEMEK...

Sağcı vurucu güçlerin yarattığı kanlı olaylar herkesin gözleri önünde olup bitmektedir. Üç kişilik sandalyesiyle Başbakan Yardımcılığına sıçrayan Albay Türkeş, devletin bir kesimini ele geçirmenin rahatlığı içinde eyleme geçmiştir. Türkeş'in emir ve komutasındaki saldırgan sağ, solu kanlı sokak çatışmalarına itmeye çalışmaktadır.

Sol, örgütlü olduğu ölçüde güçlüdür. Örgütü olmayan sol, kısa sürede, kitlelerden kopar ve eninde sonunda «Küçük burjuva anarşizmi»ne dönüşür. Sokaklardaki silâhli çatışma, son aşamada, en güçlü silâhlara sahip olan, devletin son sözüyle biter. Bütün dünyada yaşanan gerçekler, bu iki ana ilkeyi kanıtlamıştır. «Devrimci pratik» bu ilkelerin canlı örnekleriyle doludur. Yığınlardan kopmuş hiçbir eylem başarıya ulaşamaz. Kökünü ve gücünü emekçi sınıf ve tabakalarda aramayan her devrimci özlem, bir süre sonra kasmağından saparak, kendi amacına ve yöntemine zarar verir. İlerici akımların topluma yararlı olabilmesi, bu düşünce ve eylemlerin, devrimci partilerin çatıları altında toplanmalarına bağlıdır.

İlerici akımların, devrimci özle kitlelere ulaşabilmesi için, gücünü emekçi sınıflardan alan partilerin «teori» ve «pratik»de, somut amaçları belirlemeleri gerekmektedir. Uzun uzun anlatmaya gerek yok, bu da siyasal bilimin kuramsallaşmış ilkelerindedir.

Bunları anlatmamızın amacı; solcu gençler arasında son günlerde başlatılan yararsız ve verimsiz çatışmalardır...

Türkiye'de, devrimci «teori» ve «pratik», gündemin maddesine anayasal düzenin eksiksiz işlemlerini getirip oturtmuştur. Şu anda, toplumun içinde yaşadığı bu aşamada, bir devrimciye düşen görev, anayasal düzenin işlemlerini sağlamaya, çalışmaktır.

156

Bunun yerine nedense, «soyut» ideolojik tartışmalar seçilmektedir. Somut «pratik»de, hiçbir anlaşmaya varamayanların «soyut» tartışmalarda zaman öldürmeleri hem yararsızdır, hem de yararsız olduğu kadar verimsizdir. Soyut öğretileri, kenarından köşesinden parçalara bölüp, bu parçalardan soyut ilkeler çıkarmak, karşı tarafın da işine gelmektedir. Sosyalist öğretinin bütünüyle, devrimci eylem arasındaki somut bağlar yeterince kurulmadığı için, yığınlardan kopuk, üniversite duvariariyle sıvrurulu bir devrimci heyecan, sağcı güçler tarafından ustalıkla kullanılmaktadır.

• Devrimci, bal vermeyen arılar gibi, bir kovpn içinde, birbirini sokmaz. Bir kısır döngü içinde koşup durmaz, «sol gevezelik» ile zaman öldürmez. Gücünü solun başka kesimlerini ezmek için kullanmaz.

Bu aşamada devrimcinin görevi, kaynağını ve gücünü emekçi sınıflardan alan ilerici ve devrimci partileri desteklemektir. Ülkemizde biri «demokratik sol» adıyla belirlenen sosyal demokrat nitelikleri CHP ile, beş tane sosyalist parti bulunmaktadır. Sendikalar ve ilerici örgütler de, baskı grupları olarak çalışmaktadır.

Bize kalırsa, bütün bu örgütlerin ortak amacı ve eylemi, anayasal düzenin işlemlerini sağlamak, olmalıdır. Başta can güvenliğinin sağlanması olmak üzere düşünce yasaklarının kaldırılması ve ülkemizde barışçı bir ortam kurulması için solun bütün örgütleri açık işbirliğine giriş-melidir. Bunu yapmayıp, soyut tartışmalarla zaman öldürmenin adı ne devrimciliktir, ne sosyalistliktir, ne de ilericiliktir.

önemli.günler yaşıyoruz. Bölük pürçük, sol, bu gibi günlerde, karşı tarafın oyununa gelebilir. Somut amaçlar yerine soyut ideolojik tartışmalarla sol, kendi özüne ya-bancılaştırılabilir. Sol bir kez kitlelerden soyutlanınca, kolaylıkla küçük burjuva anarşizminin bfreyciliği su üstüne çıkar.

Solun alanı, fabrikalardır, tarlalardır. Solu üniversite duvarları içine hapsetmek, devrimci akımları sınırlamak ve soyutlamak demektir. Üniversite duvarlarına hapsedi-

157

len sol. sağın saldırgan güçlerince, bir köşeye sıkıştırıl- I makta ve bundan sonra da, silâhli çatışmalar" ister iste- I mez, olayları çığırından çıkarmaktadır. Bunun acı örnek-! lerini hep birlikte yaşamadık mı?

1

Devrimci olmanın insana kazandırdığı hünerlerden» biri de. karşı tarafın oyununa gelmemektir. Dört başlı cep- I he ortaklığı, bugünlerde sıkıyönetim koşulları oluşturmak I için elinden geleni yapmaktadır. Bu koşullarda sol kesim, i içindeki yararsız ve verimsiz tartışmalarla cephe komutanlarının ekmeğine yağ sürmemelidir.

Sol için sınav günleridir bugünler...

Dün bu köşede, Fethi Çelikbaş'ın bir açıklamasını okudunuz. Çelikbaş. 12 Mart döneminde, birçok yere parasız dağıtılan «Türkiye Gerçekleri ve Terörizm» adlı kitapta saptadığımız yalanları «tekzibe» kalkışarak, kamuoyunu yanıltmaya çalışmaktadır.

1 - Basın yasasının 30'uncu maddesinde, ceza kovuşturmasının başlaması ile hükmün kesinleşmesine kadar, mahkemelerin hüküm ve işlemleri hakkında, «mütalâa» yayınlamak yasaktır. Yasanın bu hükmü, Çelikbaş'ın savunduğu kitap aracılığı ile Başbakanlık eliyle çiğnenmiştir. Çelikbaş bu ilkel hukuk kurallarını bilmekten «aciz» görünmektedir.

2 - «Türkiye Gerçekleri ve Terörizm» adlı kitap, birçok dâva görülmekteyken yayınlanmıştır. Çelikbaş, Anayasanın 132'nci maddesinde «Hiçbir erkân, makam, merci veya kişi, yargı yetkisinin kullanılmasında mahkemelere ve hâkimlere emir ve talimat veremez, genelge gönderemez, tavsiye ve telkinde bulunamaz» hükmünü de görmezlikten gelerek bu kitabı savunmaya kalkışmaktadır. Bu da bir başka «acz» örneğidir.

3 - Kültür Sarayı'nın yakılması, Marmara vapurunun batırılması gibi olaylar, adına «Beyaz Kitap» denilen bu «iftiranedede» yer almaktadır. Sanıklar en aşağılık işkencelerden geçirildikten sonra, kendilerine yükletilmek istenen suçları kabul etmeye zorlanmışlardır. Yargılama .sonunda sanıklar beraat etmiştir. İddialar da, beraat hükümleri de, beyaz kitap da ortadadır. Bunları an-

158

lamamak için ille de kitapsız profesör mü olmak gerekmektedir?

4 - Çelikbaş, henüz Demokrat Parti'nin Bakanı olarak, yabancılara peşkeş çekilen petrolerimizin hesabını vermemiştir. Üniversite çevrelerinde «kitapsız profesör» olarak bilinen bay Çelikbaş, bu Kontr-Gerilla tutanaklarını, ne hakla ve ne yüzle savunmaktadır? Herhalde yakında kendisiyle mahkeme önünde tartışma olacağını bulacağız. Acı olan bu politika demirbaşının, aşındırdığı parti tabelâlarını göğsüne asıp hâlâ senatör olarak bir sandalye işgal etmesidir. Çelikbaş bir de «baş ezmekten» söz ediyor. Bizim başımızı bir değil, bin Çelikbaş ezemez. Sen, yabancılara haraç - mezat satılan petrolerimizin hesabını ver. Haydi ordan kitapsız profesör sen de...

(21 Ocak 1976)

ANLAŞILMAZ İŞLER...

Emin Alpkaya dâvası sonuçlandı. Genelkurmay Mahkemesi, Ferit Melen ile Genelkurmay Başkanı Orgeneral Semih Sancar haklarında kovuşturma açılmasını istedi. Kararda, Millî Savunma Bakanlığının, Lockheed firmasınınca dağıtılan

rüşveti araştırmak için kurdurduğu «İdarî Araştırma ve Soruşturma Bürosu» Anayasa'ya ve yasalara aykırı bulundu.

Kararın gerekçesini okurken, aklım Sıkıyönetim Mahkemesi duruşmalarına takıldı. Genelkurmay Mahkemesi kararında imzası bulunan Hâkim Albay Sadettin Üçüncü-oğlu, 12 Mart sonrası kurulan Sıkıyönetim Mahkemelerinin ünlü yargıçlarından.

– Ülkücü gençler devletin emniyet kuvvetleri yanında komünistlere karşı savaşıyorlar...

Bu siyasal görüşü, mahkeme kararına geçiren yargıç, Sadettin Üçüncüoğlu'dur. Orgeneral Semih Sancar, Ankara Sıkıyönetim Komutanıyken, Üçüncüoğlu da Ankara Sıkıyönetim Komutanlığı adli müşaviri yardımcısıydı.

159

Sonra. 1 Numaralı Sıkıyönetim Mahkemesi duruşma yar-1 gıçlığına getirildi.

i

– İşkence doğruyu söyletmeye yönelikse, meşrudur.*

Üçüncüoğlu'nun bir kararında bu görüş de yer aldı. Verdiği dört idam kararı Askerî Yargıtay'dan döndü. Üçüncüoğlu'nun ölüm cezasına çarptırdığı dört genç, Askerî Yargıtayca suçsuz görülerek, tahliyelerine karar verildi.

Üçüncüoğlu, Hacettepe Üniversitesinde polis-öğrenci çatışmasını Anayasa'yı ihlâl suçu olarak niteleyerek, sanıkları, Türk Ceza Yasasının 146. maddesi uyarınca, mahkûm etti. Askerî Yargıtay kararı esastan bozdu... Üçüncüoğlu, Prof. Uğur Alacakaptan ve arkadaşlarını, 146. maddeden ağır hapis cezalarına çarptırdı. Askerî Yargıtay bu kararı da esastan bozdu.. Üçüncüoğlu, Uğur Celâsun, Caner Gücal ve arkadaşlarını da, 146. maddeden cezalandırdı.. Askerî Yargıtay bu kararı da esastan bozdu.

Benim anımsayabildiklerim bunlar. Bilmiyorum, acaba, Üçüncüoğlu'nun, Sıkıyönetim Mahkemesinde imzaladığı mahkûmiyet kararlarından. Askerî Yargıtayca onanmış olanı var mı?.

Duruşmalarda, öğrenciler, işkence gördüklerini, cezaevinden alınıp, gözleri bağlanarak, bilmedikleri yerlere götürülüp işkence yapıldığını söylediklerinde, Üçüncüoğlu, Karadeniz şivesiyle:

– Benim bileceğim iş değil, istediğiniz yere şikâyet edin... dedi.

Alpkaya ile ilgili karart okurken, aklıma bunlar takıldı ister istemez.

Üçüncüoğlu, şimdi de. şu gerekçeyi kullanmaktadır:

– Yapılan yargılamalar sırasında dâva konusu olayla ilişkili hususlarda herhangi bir suç işlendiği ihtimalinin ortaya çıkması halinde mahkemece yapılacak iş, durumu ilgili mercilere bildirmektir.

Acaba, Sıkıyönetim Mahkemesinde işkence olayları, herhangi bir dâvayla ilgili görülüp, ilgili merciye bildirilmiş midir? Ben size söyleyeyim bildirilmemiştir. Şimdilik

160

ilgine olan Sıkıyönetim Yargıçlarının Sıkıyönetim Mahkemelerinde başka, Genelkurmay Mahkemesinde başka hukuk kurallarını savunmalarıdır.

Alpkaya kararıyla ilgili ve Alpkaya'ya yönelik gerekçeler, üzerinde durmuyoruz. Bizim vurgulamak, altını kalın çizgilerle çizmek istediğimiz konu, kararın yaratacağı «idarî» ve «siyasal» sonuçlarıdır.

Karara göre, Millî Savunma Bakanı ile Genelkurmay Başkanı haklarında soruşturma yapılması gerekecektir. Bu soruşturmayı kim başlatacaktır? Genelkurmay Mahkemesi Savcılığı. ,

Genelkurmay Savcılığı, Genelkurmay Baskınına bağlıdır. Genelkurmay Başkanı, kendisi hakkında soruşturma açılması için emir verecek midir? Yasaya göre, Genelkurmay Başkanı hakkındaki soruşturmayı Genelkurmay Başkanının Vekili olması dolayısıyla, Kara Kuvvetleri Komutanı başlatabilir.

Mahkeme kararının eleştirisine girmeden burada duralım...

Alpkaya görevinden istifa etmeseydi, 30 Ağustos 1976 günü, emekliye ayrılacaktı. Aynı gün, yerine Orgeneral İrfan özaydınlı getirilmiş olacaktı. Alpkaya ile birlikte yargılanan Hava Kuvvetleri Kurmaybaşkanı Korgeneral İhsan Göksaran, emekliye ayrılmadı, öyleyse kim istedi Alpkaya'nın emekliliğini? Alpkaya'yı emekli olmaya kim zorladı?.

Ve Genelkurmay Mahkemesi kararından sonra, Genelkurmay Başkanı hakkında da soruşturma açılırsa, ne olacak bu işlerin sonu? Kim emekli olacak? Kim kimin yerine gelecek?.

Nasıl korunacak ordu bütünlüğü?...

(4 Mayıs 1976)

ATEŞLE OYNAMAK...

Demirel, seçimlerden önce, Türkiye'ye bir Sıkıyönetim dönemi yaşatmak istiyor. Bu amaç, bütün kabalığı ve çıp-

161

F.: 11

laklığı ile gözler önüne serilmiştir. Demirel bir yandan Bakanlar Kurulu'na Sıkıyönetim önerileri götürürken, öte yandan da Demirelci basın da, baştan aşağı suç dolu yazılarla, Silâhlı Kuvvetler isyana teşvik edilmektedir.

Demirel'in sağ kolu, «Son Havadis» gazetesinde. Silâhlı Kuvvetler'de önemli görevlerde bulunduktan sonra emekliye ayrılmış bir emekli generalin kaleme aldığı yazılarda, açıkça, Silâhlı Kuvvetlerin ihtilâl yapması önerilmektedir. Şu şartlara bakın:

– Görülen durum, edilen yemin, Anayasa'ya, Türk Silâhlı Kuvvetler İç Hizmet Kanunu ve Talimatı...

Nedir bunların anlamı?..

Türk Silâhlı Kuvvetleri İç Hizmet Yasasında, Silâhlı Kuvvetlerin Cumhuriyeti «koruma ve kollama» zorunda olduğu yazılıdır. Bu hükümden, Silâhlı Kuvvetlerin, kurulu Anayasa düzenini ortadan kaldırarak, bir askerî yönetim kurması anlamı çıkarılamaz. Bu yasanın Silâhlı Kuvvetlere verdiği görev, kurulu «Anayasa düzeni» ni korumak ve kollamaktır.

Fakat, Son Havadis gazetesinin emekli general yazarı öteden beri yazdığı yazılarla, Silâhlı Kuvvetlerin, yönetimi ele almasını istemekte, bunu savunmakta ve önermektedir.

Kimdir bu general? İstanbul Sıkıyönetim eski Komutanı Orgeneral Faik Türün müdür?.. Emekli Korgeneral Fikret Köknar mıdır?.. Yoksa emekli olduktan sonra, İçişleri Bakanlığında Sivil Savunma örgütünün başına getirilen, Seferberlik Tetkik Dairesi eski Başkanı Tümgeneral Cihat Akyol mudur?.. Yoksa, Erenköy sorgu evinde sık - sık görülen Tümgeneral Memduh Ünlütürk müdür?..

Kim olduğu hiç de önemli değildir, önemli olan, Demirel'in sözcüsü ve gözcüsü yayın organında, sabah - akşam, orduyu isyana teşvik etmek için yazılan yazıların niteliğidir...

12 Mart'ın önde gelen generallerinin çoğu, birer İkişer, Demirel tarafından ödühendirilmiş, kendilerine, bol şekerli kahve ısmarlanırcasına, bol ücretli yönetim kurulu üyelikleri dağıtılmıştır. Bundan sonra da, bu generallerin

162

tutumu eleştirilince, solcuların, «ordu düşmanı» oldukla-yazılmış ve

söylenmiştir.

Acaba Türk Silâhlı Kuvvetleri, Demirel'den. bol ücretli yönetim kurulu üyelikleri alan üç-beş general demek midir? Edirne'den Ardahan'a kadar, sınır boylarında bek-cjlik eden, er'inden rütbelisine kadar öz görevlerini yerine getiren, subay, astsubay ve erler. Silâhlı Kuvvetlerin parçası değiller midir?.. Emekli olduktan sonra sessiz"- sedasız köşelerine çekilen generaller, albaylar, bu ordunun şerefli üniformasını taşımamışlar mıydı?. Ordu sadece, Memduh Tağmaç, faik Türün, Âli Elverdi'nin kişiliğinde mi temsil edilmektedir?. Elllerinde filelerle, çarşı - pazar dolaşan albaylar, astsubaylar, bu şerefin sahipleri değiller midir?..

12 Mart Demirel'in, bazı general rütbelilerine, yönetim kurulu üyelikleri taktığı dönemin adıdır...

Bu dönemde, Demirel ile işbirliği yapan üç - beş generalin rütbesiyle, ülkede uyanan bilinçli halk kesimlerini, ezme ve boğma, kimsenin gücünde değildir.

Türkiye ne Pinochet'nin Şili'si, ne de Papadopoulos'un Yunanistan'ı, ne de, Şah'ın İran'ıdır...

Silâhlı Kuvvetler, ulusun öz malıdır. Bir çoğumuzun yakını, arkadaşı, akrabası ve dostu Silâhlı Kuvvetlerimizde görev yapmaktadır. Demirel'in ve yandaşlarının, hepimizin ortak malı olan Silâhlı Kuvvetleri, bir korku aracı olarak kullanmaya hakkı yoktur. Silâhlı Kuvvetler Demirel ailesinin bekçisi değildir...

– Sıkıyönetim ilân ederiz...

Etsinler... Tarihten ders almasını bilenler, giyotin kararnameşi imzalayanların aynı giyotinle başlarının kesildiğini de bilirler. Darağaçlan kurulur, amma, bu darağaç-larında kimler sallanır o hiç belli olmaz...

Demirel ateşle oynuyor. 12 Mart'ta, işbirliği yaptığı öç - beş generale güvenerek tehlikeli oyunlara giriyor. Ve bilmiyor ki, bir gün oynadığı ateşte kavrulup yok olacaktır...

(7 Ekim 1976)

163

ZAVALLI MENDERES...

Adnan Menderes, 27 Mayıs 1960 günü Türkiye rad-* yolarında Kurmay Albay Alparslan Türkeş'in sesiyle duyurulan ihtilâl sonunda asılarak idam edildi. Menderes ile birlikte, Dışişleri Bakanı Fatin Rüştü Zorlu ve Maliye Bakanı Hasan Polatkan da asıldı. Millî Birlik Komitesi, öteki ölüm cezalarını ömür boyu hapse çevirdi.

Demokrat Parti'nin varlığı, 27 Mayıs İhtilâli ile son bulmuştu. İhtilâlden sonra Kurucu Meclis tarafından kabul edilen ve halkoyuna sunulan Anayasa'dan sonra genel seçimler yapıldı. Adalet Partisi, 27 Mayıs İhtilâlinin Genelkurmay Başkanlığına getirdiği Orgeneral Ragıp Gü-müşpaşa'nın liderliğinde kurularak seçimlere katıldı.

Gümüşpala'nın ölümünden sonra AP Genel Başkanlığına Süleyman Demirel getirildi.

Demirel, eline geçen her fırsatta, AP'nin, Demokrat Parti'nin devamı olduğunu söyledi, çoğunluk elde ettikleri gün Anayasa'yı değiştireceklerini açıkladı.

Demirel'in kardeşlerine çıkar sağladığı yolundaki söylentiler, AP'nin bölünmesine yol açtı. Millet Meclisi eski Başkanı Ferruh Bozbeyle'nin liderliğinde kurulan Demokratik Parti, AP ile amansız bir savaşa girişti.

Her iki parti de Demokrat Parti'nin mirasını paylaşmak istiyordu...

Menderes'in kefeni, hem Demirel, hem de Bozbeyle için bir seçim bayrağı oldu.

Yassıada hükümlülerinden bir bölümü perde arkasından Bozbeyle'nin DP'sirri destekledi. Eski Cumhurbaşkanı Bayar, Bozbeyle ile seçim gezilerine çıktı.

Milliyetçi Cephe Hükümeti kurulurken, bu kez başta Bayar olmak üzere, hemen hemen bütün «eski Demokratlar», Demirel'i destekledi. Demirel, 27 Mayıs

İhtilâlinin spikeri Türkeş, 27 Mayıs «inkılâp Hükümeti» Bakanı Turhan Feyzioğlu ile birlikte iktidara geldi.

Şimdi de paylaşılan Menderes'in mirasıdır...

Menderes hangi gerekçe ile asılmıştı? «Anayasayı ihlâl» gerekçesiyle.. Ne yapmıştı? «Tahkikat Komisyonu» adıyla yasa dışı bir kurula yargı yetkisi vermişti? Baş-

164

ka ne yapmıştı? Muhalefete karşı sert tedbirler almıştı. Bundan başka suçu neydi? Öğrenci ile polis karşı karşıya getirilmişti, hergün yoğunlaşan gençlik olaylarında, o zaman bir öğrenci ölmüştü, birkaçı da yaralanmıştı.

•İhtilâl bu gerekçelere dayanıyordu...

Menderes, kardeşlerine ve yakınlarına çıkar sağlamış mıydı? Hayır.. Yeğeni, hayalî firmalar aracılığı ile mobilya satışından milyonlar kazanmış mıydı?

Hayır.. Danıştay kararlarını çiğnemiş miydi? Hayır.. Başbakanlığı döneminde hergün bir Öğrenci öldürülmüş müydü? Yine hayır.

Fakat Anayasayı ihlâl gerekçesiyle darağacına yollanmıştı...

Menderes «sınıf diktotaryası» kurduğu için yargılanmamıştı. Türkiye'yi Amerikan emperyalizminin açık pazarı yaptığı için de yargılanmamıştı. İkili anlaşmalar için de kendisinden ihtilâl hesap sormamıştı. Menderes, Anayasayı ihlâl suçuyla yargılanmış ve ölüm cezasına mahkûm edilmişti. Suçu da, özürü de, kasti de, eylemi de Anayasayı çiğnemekti.

Menderes asıldı gitti, sonra Demirel geldi, ne değişti? Menderes, zengin bir çiftçiydi. Demirel ise, yoksul bir köylü.. Demirel ailesi, çok kısa sürede, ülkemizin milyonerleri arasına katıldı. Hangi taşı kaldırırsanız, altından, Demirel ailesinin milyonları çıkmaktadır. Nasıl zengin oldular böyle? Demirel Başbakan olmadan servetleri neydi, bugünkü servetleri ne kadar tutuyor? Kim zengin etti bu aileyi? Nasıl zengin etti? Bu soruların gün ışığına çıkması bile başlı başına sorun oldu.

Bütün bunları düşünürken Menderes'e acıyorum. Menderes'i idam sehpasına götüren suçlarla, Demirel'in yaptıklarını karşılaştırılanız:

- Zavallı Menderes... dememek elden gelir mi? Menderes İmralı'da bir darağacında can vermiştir ama, O'nun yerine Menderes'e «rahmet okutan» Demirel, Başbakanlık koltuğuna demir atmıştır. Hem de, Menderes'i darağacına götüren ihtilâlin kurmay albayıyla. poll-tikacısıyla. gazetecisiyle kol kola girerek...

165

Bugün, Demirel'in Başbakanlığında, yolsuzluk dosya, larını ve kanlı mezar taşlarını gördükçe inanın Mende, res'e acıyorum. Madem bu memlekette cinayetlerin de, yolsuzlukların da, Anayasa'nın da hesabı sorulmayacaktı, neden, söyler misiniz, neden Menderes'i ipe çektiniz?

Bir çiftlik ağasını asıp, bir çobanı ailesiyle milyoner yapmak için mi?..

(1 Mart 1976)

BİR İKİ SORU...

Geçen hafta, Adnan Menderes'in «düşmanlarıyla». Süleyman Demirel'in «dostlarının» aynı kişiler olduğunu belirten bir yazı yazmıştım. Bu yazıda emekli Korgeneral Hayati Savaşçı'nın da adı geçmekteydi. Savaşçı, Kara Kuvvetleri Kurmay Başkanlığı'ndan emekli olduktan sonra Adalet Partisi'ne kaydolmuş ve bu partiden Parlamente'ye girmişti. Savaşçı yazıyla ilgili olarak bir açıklama göndermiştir. Önce açıklamayı birlikte okuyalım:

«Cumhuriyet Gazetesi'nin 24 ekim 1976 tarihli baskısında «Uğur Mumcu» imzası ile «Gözlem başlıklı» yazıda şahsım için «27 Mayısçı General Hayati Savaşçı» ifadesi kullanılmıştır.

Çeşitli ve yanlış yorumlara meydan vermemek için bu ifadeyi düzeltmek lüzumunu hissettim.

İhtilâlin olduğu 27 Mayıs tarihinde Kurmay Albay rütbesi ile İstanbul'da Yüksek Komuta Akademisi'nde, Yüksek Komuta Kursunda öğrenci idim. Bu durumda hiçbir emri komuta makamında olmadığımın emir ve komuta selâhiyetim de yoktu. Keza, ne ihtilâlden haberim vardı, ne de ihtilâlcilerden. 27 Mayıs sabahı Beşiktaş'taki evimde uyandığım zaman bütün Türkiye gibi ben de ihtilâli sokaktaki gürültülerden ve radyodan öğrendim. Bu sebeple ne 27 Mayısçıyım, ne 22 Şubatçı, ne de 21 Mayısçıyım.

22 Şubat ve 21 Mayıs askerî ayaklanmalarında ise İsparta'da 58. Tüm. Komutanı olarak tümenimle birlikte de-

166

mokratik idareye bağlı, hükümet kuvvetlerinin safında yer almış ihtilâlcilerin karşısında olmuşumdur.

İhtilâlle iktidara gelmeyi hiç bir devrede tasvip etme-mişimdir.

İhtilâllerin memlekete yaptığı zararlar benim bu inancımı ve davranışlarımı daima haklı çıkarmıştır.

Söz sırası gelmişken 12 Mart'taki pozisyonuma da temas etmeden geçemeyeceğim:

12 Mart 1971'de devrin Genelkurmay Başkanı ve Kuvvet Komutanları imzasıyla

«Türkiye Büyük Millet Mec-lisi'ne ve hükümete» verilen muhtıra tarihinde Kara Kuvvetleri Kurmay Başkanı «Faruk Gürlerin Kurmay Başkanı» olarak vazifedeydim.

30 ağustos 1972 tarihinde orgeneralliğe terfi sırasında olduğum halde muhtıradaki imzası olan bu komutanlar, «Kendi komutanım olan ölü Faruk Gürler dahil»

başkalarını terfi ettirerek beni kadrosuzluktan emekliye şevkettiler. Bu olay da mı size benim demokratik hukuk devletine bağlı olan bir düzene inandığım hakkında bir şeyler anlatmıyor?

Bunları size savunma maksadı ile yazmıyorum. Sadece olayların benimle olan münasebetleri hakkında bir tesbit yapıyorum.

. Adalet Partisi'ne girmeklişe gelince:

Türkiye'de her Türk vatandaşı dilediği partiye girmekte serbesttir. Bunda kınanacak bir taraf görmüyorum. Hele bir çok seneler iktidarda kalarak memlekete büyük hizmetler vermiş olan, mücadele eden Adalet Partisi'ne girenler için.

Ayrıca bir ordu mensubu olarak 1969-1972 tarihleri arasında üç senelik Kara Kuvvetleri Kurmay Başkanlığı vazifemde iken anarşistlerin ve aşırı solcuların başta orgenerallerimiz olmak üzere Silâhlı Kuvvetler mensuplarına nasıl saldırdıklarını, Kızıldere köyünde kahraman Türk askerlerine nasıl ateş açtıklarını ve memleketi nasıl tedhiş havasına sürüklediklerini görmüş ve o günlerin ağır şartlarını bizzat yaşamışumdur.

İşte tesbit ettiğim şu yukardaki tablolardaki sebepler dolayısıyla Adalet Partisi'ne girdim. Ve aynı dâvaya

gönül verenlerle çalışmayı ve onların yanında olmayı seçtim. ,
Yazdığınız yazıda beni hiç tanımadığınızı öğrenmiş bulunuyorum. Kim olduğumu size tanıtmak fırsatını bana verdiğiniz için teşekkür ederim. Saygılarımla.»
27 Mayıs Devrimi, bir gün içinde olup bitmiş bir olay değildir. İhtilâl Silâhlı Kuvvetlere malolmuş ve Silâhlı Kuvvetlerce yürütülmüştür. İhtilâlden hemen sonra, devrik iktidarla yakınlık kuranlarla, Millî Birlik Komitesince Silâhlı Kuvvetlerde kalması uygun görülmeyenler, ünlü «Eminsu» işlemleriyle emekliye sevk edilmişlerdir.

Savaşçı, bugün 27 Mayısçı olmadığını kolaylıkla söyleyebilmektedir. Bu cesaretini 27 Ma/ıs günlerinde gös-tebilir miydi? Kendisini bir vicdan muhasebesine çağırıyorum. Acaba, Bayar ve Menderes için o günlerde beslediği duygular bugünkilerin aynı mıdır?. Değilse, bunun nedenlerini, hiç olmazsa kendi kendine açıklıyabiliyor mu?.

12 Mart Muhtırası verildiği dönemde, Savaşçı, Kara Kuvvetleri Kurmay Başkanıdır. Muhtıra, Kara Kuvvetleri Komutanı Orgeneral Faruk Gürler tarafından oluşturulmuş. Genelkurmay Başkanı ile. Hava ve Deniz Kuvvetleri Komutanlarının onayı alındıktan sonra Meclis Başkanlarıyla, Cumhurbaşkanına yollanmıştır. Bir kuvvetin Kurmay Başkanı, o kuvvetin komutanı ile birlikte hareket etmek zorundadır.

Savaşçı'nın buna bir itirazı var mıdır?

Var ya da yok, bilemem. Fakat isterseniz, bazı soruları birlikte soralım:

Savaşçı siz, 10 mart 1971 günü, Korgeneral ve Orgenerallerin toplandığı «Genişletilmiş Komuta Konseyi» toplantısında ne gibi bir konuşma yaptınız?

Bu Konsey'de yaptığınız konuşmada, Demirel Hükümetinin devrilmesini önerdiniz mi, önermediniz mi?. Evet bu toplantıda ne konuştunuz?.

Savaşçı siz, 10 mart 1971 günü, saat 9'u 20 geçe, Kara Kuvvetleri Plân ve Prensipler Başkanı Tümgeneral Celil Gürkan'ın odasına gittiniz mi?.. Bu odada. Tümgeneral ve Daire Başkanı Tuğgeneralleri toplayarak, bir ko-

168

Konuşma yapıp Demirel Hükümetinin devrilmesini istediniz mi?.

Bu konuşma üzerine, iki Tümgeneral, sizin konuşmanıza itiraz ettiler mi?. Bu iki General'in konuşmalarına herhangi bir yanıt verdiniz mi? Bu sırada, Orgeneral Faruk Gürler gelip, sizi çağırdı mı? Bundan sonra nereye gittiniz, kimlerle ne konuştunuz?.

Bu soruların yanıtını bekler, devrim Anayasası ile kurulmuş demokratik düzenimizin, gelmiş ve geçmiş, her türlü cuntanın saldırısından korunması dileği ile, saygılar sunarım...

(5 Kasım 1976).

169

BU DOSYA KAPANMAZ...

BOMBALAR PATLARKEN...

Yolsuzluk dosyalarının iplerinin çözüldüğü şu son günlerde, bazı yayın organları için, MİT Müsteşarı emekli Orgeneral Hamzi Görgüç ile Jandarma Genel Komutan Vekili Korgeneral Şahap Yardımoğlu'nun oturduğu evlerin önünde bombalar patlamıştır. Ülkenin dört bir yanında öğrenci çatışmaları da sürüp durmaktadır. Bazı çevreler, sıkıyönetim ilân ederek, yolsuzlukları unutturmak ve yeniden solu ezme hazırlıkları içindedir. Demirel, üniversitede sürüp giden olaylar nedeniyle, sıkıyönetim ilân etmeyi düşündüklerini açıklamıştır. Bu bombalar, hangi eller tarafından atılıyor, bunu bilemeyiz. Fakat bileceğimiz bir konu var: O da, bu bombaların, gele-, cek bir sıkıyönetimin «havaî fişekleri» olduğudur. Bu hafta başında, İtalya'da, İtalyan Gizli İstihbarat Servisi Başkanı General Gianadelio Maletti, tutuklandı. General Maletti'nin İtalya'da bilinmeyen kişilerce atılan bomba olaylarından sorumlu olduğu söylenmektedir. 1971 yılında Milano kentinde, bombalar patlamış ve 16 kişi patlayan bu bombalar nedeniyle ölmüştü.

Bu olayların İtalya Gizli Haber Alma Servisi tarafından düzenlendiği ve bomba olaylarının gerçek sanığının da, bu servisin başkanı General Maletti tarafından yurt dışına kaçırıldığı anlaşıldı. General Maletti ve arkadaşları bugünlerde yargıç önünde eylemlerinin hesabını vermektedirler.

Türkiye'de de, 12 Mart öncesi ve sonrası bomba olay-

kırının içyüzü anlaşılmiş değildir. Bomba olayları nedeniyle sık sık adı geçen bir emekli ihtilâlcı albayın, bugün sağcı örgütlerle, sağcı yayın organlarıyla düşüp kalktığını gördükçe 12 Mart öncesinin bazı olaylarını da anlamak kolaylaşmaktadır. Bazı olaylar, geçmişin karanlıklarına terkedilmekte. gerçekler ısrarla kamuoyunun önünden kaçırılmaktadır.

Örneğin, Türkiye'de «devlet terörü»nün resmen başladığı, 17 Mayıs 1971 günü, İsrail Başkonsolosunu kaçıran istihbarat yüzbaşısı İlyas Aydın neden yakalanmamış-tır?. İlyas Aydın hakkındaki dosya neden kapatılmıştır?. İlyas Aydın olayı, karanlık olayların sadece bir tanesidir...

Bir an için düşünelim. İlyas Aydın bir CIA Ajansı olamaz mı?. Ya da MİT görevlisi olamaz mı?. İlyas Aydın «Kontr-Gerilla» adlı gizli örgütün hünerli bir elemanı olamaz mı?.

Nerededir şimdi İlyas Aydın?. Beş yıldır, ne ölüsüne, ne dirisine kimse rastlamadı, nedendir acaba?...

12 Mart öncesinin «kışkırtıcı ajanları» bütün belgeleri ve kimlik kartlarıyla kamuoyu önünde sergilendi. Bunlar, sadece, kışkırtıcı ajanların bir bölümüdür. Kim bilir, bilmediğimiz ya da bilip de, belgelerini henüz bulamadığımız nice kışkırtıcı ajan, ortalıkta dolaşıp durmaktadır. Söyler misiniz, ihtilâl toplantılarında, Silâhlı Kuvvetlerin, devrimci işçi örgütleriyle işbirliği yapmasını önerdikten sonra, bugün sağcı gazete patronlarının sofralarında çöplenen emekli albaylar, neyin nesi, olurlar?.

Dışişleri Bakanı İhsan Sabri Çağlayangil de. Amerikan, İsrail ve İran gizli haber alma örgütleriyle içli dışlı olduğumuzu açıklamamış mıydı?. Son beş altı yılın olaylarını, arka arkaya sıralarsanız, burada karşınıza, gizli örgütler, devlet terörü, kışkırtıcı ajanlar çıkar. Sağcı örgütlerin bütün istedikleri, kapalı bir iktidar döneminde, egemenliklerini arttırmaktır.

Dikkat gerektiren günler yaşıyoruz. Oyun yine eski oyundur. Demirel ve ortakları, bir sıkıyönetim dönemi ile,

171

yolsuzlukları unutturmak istiyor. Bombalar bunun işaretidir.

Türk solu, her türlü açık ya da kapalı kışkırtmalara karşı uyanık olmalıdır.

Öyle zamanlar olur ki, eylemsizlik en akıllı eylem çeşidi sayılır...

(1 Nisan 1976)

HİÇ Mİ ÖNEMİ YOK?..

Lockheed rüşvet olayı, Türkiye'de önce bir bomba gibi patladı, sonra da yavaş yavaş unutturulmak istendi. Lockheed uçak şirketine ilişkin yolsuzluk iddialarını araştırmak üzere kurulan komisyonun başkanı Yılmaz Alpaslan'dan öğreniyoruz ki, hükümet, ABD ile, belgelerin nasıl getirtileceğini belirliyen anlaşmayı bile yapmış değildir.

Önceki gün, komisyona bilgi vermek için çağırılan Başbakan Demirel, yerine Devlet Bakanı Seyf'i Öztürk'ü yollamıştır. Komisyon Başkanı Yılmaz Alpaslan, Başbakan Demirel'den bilgi alacaklarını söyleyerek. Devlet Bakanı Seyfi Öztürk'ü konuşturmamıştır. Öztürk de masaya elini vurarak, bir acemi aktör tavrıyla:

– Türkiye Cumhuriyeti Başbakanını, buraya bir sanık gibi çağıramazsınız., demiştir. Gerçi, Demirel, gün gelecek, bütün suçlarından ötürü mahkemelere, sanık olarak götürülecektir amma, komisyon, bu konuda, kendisinden sadece bilgi almak istemiş. Başbakan da bu çağrıya uymamıştır.

Başbakan Demirel'in yeğeni, Yahya Demirel'in, «hayalî mobilya ihracatı» ile ilgili olarak kurulan soruşturma hazırlık komisyonu da henüz çalışmalarına başlamamıştır. Açıkçası, bu gibi konular, unutturulmak istenmektedir.

Lockheed rüşvetiyle ilgili söylentiler ortaya çıkınca, olayda adı geçen, uçak firması temsilcisi apar-topar Amerika'ya gidip gelmiş, kamuoyu, bu konuda büyük-börçük bilgiler elde edebilmiştir. Söylentilerin ve iddiaların belgelere bağlanabilmesi için, hükümetin, bir an önce, ge-

172

rekli girişimleri tamamlayarak ABD'den, olayın belgelerini istemesi gerekmektedir.

Demirel, bu görevi, bugüne kadar yerine getirmiş değildir..

Tartışma da bu noktada düğümlenmektedir. Olay ortaya çıkar çıkmaz, Demirel'in, öncelik ve ivedilikle, ABD hükümetiyle gerekli anlaşmaları imzalayıp, belgeleri

getirmesi gerekmez miydi? Hiç şüphesiz gerekirdi, amma, nedense, bu iş biraz ağırdan alınmaktadır.

Bu iş ağırdan alındığı için, ister istemez bazı şüphe-/er doğmaktadır. Acaba, Demirel, kimlerin rüşvet aldığı öğrenmiş midir? Acaba, olayın belgelerle ortaya konması, bazı devlet yetkililerini sarsacak mıdır? Acaba, Lockheed rüşvet olayı, bazı siyasal partilerle doğrudan doğruya ilgili midir?

Hükümetin, bu soruların yanıtlarını, bir an önce, kamuoyuna açıklaması gerekmektedir. Bu gibi konular. Devlet Bakanı Öztürk'ün hukuk bilgisiyle geçiştirilecek konulardan değildir. Demirel'in, bu konuyu, ortaya çıktığı günden beri, adım adım izleyip. Parlamente'ye ve bu konuda kurulan komisyona bilgi vermesi gerekirken, ilgili anlaşmaları yapmaması, komisyona bilgi vermeye bile gelmemesi, insanı uzun uzun düşündürmektedir.

Rüşvet söylentilerinin ortaya atıldığı günlerde. Hava Kuvvetleri Komutanı Orgeneral Alpkaya, hemen görevinden ayrılarak, mahkeme önüne çıkmıştır. Silâhlı Kuvvetler, olayı, bu denli duyarlılıkla ele alırken, Başbakan'ın, vurdumduymazlığı, gerçekten kuşku vericidir. Neden. Lockheed şirketiyle ilgili belgeler. ABD'den istenmemiştir?. Bu konu açıklığa kavuşmadan, Demirel'in sokağa çıkmaması gerekir.

Lockheed uçak şirketinin, bütün dünyada rüşvet dağıttığı belgelerle ortaya çıkmıştır. Bu ülkeler i.inde, Türkiye'den başka, işi ağıra alan yoktur. Hemen hemen her ülke, konuyu, büyük bir ciddiyet ve ağırbaşlılıkla ele alıp. ABD'den gerekli bilgileri istemiştir.

Devlet Güvenlik Mahkemeleri kuruluş yasası, Aya-sofya Müzesi'nin cami yapılmasına ilişkin kararname, Ga-

173

ziantep'deki anarşistler, gibi konular, devletin ve milletin bölünmezliği ile ilgilidir... Bunu anladık ama, şu rüşvet işinin hiç mi önemi yoktur?..

Cephe çadırları, yabancı petrol şirketlerinin kuyularını gizlediği gibi, Lockheed rüşvetini de mi kapatacak yoksa?..

(19 Haziran 1976)

NEDEN SUSULUYOR?..

Japonya'da, Lockheed yolsuzluğuna, eski Başbakan Tanaka'dan sonra, Ulaştırma eski Bakanının da adı karıştı. Önceki gün, ajanslar Ulaştırma eski Bakanının tutuklandığını bildirdiler. Japonya, Lockheed yolsuzluğu ile sarsılırken, bizimkilerden hiç ses yok. Hani, basın da ipin ucunu bıraksa, bu iş unutulup gidecek.

Türkiye bir garip ülke oldu. Yolsuzluklar, cinayetler, son zamanlarda çok partili hayatımızın vazgeçilmez unsurları yapıldı, kimsenin bu işlere aldıracağı yok. Toplum olarak cinayetlere de yolsuzluklara da alıştırdık. Bunun için kimse, Lockheed yolsuzluğuna aldırıyor bile.

İşin içyüzünü araştırırsanız, çok uluslu şirketlerin dünya ekonomisini yönettiği bir dünyada, bu gibi işlerde, rüşvet vermek değil, vermemek biraz şaşırtıcı olur. Milyonların, milyarların döndüğü uçak alım satımlarında bu işe karar verecek siyasal çevrelere kesenin ağzını açtınız mı. tamam... Öyleyse, neden rüşvet vermesinler? İşin mantığına da uygun rüşvet vermek üstelik...

Bu doğal... Lockheed uçak şirketi, dünyanın birçok ülkesinde olduğu gibi, Türkiye'de de rüşvet dağıtmıştır. Bu da doğal... Bu noktadan sonra garip olan bizim yetkili ve etkililerimizin takındıkları tavırdır. Lockheed işi öylesine ağırdan alındı ki, gören de. bir veznedann zimmetine, bin lira geçirdiğini sanır.

Mobilya yolsuzluğu. Türkiye'de, ticarî ve siyasal çevrelerin nasıl içice olduklarını, düzenin bunlar için nasıl çalıştığını ve bu düzenin girdisini çıktısını anlatmaya yet-

174

ti. Lockheed yolsuzluğu da ortaya çıkarsa, kapitalizmin bir başka yönü, kökü dışarıda ticarî ve siyasal ilişkiler, bu ilişkileri sürdürenlerin adlarıyla sanlarıyla ortaya çıkacaktır.

- Acaba kimler \ar? Acaba rüşvet nasıl vermiş? Kim vermiş, kime vermiş, ne kadar vermiş?.

İlk bakışta bu gibi konular ilgi çekecektir. Bu işin «polisliye» yanındır. Bununla birlikte, düzenin dayandığı temeller iyi belirecektir. Yıllarca, işçi sınıfına, köylülere, sosyalistlere, devrimci öğrencilere ve ilerici aydınlara kan kusturan düzen, bütün kirli çamaşırlarıyla ortaya serilecektir.

Bunun için mi susuluyor acaba?

Türkiye'de uçak alım satımı ile kimler ilgilidir? Kimler, bazı uçak şirketlerinin temsilcisidir? Kimler, yabancı şirketlerde uçak alımıyla görevlidir? Uçak alım satımı ile ilgilenenlerin yakın çevreleri kimlerden oluşmaktadır? Uçak şirketlerinin temsilcisi sağcı gazete patronları bu işle ilgili mi? Uçak şirketlerinin temsilcileri peşinde koşan Mccartist albaylar bu işe karışmış mı? Bazı büyükelçilerin adları söz konusu mu? Bazı emekli generallerin adı geçiyor mu? Politikacılar ve bazı bakanlar j rüşvet almış mı? Rüşvetçiler kimler? Kim bunlar?..

Rüşvet alanların listesi kimde? Neden şimdiye kadar hiçbir yasal kovuşturma açılmadı. Eğer, herhangi bir kovuşturma açılmışsa, bu neden açıklanmıyor? Kovuşturma açılmıyor ya da açılmıyorsa gerekçe nedir?

Kamuoyu bunları öğrenmek, anlamak ve bilmek ister...

1965 yılında Tabii Senatör Haydar Tunçkanat. Türkiye'de bir CIA ajanının yazmış olduğu raporu. Senato kürsüsünden açıklamıştı. Raporda imzası bulunan Amerika Birleşik Devletleri Ankara Elçiliğinde görevli Albay Dickson, yurt dışına kaçınıldıktan sonra, bu rapor da unutturuldu. Neden devlet, bütün yasal ve siyasal organlarıyla bu konunun üzerine gidememişti?

Tunçkanat raporunu da hatırlatarak, Lockheed uçak

175

şirketinden rüşvet alanların listesini' elinde tutan yetkili 1 ya da yetkililere sesleniyoruz:

- Bu listenin açıklanması, yoksa. «Millî birlik ve be- t raberlik ruhunu» mu zedeler, «Devlet ve millet bütünlü- I günü» mü yıkar?..

i

(24 Ağustos 1976; ,1

İŞLER KARIŞIYOR...

Amerika Birleşik Devletleri Adalet Bakanlığı, acaba Lockheed Uçak Şirketi'nden rüşvet alanların adlarını yolladı mı, yollamadı mı? Başbakan Demirel, böyle bir listenin yollanmadığını söylemiştir. Demirel'in bu açıklaması, yeni kuşkular doğurmuştur.

Lockheed Uçak Şirketi'nin, içinde Türkiye'nin de bulunduğu bazı ülkelere rüşvet dağıttığı, Amerikan Kongresinde açıklandı, bu tarihten sonra, Hollanda, İtalya ve Japonya'da, rüşvet alanların adları belirlendi. Fakat nedense, Türkiye'de rüşvet alanlar, bir türlü açıklanmadı, bu gidişle, pek açıklanacağı da benzememektedir.

Manevî şahsiyetler rüşvet almaz. Bu rüşvet, Türkiye'de, yaşayan bazı kişilerce alınmıştır. Öyleyse, bu rüşvetçilerin adları neden açıklanmıyor? Japonya'da, Hollanda'da, İtalya'da, Lockheed Şirketi'nden rüşvet alanlar belirleniyor da Türkiye'de aynı şirketten rüşvet alanlar neden açıklanmıyor?..

Uçak alım satımı, dünyanın en kârlı işlerinden biridir. Büyük şirketler, uçak satmak istedikleri ülkelerde amansız savaflara girmektedirler. Türkiye, bu savaşın alanlarından biridir. «Lockheed», «Boeing», «Douglas» ve «Mirage» uçak şirketleri, Türkiye'ye uçak satmak için, birbirleriyle, ses hızını aşarak, savaşmışlardır. Bu şirketlerin, politikacıları vardır, bakanları, milletvekilleri vardır, emekii albayları ve generalleri vardır, gazete sahiplerinden temsilcileri vardır.

Kolay değil, milyonlar dönüyor bu işte...

Lockheed Uçak Şirketi, geçen yıl, Douglas şirketin-

176

ce yapılan «DC-10» uçaklarına karşı «Tristar» adlı uçak satımı için Türk Hava Yolları Yönetim Kuruluna başvurdu. Fakat bu başvurma yöntemi, biraz şaşırtıcıydı. Şirket bütün yönetim üyelerine, «kişiye özel» mektuplarla başvurarak, «Tristar» kurulu uçağının satın alınmasını istiyordu.

THY Yönetim Kurulu, iktidar partilerinin «güçleri oranında» temsil edildikleri, bir «millî» kuruluştur. Yönetim Kurulu Başkanı Kemal Zeren'dir. Zeren AP'lidir. Nihat Kürşat, Kurulun öteki AP'li üyesidir. Mithat Perin, üçüncü AP'li üyedir.

Yönetim Kurulunda Millî Selâmet Partisini Recai Kutan, Cumhuriyetçi Güven Partisini de, Fehmi Alpaslan temsil etmektedir.

Bu muhterem zevatım, Lockheed rüşveti ile ilgileri mi var? Hayır. Hiçbir ilgileri yok., başka bir konu anlatacağım:

THY Yönetim Kurulunda bir gün kavga çıkar. Yönetim Kurulunun iki üyesi Mithat Perin ile Fehmi Alpaslan birbirlerine girerler. Alpaslan, Mithat Perin'e «Sizin için Boeing temsilcisi diyorlar» der, Perin bu söze çok sinirlenir. Kavga, basına da yansır. Perin de, Alpaslan'ı, «Douglas» firmasını savunmakla suçlar. Perin, kendi imzasını taşıyan açıklamasında, özel olarak Amerika'da Boeing ye Douglas kuruluşlarını gezdiğini açıklar. Bu sırada DC-10 uçaklarının yaz programı gecikir. Uçakların «modifikasyon» denilen bakımı yapılacaktır. Bir türlü buna karar verilemez. Yönetim Kurulu üyeleri arasında bu yüzden sert tartışmalar çıkar...

İşte bugünlerde hemen hemen aynı aylarda, Lockheed Uçak Şirketi'nin «kişiye özel» yollar ve yöntemlerle yaptığı başvuru, yönetim kuruluna gelir. O günlerde, THY denetçisi Recep Balabaner'dir. Baiabaner, Başbakan De-mirel'e kişiye özei bir mektup yazarak «Yakında Lockheed skandali ile karşılaşacaksınız» der. Der amma, hiçbir olumlu cevap alamaz.

Baiabaner. yazdığı bu mektubu Lockheed rüşvet olayını araştıran Millet Meclisi Komisyonuna açıklar.

Olan Balabaner'e olur. THY denetçisi Balabaner'in

177

F.: 12

görev süresi bitince yeni bir iş verilmez. Fincancı katırları ürkmüştür bir kez...

THY Yönetim Kurulu üyesi Fehmi Alpaslan, basına yaptığı açıklamada, Perin'in, 1966 yılından bu yana uçak alımlarıyla ilgili belgelerin fotokopisini çektiğini belirtmektedir. Acaba ne yapacaktır Perin bunları?..

Şimdi buraya bir nokta koyup, temel soruna gelelim: Türkiye'de bütün uçak şirketlerinin alım satımları. Parlamentoca ele alınmalıdır. Basında, bazı uçak şirketlerini öven yazılar yazılmıştır? Kim yazmış, kimler yazdırmıştır bu yazıları? Bu şirketler, neden, evet neden, bazı politikacıları, emekli generalleri, albayları ve gazete sahiplerini temsilci sekmektedir?..

Lockheed ile birlikte, bütün bu konuların araştırılması gerekir. Gerekir ama, korkarız, bunları araştırırken, şu «son bağımsız Müslüman Türk Devleti» yıkılır...

(27 Ağustos 1976)

İŞİN ÖZÜ UNUTULDU...

Ferit Melen, hepinizin bildiği gibi, Demirel Hükümetinin anlı şanlı Millî Savunma Bakanıdır. Melen oturuşu, kalkışı, kelimelerin üstüne basa basa konuşuşu, takım elbisesi ve çatık kaslarıyla tam bir «devlet adamıdır. Devlet adamı olduğu içindir de, çeyrek yüzyıldır, milletvekili, bakan ve başbakan olarak siyaset sahnelerinde dolaşıp durmaktadır.

Ferit Melen, 12 Mart Muhtırasının üstüne binip, Başbakanlık koltuğuna sıçradıktan sonra, 12 Mart Muhtırasının devirdiği Başbakan Demirel'in emrinde bakan olmayı içine sindirebilmiş sayılı devlet adamlarından biridir. Melen Türkiye'de «Demirbaş devlet adamlığı» ününü kullana kullana, kırmızı plakalı arabalarda dolaşmaktadır.

«Bayram değil, Seyran değil», neden durup dururken Melen'den söz ediyoruz?...

Bir nedeni var elbette... Nedeni de şu: Lockheed

178

rüşvet olayı.. Lockheed rüşvet olayı patlak verdiği gürden bu yana, Bay Melen, Millî Savunma Bakanı olarak, ne yaptı, ne yapmadı? Bu konunun üzerine gitmek gerekiyor.

Lockheed rüşvet olayı, ülkemizde, Alpkaya olayı ile özdeş tutuldu. Alpkaya önce istifa etti. Sonra yargılandı. Yargılanmasında bazı gariplikler oldu: Askerî savcı, iddianamesinde, Hava Kuvvetleri eski Komutanı Alpkaya ile eski Kurmay Başkanı Korgeneral İhsan Göksaraa haklarında mahkûmiyet isteğinde bulundu, sonra, suç kanıtlarında suçun maddî ve manevî unsurlarında en küçük bir değişiklik olmamasına rağmen, yargılama sonunda «Esas hakkındaki mütalâasını» verirken, sanıkların beraatını istedi.

Lockheed Uçak Şirketinin, Türkiye'ye nasıl uçak sattığı, bu alım satım işleriyle kimlerin ilgilendiği bu arada unutulup gitti. Özetlersek, Lockheed rüşvet olayının özü unutuldu, bütün dikkatler, Lice depremi için yollanan barış çekinde yoğunlaştı.

O günlerde Ferit Melen, Millî Savunma Bakanı olarak bazı açıklamalarda bulundu. Bu açıklamalar, Lockheed olayı üzerine, tam anlamıyla bir suskunluk perdesi çekti. "Melen'e göre, Lockheed olayının «Ciddî dayanağı yoktu», «Ortaya atılan iddia iğrençti», «memleketin itibarını kırıcıydı»... Melen, Devlet adamlığının gerektirdiği ciddî açıklamadan sonra şunları söylemişti:

– Yapılan incelemeye göre, Lockheed firmasından Silâhlı Kuvvetler için herhangi bir uçak alınmamıştır...

Açıklamanın tarihini verelim. Tarih 10 şubat 1976...

Türk Silâhlı Kuvvetleri. «F -104 - S» savaş uçağını «Airitalia» firmasından almıştır. Airitalia firması, Lockheed firmasından aldığı «lisans» ile, İtalya'da savaş uçakları yapmaktadır. Altay şirketi hem Lockheed, hem de Airitalia şirketinin Türkiye temsilcisidir. Melen, bir anda bütün bu ilişkileri yok saymış ve bir kelime oyunu ile olayı kapatmak için Lockheed Uçak Şirketinden Silâhlı Kuvvetlerin hiç uçak almadığını söylemiştir.

179

Gelişmeler, Melen'in demecini çok acı biçimde yalanlamıştır.

Bu uçaklar nasıl alınmıştır? Bu uçakların alınmasına kimler karar vermiştir? İlk anda araştırılması gereken konular bunlardır. Bu sorular, bugüne kadar, araştırılmış mıdır?

F-104-S uçağının alınması sırasında. Hava Kuvvetleri Komutanı Emin Alpkaya, Kurmay Başkanı Korgeneral İhsan Göksaran ve Lojistik Başkanı da Tümgeneral Ercüment Gökaydın'dır. Göksaran ve Gökaydın, İtalya'ya giderek, bazı incelemelerde bulunmuşlardır. Bunların raporları şimdi nerededir? Neden açıklanmamaktadır?

Ve asıl önemlisi F-104-S uçağının bazı parçalarının hurda olduğu doğru mudur? Sanırız üzerinde durulması gereken konulardan biri de budur. Yeni alınan uçakların bazı parçalarının hurda olması olağan işlerden midir, değil midir? Bu konuda da bazı raporlar vardır. Bunlar incelenmiş midir?

Bay Melen, lütfedip, bu konularla hiç ilgilenmiş midir?...

Lockheed olayı, gerek Alpkaya'nın yargılanması, gerekse Melen'in açıklamaları ile, özünden saptırılmıştır. Bütün bunlar, bilinçli olarak mı yapılmaktadır? Banlara şimdilik herhangi bir karşılık vermek olanaksızdır.

Ben. bu köşede, sadece şu soruları sormak İstiyorum: F-104-S alımı ile ilgili herhangi bir kovuşturma açılmış mıdır? Açılmamışsa neden? Açılmışsa, hurda parçalar sorununda sorumlu olan belirlenmiş midir? Sorular şimdilik bu kadar. Hava Kuvvetleri Komutanı Ethem Ayan'a saygı ile sunulur...

(4 Eylül 1976)

LOCKHEED BELGELERİ...

Millî Savunma Bakanı Sayın Ferit Melen, Lockheed rüşvet olayı ile ilgili olarak bu köşede yayınlanan işin özü

180

unutuldu» başlıklı yazıya cevap göndererek, bazı açıklamalarda bulunmuştur.

«İşin özü unutuldu» başlıklı yazıda, gerek Alpkaya dâvasının, gerekse Melen'in, tutarsız açıklamalarıyla. Lockheed rüşvet olayının özünün unutturulduğuna değinmiş ve özellikle F-104-S uçaklarının bazı parçalarının hurda olup olmadığını sormuştuk... Aynı yazıda, Air İtalia uçak yapım şirketinden alınan F-104-S uçaklarının alımıyla ilgili herhangi bir soruşturma açılıp açılmadığını da sormuştuk.

Melen, son açıklamasıyla bu sorularımızı cevaplandırmıştır. Millî Savunma Bakanının cevabında. Genelkurmay Savcılığının konuyla ilgili olarak soruşturma yaptığını, bu arada, uçak parçalarının hurda olup olmadığının da savcılıkça incelendiğini açıklamıştır. Melen'in gösterdiği duyarlık ve açıklık nedeniyle teşekkür ederiz.

Evet, işte şimdi bazı belgelerin açıklanmasının tam zamanıdır:

Millî Savunma Bakanlığı, F-104-S uçaklarının satın alınmasına karar verir vermez, Lockheed ve Air İtalia şirketinin Türkiye temsilcisi Altay Firması

Başkanı Nezih Dural, 16 ekim 1974 günü, Lockheed Şirketi Başkanı Cari Kotchian'a şu «Teleks Notu»nu çekmiştir:

– Tebrikler. Konu çözümlenmiştir. Air İtalia ve MSB arasında anlaşma bugün imzalanmıştır... Türkiye'deki Lockheed personelinin gayretlerine ve ikili projemizin birinci aşamasını sonuçlandırdığınız için sizin Altay Şirketine gösterdiğiniz desteğin önemine işaret etmek isterim.. Lütfen takdir, saygı ve iyi dileklerimi kabul ediniz... Lockheed Şirketi Başkanı Kotchian, aynı gün. Nezih Dural'a şu «Teleks Notu»yla karşılık vermiştir:

– İmzalanmış bulunan sözleşme ile ilgili mesajınıza teşekkür ederim. İyi temennilerinizi takdirle karşılıyorum. Ancak, asıl kutlanması gereken kişi sizsiniz. İsrarlı çabalarınız, sonucun alınmasını sağlamıştır... Bu yazışmadan şu sonuç çıkmaktadır: Türkiye'nin, uçakları Air İtalia Yapım Şirketi'nden olmasının bir önemi yoktur. Uçağın gerçek satıcısı Lock-

181
heed Şirketidir. Bu yazışma, bu gerçeği en kesin biçimde kanıtlamaktadır. 16 ekim 1974 günü, Lockheed Şirketi yöneticilerinden Conley, Nezih Dural'a, şu mesajı yollamıştır:

– Muhteşem başarınızdan dolayı sizi kutlarım...

Yani, Air (talia Uçak Yapım Şirketi'nden alındığı görülen uçakların gerçek satıcısı Lockheed Şirketidir. Yapılan anlaşma, Lockheed tarafından «muhteşem» olarak nitelenmektedir.

Şimdi gelelim bu «muhteşem» anlaşmanın sonuçlarına:

F-104-S uçaklarının, alındıktan bir süre sonra yapılan incelemelerinde, bazı parçaların «eski» ve «miadı dolmuş» olduğu saptanmıştır. Bu konudaki rapor 12 şubat 1975 tarihini taşımaktadır.

Milli Savunma Bakanı Melen, çünkü açıklamasında, bakın ne diyor.

– Hurda malzeme kullanıldığı yolunda bakanlığa intikal etmiş bir şikâyet mevcut değildir...

F-104-S uçaklarının bazı parçalarının kullanılamaz nitelikte olduklarına ilişkin 12 şubat 1975 günlü raporu, Hava Pilotu Kıdemli Binbaşı Üstün Yenel, Hava Pilotu Binbaşı Özışık, Pilot Başçavuş Mustafa Midyat, birlikte imzalamışlardır. 24 nisan 1975 tarihinde bakım kontrol subayı Binbaşı M. Ali Balyemez, Kıdemli Başçavuş Abdullah Bingöl. Hava Yer Kıdemli Binbaşı, Bakım Komutanı Taşkın Tuncal'ın ve Air İtalia Teknik Temsilcisi Vittorio Vallink'in birlikte imzaladıkları raporda da:

– Uçaklar birliğimize geldiğinde İtalyan formlarının kontrol neticesi yarı ve yarıdan fazla ömürlerinin geçmiş olduğu görülmüştür... denilmektedir.

Melen'e bakanlık yazışmalarını, biraz daha yakından izlemesini salık veririz.

Altay Şirketi, bu konuyla ilgili olarak 16 ocak 1976 günü Hava Kuvvetleri Komutanlığı Lojistik Başkanlığına bir yazı göndermiştir. Bu yazıda, uçak parçalarının bazılarının, kullanılmış olarak «monte edildiği» kabul edilmiştir. 182

Lockheed Uçak Şirketi F-104-S programı Direktörü Mr. Brubaker, Ankara'da bulunduğu günlerde. Altay Şirketi teleksinden, Torino'da Mr. Bailey ve Roma'da Mr. Picthiford'a yolladığı mesajlarda aynen şu ifadelere rastlanmıştır:

– Bugüne kadar gelen pilon tankları kullanılmış olup İtalya Hava Kuvvetlerinden (I.A.F.) ödünç alınmıştır...

Aynı teleks notunda, Nezih Dural'ın, Lockheed'e yolladığı mesajı da okuyalım:

– Sorun basit değildir. Bu sorun, tüm projelerle ilgili bir çok gelişmeyi doğurabilir. Gizli olarak aldığım bilgiye göre güven kaybedilmiştir. Air İtalia'ya yapılan para transferini durdurma niyetleri vardır. Bu durum olursa, opsiyon kolaylıkla kullanılamaz. Bu, esas projemizi etkiler.

Gördüğünüz gibi, küçük problemler dolayısıyla, üst kademeleri memnun etme yolunda harcadığım kişisel çabalarımın hiçbiri dikkate alınmayacaktır.. Nub ile görüştüğümüzden sonra, gene bilgi vereceğim...

Ne demektir «Üst kademeleri memnun etme yolunda çaba harcamak»?.

Lockheed ile Altay Şirketleri arasındaki yazışmalarda «Yılan», «Nub», «General K» ve «General G» gibi takma adlara rastlanmaktadır. Kim bunlar aCGuG?. Kim?. Kimler?..

Umarız ki, 12 Mart döneminde bir gecede, profesörleri, aydınları, devrimci öğrencileri gözaltına alıp tutuklanan Askerî Savcılar bu konuda da gereken

ivedilikle Nezh Dural'ı sorguya çekip, yazışmalarda adı geçenleri mahkeme önüne çıkarırlar.

Bekliyoruz...

(11 Eylül 1976)

NE OLUYOR?...

Lockheed rüşvet olayı ile ilgili belgeleri okuyorsunuz. Bu belgeler, şirketin, Türkiye'deki çalışma amacını

183

ve yöntemini ortaya koymaktadır. Şirket, Türk Silâhlı Kuvvetleri üzerinde «istihbarat» görevi yapmakta ve kuşku uyandırıcı çalışmalar sürdürmektedir. «General K.», «Yılan» ve «Nub» gibi gizli bazı takma adlar ardındaki gerçek, Türkiye'deki Lockheed ağını ortaya çıkaracaktır.

- Dr. Kansu'nun talep ettiği tüm data yanımda olacak ayrıca General G'nin kalkülâtörü dışında iki kalküla-tör daha ve General K için de modeller getiriyorum. Bunun dışında Dr. Belbez'e bir mektup ve yapılan hizmetler için ödemeyi getiriyorum...

Bu teleks notu, Lockheed Şirketinden Altay Şirketine yollanmıştır. Dr. Belbez ve Dr. Kansu.. Kim bunlar? Bunları kendi olanaklarımızla araştırdık?..

Acaba Dr. Belbez, Ankara Hukuk Fakültesi eski Dekanlarından Prof. Dr. Hikmet Belbez midir?. Dr. Kansu, uçak yapımlarıyla yakından ilgilenen Uçak Mühendisi Yavuz Kansu mudur? Gerek Belbez'i, gerekse Dr. Kansu'-yu bütün çabalarımıza rağmen bulamadık.

Prof. Belbez, serbest avukatlık yapmaktadır. Hukuk Fakültesinden ayrılalı yıllar olmuştur. Türk - Amerikan Hukukçular Derneği Kurucu üyesidir. Acaba Prof. Dr. Hikmet Belbez, Altay, ya da Lockheed Şirketlerinin avukatı ve hukuk müşaviri midir?

Bunları kesinlikle saptamış değiliz...

-Lockheed yazışmalarında adı geçen Dr. Kansu, şu anda Hava Kuvvetlerinde görevli sivil uçak mühendisi Yavuz Kansu mudur? Bu konuda henüz yeterli bilgi edinmiş değiliz. İsterseniz burada, gerek Dr. Belbez'i. gerekse Yavuz Kansu'yu açıklamaya çağırırım. Bu belgelerde adı geçen Dr. Kansu, Hava Kuvvetlerinde görevli uçak mühendisi Yavuz Kansu mudur, değil midir? Aynı belgelerde sözü edilen Dr. Belbez, Ticaret Hukuku Profesörü Dr. Hikmet Belmez midir; açıklama bekliyoruz.

Biz, bu açıklamaları beklerken, sizlere, bir başka çalışmamızdan söz edelim: Altan Öymen ile birlikte, Lockheed belgelerinde adı geçen General Gökaydın ile görüştük. Gökaydın F-104-S uçaklarının alındığı dönemlerde, Hava Kuvvetleri Lojisi-

184

t, l< Başkanlığında bulunmuştu. 1975 yılında Tümgeneral rütbesinden emekli olan Gökaydın. Ankara'da serbest teknik müşavirlik yapmaktadır. Bu arada «Northrop» uçak şirketinin de teknik danışmanlığını yürüten Gökaydın, uçak sanayii konusunda uzmanlığı ile tanınıyor. Kendisine bazı sorular sorduk. General Gökaydın da bu sorularımızı cevaplandırdı.

Emekli Tümgeneral Gökaydın, F-104-S uçaklarının, nasıl alındığını anlattı.

Alınan uçakların bazı parçalarının zaman aşımına uğrayıp uğramadığını sorduk..

Bu uçakların alınmasına kimlerin karar verdiğini araştırdık... Çıkan sonuç şu: önce, Hava Kuvvetleri eski Kurmay Başkanı Korgeneral İhsan Göksaran, İtalya'ya giderek, bu konuda bazı girişimlerde bulunmuş... Sonra da. Tümgeneral Gökaydın başkanlığında. Hava Kuvvetlerinden, subay ve astsubaylardan oluşan bir kurul, F-104-S uçaklarını, fabrikada inceleyerek görüşlerini, Hava Kuvvetleri Komutanlığına bildirmiş.

F-104-S uçaklarının alındığı günlerde, Hava Kuvvetleri Komutanı Orgeneral

Alpkaya Kurmay Başkanı Korgeneral İhsan Göksaran ve Lojistik Başkanı da.

Tümgeneral Gökaydın'dır. Alpkaya, Göksaran ve Gökaydın'dan başka, bu konuda çalışmalarda bulunmuş olan çeşitli rütbelerde subaylar da vardır.

Lockheed rüşvet olayı, Genel Kurmay Savcılığınca incelenmektedir. Aynı konuda Ankara Savcılığı da soruşturma yapmaktadır. Hazırlık soruşturması gizli olduğu için. bu konuda herhangi bir açıklama da yapılmamıştır.

Alpkaya dâvasını yürüten askerî savcı Mehmet Turan, bu dâvada basın yasasına aykırı olarak, bazı açıklamalarda bulunmuştu. Sanırız ki, Lockheed olayının

bugünkü görüntüsü, askerî savcılarının bazı açıklamalar yapmalarını gerektirmektedir.

Mehmet Turan, Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan ile ilgili ölüm cezalarını imzalayıp. DEV-GENC dâvasını yürüten bir askerî yargıçtır. Askerî savcı Mehmet Turan'ın, o dâvalarda gösterdiği çabukluğu ve ivedi yöntemleri,, bu dâvada da gös-

185

termesi gerekmez mi? Üstelik, bu dâvada, hiç kimsenin boynuna idam kemendi dolanmayacak... Yine bekliyoruz...

(15 Eylül 1976)

TUTUKLAMA...

Tutuklama, ceza yargılaması hukukunda yer alan bir hukuksal önlemdir. Hukukçular tutuklamayı «zorunlu haksızlık» olarak nitelerler. Çünkü, evrensel hukuk kurallarından biri, «herkes mahkûm oluncaya kadar masum sayılır» ilkesini benimsemiştir. Bu ilke, yüzyıllardır, insanlık tarihinin ortak inancı olmuştur. Siyasal suç ve siyasal suçluluk, belirli siyasal dönemlerin ortaya çıkardığı, yapay suçlardandır. Belirli bir dönemde suç sayılan eylemler devir değişince suç olmaktan çıkar. Bunun için tarihsel örnekler vermeye gerek yoktur. Elimizdeki en somut örnek grev hakkıdır.

Grev hakkı, hukuk dünyamıza 1961 Anayasası ile getirilmiştir. Bu tarihten önce, grevden söz etmek suç sayılırdı. Grevden söz eden, halkı suç işlemeye tahrik ve teşvikten, komünizm propagandasına kadar uzanan ceza yaptırımlarına çarptırılırlardı. Tabii, önce tutuklanırlar, sonra da mahkûm olurlardı.. 1961 Anayasasından sonra, grev hakkı işçi sınıfının temel haklarından sayıldı. Grev suç olmaktan çıkarıldı..

Tutuklama, siyasal suçlarda, başlı başına, bir baskı aracıdır. Ceza yargılaması hukukunda, tutuklama yetkisi, yargıçlara bırakılmıştır. Yargıç, hangi suç işlenirse işlensin, sanığı tutuklama zorunda değildir. Hukukumuzda «Zorunlu tutuklama» diye bir kavram yoktur.

Fakat, yazarların, sendikacıların, devrimci öğrencilerin, hukuk profesörlerinin tutuklandıklarını sık sık görürüz. Üstelik tutuklamaya konu olan eylem hakkında karar verecek olan yargıç, çoğu kez. tutuklamaya karar veren yargıç da değildir. Bir kimse hakkında, suç işlediğine ilişkin güçlü be-

186

lirtiller varsa, bu kişi, kolluk kuvvetlerince yakalanarak. Cumhuriyet Savcısının önüne çıkarılır. Savcı, sanığın sorgusunu yaptıktan sonra, sanığın tutuklanıp tutuklanmayacağına bir karar verilmek üzere, dosyayı ceza yargıcına gönderir. Ceza Yargıç bakacaktır: Sanığa suç işlediğine ilişkin güçlü belirtiler var mı? Güçlü belirtiler varsa, suç ağır cezalı suçlardan mı?. Ağır cezalı suçlardansa, sanığın, kaçma şüphesi ya da kanıtları değiştirme ve suç ortaklarını yalan beyana zorlama gibi olasılıklar söz konusu mu? Yine bakacaktır: Sanığın belirli ikâmetgâhı var mı?. Bu arada bir başka kural daha aranacaktır. Eğer suç «devlet ve hükümet nüfuzunu kıran suçlardan ise», yargıç tutuklama kararı verebilecektir.

Verebilecektir, diyoruz. Çünkü, bu koşul da olsa, yargıç, sanığı tutuklama zorunda değildir. Ceza yargılaması hukuku tutuklama konusunda,, yargıca geniş «takdir yetkisi» vermektedir.

Buraya kadar, konunun hukuksal özelliğini inceledik. Evet, işte sorun burada. Şimdi düşünelim: Lockheed rüşvet olayı, aylardır kamuoyunu ilgilendirmektedir. Sızan haberlere göre, Ankara Savcılığı, Altay Kollektif Şirketi sahiplerinden Nezih Dural hakkında «Türk Parasını Koruma Kanunu» gereğince kovuşturmaya geçmiş ve bu konuda bazı kişilerin ifadelerine başvurmuştur.

Nezih Dural eğer suç işlemişse, bu arada, sık sık yurt dışına gidip geldiği için, suç kanıtlarını değiştirme* ya da suç ortaklarını yalan beyana zorlamak gibi olasılıklara sahip olmuştur.

Lockheed olayı hakkında, Ankara Savcılığı yanında, Genelkurmay Savcılığı da soruşturma yapmaktadır. Genelkurmay Savcıları 12 Mart döneminin değişmez görevlilerindedir. Nezih Dural hakkında bugüne kadar tutuklama isteminde bulunmayan Genelkurmay Savcıları ve" bu savcılarının saygıdeğer üstleri, komutanları ve âmirleri. 12 Mart döneminde Fakülte Dekanlarını, Hukuk Profesörlerini, bilim adamlarını, ünlü generalleri, kurmay subayları.

devrimci öğrencileri ve ilerici yazarları, bir gecede evlerini basıp, cezaevlerine doldurmuşlardı.

Prof. Mümtaz Soysal'a, Uğur Alacakaptan'a, Muammer Aksoy'a, Bahri Savcı'ya, Cahit Talas'a. Emil Galip Sandalcı'ya, Doğan Avcıoğlu'na, İlhami Soysal'a, Sungur-bey'e, İlhan Selçuk'a, Oktay Kurtböke'ye, Çetin Altan'a, Altan Öymen'e, Sadun Aren'e, Benice Boran'a, Halit Çe-lenk'e, General Madanoğlu'na, Celil Gürkan'a, daha nice devrimciye, yeten hukuk gücü. Nezih Dural'da, gücünü, etkinliğini ve geçerliğini mi yitiriyor?.

Ne dersiniz Genelkurmay Savcıları, Lockheed olayının devlet güvenliği ile hiç mi ilgisi yoktur?. Devrimcileri tutuklarken koruduğunuz devlet güvenliği, iş adamları için söz konusu olmuyor mu?..

(29 Eylül 1976)

LOCKHEED UNUTULDU MU?..

DGM konusunun gürültüsü içinde birçok siyasal ve güncel sorun unutulmaktadır. Türkiye'nin bozuk düzeninden, yapılması gerekli köklü değişimlerden, ve Ege sorunundan da söz etmiyoruz. Konumuz, yine Lockheed..

Lockheed rüşvet olayının bütün dünya kamuoyunu dalgalandırdığından bu yana aylar geçti. Japonya, Hollanda ve İtalya, suç belgeleriyle, sanıkları birer birer, kulaklarından tutarak kamuoyunun önüne getirdi.

Ya Türkiye?

Lockheed olayına adı karışan ülkelerden sadece Türkiye, Lockheed sanıklarını ortaya çıkaramadı... Çıkaramadı belki de çıkarmadı...

Lockheed olayı, sanıldığı gibi. basit bir rüşvet olayı değildir. Lockheed uçak yapım şirketi, Türkiye'de uçak sanayiini kurma hazırlıkları içindedir. F-104 uçaklarının satılması, Lockheed Şirketinin, Türkiye'de uçak sanayii kurmak için attığı sadece bir küçük adımdır.

Lockheed ile Altay Şirketi arasındaki «şifreli» yazışmalarda sözü edilen «büyük proje» «asıl proje», Türkiye'-

188

deki uçak sanayiinin, Lockheed eliyle kurulma planlanan adıdır.

Konuya bu açıdan bakarsanız, Lockheed olayının, rüşvet alıp verenlerle sınırlı bir iş olmadığı anlaşılır...

Neden, asker ve sivil savcılar, Altay Şirketi sahibi Nezih Dural hakkında, bugüne dek bir kamu dâvası açmamışlardır? Neden Lockheed yazışmalarında adı geçen bazı emekli generaller, belgelerle ilgili herhangi bir açıklama yapmamışlardır?. Neden Millî Savunma Bakanı Ferit Melen, birbirini tutmaz açıklamalarla, kamuoyunu yanıltmıştır?

Bir şirket düşününüz ki, Silâhlı Kuvvetlerin yüksek kademelerindeki görevlilerin adlarını bir yabancı şirkete bildirir, bir şirket ki, uçak yapımı ile ilgili ulusal şirketlerde çalışanlar hakkında, «kökü dışarıda» yabancı şirketlere raporlar yazar... Bir şirket ki, Hava Kuvvetleçl Güçlendirme Vakfı'nın çalışmalarını, yurt dışına bildirir.

Devletin millî istihbarat örgütü var mı? Var... Devletin, Silâhlı Kuvvetler istihbarat örgütü var mı? Var.. Öyleyse, bu çalışmalar, bugüne kadar neden haber alınmaz? Neden gerekli önlemlere başvurulmaz?.

Herhangi bir kamu görevlisi, şöyle sıradan bir memur, görevini savsaklarsa, hemen dâva açılır. Fakat devletin, güvenliği ile ilgili konularda yabancılarla işbirliği yaparak. Silâhlı Kuvvetlerin iç yapısı hakkında bilgiler toplayan bu şirket hakkında, bugüne kadar en küçük bir «istihbarat» görevi yapılmadığı gibi. elde edilen belgelere rağmen, bugüne dek kamu dâvası açılmamıştır.

Neden? Neden acaba?..

Başta Genel Kurmay Savcıları olmak üzere, bütün hukukçulara soruyoruz: Herhangi bir kişi ya da örgüt, Türk Silâhlı Kuvvetlerinin iç yapısı hakkında, yurt dışına bilgiler yollarsa, belgeler verse, bu kişi ya da örgüt hakkında, ceza yasalarının hangi maddelerinden dâva açılırdı?.

Şimdi bütün bunlar unutuldu. Şu garip rastlantıya bakın ki, basında tam Lockheed belgeleri yayınlanmaya

189

başlandığı günlerde, DGM konusu, Lockheed yolsuzluklarını bastırdı.

12 Mart Muhtırası, nasıl, Demirel ailesinin, birbiri üzerine yığılan yolsuzluk dosyalarını unutturmuşsa, DGM konusu da Lockheed olayını unutturacağa benzemektedir. Şeytan diyor ki, acaba, bu Lockheed işine karışanlar, devletin güvenliğini korumakla yükümlü etkili ve yetkililer arasında mıdır? nedir?..

(6 Ekim 1976)

LOCKHEED OLAYININ İLGİNÇ YÖNÜ...

DP Genel Başkanı Ferruh Bozbeyle, önceki gün düzenlediği basın toplantısında, Lockheed olayının ilginç bir yönüne parmak basmıştır. Bozbeyle, Lockheed yolsuzluklarına karışanların saptanması amacıyla ABD ile yapılan anlaşmanın, Türkiye'de bu konuda yapılacak parlamento denetimini ortadan kaldırdığını ileri sürmüştür.

Gerçekten de öyledir...

Anlaşmaya göre, Amerika Birleşik Devletlerince bu konuda Türkiye'ye gönderilen belge ve bilgiler, sadece, adli makamlara verilecektir. Bundan çıkan sonuç, bu belge ve bilgilerin, parlamentoda, hiçbir kişi ve kurula verilmeyeceğidir. Eğer bu bilgi ve belgeler, mahkemeler ve savcılıklar dışında kişi ve kurumlara verilirse, ABD anlaşmanın gereklerini yerine getirmeyebilecektir.

Anlaşma metni çok açıktır: Belge ve bilgiler ancak mahkeme kanalıyla incelenecektir. Ankara Savcılığı ve Genelkurmay Savcılığı, Lockheed yolsuzluklarını incelemeye başlamışlardır. Adalet Bakanı Müftüoğlu, Amerika'dan gelen belge ve bilgileri, gazetecilerin önünde, Ankara Savcısına teslim etmiştir. Gazete haberlerine göre, Ankara Savcılığı bu belgeleri inceledikten sonra, dosyayı, Genelkurmay Savcılığına göndermiştir.

Anlaşma metnine göre bu bilgi ve belgelerin açıklanması olanaksızdır. Çünkü, bu bilgi ve belgelerin alış-

190

verişinde gizlilik temel koşuldur. Ceza yargılaması hukukuna göre. hazırlık soruşturması da gizlidir. Bu konuda iki gizlilik üstüste gelmiştir. Bu nedenlerle, kamu dâvası açılmadan Genelkurmay Savcılığının, bu konuda herhangi bir açıklama yapması, hem anlaşmaya, hem de yasaya aykırı olacaktır. Ankara Savcılığının, bir yazı ile dosyayı Genelkurmay Savcılığına göndermesi ne anlama gelmektedir?

Bunun hukukça anlamı, Ankara Savcılığının, olayı, kendi görev alanı içinde görmediğidir. Yani, ya savcılık, herhangi bir sivil yurttaşın bu konuda suç işlemediği kanısındadır, ya da suçun tümüyle askerî nitelikte bir suç olduğu görüşündedir. İşte bu nedenlerle dosya, soruşturmanın tamamlanması için Genelkurmay Savcılığına gönderilmiştir.

Genelkurmay Savcılığı, Orgeneral Emin Alpkaya ile ilgili soruşturmayı yıldırım hızıyla tamamlamış ve bu arada, dâva açılmadan önce. Askerî Savcı Mehmet Turan, basın yasasını çiğneyerek, dâva hakkında bilgi de vermişti... Bu konuda aynı yasa dışı yöntem salık verilmez ama, konunun biran önce aydınlanmasında, gerçekten sayısız «millî menfaat» vardır.

Demokratik Parti Genel Başkanı Bozbeyle, partisinin, 25 şubat 1976 günü. Millet Meclisi Başkanlığına bir önerge vererek Lockheed yolsuzluğunun araştırılmasını istediklerini, hükümetin ise, 8 temmuz 1976 günü ABD ile bir anlaşma imzalayarak, konuyu parlamento denetiminden kaçırıldığını ileri sürmektedir. Bozbeyle, ABD ile imzalanan anlaşmanın, yasa gereği olarak iki ay içinde, parlamentoya getirilmesi gerektiğini belirterek:

– Hükümet Lockheed yolsuzluklarını örtmek ve Meclis denetiminden kaçmak için Amerika'yla anlaşmıştır.. 244 sayılı kanunun açıklığına rağmen, anlaşma Meclis Başkanlığına sunulmamış ve Meclislere duyurulması önlenmiştir... demektir.

Kamu kesimindeki yolsuzlukları ve Lockheed yolsuzluğunu araştırmakla görevli komisyonun Amerika Birleşik Devletlerine gidip orada araştırma yapması, bu ön-

191

laşma karşısında, hiçbir anlam taşımamaktadır. Eğer komisyon üyeleri, Amerika'ya giderse, orada kendilerine, sadece:

– Siz kim oluyorsunuz?., türünden sorular sorulur ve komisyon üyelerine bu belgeleri taşıyan dosyaların' kapağı bile gösterilmez.

Lockheed yolsuzluk dosyası, şu anda, Genelkurmay Savcısı Hâkim Albay İlhan Şenel'in önündedir. Albay Şenel, ya bu konuda belli askerî ve sivil kişiler

hakkında kamu dâvası açacak ya da, kovuşturmaya yer olmadığı kararı ile dosyayı kapatacaktır.

Konunun biran önce açıklığa kavuşması gerekiyor mu?..

(29 Aralık 1976)

İŞLER KIZIŞIYOR...

Millet Meclisindeki Lockheed tartışmaları bir gerçeği gün ışığı gibi ortaya çıkarmıştır. Adalet Bakanı İsmail Müftüoğlu, ABD ile imzalanan sözleşme gereğince, Lockheed ile ilgili belge ve bilgilerin, ancak «adli mercilere» verilebileceğini, bu nedenle, önce, kamu kesimindeki alımları araştırmakla görevli Komisyona bilgi ve belge vermediğini, fakat, Başbakan Demirel'in ısrarı üzerine. Komisyona bilgi ve belge vermek zorunda kaldığını açıklamıştır. DP Genel Başkanı Ferruh Bozbeyli, hafta başında düzenlediği basın toplantısında, Amerika ile imzalanan sözleşmenin, Lockheed konusunun Parlamentoda araştırılıp, soruşturulmasını önlediğini, bu belge ve bilgilerin, bu Komisyona verilmesi halinde, ABD Adalet Bakanlığının, bu bilgi ve belgeleri Türkiye'ye yollamayacağını belirtmişti.

Adalet Bakanı, Millet Meclisinde yaptığı konuşmada, Bozbeyli'nin bu gözlemini ve kuşkusunu doğrulamıştır. Müftüoğlu demek istiyor ki: «ABD ile imzaladığımız sözleşmeye göre, biz bu belgeleri ve bilgileri, ancak (Ad-192

lî makamlara) verebiliriz. Eğer, biz bu gizliliğe uymazsak, ABD'nin, bu bilgi ve belgeleri Türkiye'ye vermemek hakkı doğar. Adalet Bakanı, bunları anlattıktan sonra bu belge ve bilgilerin gönderilmesinde «tıkanıklık» olduğunu açıklamaktadır.

Yani ne olmuştur?.

Olan açıkça şudur: Adalet Bakanı Başbakan Demirel'in ısrarı üzerine.

Parlamentoda kurulan Komisyona bilgi ve belge vermiştir. Savcılık ya da mahkeme dışında, herhangi bir resmî kuruluşa bilgi ve belge vermek sözleşmeye aykırıdır. Sözleşme hükümlerine göre, Savcılık ve mahkeme dışındaki resmî kuruluşlara belge ve bilgi verildiği için, ABD Türkiye'ye Lockheed yolsuzluğu ile ilgili belge ve bilgi göndermekten vazgeçmiştir. Buna Demirel! yoiacıdır..

Bu bir sonuçtur. Bu sonucun bir tek nedeni vardır. O neden de, Demirel'in Adalet Bakanını, sözleşmeye aykırı olarak. Komisyona bilgi ve belge vermeye zorlamasıdır...

Yani Demirel, açıkça, Lockheed yolsuzluğu ile ilgili soruşturmanın sonuçlanmasına engel olmuştur. Eğer, Adalet Bakanı Demirel'in ısrarı ile, Komisyona bilgi ve belge vermemiş olsa, konu, sözleşme gereğince, sadece «adli merciler» içinde kalacak ve bu yolla sonuçlandırılmış olacaktı. Sözleşme hiçbir yorum gerektirmeyecek kadar açıktır. Eğer, Amerika'dan yollanan bu belge ve bilgiler, «adli merciler» dışındaki resmî yerlere bildirilirse, ABD, Lockheed yolsuzluğu konusundaki yardımını kesecektir. Buna rağmen Başbakan Demirel, Adalet Bakanı Müftüoğlu sözleşmenin bu hükmünü çiğneyerek, belge ve bilgilerin gönderilmemesine yol açmışlardır.

Bu sonuç bilinerek mi yaratılmıştır?. Yoksa, bazı rastlantıların sonucu mudur?

Bunu bilemeyiz. Şu anda bilebildiğimiz, ortaya böyle bir sonucun çıkmış olmasıdır. Bunun baş sorumlusu da Başbakandır.

Demirel, önceki gün, AP Millet Meclisi grubunda yaptığı konuşmada, bu konuda şunları söylüyor:

193

R: 13

-t Amerika bu belgeleri, ancak gizliliğe riayet ve adli makamlar için dağıtma şartıyla vermiştir. «Aksi halde bu belgeleri vermem» diyor. Biz bu şartları kabul edip, belgeleri almaya, yahut da şartı kabul etmeyerek belgesiz kalmaya mecburduk. Bunun başka izahı yoktur...

Bunun başka «izahı» vardır. Antlaşmanın böyle olduğunu çok iyi bilen Demirel, Adalet Bakanını, sözleşmeye aykırı olarak Lockheed belgesini Meclisteki Komisyona vermeye zorlamış ve böylece ABD'nin Lockheed Şirketinden rüşvet alanların adlarını Türkiye'ye bildirmesine engel olmuştur.

Bu «izaha» ne buyrulur?..

(1 Ocak 1977)

LOCKHEED OLAYI SAPTIRILİYOR...

Lockheed konusunda herkes birbirini suçlamaya başladı. Ortalık birden karıştı. AP Milletvekilleri uçak alımının Ecevit'in Başbakanlığı döneminde yapıldığını ileri sürerek, soruşturma açılmasını istiyorlar. CHP Milletvekilleri ise, ikinci parti uçak alımının Demirel'in Başbakanlığı döneminde yapıldığını belirterek, Demirel hakkında soruşturma açılması gerektiğini ileri sürüyorlar... İşte bu çatışma, işin özünü unutturmakta, sorunu, gerçek yörüngesinden saptırmaktadır...

Ortada, ABD ile imzaladığımız bir anlaşma vardır. Bu anlaşma uyarınca, Lockheed olayı ile ilgili belge ve bilgiler, ABD Adalet Bakanlığınca Türkiye'ye yollanacaktır. Eğer Türk Hükümeti, bu belge ve bilgileri, mahkemeler dışında, resmî mercilere verirse, Amerika bu bilgi ve belgeleri göndermeyecektir. Kamu kesimindeki alımları incelemekle görevli Parlamento Komisyonu Lockheed olayına da el atmıştır. Anlaşmaya göre, bu Komisyonun, Lockheed olayını incelemeye yetkisi yoktur. Demirel, ABD ile bir anlaşma imzalayarak, önce, Lockheed konusunda yapılması gereken

194

Parlamento denetimini ortadan kaldırmıştır. Demirel diyor ki:

– Ne yapalım, Amerika ancak bu koşulla belge yolluyordu. Bu nedenle anlaşmayı imzaladık...

Ama, Demirel Hükümetince ABD ile imzalanan sözleşme, yine Demirel'in emriyle bozulmuştur. Şöyle ki:

Komisyon, Adalet Bakanlığından Lockheed olayı ile ilgili belge ve bilgi istemiştir. Adalet Bakanı Müftüoğlu, ABD ile imzalanan anlaşma gereğince, bu belge ve bilgilerin ancak mahkemelere açıklanacağını belirterek, bilgi ve belge vermekten kaçınmıştır.

Başbakan Demirel, Adalet Bakanından, bu bilgi ve belgelerin Komisyona verilmesini istemiştir. Adalet Bakanı Müftüoğlu, yine bilgi ve belgeleri vermek istememiştir. Demirel. ikinci kez. Adalet Bakanlığına bir yazı yazarak, bu bilgi ve belgelerin Komisyona verilmesinde diretmiştir. Müftüoğlu da bu emir üzerine, bilgi ve belgeleri Parlamento Komisyonuna vermiştir.

ABD Adalet Bakanlığı, sözleşme hükümlerini hatırlatarak, Türk Hükümetinin, sözleşmenin temel koşulu olan gizliliği bozduğunu bu nedenle belge ve bilgi veremeye-ğini bildirmiştir.

Amerika ile bir sözleşme yaparak, Lockheed konusunda Parlamento denetimini ortadan kaldıran kim? Demirel... Sözleşmede, Lockheed ile ilgili belge ve bilgilerin, ancak mahkemelere verileceğini kabul eden kim? Yine Demirel... Bu gizliliğe uyulmaması halinde, Amerikan Adalet Bakanlığının bilgi ve belge yollamayacağını öngören sözleşme maddesini imzalayan kim? Yine Demirel... Bu gizliliği bile bile, bilgi ve belgelerin, Parlamento Komisyonuna gönderilmesini isteyen kim? Evet, evet, yine Demirel...

Eğer, Amerika Birleşik Devletleri Adalet Bakanlığı, Lockheed konusunda Türkiye'ye göndermek zorunda olduğu bilgi ve belgeleri göndermiyorsa, buna doğrudan doğruya Demirel'in tutumu yol açmıştır.

Lockheed belgelerinin Adalet Bakanlığına ulaşması konusu bir başka sorundur. Bu konuda, Dışişleri Bakan-

195

lığı ile Adalet Bakanının açıklamaları birbirini tutmamaktadır. Adalet Bakanının açıklamasından, Amerika'dan yollanan belge ve bilgilerin, tümüyle, Adalet Bakanlığına ulaşmadığı anlaşılmaktadır. Öyleyse bu belge ve bilgilerin bazıları eksiktir. Neden, neden acaba?

Bu nasıl devlet yönetimidir ki, böyle bir konuda, ABD ile Parlamento'nun yetkilerini kısıtlayan anlaşmalar yapılır.. Bu ne biçim yönetimdir ki, hükümetlerin imzaladığı sözleşmeler Hükümet Başkanlarının emriyle bozulur... Bu ne biçim yönetimdir ki, aynı konuda iki bakanın açıklamaları birbiriyle çelişir, hattâ birbirini suçlar...

Lockheed dosyası şimdi Genelkurmay Savcısı Albay İlhan Şenel'in önündedir. Eğer Albay Şenel, elindeki belgelere göre, örneğin, belli kişiler hakkında kovuşturmayaya yer olmadığı kararı verirse, eksik belgelere göre karar oluşturacak demektir.

Bu konuda Parlamento denetimini de, yargı denetimini de kısıtlayan Başbakan Demirel'in tutumudur. Önce bu konu açıklığa kavuşmalıdır...

(3 Ocak 1977)

BU DOSYA KAPANMAZ...

Genelkurmay Başkanlığı askerî savcılığı, Lockheed yolsuzluğu ile ilgili olarak «kovuşturmaya yer olmadığı» kararı vermiştir. Bu karar, uçak alımında, hiç bir askerî yetkilinin rüşvet almadığını saptamaktadır.

Lockheed rüşvet olayı, Türkiye'de, iki yargısal kanaldan yürütülmekteydi. Aynı konuda, hem Ankara savcılığı, hem de Genelkurmay savcılığı soruşturma sürdürüyordu. Ankara savcılığı, bir süre önce elindeki belgeleri. Genelkurmay savcılığına yollamış ve dâvadan elini çekmişti.

Bu arada, Lockheed Şirketi Türkiye temsilcisi Nezih Dural, rüşvet olayı ile doğrudan ilgisi bulunmayah «Türk parasını koruma yasası» gereğince tutuklanmış ve cezaevine yollanmıştır.

196

Genelkurmay savcısı Yargıç Albay İlhan Şenel'in Lockheed olayı ile ilgili «kovuşturmaya yer olmadığı kararı», olayda asker kişilerle ilgili bir kanıt bulunmadığı anlamına gelmektedir. Ortada sivil kişilerle ilgili bir karar yoktur.

Lockheed dosyası, bu kararla kapanmış sayılamaz.

Lockheed Şirketinin Türkiye'de rüşvet dağıttığı, dünya kamuoyuna açıklanmıştır. Aynı biçimde, Hollanda, İtalya ve Japonya'da da rüşvet dağıtıldığı ileri sürülmüş bu üç ülkede olayın sanıkları belirlenebilmiştir. Bir tek Türkiye'de, olay, bir türlü karanlıktan aydınlığa çıkarılamamıştır.

Bunun nedenlerini, niçinlerini araştırmak gerekmektedir..

Türkiye, ABD ile, Lockheed ve Douglas şirketlerinin dağıttığı rüşvet olaylarının.soruşturulmasıyla ilgili olarak bir sözleşme imzalamıştır. Bu sözleşmeye göre, ABD, Türkiye'ye rüşvet olayı ile ilgili belge ve bilgi yollayacaktır.

Sözleşmede önemli bir koşul yer almaktadır: Eğer hükümet ABD tarafından yollanan belgeleri, «adli merciler» dışında, herhangi bir «resmî» kurul ya da yere gönderirse, sözleşme uygulanmayacak ve ABD belge akışını durduracaktır.

Evet, şimdi sorularımızı soralım:

Soru bir: 244 sayılı yasaya göre, sözleşmenin, resmî gazetede yayımından sonraki ilk iki ay içinde parlamentoya getirilmesi gerekirken, neden, hangi gerekçeyle ve ne amaçla, sözleşme parlamentoya ancak, imza tarihinden yedi ay sonra sunulmuştur? Evet neden?

Soru iki: Hükümet, ABD tarafından yollanan belgelerin, savcılıklar ve mahkeme dışındaki herhangi bir kurul ya da resmî yere gönderilemeyeceğine ilişkin sözleşme imzalamışken, bu belgeleri, neden hangi gerekçeyle ve ne amaçla, parlamento komisyonuna yollayarak, belge ve bilgi akımını durdurmuştur?. Bu iki soru yanıtlanmadan, Lockheed dosyası kapatılamaz. Kovuşturmaya yer olmadığı kararı ile, asker ki-

197

silerin rüşvet almadıkları saptanmıştır. Ya sivil kişiler?..

Başbakan Demirel, Adalet Bakanlığına emir vererek, belge ve bilgilerin, parlamento araştırma komisyonuna yollanmasını sağlamış, böylece, kendi tutum ve davranışıyla. ABD tarafından yollanan Lockheed belgelerinin Türkiye'ye gönderilmesine engel olmuştur.

Öyleyse, gerek Ankara savcılığının gerekse, Genelkurmay savcılığının kararları, Lockheed olayı ile ilgili belge ve bilgilerin tümünün incelenmesi sonucunda verilmiş değildir. Arada, Demirel'in tutumu nedeniyle, ABD tarafından gönderilmeyen belgeler vardır. Bilinmez, belki de, rüşvet alanların adları bu belgelerde yazılıdır? Kim bunun tersini söyleyebilir?

Lockheed olayı, bu yönüyle belki bitmiyor, yeniden başlıyor...

(11 Şubat 1977)

UNUTTURULAN MEZAR TAŞLARI

KANLI KALDIRIMLAR...

Tutucu partiler kalabalığı bir araya gelip, hükümet kurarken, gençlik kesimindeki şiddet eylemleri de yoğunlaşmaktadır. Parlamentoda üç sandalyeye sahip bir partinin Başkanlık yardımcılığına tırmanıp, üstelik hükümet üyeliklerinin ikisini kapıvermesi, «Parlamento aritmetiği» ile açıklanacak olaylardan değildir. Yıllarca, devletin güvenlik örgütlerinin gözleri önünde

«komando kampları» açarak, sağcı eylemciler yetiştirenler, şimdi Başbakanlık koltuğuna kadar ulaşabilmişlerdir. Hükümet güvenoyu alırsa herhalde sağcı eylemcilerin yeni kanlı saldırılarına tanık olacağız.

Türkiye'de henüz, karanlık cinayetlerin hesabı sorulmuş değildir. Gençecik yaşlarında, birer ikişer öldürülen genç öğrencilerin ve işçilerin katilleri aramızda ellerini ve kollarını sallayarak dolaşmaktadırlar. Taylan Özgür, Nail Karaçam, İlker Mansuroğlu, Hıdır Altınay, Mehmet Cantekin, Battal Mehetoğlu, Mehmet Büyüksevinç. Necdet Güçlü, Niyazi Tekin, Mehmet Ali Aytaç, Dursun Erdoğan, Hüseyin Çapar, Şerif Aygün, Necmettin Giritli-oğlu, Koray Doğan, Şahin Aydın, Hüseyin Örek, Kerim Yaman, Veli Yıldırım... Bunlör demokrasimizin tarihine terkedilmiş mezar taşlarıdır Bu cinayetler işlenirken devrin hükümetleri olayları göz ucuyla izlemiş ve gençlerin oralarına yerleştirdiği «kışkırtıcı ajanlar» aracılığıyla, kargaşa ortamını bilerek ve isteyerek yaratmıştır. 12 Mart öncesinin kanlı kaldırımlarından sorumsuz politikacıların ayak izleri silinmiş değildir.

199

Sağcı eylemciler, sıkıyönetim dönemlerinde de özellikle korundular ve kollandılar. Savcılar kendilerine «ü|. kücü» adı takan sağcı öğrencilerin tanıklığıyla ilerici aydın avına çıktılar. Mahkeme kararlarında sağcı eylemciler açıkça övüldü. Sizlere, Ankara Sıkıyönetim Komutan-lığı 1 Numaralı Askerî Mahkemesinin 1972 - 89 esas, sayılı dosyasından şu satırları aktaralım:

– Ülkücülerle, aşırı solcuların çatışması ve çarpışmaları, ideolojik görüş farkından gelmektedir. Aşırı solcular, düzeni değiştirmek için ihtilâlin ön safhasını teşkil eden anarşik ortam yaratmak maksadıyla fiil ve eylem yapmakta ve hâdise yaratmaktadırlar. Ülkücüler bunların karşısında gayelerinin tahakkukuna mani olmaya çalışmaktadırlar. Vaki fiil ve eylemlere karşı çıkan emniyet kuvvetlerinin yanında bulunan, çarpışan yine ülkücülerdir... Bu karar, Topçu Albay Remzi Siretli, Hâkim Albay Sadettin Üçüncüoğlu ve Hâkim Binbaşı Siret Kurt-cebe tarafından imzalanmıştır. Bu örnek, bu belge, düşündürücü değil midir?

Görülüyor ki, 12 Mart Sıkıyönetimi, karanlık cinayetlerin hesabını sormak yerine, «ülkücü» adı takılan sağcı eylemcileri, mahkeme kararlarında bile övmeyi gerekli görmüştür. Daha da acısı devrin Cumhurbaşkanı Su-nay:

– Ülkücü gençler memleketi koruyor... gibi sözlerle, sağcı saldırganların sırtlarını sıvazlamıştır. Bütün bunlar, basit rastlantıların gelişigüzel halkaları değildir.

Gerçeği görelim:

Uluslararası faşizm, geri bıraktırılmış her ülkede, bu tür saldırı yöntemlerini denemektedir. Bürokrasinin etkili kesimiyle yasa dışı ilişkiler kuran bir küçük azınlık, ülkede kargaşa ortamı yaratmaya, bundan sonra da bir faşist yönetimin kurulmasına çalışılmaktadır. Bunun son örneklerini Şili'de ve Yunanistan'da gördük. Hükümetin bir kanadından da güç olan saldırganların, yarın, seçim güvenliğini ortadan kaldırmak için şiddet yöntemlerine başvurmayacağını söylemek mümkün müdür?.

Unutulan şu:

200

Türkiye'de köprülerin altından çok sular akmıştır. Bozuk saatler bile, günde iki kez doğruyu göstermektedir. Gelişen toplum, özgürlüğe ve demokrasiye her gün biraz daha sahip çıkmaktadır. Özgürlüğün kilometre taşlarını geriye çevirmeye şimdiye dek, hiç kimsenin gücü yetmemiştir. Faşizmin alaturkası ise, bu oluşumu hiç değiştiremez.

Bugün demokrasimiz, ne katilleri bulunmamış fidan gibi delikanlıların kanlı kefenlerine sarılıp unutturulabilir, ne de milyonluk kredi yağmalarıyla satın alınabilir. Emekçi Türk halkı, örgütlü desteği ve demokratik bilinciyle sağcı yönetimlerin bu kara dehlizini de geçecektir. Kimsenin şüphesi olmasın. Arslanın sırtında hükmetmeye özenenler de bir gün bu arslana yem olurlar. Mussolini, ayaklarından bir sokak fenerine asıldı. Hitler ise, bir sığınakta beynine kurşun sıkarak öldü.

Dileyelim ki. Tanrı Türk'ü korurken, bazılarını da böyle sonlardan saklasın. Titreyip, kendilerine gelinceye kadar...

(4 Nisan 1975)

SESLENİŞ...

Dağ gibi karayağz bjrer delikanlıydık. Babamız, sırtında yük taşıyarak getirirdi aşımızı, ekmeğimizi. Arabalar şırıl şırıl ışıklarıyla caddelerden geçerken bizler bir mumun ışığında bitirdik kitaplarımızı. Kendimiz gibi yaşayan binlerce yoksulun yüreğini, yüreğimizde yaşayarak, katıldık o büyük kavgaya. Ecelsiz öldürüldük. Dövüldük, vurulduk, asıldık.

Vurulduk ey halkım unutma bizi...

Yoksulluğun bükemediği bileklerimize, çelik kelepçeler takıldı. İşkence hücrelerinde sabahladık kaç kez. İsteseydik, diplomalarımızı, mor binlikler getiren birer senet gibi kullanırdık. Mimardık, mühendistik, dostorduk»
201

avukattık. Yazık, kışlık katlarımız, arabalarımız olurdu. M Yüreğimiz, işçiyle birlikte attı, köylüyle birlikte attı. Ya- | samımızın en güzel yıllarını, birer taze çiçek gibi verdik I topluma. Bizleri yok etmek istediler hep.

™

Öldürüldük ey halkım, unutma bizi...

Fidan gibi genç kızlardık. Hayat sakırdayan bir şelâle gibi akardı gözbebeklerimizden. Yirmi yaşında, yirmi bir yaşında, yirmi iki yaşında, işkencecilerin acımasız ellerine terkedildik. Direndik küçücük yüreğimizle, direndik genç kızlık gururumuzla. Tükürülesi suratlarına karşı, bahar çiçekleri gibi, taptaze inançlarımızı fırlattık, boş birer eldiven gibi. Utanmadılar insanlıklarından, utanmadılar erkekliklerinden.

Hücrelere atıldık ey halkım, unutma bizi...

Ölümcül hastaydık. Bağırsaklarımız düğümlenmişti. Hippokrat yemini etmiş doktor kimlikli işkencecilerin elinde, ' öldürüldük acımaksızın.

Gelinliklerimizin ütüsü bo- __, zulmamıştı daha. Cezaevlerine kilitlenmiş kocalarımızınJJ| taptaze duygularına, birer mezar taşı gibi savrulduk. Vic-H dan sustu. Hukuk sustu. İnsanlık sustu.

H

Göz göre göre öldürüldük ey halkım, unutma bizi... H

Kanserdik. Ölüm, hergün bir sinsi yılan gibi, dolaşı-H yordu derilerimizde. Uydurma dâvalarla kapattılar hüç-H relere. Hastaydık. Yurt dışına gitseydik kurtulurduk bel-H ki. Birbuçuk yaşındaki kızlarımızı, öksüz bırakmazdık. Ön-<H ce, kolumuzu, omuz başından keserek, yurtseverlik bor-T1 cumuzun diyeti olarak fırlattık attık önlerine. Sonra da, '% otuz iki yaşında, bırakıp gittik bu dünya'yı, ecelsiz.

Öldürüldük ey halkım, unutma bizi...

Giresun'daki yoksul köylüler. Sizin için öldük. Ege'- || deki tütün işçileri sizin için öldük. Doğu'daki, topraksız köylüler, sizin için öldük.

İstanbul'daki, Ankara'daki işçiler, sizin için öldük. Adana'da, paramparça elleriyle, ûk pamuk toplayan işçiler, «izin için öldük.

Vurulduk, asıldık, öldürüldük ey halkım, unutma bizi...

Bağımsızlık, Mustafa Kemal'den armağandı bize. Emperyalizmin ahtapot kollarına teslim edilen ülkemizin ba-

202

ğımsızlığı için kan döktük sokaklara. Mezar taşlarımıza basa basa, devleti yönetenler, gizli emirlerle, başlarımızı ezme, kanlarımızı emmek istediler. Amerikan üsleri kaldırılınsın dedik, sokak ortasında sorgusuz-sualsiz vurdular. Yirmi iki yaşlarındaydık öldürüldüğümüzde ey halkım, unutma bizi...

Yabancı petrol şirketlerine karşı devletimizi savunduk; Komünist dediler.

Ülkemiz bağımsız değil dedik; kelepçeyle geldiler üstümüze. Kurtuluş Savaşında, emperyalizme karşı dalgalandırdığımız bayrağımızı, daha da dik tutabilmekti bütün çabamız. Bir kez dinlemediler bizi. Bir kez anlamak istemediler.

Vurulduk ey halkım, unutma bizi...

Henüz çocukluğumuzu bile yaşamamıştık. Bir kadın eline, değmemişti ellerimiz.

Bir sevgiliden mektup bile almamıştık 'daha Bir gece sabaha karşı, pranga vurulmuş ellerimiz ve ayaklarımızla çıkarıldık idam sehplarına. Herkes tanıktır ki, korkmadık. İçimiz titremedi hiç. Mezar toprağı gibi taptaze, mezar taşı gibi dimdik boynumuzu uzattık yağlı kementlere.

Asıldık ey halkım, unutma bizi...

•Bizi öldürenler, bizi asanlar, bizi sokak ortasında vuranlar, ağabeyimiz, babamız yaşlarındaydılar. Ya bu düzenin kirli çarklarına ortak olmuşlardı; ya da susmuşlardı bütün olup bitenlere. Öfkelerini bir gün bile, karşısındakilere bağırmanın insanların gözleri önünde, öldürüldük. Hukuk adına, özgürlük adına, demokrasi adına, batı uygarlığı adına, bizleri, bir şafak vakti ipe çektiler. Korkmadan öldük ey halkım, unutma bizi...

Bir gün mezarlarımızda güller açacak ey halkım unutma bizi... Bir gün sesimiz, hepimizin kulaklarında yankılanacak ey halkım unutma bizi.

Özgürlüğe adanmış bir top çiçek gibiyiz^şimdi. hep birlikteyiz ey halkım unutma bizi, unutma bizi, unutma bizi...

(25 Ağustos 1975) 203

UNUTTURULAN MEZAR TAŞLARI...

Dün gazetelerin köşesine sıkışmış küçük bir haberde, Şavşat ilçesinde öğretmen Hasan Şimşek'in bir süre önce öldürüldüğü bildirilmekteydi. Öğretmen Hasan Şimşek, bilinmeyen kişilerce dövülmüş ve kaldırıldığı hastanede ölmüştür. Bu kaçınıcı cinayettir?.

Orta-Doğu Teknik Üniversitesi öğrencisi Taylan Özgür binlerce insanın gözleri önünde, İstanbul'da Beyazıt meydanında öldürüldü. Katilin adı gazetelerde yazılmasına rağmen, soruşturma dosyası hemen kapatılıverdi.

Nail Karaçam, Ankara Üniversitesi Eğitim Fakültesi öğrencisiydi. Ankara Fen Fakültesi önünde güpegündüz pusuya düşürülerek öldürüldü. Aynı günlerde Hukuk Fakültesi öğrencisi İlker Mansuroğlu da, karnından vurularak öldürüldü.

Bu cinayetlerin katilleri de bulunmadı... İşçi yurttaşımız Hıdır Altınay, Emniyet Genel Müdürlüğünün altıncı katından atılarak öldürüldü. Olaya «İntihar» denilerek soruşturma dosyası kapatıldı.

İstanbul'da, Mehmet Cantekin ve Mehmet Büyükse-vinç adlı öğrenciler sağcı saldırganlarca delrk deşik edilerek öldürüldüler. Katillerin adları o günlerdeki gazetelerde yayınlandı. Bu dosyalar da bir süre sonra unutuldu.

Battal Mehetoğlu, bir gece sabaha karşı, «Toplu Namaz» kıldıktan sonra Devlet Mühendislik ve Mimarlık Fakültesi önüne gelen bir saldırgan grubun açtığı yaylım ateşiyle olay yerindeki polislin gözleri önünde öldürüldü.

İstanbul'da «Kanlı Pazar» adı verilen olayda, Mehmet Ali Aytaç ve Duran Erdoğan adlı yurttaşlarımız dövülerek ve bıçaklanarak öldürüldüler. O günlerde, Mehmet Ali Aytaç'ı bıçaklayan toplum polislinin fotoğrafı gazetelerde yayınlandı. Bu da unutulmuş dosyalar arasına katıldı.

Niyazi Tekin adındaki öğrenci İstanbul'da Balıkesir

204

yurdunu basan sağcı saldırganlarca vurularak öldürüldü. Fakat katili bulunmadı.

İzmir Yapı-İş Sendikası Başkanı Necmettin Giritlioğ-lu, Aliağa Rafinerisinde, Rus Mühendislerinin Türk şoförü tarafından durup dururken öldürüldü. Olayın üzerindeki esrar perdesi ise bugüne kadar kaldırılmadı.

Şerif Aygün ve Hüseyin Çapkan adındaki işçi yurttaşlarımız yevmiyelerini almak için gittikleri fabrika kapılarında kurşunlanarak öldürüldüler. Bu cinayetlerin de hesabı sorulmadı.

Unutuldu bunlar hep... 12 Mart Muhtırasının üstüne bağdaş kurarak iktidara gelen politikacılar, kanlı cinayetleri unutturup, ülkede devrimci avına giriştiler. Sokak ortasında insanlar vuruldu. Dağ başında kurşuna dizilenler oldu. İdam sehpaları kuruldu. Cezaevlerine binlerce insan dolduruldu.

Aynı günlerde, Koray Doğan adındaki Orta-Doğu Teknik Üniversitesi son sınıf öğrencisi, Ankara'da sokak ortasında, güpegündüz, sırtından kurşunlanarak öldürüldü. Hiç kimse bu karanlık cinayetin hesabını soramadı. 12 Mart hukuku, bütün bu cinayetlerin üzerine bir kanlı sünger çekerek, geçmişi unutturmak istedi...

14 ekim 1973 seçimlerini izleyen günlerde arkası ke? silen cinayetler, Ecevit hükümetinin, türlü siyasal oyunla «Yumuşak inişe» zorladığı günlerden sonra, yeniden başlatıldı.

İstanbul Devlet Mimarlık ve Mühendislik Akademisi öğrencisi Şahin Aydın, sağcı saldırganlarca bıçaklanarak öldürüldü. Tarih 19 aralık 1974.

Adana'da, CHP mitingini izleyen Hüseyin Örek adlı bir işçi yurttaşımız da sağcı saldırganların sopa darbeleriyle can verdi. Tarih: 22 aralık 1974.

23 ocak 1975 günü, Vatan Mimarlık ve Mühendislik Akademisi öğrencisi Kerim Yaman, sağcı komandolarca pusuya düşürülerek öldürüldü.

27 şubat 1975 günü Battal Öz adlı bir öğretmen, gözü dönmüş bir gerici tarafından öğrencilerin gözü önünde, ders verdiği sınıfta vurularak öldürüldü. 3 mart 1975

205

Erdemli'de Murat Gökten adlı bir öğretmen de evinde bilinmeyen kişilerce öldürüldü.

28 mart 1975 günü, Veli Yıldırım adlı bir Ankara Tu-rizm Yüksek Okulu öğrencisi, sağcı saldırganların sopa-larıyla öldürüldü. 4 haziran 1975 günü Adapazarı'nda Göl Gazinosu önünde pusuya düşürülerek öldürülen öğretmen Hikmet Demir de karanlık cinayetlerin kurbanları arasına katıldı.

Herkesin gözleri önünde oluyor bütün bunlar: Öldürülenler, devrimci öğrenciler, işçiler ve öğretmenlerdir. Öldürenler ise, ırkçısı, turancısı, kafatasçısı, ülkücüsü, komandocu, ümmetçisi, gericisi, Abdülhamidçisiyle, gerici cephenin kanlı militanlarıdır.

Bir ülke ki, birbirleri ardından vurularak öldürülen gençlerin, öğretmenlerin ve işçilerin mezar taşları geçmişin karanlıklarına gömülmek istenir... Bir ülke ki, büyük kentlerde «Komando kampları», dağ başlarında «Nurcu kursları» düzenlenir, kimseden ses çıkmaz.. O ülkede, demokrasiden söz edilemez. Hukuk devleti var sayılamaz... Anayasa yürürlüktedir denilemez.

Unutturulmak istenen mezar taşları, sağcı politikacıların utanç belgeleri ve gizli saldırgan örgütlerin suç belgeleridir. Kanlı kaldırımlardan, devrimci gençlerin, öğretmenlerin ve işçilerin mezar taşlarına kadar, uzana yolda demokrasi kundakçıları kol gezmektedir...

(9 Temmuz 1975)

LAVAL ÖLDÜ MÜ?..

Pierre Laval, siyasal yaşamına sosyalist olarak başlayıp, kişisel hırsı dolayısıyla, gerici ve işbirlikçi hükümetlerde görev aldıktan sonra, 1945 yılında kurşuna dizilen bir Fransız Başbakanıdır. Parlamento'ya Sosyalist Parti milletvekili olarak girdikten bir süre sonra seçim olanağının kalmadığını anlayan Laval, siyasal görüşlerini değiştirdi ve böylece Bayındırlık, Çalışma ve Adalet

206

Bakanlıkları yaptı. Bir ara Senatör de olan Laval, Dışişleri, İçişleri Bakanlıklarında bulundu.

Laval, 1935'te İtalyanlarla, anlaşmalar imzalayarak Mussolini'ye ödünler verdi. İkinci Dünya Savaşında kurulan işbirlikçi «Vichy Hükümetinde, Mareşal Petain'nin Dışişleri Bakanı olarak Hitler'le anlaşmıştı. 1942 yılında Almanların isteğiyle Devlet Başkanı Mareşal Petain'in Başbakanı olarak görev yapan Laval, 1945'te kurşuna dizilerek öldürüldü.

Türkiye'de de son zamanlarda bazı siyasetçilerin, yazarların ve ilerici sayılan öğretim üyelerinin renk ve kişilik değiştirerek, egemen sınıfların hizmetinde yer aldıklarını görmekteyiz. Bunlar bazılarımız için şaşkıncı olmaktadır... Oysa sorunu temelden almak gerekmektedir...

27 Mayıs Devriminden bu yana toplum hızlı bir uyanış içine girmiştir. Ulusal ve sınıfsal bilinçlenme aşaması, toplumun her kesimini etkilemektedir. İşçiler, köylüler, dar gelirli memurlarla, tüm emekçiler, kendilerinden yana düzenin kimlerle ve hangi yöntemlerle kurulacağını araştırmaya başlamışlardır. Buna karşı:

– Millî bütünlük... Devletin bölünmezliği... İdeolojik maksat... gibi bir takım gerçeklerle demokratik düzenin işlenmesi önlenmek istenmektedir.

12 Mart döneminden sonra da sınıfsal temellere göre, herkes yerli yerini almaya başladı. Muhtıra bir çeşit «Turnusol kâğıdı» gibiydi, öyle ki herkesin rengi bu muhtırayla ortaya çıkarıldı.

– Sosyalist Parti olduğumuzu ilân edelim... diyen siyasetçiler, ilerici aydınların evlerinden kitap topladığı bir kara yönetimin başına geçtiler. Atatürkçülük adına mangallarda kül bırakmayanlar, Cumhuriyet tarihinin bu en gerici döneminde, silâhların gölgesinde devlet yönetmeye kalktılar. Hukuk profesörlerini, milletvekillerini, ihtilâlcileri hep bu yönetimin merdivenlerinde gördük.

Bütün bu olup bitenleri, sadece kişisel nedenlerle açıklamak yanlış olur. Ulusal ve sınıfsal bilinçlenmenin sonucu olarak, herkes yerini, belirtiyor-artık. Geçmiş dö-

207

nemlerin sahte «ilerici - gerici» kavramları, bundan sonra emekten ya da sermayeden yana olmak biçimiyle, bilimsel temellere oturuyor.

- Aşırı sağa ve sola karşıyız... gerekçesiyle yıllarca, tarafsızlık maskesiyle toplumu yönetmiş olan sermaye sınıfının siyasal örgütleri de kendi içlerinde oluşuma ayak uydurmaya çalışıyorlar.

Siyasal partiler, son beş yıldır, büyük bir çalkantının içinde, oluşumlarını tamamlamaktadır. Atatürkçülüğü, bozuk düzenin kalelerine birer bayrak gibi çekmek isteyenlerin oyunları da gün geçtikçe anlaşılmaktadır. Atatürkçülük, «Anti-emperyalist» bir kurtuluş savaşından sonra kurulan «Layık» devletin temel niteliklerini kapsamaktadır.

Abdülhamid gericiliğini devlet katına çıkartanların kol gezdiği bir ortamda, Atatürkçülük maskesine sığınıp, devrim düşmanlığı yapmak mümkün müdür? Her köyde Kur'an kursu açmaya çalışanların, 31 Mart'ın kanlı kaldırımını devlet bürokrasisi içine yerleştirenlerle kolko-la gezmesi midir Atatürkçülük?. Yoksa yabancı petrol şirketi bekçiliği mi?

- Aşırı cereyan... Yıkıcı düşünce... devletiyle milletiyle bölünmezlik... gibi yosun tutmuş suç gerekçelerinin toz-bulutlu içinde, tüm toplumsal sorunların konuşulması yasaklanmak istenmektedir. İşte böylece:

- Ben sermayeden yanayım... demeden insanları aldatmanın ve yönetmenin de yolunu bulmuşlardır.

12 Mart öncesi devrimciliğin ipoteğini alan ünlü generaller gördük. Hukuk devletine toz kondurmak istemeyen kamu hukuku profesörleri ve özgürlük savunucusu yazarları gördük. 12 Mart «Laboratuar»larında bütün bunların gerçek kişiliklerini ve düşüncelerini tanıdık.

Değişen belki sadece onlar değil, bir toplum değişiyor.. Toplum değiştikçe de, kurumlar ve kişiler yerli yerini alıyor. Özgürlüklerin kısıldığı bir toplumda, insanlar, bir maskeli balodaymış gibi, kimlerle beraber olduğunu bile bilemiyor. Işıklar açıldıkça, maskeler çıkıyor, ve herkes gerçek yüzleriyle tanınıyor..

208

Olağanüstü dönemler yaşanmasa, insanların kişiliklerini de anlamaya pek olanak yoktur. 12 Mart dönemi belki bu bakımdan yararlı da olmuştur. Bu sınıfsal ve ulusal bilinçlenme aşamasında, bir zamanlar devrimcilikten söz edip, bugün gericiler, tutucular ve Anayasa düşmanları yanında saf tutanlara, Fransız Başbakanlarından La-val'in yaşam öyküsünü hatırlatsak. ne derler acaba?. 27 Mayıs'ın kilometre taşından, 12 Mart yokuşuna kadar uzanan yolda hiç Laval'inkine benzeyen yaşam öykülerine tanık olmadık mı? Tanrı sonlarını benzetmesin...

(12 Temmuz 1975)

İKİ YABANCI...

Bugün sizlere, askerlik görevlerini yapmadıkları için yurttaşlık haklarını yitiren iki «Yabancı»dan söz edeceğim. Bunlardan, birinin adı Reha Oğuz Türkkkan, ötekinin Hakkı Keskin'dir. Türkkkan sağcı, Keskin ise solcudur.

Reha Oğuz Türkkkan 1920 yılında doğmuştur. Gençliğinde, «Irkçı - Turancı» görüşlerinden dolayı kovuşturmaya uğramış ve Alparslan Türkeş, Fethi Tevetoğlu, Sait Bilgiç, Nihat Atsız ile birlikte, 1944 yılında «Gizli örgüt kurmak» ve «Hükümeti devirmek» gibi gerekçelerle tutuklanmıştır. Bu yargılama nedeniyle,, bir yıl cezaevinde kalan Türkkkan, beraat eder etmez Amerika'ya giderek, orada yerleşmiştir. Bu arada askerlik görevini de yapmayan bu ünlü ırkçı - Turancı, titreyip, titreyip kendine dönmüşse de, vatan borcunu yerine getirmek için. bir türlü Türkiye'ye dönmemiş ve bu nedenle yurttaşlıktan çıkarılmıştır.

Reha Oğuz Türkkkan. Amerikan pasaportlu bir Türk milliyetçisidir ve eski «ülküdaşları» tarafından bugün yaygın Yüksek öğrenim Kurumu Genel Sekreterliğine getirilmiştir...

Hakkı Keskin. 1943 doğumludur. Almanya'da öğreni-

209

F.: 14

mini sürdürürken, «Almanya Türk Öğrencisi Federasyo. nu» Başkanlığı yapmış ve devrimci düşüncelerinden do-layı. Millî Eğitim Bakanlığı tarafından öğrencilikle ilişkisi kesilmiştir. 1969 yılında öğrencilik hakkı elinden alınan Keskin'in, bundan sonra yüksek öğrenimini yarıda kesip, er olarak askere gitmesi istenmiştir. Hakkı Keskin öğrenimine devam etmiş ve «Hür Berlin Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesini başarıyla bitirerek, fakülte yöneticileri tarafından öğretim kadrosuna alınmıştır.

Cumhuriyet okurları çok iyi anımsıyacaktırlar: 1969 yılında, öğrenimini yarıda kesip, er olarak askere çağrılan ve bir süre sonra da, askerlik görevini yapmadığı için yurttaşlıktan çıkarılan Hakkı Keskin'in öyküsü. Cumhuriyet Gazetesinde o tarihlerde uzun boylu yer almıştı.

Hakkı Keskin'in avukatları, 1969 yılında Danıştaya başvurarak, yurttaşlığı kaybettirme işleminin iptalini istemişler, Danıştay Dâva Daireler Kurulu da bu isteği oybirliği ile kabul etmişti. Danıştayın bu kararı üzerine, De-mirel başkanlığındaki Bakanlar Kurulu, 21.11.1970 tarihli Resmî Gazetede, Hakkı Keskin için verilen yurttaşlığı kaybettirme kararını geri almıştı.

12 Mart 1971 tarihinden sonra, bir takım ilgililer Hakkı Keskin ile yeniden uğraşmaya başladılar. Bu kez, ilgililer, doktora çalışmaları yapan Hakkı Keskin'in doktora çalışmalarını yarıda keserek, askerlik görevini yapmasını istediler. Devir öyle bir devirdi ki, üniversite mezunları «Kötü hâl ve düşünce» gerekçesiyle yedeksubaylık haklarını yitiriyorlar ve* kıtalara rütbesiz asker olarak yollanıyorlardı.

Hakkı Keskin, doktora çalışmalarının sürdürdüğünü ileri sürerek, bu çalışmalar bitmeden Türkiye'ye dönemeyeceğini bildirdi. 1111 sayılı askerlik yasası yurt dışında doktora çalışması yapanlara, 32 yaşına kadar, askerliklerinin erteleneceğine olanak sağlayan hükümler de taşımaktaydı. Fakat kim dinler bunları?..

Berlin Başkonsolosluğu, 25 şubat 1972 tarihinde Hakkı Keskin'e pasaportunun yenilenmeyeceğini bildirir. Hakkı Keskin, öğrenimine devam ettiğini söyler, amma

210

kimse dinlemez kendisini artık: Hakkı Keskin yurttaşlıktan atılacaktır. Karar verilmiştir bir kez.

26 mayıs 1972 tarihli Bakanlar Kurulu toplantısında, Hakkı Keskin'in yurttaşlığı bir kez daha elinden alınan, «Erimsel-Melensel» dönem, ülkeyi bir cezaevine döndürürken, yurt dışında kurulu düzene karşı düşünceler taşıyanları da, adım adım izlemekteydi. Anayasanın «Lüks» sayıldığı günlerde, Hakkı Keskin'e de, Erimsel-Melensel hükümetlerin .yurttaşlığı da fazla görülüyordu.

Hakkı Keskin yılmadı...

Bakanlar Kurulunun bu kararına karşı yeniden Danıştay'a, başvurdu. İşlemin haksızlığını, dayandığı siyasal amacı, yasalara ters düşen özelliklerini bir bir belirterek, hakkındaki kararın bozulmasını istedi. Dâva Danıştay Dâva Daireler Kurulu dosyaları arasındadır bugünlerde.

Hakkı Keskin, 24 eylül ,1974'günü, eğer bir sudu varsa Af Yasasından yararlanmak istediğini bildirdi. 31 ekim 1974 tarihinde de, 'askerlik görevini-yapmak için gerekli, başvurmaları tamamlandı. Berlin Başkonsolosluğu, 12.11.1974 günü yazdığı bir yazıda, Hakkı Keskin'in, yurttaşlık hakkını yitirdiğini, bu nedenle yeniden yurttaşlığını kazanmadan, askerlik görevini yapamayacağını bildirdi. İşte sizlere iki yabancıнын öyküsü...

Türkeş'in eylem arkadaşı Reha Oğuz Türkkan, Milliyetçi Cephe tarafından.

Amerikan pasaportuyla Millî Eğitim Bakanlığının döner koltuklarından birine oturtuluyor. Hakkı Keskin'in yurttaşlık bağı ise, işte bu gibi işlemlerle zorla elinden alınıyor.

Ve bütün bunlar, ancak, kırk yaşında/askerlik görevine götürülmüş bir Başbakanın ve-bnbeş yıl askerlik şubelerinden kaçan bir Bakanı'nın «İcray-ı Hükümet» ettikleri günlerde oluyor...

(6 Kasım 1975)

211

BİR BABANIN GÖZYAŞLARI...

1972 yılının mart ayıydı. Takvimler 9 mart gününü gösteriyordu. Esmer, uzun boylu delikanlı, Ankara'da, Ayrancı semtinde. Meneviş sokağında nişanlısının kapısını çaldı. Kapı açılır açılmaz, içeriden bir tabanca uzandı. Delikanlı kaçmaya başladı...

Evden hızla fırlayan sivil giyinmiş bir kişi de, delikanlının peşinden fırladı. Delikanlı, Meneviş sokağını geçip, Yazganlar sokağına girdiğinde, sırtına saplanan bir kurşunla sarsıldı, sonra, kanlar içinde yere düştü. Kaçan delikanlının üç - dört metre arkasından ateş eden kişi bir güvenlik görevlisiydi. Vurulan delikanlı da, Orta Doğu Teknik Üniversitesi Mimarlık Fakültesi son sınıf öğrencisiydi- Üniversiteyi bitirmesi için iki ayı daha vardı.

Delikanlı, uzdn süre, yıkıldığı yerde bekletildi. Bir süre sonra hastaneye kaldırıldığında, kan kaybından can vermişti. Doktorların arayıp buldukları dört şişe kan da yararsızdı artık. Vurulan öğrenci son nefesini vermişti. Delikanlının adı Koray Doğan'dı.. Koray Doğan'ı tabanca kurşunuyla öldüren güvenlik görevlisinin adı da, Mehmet Beyazıt'dı. Koray Doğan ve Mehmet Beyazıt, ilk kez karşı karşıya geliyorlardı. Ve Mehmet Beyazıt'ın kurşunu ile Koray Doğan, yaşamının en güzel çağında, kefenini kana sulayarak ölüp gidiyordu. Koray Doğan, 12 Martın ünlü «Anarşist avı» sırasında öldürülmüştür. Koray Doğan'ın bazı gizli örgüt üyelerine ev bulduğu ihbar edilmişti. Bu nedenle, güvenlik görevlileri, Koray Doğan'ın, nişanlısının evinde «Karakol» kurmuşlardı. Ankara Merkez Komutanlığı, Koray Doğan'ın vurularak öldürülmesinden bir gün önce, babasının evini de basıp, bütün aileyi, evde gözaltına almıştı. Merkez Komutanı Tümgeneral Tüvrik Türüng, sabaha karşı saat 4'de, Koray Doğan'ın kapısını çaldığında, karşısına bir sınıf arkadaşı çıktı. Koray Doğan'ın babası. Dr. Ahmet Doğan, Tüvrik Türüng ile Harp Okulunda

212

aynı sıralarda okumuşlardı. Dr. Ahmet Doğan, sınıf arkadaşı Tüvrik Türüng'e:

- Koray'ı arıyorsanız, yok evde.. Bu saatte canımı mı alacaksın Tüvrik?...

Dediğinde, sınıf arkadaşı Türüng. sertçe:

- Oğlunu ya bu gece buluruz, ya da kör kurşuna kurban gider... Demişti.

Kör kurşunmuş demek, kör kurşun...

Merkez Komutanı evde arama yaptığı iç odalarda bir üsteğmen üniforması buldu. Bütün ekip, odaya doğru yöneldi. Odada uyuyan, Koray Doğan'ın kardeşi. Veteriner Üsteğmen Kufay Doğan'dı. Türüng, ekibiyle çıkıp gitti, bu arada, Üsteğmen Kutay Doğan da. Merkez Komutanlığı bodrumundaki hücrelerden birine götürülüyordu.

Dr. Ahmet Doğan, evinden çıkıp, oğlunu, arayacak ve güvenlik 'kuvvetlerine teslim edecekti. Fakat, evde «Karakol» kurulmuştu. Kimsenin dışarıya çıkmasına izin verilmiyordu. Dr. Ahmet Doğan, Tüvrik Türüng'ün sesini anımsıyordu hep:

-- Oğlunu ya bu gece buluruz ya da kör bir kurşuna kurban olur gider...

Dışarı çıkmak istedi gün ışığınca. Çıkarmadılar. Hiçbir yere telefon da ettirmediler. Dışarı çıksa, oğlunu bulacaktı belki de... Saat 11'e doğru telefon çaldı. Telefonun başındaki sivil poll. Dr. Ahmet Doğan'a seslendi..

Koray Doğan, ağır yaralıydı ve Numune Hastanesinde ameliyat odasındaydı.

Güvenlik görevlileri Dr. Ahmet Doğan'ın hastaneye gitmesine izin verdiler.

Hastaneye gidildiğinde, Koray son nefesini vermek üzereydi. Doktorlar:

- Geç getirildi, kan kaybı çok... diyorlardı. Dr. Ahmet Doğan, artık hiçbir şey duymuyordu. Koridorda bağırdı, görevlilerin yüzlerine karşı. Kimse cevap vermedi.

Oğlu Koray Doğan öldürülmüştü, öbür oğlu da Merkez Komutanlığında. Tüvrik Türüng'e telefon etti:

- Bir oğlumu yedin, bari öbür oğlumu ver... Dr. Ahmet Doğan, oğlunu vuran polis görevlisinin cezalandırılması için Sıkıyönetim Komutanlığına başvurdu.

213

Sıkıyönetim Savcılarında Hâkim Üsteğmen Salim Aydın, Koray Doğan'ı öldüren polis memuru hakkında «Kovuş, turmaya yer olmadığı» kararı verdi.

Oysa, olayın tanıkları vardı. Günün koşulları içinde, korkmayan ve gördüklerini söyleyenler, polis memuru Mehmet Beyazıt'ın, Koray Doğan'ı üç-dört metre uzaklıktan, vurarak öldürdüğünü, Koray Doğan'ın elinde tabanca bulunmadığını anlattılar.

Koray Doğan, İsrail Başkonsolosu Efraim Elrom'u kaçıracak öldüren ve hakkında ajan olduğu konusunda kuvvetli şüpheler bulunan yüzbaşı İlyas Aydın'ı, Ankara'da yakalayıp, bir yere kapatmış, ve aynı gün, Koray Doğan, aranmaya başlanmıştır. Bir babanın gözyaşlarıyla aydınlanan bu gerçeği, baba yüreği ve vicdanı taşıyan tüm yetkililere saygıyla sunuyorum...

(8 Nisan 1976)

ÖLMEK HAKKI...

Yaşamı yudum yudum için insanlar vardır. Bir sevgi denizinde kulaç atmışlardır ömür boyu. Sevmişlerdir, sevilmişlerdir. Bu dünyadan çekip gittiklerinde, dostlarına.' taze buketler gibi anılar, şelâleler gibi kahkahalar bırakmışlardır.

Önceki gün Bülent Nuri hocamızı da toprağa verdik.

Bir kahkaha deniziydi. Bir espri hazinesiydi. Bir duygu dehliziydi.

Duygularından, esprilerinden, kahkahalarından, kulaklarımızda hoş birer yankı kaldı şimdi. Mezarına kürek kürek toprak atılırken, ders verişini, açık oturumlarda konuşuşunu, sınavlarda sorduğu soruları, özel söyleşilerimizi anımsıyordum tek tek... Ve, bin dokuzyüz yetmiş-birlerde, bir mayıs gecesi, yıldırım bölge cezaevine getirilişini...

Gülerek girmişti cezaevi koğuşuna. Tanıdıklarını bi-

214

rer birer öpmüştü, espriler yapmıştı. Kalkmış bir de cezaevi yüznumarasını temizlemek İstemişti:

- Cezaevini anladık amma. yüznumara temiz olmalı...

Geceyarısı üçe doğru evinin kapısını çalan Sıkıyönetim görevlileri, giyinip kendileriyle gelmesini istediklerinde:

- Yahu insan gecenin bu saatinde rahatsız edilir mi?... diye, söylene söylene arabaya binip yıldırım bölge cezaevine gelmişti. Gözaltına alındığı günün akşamı devrin Başbakanı Nihat Erim ile berabermiş. Akşam Başbakanla beraber, gece de cezaevi. Kendi kendisiyle alay ediyor bunları anlatıyordu, çevresine.

Nihat Erim, çok yakın arkadaşındı Bülent hocanın... Belki bu nedenle 12 Mart yönetimine pek karşı çıkmamıştı. Çok severdi Erim'i. Sonradan çok kırılmıştı Erim'e. Kızmıştı. Öfkelenmişti. Hukuk Fakültesi, Sıkıyönetimce basılıp, kitaplar tek tek arandığında, dayanamayıp odasına gitmiş:

- Hocam, görüyorsunuz arkadaşınız Erim'i... diye başlayıp, bir sürü söz sıralamıştım arka arkaya. Üzgündü. Odası aranıyordu. Bana:

- Nihat hakkında hüküm verme hemen... dedi sadece. Sonraları hiç savunmadı arkadaşını bizlere karşı.

«Atatürkçülük», «Hürriyet», «Lâyiklik» dilinden düşürmediği, sanki, her gün besleleyip söylediği şarkılar gibiydi. Dilinde başka anlamları vardı bu kavramların. Renk katardı düşüncelere. «Hürriyet» derken, «û»lerini uzatır, bu sözcüğe bir başka ses verirdi. Bir öğrenci bir gün sordu:

- Neden hürriyete hürrüyet diyorsunuz? Cevap:

- Hür olduğum için...

Hademeler en yakın dostlarıydı. Hademelerden biri hastalanmasın, hemen arabasına alır, Hacettepe Hasta-hanesine götürür, orada iyice muayene ettirirdi kendiliğinden. Herkese, karınca kaderince yardım etmek isterdi.

215

- Benim, ben...

Telefonu açtığında böyle konuşurdu. Kendisine özgü, kalın, hoş, gür bir sesi vardı.

- Benim, ben...

Çağırırdı odasına. Giderdim. Fıkralar anlatırdı. Anılardan söz açardı. Sık sık. Herkesi de tanırdı. Bir gün Güney Amerikalı devrimci Che Guevara'nın fotoğrafını asmıştı odasına. Bir tutucu profesör:

- Neden asıyorsun... diye sorunca, o tutucu profesörü de güldüren şu karşılığı vermişti:

- Yakışıklı adam onun için asıyorum. Ne kızılıyorsun. Bir senin suratına bak, bir de onun...

Fakültedeki odası, Bülent hoca'nın renkli kişiliğini yansıtırdı. Duvarlar, kitaplar, fotoğraflar ve espri yazılarıyla doluydu. Öğrencileri severdi. Solcu

olsun, sağcı olsun severdi hepsini. Bir boykotta, profesörler kapısı önünde nöbet tutan sağcı öğrencilere; başındaki kasketi sallayıp:

– Savulun Lenin geliyor... demiş ve bu esprisini arkadaşı Nihat Erim'in başbakanlığında, gözaltına alınmakla ödemişti.

Ne hoş adamdı, zeki, duygulu adamdı bir değişik adamdı Bülent hoca...

Ölümünden önce «ölmek hakkı» diye bir de şiir yazmış. Yaşamak ve ölmek üzerine sıralanmış satırlar:

– Bir insan hakkıdır ölmek / elbet kapımızı çalacak bir gün / ve isteyecek isteyeceğini / değişmez kader olarak hak olarak / sana vermek düşer isteneni / hak oyunudur bu / ama namuslu bir alış veriş istersen / vereceğin yaşama hakkı olduğuna göre / yaşanmaya değmiş bir hayatın olmalı / bir işe yaramışsan / koruyabilmiş-sen savunmasını / maskesini indirmişsen sömürücünün / sevebilmişsen bir gerçek sevgiliyi / ve hele sev-mişse sevgili seni /ve yüreklerine girebiymişsen / bir zerrecik katabilmişsen / gelecek denizine / senden sonrakilerin mutluluğu için / o zaman kapını çalacak olana / sunulmaya değer bir hayatın var demektir / ve sen kapını ilk ve son kez çalanı / korkusuz karşılayabilirsin

216

/ o güne kadar hakkın olandan / senden sonrakilerin ay-nı hakları uğruna / sonsuz hakkı getirip verdiği için / sana yeni hak sağladığı için / vazgeçmek karşılığında sevinçle / henüz hiç tatmadığın / kullanmadığın / yaşama hakkını / verebilirsin / ölmek hakkını kazanabilirsin / ve hayatın kaderin olur...

Mezarının üzerine serpilene kürek kürek topraklara bakıyordum: Bir kürek toprak asistanından... bir kürek toprak doçentinden... bir kürek toprak

öğrencisinden... bir kürek de kendisini hapsedtiren arkadaşından... Bir kürek toprak, doyamadığı yaşamından... Bir kürek esprilerinden, bir kürek zekâsından ve anılarından... Bir kürek, toprak da benden sevgili hocam, nur içinde yat.

Bu dünyadan şöyle esip geçtin. Esen hoca...

– Savulun Bülent Nuri geliyor. Ölmek hakkını, ölmek hürriyetini kullanarak... (1 Ocak 1976)–

MEHMET PEKŞEN'İ TANIR MISINIZ?..

Mehmet Pekşen, 12 Mart döneminde, Ankara'da Siyasî polis'de çalışmış bir polis memurudur. Bu polis memuru, şu anda, Ankara'nın bir ilçesi olan Çubuk'da, Devlet Güvenlik Mahkemesi tarafından verilen mahkûmiyet cezasını çekmektedir.

Mehmet Pekşen'in suçu neydi?..

Pekşen, Ankara Devlet Güvenlik Mahkemesi tarafından, emniyet kuvvetlerine hakaret ettiği gerekçesiyle, iki buçuk yıl hapis cezasına çarptırılmıştır.

Devlet Güvenlik Mahkemesi Savcılığı, eski polis memuru Mehmet Pekşen'in, devrimci kuruluşların bir yürüyüşünde, polise hakaret ettiğini ileri sürerek, tutuklanmasını ve cezalandırılmasını istemişti.

Mehmet Pekşen önce tutuklandı sonra da mahkûm oldu...

Mehmet Pekşen, Ankara Emniyetinde polis memuru

217

olarak çalışırken, işkencelere tanık olmuş ve bazı emniyet görevlilerinin bu tutumuna dayanamayarak istifa etmişti. Pekşen istifa ettikten sonra gördüğü işkenceleri «Ben bir işkenceciydim» başlığı altında yayınladı. Bu yazı dizisinde, yapılan işkenceler bütün ayrıntılarıyla anlatılmaktaydı.

Mehmet Pekşen, «Ben bir işkenceciydim» adlı yazı dizisi yayınlanmadan önce bizlerle gelip konuştu. İşkencecilerin adlarını verdi, onların fotoğraflarını getirdi:

– İşte bunlar... dedi. İşkencelerin nasıl yapıldığını, kimler tarafından yönetildiğini bir bir anlattı. Bizler de kendisine:

– Bunlar yayınlanır amma, seni de içeri atarlar., demiştik. Bize verdiği yanıt ilginçti:

– Atsınlar ağabey, ben yaştakilere nasıl işkence yapıldığını gördüm. Benim payıma ne ceza düşecekse, razıyım... diyordu.

Mehmet Pekşen'i yazdığı yazılardan ötürü tutukla-madılar. Bir yürüyüşte «Emniyet kuvvetlerinin manevî • şahsiyetine» hakaret ettiği ileri sürüldü. İhbarcılar da, eski arkadaşları, yani polislerdi.

Mehmet Pekşen, bu tanık ifadelerine dayanılarak, mahkûm edildi. Cezası Yargıtay'dan da geçti.

Mehmet Pekşen şimdi Çubuk cezaevinde özgürlüğüne kavuşacağı günleri beklemektedir. Maraş'ın Andırın ilçesindeki yoksul anası, oğluna para gönderebiliyor mu? Dostları, arkadaşları, ziyaretine geliyor mu? Cebinde harçlığı var mı? Ne yiyor, ne içiyor?

Bunları bilmiyoruz...

12 Mart döneminde birçok kamu görevlisi, işkencelere, yasa dışı işlemlere, zulüme tanık oldu. Bir çoğu sus* tu ya da susturuldu. 12 Mart döneminde bakanlık koltuğuna sıçramış sözde Atatürkçüler, mangalda kül bırakmayan bürokratlar, yapılanlar karşısında, bütün olup bitenleri, birer buda heykeli sessizliği içinde izlediler.

Mehmet Pekşen'in, hiçbir güvencesi yoktu. Arabası, katı, emekli maaşı, hiçbiri, hiçbiri yoktu. İşkencelerden utandı, bütün tehlikelerine rağmen eline kalemi alıp. gör-

218

düklerini yazdı. Sadece gördüklerini yazmakla yetinmedi, devrimci eylemlere devrimci yürüyüşlere katılmak istedi:

- Yüreğim yanıyor abi, nasıl zulüm ediyorlar, nasıl?..

Mehmet Pekşen'in yazdıklarının tek satırı yalanlanmadı. Pekşen, bazı görevlilerin, işkencelerden dolayı «Gıcırdadı altında para aldıklarını yazdı... Amerikan Büyükelçiliğinden bazı paketler yollandığını yazdı... İşkence yapan polis müdürlerini tanıttı... Genç kızlara sarkıntılık yapan görevlileri açıkladı.

Hiçbiri yalanlanmadı bunların...

Devir CHP - MSP dönemi idi. İş aradı devlet kapılarında, bulamadı, iş vermediler Mehmet Pekşen'e. Kimse iş vermedi. Herkes kapısını kapadı.

Ve sonunda mahkûm oldu Mehmet Pekşen...

Mehmet Pekşen'i tanıyor musunuz, emniyet görevlileri?. Mehmet Pekşen'e hiç rastlamış mıydınız, MİT yetkilileri? Mehmet Pekşen'i tanır mıydınız, CHP'liler, AP'li-ler, CGP'liler? Tanır mıydınız Mehmet Pekşen'i?.

Erim, Arar, Koçaş, Karaosmanoğlu, Tağmaç, tanır mıydınız, Mehmet Pekşen'i?.

Devrimciler tanır mıydınız Mehmet Pekşen'i?

Ve siz tanır mısınız Mehmet Pekşen'i?.

(6 Nisan 1976)

BİR TOZLU DOSYA...

Yakın geçmişimizde, toplumu dalgalandıran bazı siyasî dâvalara tanık olunmuştur. Bu dâvalar, davacı ile dâvâlıyı aşır, topluma mal olmuşlardır. Bu dâvalardan biri, Hasan Ali Yücel - Kenan Öner davasıdır.

Hasan Ali Yücel, bir süre Millî Eğitim Bakanlığı yapmış ilerici bir politikacıydı. Bindokuz yüz kırkların bütün gericileri, vargüçleriyle Hasan Ali Yücel'e saldırmışlardır. Hasan Ali Yücel - Kenan Öner dâvası, ilerici - gerici kavgasının yansıdığı bir sahne olmuştur.

Dâva şöyle başlamıştır:

219

Mareşal Fevzi Çakmak, Türkiye'de komünist örgütlemeleri eleştirirken şu şekilde konuşmuştur:

- Ben daha işin başında iken, eski bir Millî Eğitim Bakanını, bu faaliyeti destekleyen harekâtından dolayı, hükümeti resmen ikaz ettim. Kulak asan olmadı...

Bu demeç, 7 şubat 1947 tarihli gazetelerde yayınlanmıştır. Hasan Ali Yücel, o sırada, Millî Eğitim Bakanlığında ayrılmıştır. CHP İzmir milletvekilidir. Yücel, ertesi günkü Ulus gazetesinde yayınlanan açık mektubunda, Çakmak'tan bu Millî Eğitim Bakanının kendisi olup olmadığını açıklamasını ister. Çakmak, susar. Yücel. bir açık mektup daha yazarak, sorusunu yineler...

Yanıt Çakmak'tan değil, Kenan Öner adlı bir tutucu avukattan gelir. Öner «Yeni Sabah» gazetesinde yayınlanan yazısında, komünistleri destekleyen Millî Eğitim Bakanının Hasan Ali Yücel olduğunu, ayrıca Yücel'in, 1944 yılında tutuklanan Turancılara baskı yaptırdığını, Bakanlığı «komünist yatağı» haline getirdiğini ileri sürer.

Yücel, Kenan Öner'i mahkemeye verir. Dâva, Ankara 3'ncü Asliye Ceza Mahkemesinde başlar. Yargıç, Saffet Unan, Savcı ise, Abdullah Pulat Gözübüyük'tür. Yücel'in avukatlığını, profesör Bülent Nuri Esen yapmaktadır.

Dosya Ankara 3'ncü Asliye Ceza Mahkemesinde 947/243 sayı ile kayıtlıdır. Yargıç Saffet Unan, 1944 Turancılık olayına karışanların ifadelerine başvurmayı kararlaştırır. Turancılık sanıklarından, Yücel'in, kendilerine baskı yapıp yapmadığını sordular.

Bütün Turancı sanıklar dinlenir. Nihal Atsız, Orhan Saik Gökyay, Osman Yüksel Serdengeçti, Sait Bilgiç, Halûk Karamağralı, Hikmet Tanyu, Zeki Sofuoğlu ve Alparslan Türkeş gibi, 1944 yılında çoğu «Hükümeti devirmek» suçuyla tutuklanan Turancılar, birer birer ifade vererek, Yücel'i suçlarlar. Alparslan Türkeş, o sırada, Bandırma'da görev yapmaktadır. Rütbesi yüzbaşısıdır. Türkeş, Bandırma Asliye Ceza Yargıçlığında ifade verir. Yargıç Fevzi Balkır, Savcı da, bugün Anayasa Mahkemesi Başkanı olan sayın

220

Kani Vrana'dır. Türkeş, Yücel hakkında görüşünü şöyle Özetler:

– Hasan Ali Yücel'in komünistleri himaye ettiği ve bin netice komünist olduğu kanaatindeyim...

Öteki Turancı sanıkların ifadeleri, İstanbul 7. Asliye Mahkemesi'nde alınır. Bu mahkemenin yargıç İsmail Hakkı Ketenoğlu'dur. Ketenoğlu, bir süre Anayasa Mahkemesi Başkanlığı yaptıktan sonra, AP Ankara Milletvekili olarak Parlamente'ye girmiştir.

Evet, dâvanın savcısı, Abdullah Pulat Gözübüyük'tür. Gözübüyük'ü hemen anımsayacaksınız. Gözübüyük, Devlet Güvenlik Mahkemeleri kararlarına bakan 9. Ceza Dairesi Başkanlığı yaptıktan sonra Yargıtay 8. Ceza Dairesi Başkanlığına getirilen, 27 Mayıs İhtilâlinin Adalet Bakanısıdır. Gözübüyük, Türkeş'e yolladığı bayram tebriğ-inde şu ifadeleri kullanmıştır:

– Tarihi, kalbi dostluk, aynı ülkü ve aynı Türkçülük üstün duyguları ile...

Abdullah Pulat Gözübüyük, Hasan Ali Yücel, Kenan Öner dâvasında, Kenan Öner'in mahkûmiyetini isterken, içinde Türkeş'in de bulunduğu, Turancı tanıkların, tanıklıklarına önem verilmemesi gerektiğini, çünkü bu ifadelerin «samimîlik, tarafsızlık ve doğruluk» gibi niteliklere sahip olmadığını ve «mesnetsiz kuru bir iddia» olduğunu belirttikten sonra, Türkeş'in paylaştığı Turancı görüşleri 18/10/1947 günlü «Esas hakkındaki mütalâasının 33. sayfasında şu sözcüklerle tanımlamaktadır:

– Millî sınırlar dışı milliyetçiliğin, Nazizmden mülhem kan ırkçılığının, yurdun hayatı olan iç ve dış güvenliğe karşı gösterdiği tehlike ve zarar...

Bizde şimdi, gerek Türkeş'i, gerek Gözübüyük'ü, bu «tarihî, kalbi dostluk aynı ülkü ve üstün Türkçülük duyguları» nedeniyle, yürekten kutlarız...

(30 Ekim 1976) KAÜÇUK MERMİ...

İspanyol Komünist Partisi lideri Santiago Carillo'nun tutuklanması nedeniyle, Madrid sokaklarında yapılan gös-

221

teri, İspanyol güvenlik kuvvetlerince bastırılmış... Polis göstericilere önce «gözyaşırtıcı bomba» kullanmış, ondan sonra «kauçuk mermi» atmış, göstericiler de böylece dağıtılmış.

Burası faşist İspanya'dır...

Türkiye'de hemen hergün, toplum olayları sürüp gitmekte ve. bu olaylarda, gerek polis, gerekse öğrencilerden yaralananlar ve ölenler olmaktadır. Bu olaylarda polis silâh kullanmakta, göstericilere ateş açmaktadır.

Burası da hukuk devletinin varolduğu söylenen Türkiye'dir...

Artık, kana, kurşuna, silâha alıştık: Hergün sağcı ve solcu gençler birbirlerini vurmaktadır. Üniversite ve yurtlar savaş alanları olmuştur. Sirtını siyasal güçlere dayamış «milis kuvvetleri» gece gündüz demeden sokak ortalarında adam vurmaktadır.

Taylan Özgür'den bu yana, gerek sağcı, gerekse solcu öğrencileri vurup öldürenlerden kaçta kaç yakalanmıştır? Taylan Özgür'ü öldürdüğü ileri sürülen polis memurunun adı-sanı gazetelerde yayınlandı, İçişleri Bakanlığı bu polis memuru hakkında bir kovuşturma açtı mı? Hayır.. O günden bu yana şiddet, şiddeti besledi ve toplum olarak bugünkü koşullara sürüklendik.

Polis, siyasal partilerin değil, devletin polisidir. Devletin polisini, partinin polisi, iktidarın polisi yapmak önce, güvenlik kuvvetlerini yıpratır...

Bütün bunların yanında son günlerde, bazı polis yurttaşlarımızın tabanca kurşunlarıyla yaralanması ve bazılarının ölmesi, son derece acı ve üzücüdür.

«Şiddet, şiddeti besler», gerçekten de öyledir. Şiddetin egemen olduğu toplumlarda, yasalar bir yana atılır, oç alma ve kin, bir «siyasal kan dâvası» gibi, herkesi sardır.

«Bireysel terör», gerçek sosyalistlerin karşı çıktığı ve kınadığı yöntemlerden biridir. Devlet polisini ya da herhangi bir kamu görevlisini vurmak, öldürmek sosyalizmle de, devrimcilikle de, ilericilikle de bağdaşmaz. Bu «sol maceracılık» önce, bu serüvenlere özenenlere, sonra da

222

sosyalizme ve toplumdaki tüm ilerici kesime zarar verir.

Fakat bir de bunun karşıtı var... O da, «devlet terörü» dür. Bir kısım devlet kuvvetlerini, siyasal amaçlar için kullanmak, devlet olanaklarını kullanarak ya da siyasal iktidara sırtını dayayarak yapılan saldırılar da, anayasal düzenin temelinde yönelmiş faşist yöntemlerdir.

Yirminci yüzyılın üçüncü çeyreğinde yaşıyoruz. İspanya'da bile, şu faşist İspanya'da bile, polis göstericilere gerçek mermi değil, ancak «kauçuk mermi» atıyor, Yunanistan'da, şu üç-beş yıl önce faşist albayların yönettiği Yunanistan'da, işkenceciler birer birer hesap veri-'yor.

Ya Türkiye?

Türkiye'de işkenceyle adam öldürülüyor da, kimsenin kılının kıpırdadığı yok.. Geçenlerde gazetelerde bir renkli fotoğraf üstünde şöyle bir yazı okuduk:

– İki polisi biz vurduk...

Öğrencilerin yüzleri mosmor, belli ki, zorla konuşdurulmuşlar. Gözleri mosmor olmuş iki gencin fotoğraflarının altında da, bir yazı... O da şöyle:

– Polislerin bulduğu kuvvetli deliller karşısında suçlarını itiraf etmekten başka çare bulamadılar....

Her neyse... İspanyol Komünist Partisi liderinin tutuklanması nedeniyle çıkan gösterilerde, faşist İspanyol polislerinin göstericiler için kullandığı «kauçuk mermileri. İçişleri Bakanımıza armağan ederiz...

(25 Aral* 197ç>

BÖYLE Mİ ANILIR?..'

. Her ulus, devlet kurucularını saygıyla anar. Devlet kurucularının doğum ve ölüm günlerinde, törenler düzenlenir, kitaplar yayınlanır, konuşmalar yapılır. 25 aralık günü. Cumhuriyetimizin kurucularından' İsmet İnönü'nün üçüncü ölüm yıldönümüydü. O gece tele-, vizyonda, İsmet İnönü'nün yaşamını konu alan bir yayın yapılır diye, boş yere bekledik durduk...

223

İsmet Paşa, Atatürk ile birlikie, Türk Kurtuluş Savaşını yönetmiş, bu savaştan sonra yine Atatürk ile birlikte. Cumhuriyetimizi kurmuştur. Yarım yüzyılı henüz aşmış Cumhuriyet tarihimizde, oniki yıl Cumhurbaşkanlığı, üç ayrı zamanda olmak üzere, onsekiz yıl Başbakanlık yapmış bir devlet adamı, ölümünün üçüncü yılında, haber programı içinde, bir iki dakikaya sığdırılıvermiştir.

Ayıp değil midir?

İsmet İnönü hakkında, hepimizin ayrı ayrı düşünceleri olabilir. Siyasal tutumunu, görüşlerini, beğenmeyebiliriz. Haklı ya da haksız İsmet İnönü'yü eleştirebilir ve hattâ suçlayabiliriz de... Bırakınız Cumhurbaşkanlığını, bırakınız Başbakanlığını İnönü en azından Türk Kurtuluş Savaşının «Muzaffer Ordular Komutanı» olarak, yakın tarihimizde ancak saygıyla anılacak bir yere sahiptir.

Böyle bir devlet adamının ölüm yıldönümünde, TRT, anısına, hiç olmazsa, bir hafif müzik sanatçımıza ayırdığı zamanı ayırabilseydi... Ama ayırmadı, böyle bir yayını çok gördü belki de...

Sanır mısınız ki bu ilgisizlik bir rastlantıdır? Sanır mısınız ki, örneğin, Mareşal Fevzi Çakmak'a, Mehmet Akif'e ayrılan zaman, İsmet Paşa'ya bir unutkanlık sonucu esirgenmiştir?

Hayır... Hayır... Değil, hiç değil...

Kurtuluş Savaşımızın «Antiemperyalist» ve «İlerici» niteliği adım adım unutturulma isteniyor. TRT'de Mareşal Çakmak ve Mehmet Akif gibi, tutucu yanları ağır basanlara yer ayrılmaktadır. Gerek Çakmak, gerek Akif, hakkettikleri saygıyla anılmalıdır. Ama iş, Mustafa Kemal ile birlikte. Kurtuluş Savaşımızın ilerici önderine gelince birdenbire çatallaşmaktadır. İsmet Paşa'nın yaşamını

anlat-salar, örneğin 31 Mart olayından, gericilikten, emperyalizmden, layiklikten söz etme zorunda kalacaklar, isterler mi bunları. Onun için haber programı içine sıkıştır gitsin koskoca İsmet Paşa'yı... Kim soracak hesabını?.

İsmet İnönü, Atatürk'le, düşünce ve eylem alanlarında en çok beraber olmuş, siyasal alanda devrimlerin yürü-

224

tülmesini üzerine almıştır. Bana öyle gelir ki, Atatürk 1938 yılında ölmeseydi, sonraları, İsmet Paşa'nın karşılaştığı bütün saldırılar Atatürk'e de yönelecekti. Çünkü düşünce ve eylem alanında, Atatürk ile İsmet İnönü'yü ayırmak çok güçtü. Atatürk'e doğrudan doğruya sataşma-yanlar, İsmet İnönü'ye saldırmayı uygun bulmuşlardı.

Bilmem, yanlış mı düşünüyorum?

Kurtuluş Savaşını birlikte yapanlar, bir yol ayrımını-da, birbirleriyle çatışmışlar ve ayrı ayrı yollara, yönelmişlerdir. Mareşal Fevzi Çakmak'tan, Kâzım Karabekir'e, Adnan Adıvar'dan, Rauf Orbay'a, Kâzım özalp'tan, Fahrettin Altay'a, Celâl Bayar'dan, Ali Fuat Cebesoy'a kadar, Atatürk'ün yakın silâh ve çalışma arkadaşlarım sıralayınız... Hiçbiri, Atatürk'e, İsmet Paşa kadar yakın olmamıştır.

Atatürk'ün, savaş alanlarından «Siz orada yalnız düşmanı değil, milletin makus talihini de yendiniz» diyerek selâmladığı, savaşın Garp Cephesi Komutanı İsmet Paşa'sı, barışın Lozan kahramanı İsmet Paşa'sı, Atatürk'ün Başbakanı, İsmet Paşa, ikinci Cumhurbaşkanı İsmet İnönü ve Atatürk'ün en yakın silâh arkadaşı Miralay İsmet ölüm yıldönümlerinde böyle anılacaksa, yarın Abdülhamid'e. Sultan Vahidettin'e, Damat Ferit'e, program ayrı-lırsa hiç şaşmayın...

(28 Aralık 1976)

VİCDAN LEKELERİ...

«Abdi Gonel... Burçin Öztürk... Mehmet Toprak ... Ahmet Kırbulak... Ahmet Deveci... Yusuf Vehbi Yılmaz... İbrahim Kocakarın... Ekrem Söğüt... Ayhan Alkan... Züh-tü Pehlivanlı... İsmet Yücel... Alpaslan Gümüş... Yaşar özçivelek... Münir Çetinkayâ... İsmail Tığlı... Muharrem Civikıran... Cezn?1 Yılmaz... Halit Pelitözü... Kâzım Gök-taş... Cengiz Pas... Kenan Dayıoğlu... Hasan Kadıoğ-lu... Şükrü Bulut... Yunus Ceylân... Nuray Erenler... Atillâ Özkan... Mustafâ Şenpınar... Zeki Yılmaz... Mehmet

225

F.: 15

Senses... Bekir Altındağ... Hasan Basri Temizel... İlker Akman... Yusuf Ziya Güneş... özer Elmas... Metin Arı-kan... Semih Erbek... Mümtaz Akaya... Yılmaz Keskin-demir... Hüseyin Güzel... Mehmet Ömer... Ata .Yıldırım... Orhan Aydın... Sami Ovalıoğlu... Hakan Yurdakuler,.. Burhan Barin... Esari Oran... Fatih Koyuncu... Fatma Ka-rataş... Mehmet Dağbaşı... Ali Fuat Okan... Timur Demir... Mehmet Kocadağ... Sitemkâr Başboğa... Mahmut Göncü... İbrahim Türkeş... Mustafa Ertaş... Fahir Doğan... Feyzi Aslansoy... Erdoğan Yalçingil... Ensar Bingöl... Mehmet Aylacı... Ömer Çevik... İlhan Emre... Yem-lihan Söylemez... Mehmet Ali Özpolat... Muammer Ars-lan... Mehmet Kudal... Ramazan Sevindik... Refik Safa... ömür Keban... irfan Ala... Güler Cetirv... Muharrem Cetinbay... Necdet Salih... Ali Yıldırım... Ali Naci Çobanoğlu... Ahmet Lale... Hüseyin Kara... Sanver Burak... Mehmet Ayaz... Mehmet Alış... Nail Korkmaz... Mehmet Emin Ece... Orhan Seçilmiş... İsmail Tuncel... Yusuf Tanık... Yakup Kese... Emnun Yumuşaklı... Fatuk Sevinç... Kâzım Dişçioğlu... Halil Yavuz... Ali Gümüş... Enver Ulgun... Şinasi Küçükusta... Gafur Tan-yıldız... Zülfikâr Uralçin... Rıza Akdemir... Recep Sir-van... İsmail Gökhan Edge... Tufan Kılıçel... Murat Ül-gen... Aydın Güler... Mustafa Halis Tazebay... Aynur Sertbudak... Şefik özdemir... Gıyasettin Karahan... Tamer Benan... Cengiz En... Aytekin Taşçı... Necip Boğa-oğlu... Sinan Savaş... Ahmet Söken... Yazar Çatalbaş... Hüseyin Koç... Yüksel Eriş...»

Adı ve soyadlarını okuduğunuz bu 117 kişi cephe iktidarının güven oyu aldığı 1

nisan 1975 tarihinden 28 ocak 1977 gününe kadar çeşitli siyasal nedenlerle öldürülen yurttaşlarımızın listesidir.

Bir iç savaş mı yaşıyoruz?... Hayır... Ama görün, anlayın: Anayasasında «Hukuk Devletidir» yazılı Türkiye Cumhuriyetinde, iki yıl içinde bu kadar insan öldürüldü. Bir bu kadarı da. yaralandı, sakat kaldı. Ne için peki?:

Anayasa düzeni yürürlükte mi?. Evet öyle olacak, yürürlükte... Hukuk devleti miyiz? Evet. Öyle, Anayasa-
226

da -böyle yazıyor... İçişleri Bakanımız var mı, var... Parlamentonun karşısındaki İçişleri Bakanlığı binasında oturuyor... Siyasal partilerimiz yok mu?. Olmaz olur mu, hepsi parlamentoda... Yasalar işlemiyor mu? Savcılar yok mu?» Var, onlar da var...

Neden öldürülüyor bunca insan, neden?. Birbirleri ardından vurulup vurulup öldürülenlerin anaları, babaları, kardeşleri, ne yapsınlar?. Kime başvursunlar?. Savcılara mı?. İçişleri Bakanına mı? Başbakanına mı? Cumhurbaşkanıya mı? Kime, nereye?.

Bu yüzonyedi kanlı kefen, bu yüzonyedi bahtsız mezar taşı, bu yüzonyedi kara tabut, cephe partilerinin yüzlerinden hiç silinmeyecek kara vicdan lekeleri...
(24 Ocak 1977)

ÖRNEK ALIRLAR MI?..

Tanzanya, bir Afrika ülkesidir. Bu ülkenin İçişleri Bakanı Bakanlığına bağlı güvenlik kuvvetlerinin işkence yaptığını kabullenerek, görevinden istifa etmiştir. Bakan, görevinden ayrılırken, işkence olaylarının dolayısıyla bütün sorumluluğu üzerine aldığı da açıklamıştır.

Bu haber, bizim politikacıları etkiler mi sanırsınız? Hiç şüphesiz hayır, neden etkilesin? Ülkemizde yıllardan beri sürdürülen işkence, sanki bir bakıma ceza yargılaması hukukunun bir yöntemi olmuştur. Gelmiş geçmiş İçişleri Bakanları, işkence yapıldığını bile bile Bakanlık koltuğunda oturmayı, çok partili yaşamın gereği saymışlardır.

12 Mart döneminde, işkencelerin en korkunçları, en bayağıları yapıldı. İstanbul'da, Erenköy'de bir köşkte karargâh kuran işkenceciler, asker, sivil bütün devrimcilere, en aşağılık işkence yöntemlerini uyguladılar. İşçiler, sendikacılar, genç kızlar, delikanlı öğrenciler, kurmay subaylar, avukatlar ve emekli generaller bu işkencecilerin ellerinden geçti.

227

Ankara'da, Mehmet Pekşen işkenceleri ayrıntılarıyla anlattı. Sonra bu yiğit polis memurunun başına gelmedik iş kalmadı. Devlet Güvenlik Mahkemesi, Mehmet Pekşen'i, bir gösteride hükümetin manevî şahsiyetine hakaret ettiği gerekçesiyle, iki buçuk yıla mahkûm etti.

Türkiye'de işkence olayları, tıpkı siyasal cinayetler gibi, çok partili yaşamımızın vazgeçilmez parçası oldu. Kimsenin işkenceye ve işkenceciye aldıracağı bile yok artık...

Oysa, işkencelerin nerelerde yapıldığı da biliniyor, işkencecilerin kimliği de...

Komşumuz Yunanistan, albaylar yönetimini devrildikten sonra, bütün cuntacılarla, bu cuntacıardan emir alan işkencecileri birer birer yargıladı.. Türkiye'de ise, bu işkenceciler bol ücretli yönetim kurullarına atandı. Çoğu bir üst göreve getirildi.

Nasıl bir toplum olduk böyle?. Siyasal cinayet sanıkları ellerini kollarını sallayarak dolaşır, işkenceciler devlet koltuklarına çöreklenir... Nasıl bir toplum ki. bu cinayetleri ve işkenceleri içimize sindirip, yaşayıp duruyoruz. Peki, insanlık, bunca toplumsal kavgadan sonra, bu aşamaya nasıl ulaştı? İnsan hakları bildirgeleri neden yayınlandı bugüne kadar? Bunlardan hiçbiri, ülkemizin gümrük duvarını aşır, bilinçlere, yüreklere ve vicdanlara ulaşmadı mı acaba?. Hangi yüzyılda, hangi krallıkta, hangi derebeylikte yaşıyoruz?.

Her gün bir cinayet işleniyor. Büyük kentlerin öğrenci yurtları eşkiya yatağına dönmüştür. Yurtların birer silâh deposu olduğunu, sizin kadar, benim kadar, şu cephe iktidarının İçişleri Bakanı da bilmez mi? Bilir... Bilir amma, gücü yetmez... Ses çıkaramaz bu olup bitenlere...

Tanzanya İçişleri Bakanı ülkesindeki yaygın işkence söylentilerini kabullenip, istifa edecek yürekliliği göstermiştir. Ya bizimkiler? Ya bizimkiler ne düşünürler acaba?..

Ne dersiniz? Bizimkileri, Afrika uygarlığından yarar-

228

lanmalar. amacıyla. «Bilgi ve görüşlerini artırmak» için oralara mı gönderelim?...

(26 Ocak 1977)

CHP GÖREV YAPMALI...

Olaylar artık iyice çığırından çıkmıştır. Silâhlı bir çete, başkent sokaklarında saldırılar düzenlemekte, genç insanlar birbirleri ardından hunharca öldürülmektedir. Bütün olup bitenlere karşı başta İçişleri Bakanı olmak üzere, devletin tüm yetkilileri hiçbir şey olmamış gibi suspus olup oturmaktadır. Bu silâhlı saldırılar, yarın gazetecilere ve ilerici politikacılara da yöneltilecektir. Cinayet işleme özgürlüğünün milliyetçilik sayıldığı bir dönem yaşıyoruz. Vuran vuruyor, ölen ölüyor. Milyonluk yolsuzluklara, birader ve yeğen soygunlarına alıştıırılan toplum, şimdi de kanlı mezar taşlarına alıştıırılmaktadır. Saldırılar ve cinayetler bile artık yadırganmıyor, görüyorsunuz.

İstanbul'da Şişli'de yaylım ateşiyle öldürülen iki gençten sonra, Ankara'da bir devrimci öğrenci on yerinden kurşunlanarak öldürüldü. Son olarak, Orta-Doğu Teknik Üniversitesi öğrencileri, başkentte göbeğinde. Genelkurmay Başkanlığı binası önünde, silâhlı saldırıya uğradılar, altı öğrenci tabanca kurşunuyla yaralandı.

Ne olacak bu işlerin sonu?..

Saldırıya uğrayan insanlar, bir süre sonra, devletin olmadığını görerek, kendi savunmalarını kendileri mi yapacaklar? Bu kez, öğrenciler ve veliler de birer tabanca alıp öyle mi gezecekler? Toplum, bu silâhlı saldırılarla nereye sürüklenmektedir?

Bu gibi saldırıların önlenmesini, başımıza çöreklenip oturan şu dört cephe ortaklığından beklemek mümkün değildir. Bu gibi olaylar, sadece cephe ortaklarının suç kanıtlarını çoğaltmaktadır. Demirel'in, Melen'in, Türkeş'in ve Feyzioğlu'nun içinde bulunduğu bir siyasal iktidardan

229

barış ve özgürlük istemek, gerçeklere gözlerimizi sımsıkı kapamak demektir. Öyleyse, görev CHP'ye düşmektedir... Toplumumuzun hiçbir sorunu, can güvenliği kadar önemli değildir.

Sokakları, genç insanların kanlarıyla sulanan bir ülkede, iktidar ölçüsünde olmasa bile muhalefet de sorumludur. Muhalefet, birkaç bildiri yayınlamak ve bir iki komisyon kurmaktan öteye, ciddi girişimlerde bulunmamıştır, ne yazık ki. Nedendir bilinmez.

CHP, bu gibi işleri biraz ağırdan almaktadır. Oysa, Millet Meclisinde 190 sandalyeli, CHP, bu gibi koşullarda cephe iktidarını hallaç pamuğu gibi atacak güce sahiptir. Şimdi sormak isterim, kaç CHP milletvekili ya da senatöründe öldürülen gençlerle ilgili dosya bulunmaktadır?. Evet, kaçında acaba?..

CHP milletvekilleri ve senatörleri kürsülere çıkıp, dökülen kanların hesabını sormalıdır. Silâhlı çeteleri kimler vurmuş kimler desteklemiş, 12 Mart öncesi ve sonrası eylemlerinde kimler nasıl öldürülmüş?. Devletin bazı istihbarat örgütleriyle vurucu güçler arasında herhangi bir ilişki kurulmuş mu? «Kontr-Gerilla» adı verilen işkence örgütünün yöneticileri bugün nerelerde kimlerle, çalışmaktadır?.

Soruluyor mu bu sorular? Hayır... Bugünkü silâhlı saldırıların amacını anlayabilmek için, «Kontr-Gerilla» gerçeğini ortaya çıkartmak gerekmektedir. Sağın saldırgan güçleri, «Kontr-Gerilla» örgütünün sivil uzantılarıdır. Hangi uygar devlette, bir örgüt, sokak ortasında takır takır adam vurur da hakkında bir kovuşturma açılmaz?. Devletin bir kesimi, solu ezme, boğma için örgütlenmiş ve silâhlı eşkiyayı sokak ortalarına salıvermiştir.

Aynı çevrelerin Sıkıyönetim istemeleri de bu yüzdendir...

12 Mart Sıkıyönetiminde «Kontr-Gerilla» çeteleri etkin görevler üstlenmişlerdir.

Aynı dönemde Ülkü Ocakları adlı sağcı örgütün bazı Sıkıyönetim savcı ve yargıçla-

230

ıyla yaptıkları, işbirliği mahkeme tutanaklarına kadar yansımıştır. Cephe iktidar, yoluyla da. sağın vurucu güçleri devleti ele geçirmenin sarhoşluğu içindedir.

CHP bunlarla savaşılabilecek midir?

Sokak ortasında adam vurulur, silâhlı çeteler yol keser ve İçişleri Bakan, koltuğunda rahat rahat oturabilir. Özür dilerim ama, bu biraz da muhalefetin

sorumluluğa dur Demirel 1k. ay süreyle Meclis Başkanlar.n. seçtirmeyerek
Parlamentoyu çal.şt.rmadı. Art.k Parlamento aç.k-Şunu öğrenmek istiyoruz.
Meclis gündeminin ilk mad-
hf JnLki", " SaJd,r,lar aetirilebi'ecek ve sald.r.iann hesabı sorulabilecek
midir?

CHP, üzerindeki ölü toprağını silkm ve cephe sorumlularından kani. mezar
taşlarımın hesabın, sormat
ruDVe b" hes°P ven' suçlar işlenmeden sorulmalıdır CHP neredesin? Neredesin
CHP?.. •""u11a1r.

(7 Ocak 1976)

231

VATAN KURTARAN VALİ

CANLI YAYIN...

TRT Genel Müdürü değişti amma, gerek kurum içinde, gerekse yayınlarda henüz
istedikleri değişiklikleri pek yapamadılar. Sağcı yayın organlarında, bu konuda
yakınıp duran satırlar uçuşmaktadır.

Hatırlarsınız, bir zamanlar, haber bültenlerinden önce gösterilen dünya
haritasının Kuzey Amerika bölümü Lenin'e, benzetilmişti. «Milliyetçi» Yalçıntaş
geldiği günden beri, Lenin'e benzeyen Kuzey Amerika fırıl fırıl dönmekte ve
böylece «Millî birlik ve beraberliğimiz» tehlikeye düşmektedir.

Bununla da kalınsa iyi...

Radyo ve televizyonda çalınan şarkı ve türkülerle de. Anayasa «yağyir, tebdil ve
ilga edilmekte, «Sosyal bir sınıfın öteki sosyal sınıflar üzerinde tahakkümü»
kurulmakta, halk «suç işlemeye tahrik ve teşvik» edilmektedir.

Bir bir ele alalım...

Radyolarımızda ve televizyonda sıklıkla bir Kars türküsü çalınmaktadır. Bu türkü:

– Soldan sağa, sağdan sola, salla bayrağı düşman üstüne... diye bitmektedir.

Bilindiği gibi, devletimizin resmî doktrini, «aşırı sağ» ve «aşırı sola» karşı
olmayı gerektirir. Yani, devletini ve milletini sevenler «aşırı ortacı» olmak
zorundadırlar. Türküde, bir satırda iki kez «sol» sözcüğü geçmektedir. Bir savaş
türküsü olduğuna göre soldan sağa bayrak sallamak ne anlama gelmektedir?.

232

Ya sağdan sola sallanan bayrağın ne anlamı vardır?.

Herhalde bir anlamı vardır. Vardır ki, Ankara Sıkıyönetim 1 Nolu Makemesi 23
aralık 1972 gün ve 1972-126 sayılı kararın 59. sayfasında, bu türkünün suç
olduğu açıkça yazılmıştır.

Bu türkü gibi, bazı uzun saçlı erkek sanatçıların, hop-laya-zıplaya okudukları:

– Kızılçıklar oldu mu?... türküsü de, açıkça komünizm propagandası yapmak
demektir. Çünkü bilindiği gibi, «kızıl» komünistler için kullanılan bir renk
çeşididir. Erbakan da bu konuyla yakından ilgilenmiş ve beğenmedikleri
düşüncelere:

– Renksiz... demiştir. Kızıl, seçmen yaşını geçmiş-olan büyük komünist,
«kızılçık» ise o henüz komünist olmamış ancak büyüyünce komünist olacak, küçük
komünist demektir. İki de bir de, hiç anlamı yokken:

Kızılçıklar oldu mu?., diye sormak, «fesat yuvalarında» toplanmış sadece
«Marksist Leninist» olmakla yetinmeyen, üstelik «Maocu» olmak küstahlığını
gösteren ana okulu, ilkokul ve ortaokullardaki komünistler iyi yetiştiriliyor
mu?., anlamına gelmektedir. Bu türküye bir de:

– Yarınlar bizim... şarkısını ekleyin. İkisini bir arada dinlerseniz:

– Kızılçıklar oldu mu? / Yarınlar bizimdir... satın ortaya çıkar ki, bu
«Komünist manifestosu»ndan da daha etkili bir çağrı demektir.

Devam ediyoruz..

Türk müziğinin unutulmaz sanatçısı üstad Münir Nurettin Selçuk:

– Ben giderim sağıma, o çeker beni sola... demektir. Buradaki anlam çok
açıktır. Şarkıdaki «ben», anlaşıldığı gibi «millet» demektir. Millet sağına
doğru gitmek-istemekte, ancak «o», milleti sola çekmektir. Adapazarı seçimi bunu
göstermedi mi?

«O» kimdir?...

«O» Ecevit'tir. Milleti sola çekmektedir. Görüldüğü gibi, «sol» sözcüğünün
yerleştirildiği her şarkıda, her türküde, sinsice propaganda yapılmakta ve

233

gizli örgütlere işaret çakılmaktadır. Şu da mı rastlantıdır?. Bakın şu sözlere:
– O yaria dönder beni, bu yana dönder beni / Sağ Yanımda yare var, sol yanıma dönder beni...

Burada da, açıkça, «Sosyal bir sınıfın öteki sosyal -sınıflar üzerinde tahakkümünü kurmak» amacıyla propaganda yapılmakta ve, hiç çekinilmeden:

– Sol yanıma dönder beni... denilmektedir.

Sol ne demektir?. Sol. Marksizm demektir. Millet düşmanlığı demektir. Namusuyla kazanan yurttaşa düşman olmaktır. Başbakanın yakınlarının yurt dışına mobilya sattığı ve milyonlarca lira kazandığı yolunda dedikodu yapıp hür demokratik rejimi yıkmak demektir. Leninizm demektir. Maocuiuk demektir. Materyalist olmaktır. Vatanı ve milleti «Tasarruf Bonosuyla» satmak demektir. Yıllarca cezaevlerinde yatıp, bu fakir milletin hakkını yemek demektir.

Radyo ve televizyonda bunun gibi, «Millî birlik ve beraberlik ruhuna» aykırı, «ülkemiz ve devletimizle bölünmezlik» ilkesini zedeleyici, «millî ahlâkı» bozucu, «devletin dış güvenliğini sarsıcı» şarkı ve türküler çalınıp söylenmektedir.

– Kalenin dibinde taş ben olayım / Gelene geçene yoldaş olayım... ne demektir Allahaşkına?.

«Yoldaş» kimlere denir?. Marksist, Leninist, anarşist, materyalist, Troçkist, Stalinist olan insanlar topluluğundaki kızıl anarşistler birbirine «Yoldaş» derler.

Şuna bakın:

– Gelene geçene yoldaş olayım...

Bu açıkça, herkes komünist olsun demektir. TRT yasasının 9'uncu maddesi uyarınca Genel Müdür:

– Millî güvenliğin, kamu düzenininin veya devletin dış güvenliğinin gerekli kıldığı hallerde... görevinden alınmaktadır.

Bu şarkı ve türkülerini çaldıran TRT Genel Müdürünün görev başında bulunması, ecdadımızın kemiklerini sız-

234

latmıyor mu?. Şimdi Yalçıntaş'a bir şarkıyla soralım: – Gitmek mi zor, kalmak mı zor?..

(16 Temmuz 1975)

KÖKÜ DIŞARDA CEREYAN...

Başbakan Süleyman Demirel, yarın Bulgaristan Halk Cumhuriyeti Devlet Konseyi Başkanı Todor Jivkov ile Edirne'de buluşarak. Türkiye ile Bulgaristan arasındaki elektrik sisteminin açılış töreninde bulunacaktır. Dışişleri Bakanlığı yaptığı açıklamada:

– 20 temmuz 1975 günü Türkiye ile Bulgaristan Halk Cumhuriyeti arasındaki yeni elektrik sisteminin bağlanması için yapılacak tören... diye başlayan bir duyuru ile konuyu basına yansıtmıştır.

Yani, açıkçası ve türkçesiyle, komşumuz Bulgaristan'dan «Kökü dışarıdan cereyan» almaktayız. Elektrik enerjisini yeterince üretemediğirnizden, başka ülkelerden «cereyan» almaya kalkışıyoruz. Yani, ülkemizdeki Amerikan üslerini bu «Kökü dışarıda cereyan» ile mi aydınlatacağız acaba?

«Kökü dışarıda cereyan» diye tam buna denir işte. Bu türlü çeşitli «cereyan» arasında iyice üşüttük ki, hem komünistlerden cereyan alıp, hem de, kapitalist Amerika'nın bir türlü kapatamadığımız üsleri için, süre üzerine süre tanıyoruz. Geçen haftalarda da, Sovyet Rusya yöneticileriyle imzalanan bir anlaşmayla, komünizmle mücadele amacıyla kurulduğu söylenen «Milliyetçi Cephe» iktidarı, milyonlarca «ruble» yardım kredisi sağlamıştır.

Bu kredinin de «Kökü dışarıda»dır...

Aynı günlerde, Amerikan ve Rus astronotları, uzayda buluşarak kenetlenmektedir. Uzayda buluşan Amerikan ve Rus astronotları, bu mutlu anlaşma ve birleşmeyi votka içerek kutlamayı düşünmüşlerdir.

Bu işleme bir türlü akıl ermemektedir...

235

Türkiye, Sovyet Rusya saldırısına karşı kurulmuş bulunan NATO'nun üyesidir.

Ülkenin yönetimi:

– Sola ve komünizme karşı birleştik... diyen, biri birinden komünizm düşmanı görünen, maşallahlık, dört liderin kurduğu bir koalisyonla yönetilmektedir. Bu

dörtörtlük iktidar, ülkelerinde komünizmi kurmayı amaçlamış ülkelerin yöneticileriyle ballı - börekli anlaşmalar yapmakta, sonra içeriye dönüp:
- Uluslararası komünizm... Kökü dışarıda cereyan... Aşırı akım... gibi soyut gerekçelerle, «Devlet ve millet bü-tünlüğünü koruduğunu, kasıla kasıla, ona buna saldıro saldırı, kanıtlamaya çalışmaktadır.

İnsaf, insaf...

Madem komünizmle mücadele ediyorsunuz, öyleyse neden devletlerinin temelinde «Marksist - Leninist» ilkeler yatan aşırı solcu ülkelerden yardım dileniyorsunuz?.

Adı solcuya çıkmış bir yazar, Allah saklasın sosyalist ülkelere gidip, gördüklerini, Türkiye'de yayınlamaya kalksa:

- Vay komünizmi övüyorsun?... diye, ünlü 142'nci maddenin tokmağı ile kapısı çalınır.

Rusya'dan kredi, Bulgarlardan elektrik alınırsa, bu «kökü dışarıda» ilişki olmaz mı?

Düşünün ki, bugün Milliyetçi Cephenin derme-çatma çadırlarında bağdaş kurmuş bulunan bu sağcı partiler yıllarca:

- Komünizm tehlikesi... diye diye milletin ensesinde boza pişirmişlerdir.

Konu, işçi hakları ise, gelsin ceza yasaları...

Sonra komünizm tehlikesi, uluslararası komünizm, kökü dışarıda cereyanlar, bunların hepsi bir anda unutulur ve:

- Gelsin paralar... denir.

Belki gözünüzden kaçmıştır, bu arada, Türk Merkez Bankası, Maliye Bakanlığının yaptığı son anlaşmayla da, Çin Halk Cumhuriyeti Merkez Bankasıyla ticarî ilişkilerde bulunacaktır.

236

Görüyorsunuz: Marksist - Leninistlerle kredi anlaşmaları, elektrik enerjisi alımı, Mao'cularla ticarî ilişki sürüp durmaktadır. Bundan sonra da gözlerini dışarıdan içeriye çevirip:

- Komünizm tehlikesi aldı yürüdü... Kızıllar örgütleniyor... Tarihi düşmanımız Rusya... diye insanlar, sabah akşam kelepçeyle kovalanır.

Kökü dışarıda olan, paradır, sermayedir, kredidir, ticarî ilişkidir, petrol şirketleridir, yabancı firmalardır, Mo-bil'dir, Shell'dir, British Petrol'dür, Morrison şirketidir.

Tek cümleyle özetleyelim isterseniz: Kökü dışarıda olan, kapitalizmdir...

NATO'su, CENTO'su, CIA'sı, «Kontr-Gerillası da işte bu «Kökü dışarıda» kapitalizmin, karakolları ve bekçi kulübeleridir.

Şimdi, sosyalist ülkelerden de yardım dilenmeye başlanılmıştır. Marksistin'den, Leninistin'den, Maocu'sundan yardım alınıyor.

Neler oluyor baksanıza...

İçeride, komünizmle mücadele için cephe açanlar, dışarıda, komünistlerden yardım alıp, ülke yönetmeye kalkıyorlar.

Komünizmle mücadele için mi? Marksizmin kökünü kazımak için mi?... Leninistleri kesmek için mi? Mao'cu-ları asmak için mi? Niçin bunfar niçin? Uzayda kenetlenip, votka içen Rusya ve Amerikan astronotlarına eğlence gerek, yoksa bunun için mi?.

Ülkemizin meydanlarını, caddelerini ve evlerini aydınlatmak için, «Kökü dışarıda cereyan» olanlar, biraz Vicdanlarını ve kafalarını aydınlatsalar, iyi olmaz mı?. Bakarsınız, bir gün, bu «Kökü dışarıda cereyan» çarpar bunları...

(19 Temmuz 1975) TAVERNA BARIŞ HAREKÂTI...

Dışişleri Bakanı ihsan Sabri Çağlayangll, geçtiğimiz hafta, «Tahidromos» adlı bir Yunan dergisine demeç ve-

237

rerek. tarihe, coğrafyaya ve edebiyata ışık tutmuştur. Çağ. layangil. Bakanlık odasında. Yunanlı gazeteci Lianise'ye:

- Koskoca bir mazinin ve tarihinin altında bulunan iki halk topluluğuyuz. Yıllarca yan yana yaşadık, birlikte pastırma yedik, salep içtik. Birbirimizin dilini anlıyoruz... dedikten sonra, Türk - Yunan dostluğunu yeni temeller üzerine oturtan şu açıklamayı yapmıştır:

- Antalya'da Valilik yaptığım sıralarda, günün birinde bir mektup aldım. Bir tüccar, Yunanistan'da bir tekstil dokuma fabrikası olan Yannis Pehlivanadis

isimli bir zat, bana yazdığı bir mektubunda, Antalya'ya gelmek için müsaade istemekteydi. Çünkü onlar, Yunanistan'da kiraladıkları bir gemiyle doğdukları yerleri ziyaret etmek istiyorlardı.

Çağlayangil, Hükümete başvurarak, Yunanlıların Türkiye'ye gelip, doğdukları yerleri gezmelerini sağlar, bu insancıl girişimleri yapan, Çağlayangil'i de Yunanlılar Atina'ya çağırırlar. Öykünün bu bölümünü, yine «Thoidro-mos» dergisinden okuyalım. Çağlayangil şöyle anlatıyor:

– Daha sonra beni Atina'ya davet ettiler. İstanbul'dan 1951 yılında araba ile hareket ettim ve geceyi Selanik'te geçirdim. Unutulmaz anılarım vardır...

Çağlayangil, 1951 yılında yaptığı gezide Selanik'te bir gece kaldıktan sonra Atina'ya geçer. Yine Çağlayangil'i dinleyelim.

Sonra bir hafta da Atina'da kaldım. Hayatımın en güzel hatıralarındandır.

Çağlayangil, hiç şüphesiz, çok partili düzenin renkli politikacılarından biridir. Bakınız, Atina'da geçirdiği günleri Yunan basınına nasıl aktarıyor:

– Tavernalar, sevimli insanları ve beni dansa davet eden 17 yaşında genç bir kızı hatırlıyorum.

Çağlayangil 46. Yunanlı kız ise 17'sinin baharını yaşıyor o günlerde.

«Unutulmayan hatıralara» devam edelim:

– Ben tek kelime Elence bilmiyorum. Kız ise ne Türkçe, ne İngilizce ne de Fransızca biliyordu. Birden bire bana, «Pamo na figuma» (gel gidelim) demez mi?.
238

Çağlayangil olayın bundan sonrasını şöyle anlatıyor:

– Ben şaşırımdım. «Ne demek istiyordu ki,» babası bana baktıktan sonra şöyle dedi: «Kızım seni kaçırmak istiyor; araban var mı?. Araban varsa, al götür ben de kurtulayım...»

İhsan Sabri Çağlayangil, Kıbrıs Barış Harekâtının birinci yıldönümünde başından geçen bu tarihî olayı anlattıktan sonra, devlet adamı kararlılığı ve ciddiyeti içinde:

– Bu söylediklerimle, yaşayış tarzımızın ne kadar benzediğini ve tarih ile coğrafyamızda birbirimizle yaşamaya mahkûm edildiğimizi belirtmek istiyorum., demektedir.

Çağlayangil, eşi bulunmaz bir devlet adamı olduğu ve özellikle dünya diplomasi tarihinde büyük katkılarda bulunduğu için bütün konuşmalarının birer birer incelenmesi gerekmektedir.

Çağlayangil'e göre, taverna'da dans eden 17 yaşın-* daki bir kızın, dans ettiği bir yabancıyı evine çağırması ve kızın babasının da bu işi kolaylaştırması, Yunanlılara olduğu kadar Türk geleneklerine de uygun düşmektedir. Çağlayangil, kendisini dansa davet eden kızı ve babasını anlattıktan sonra:

– Bu söylediklerimle yaşayış tarzımızın ne kadar benzediğini belirtmek istiyorum., demektedir.

Acaba, bir gece kulübünde 17 yaşındaki bir Türk kızının, 46 yaşındaki bir Yunanlı Valiyle dans ettikten sonra, onu evine çağırması. Türk babanın da, «araban varsa kızımı al götür» demesi, biz Türklerin yaşayış «tarzına» uymakta mıdır?.

Sanmıyoruz..

Yalnız yanıldığımız bir nokta olabilir. Milliyetçi Cephe, iki de bir de:

– Manevî değerler., örf ve âdet., millî ahlâk., gibi sözler ile ne kadar geleneklere düşkün olduklarını anlatmak isterler. Çağlayangil'in anlatmak istediği acaba. Milliyetçi Cephe'nin «manevî kalkınma» ilkeleri ile «millî ahlâk» anlayışı olmasın?

239

Tabii ki, bilemiyoruz...

Çağlayangil, bu konuşmasıyla, «dünya halklarının kardeşliği» kavramına Atina'daki «tavernalardan ışık tutmakta, Türk - Yunan dostluğunu hiç kimsenin ele alamadığı ilişkiler çerçevesine oturmakta, kıta sahanlığı Ege'de petrol arama sorunu ve Kıbrıs Barış Harekâtı, gibi konuları 17 yaşındaki Atinalı bir genç kızın unutulmaz anılarıyla, bir çırpıda çözüvermektedir.

Çağlayangil gibi bir Dışişleri Bakanını bulmak gerçekten çok güçtür. Bilgi dersiniz var, görgü dersiniz, derya gibidir. Ünü, Atina tavernalarına kadar uzanmış ve Türk - Yunan dostluğuna damgasını vurmuştur.

Barış görüşmeleri, Atina tavernalarında yapılıysaydı, siz görürdünüz Milliyetçi Cephenin zaferini...

Kıbrıs'ı baştan başa alır, bununla yetinmez bir gece ansızın Çağlayangil'i dansa davet eden 17 yaşındaki Atinalı kızın evine biie giderdik..

Şimdi, Ecevit'in gençliğinde yazdığı «Yunanlı Kardeşim» adlı şiiri, «temcit pilavı» gibi, ısıtıp ısıtıp süren sağcı yazarlar ve bu şiiri skecim meydanlarına atanlar, Çağla-yanğil'in «Taverna Barış Harekâtı» hakkında bilmem ne düşünürler?.

(21 Temmuz 1975)

...VE HATTÂ MAOİST...

İstanbul Sıkıyönetim eski komutanı anlı-şanlı Türün Paşa, en sonunda baklayı ağzından çıkardı. Şu söylediklerine bakın allahaşkına:

– Bizim 12 Mart döneminde uyguladığımız politika halkın desteğini kazanma politikası olmuştur. Yaptıklarımızı halka dayanarak yaptık. Bunda da Mao'dan esinlendim...

«Kont-Gerilla Paşası» işi iyice azıtmış görüyorsunuz, Mao'dan esinlenmiş ve böylece eyleme geçmiş:

– Mao'nun balığı değil, suyu kazanın, düşüncesiyle hareket ettim. Balığı, yani anarşisti tek yakalamaktansa,

240

suju yani anarşistin ortamını içinde yaşanmaz hale getirmeyi düşündüm ve uygulandım...

Paşaya gel paşaya..

Paşa hazretleri batığa ve suya düşkün olduğu için Marmara yolcu gemisinin bazı Maocular tarafından batırıldığını ileri sürerek, işçileri ve öğrencileri işkence masalarından geçirtmiş ve uydurma suçlar yaratarak, insanların hayatını zindan etmeye çalışmıştır. Bu olayın bütün sanıkları beraat edince de:

– Ben bunların suçsuz olduklarına inanmıyorum... diyecek kadar da, işin ucunu kaçırmıştı.

Kontr-Gerillacı, özel teşebbüsçü, milliyetçi, mukaddesatçı ve hattâ Mao'cu paşamız, bu aklıyla bin yıl ya-sasa, bizim gibi yazar - çizer takımına eğlence de çıkacak demektir. Kendisini bir yerde görürsek:

– Bu aklın hepsi sizin mi? diye sormamız gerekiyor. Fakat bizler, Gazeteciler Sendikası gibi Türün'e ısmarlanacak ccı kahveye sahip olmadığımızdan bu tür sorular sorma zevkinden de hiç yararlanamayacağız, herhalde.

Türün paşanın burnundan kıl aldırmadığı günlerde, ikide bir:

– Marksist, Leninist ve hattâ Maoistler.. diye başlayan bildirilerini anımsayanlar, bugün İstanbul sokaklarında «devletin manevî şahsiyeti» gibi dolaşmaya özenen bu Mao yöntemleri uygulayıcısı paşanın, Mao'dan örnek aldığını okuyunca:

– Adamın aklından zoru mu var? diye düşünmesinler hiç. Türün geçenlerde de:

– CHP adaylık için bana niye teklifte bulunmaz bilmem... deyivermemiş miydi? Türün'e bakın Türün'e...

Ve hattâ Maoist olmuş da, kimsenin haberi olmamış.

İşkence yaparken Mao'dan esinlenmiş de, acaba. Umumî Mağazaları Yönetim Kuruluna girerken Lin Piayo'-ya mı özenmiş., bu Kontr-Gerilla Paşası?

Yarın, öbür gün, bir de aniden: *

241

R: 16

– Fırtına I harekâtını yönetirken. Kuzey Vietnamlt general Giap gibi davrandım... diyebilir. Bizler için tam hazine bu Türün... Senatoya girip bir de kürsüye çıkarsa, siz o zaman seyredin eğlenceyi. Hani bir de anılarını yazarsa, Türk edebiyatı da, Harp tarihi de unutulmaz belgeler kazanır birdenbire.

Bakarsınız yarın Lenin'i taklit ettiğini, Marks'ı uyguladığı. Engelsin «Aile ve Mülkiyetin Kökeni»ne ilişkin görüşlerini öteden beri savunduğunu, Castro ile eylem birliği içinde olduğunu, Che Guevara ile aynı görüşleri paylaştığını, General Gonçalves ile aynı kanıda olduğunu açıklayıverir.

12 Mart operasyonları sırasında aranıp aranıp da, bulunamayan Mao'cu gizli örgütün «büyük şefi Türün» paşa olmasın sakın?

Türk kamuoyu ilk kez Mao'dan esinlendiğini açıklayan bir paşaya tanık olmaktadır. Hayırdır inşallah.

İstanbul'da sokaklarda, caddelerde ve duvarlarda Türün için yazıları okuyunca:
- Adama bu kadar da işkence yapılmaz., diye kendi kendime acıdım paşaya.
Son olaylar Türün hazretlerinin sınırlarını iyice bozmuş olacak, ilerlemiş
yaşında belki hepimizi kalbimizden vuracak bir hastalığa yakalanabilir bu
gidişle... Paşanın dinlenmeye ihtiyacı var. Yoksa, Mao'dan esinlendiğini
açıkladığı gibi, yarın Marksçı, Leninci olduğunu da ağızından kaçırırverir.
çYok mu koskoca İstanbul'da bir tam teşekküllü hastane?..

(1 Ekim 1975)

ASKER OLDUM PİYADE...

Değerli işadamlarımızdan Yahya Kemal Demirel, henüz askerlik görevini yerine
getirmemiştir. Nedenini hiç

242

sormayın: Muhterem babası Hacı Ali Demirel'in, binbir emek ve zahmetle kurduğu
özel Yükseliş Koleji, «Ankara Mühendislik ve Mimarlık Yüksek Okulu» adıyla
devlet denetimine geçince, bu değerli işadamımız, son sınıfta iki Kez kalmış ve
üzüntüsünden dolayı kendisini «mobilya ticaretine» kaptırmıştır.
Şimdi kendisinin mobilya dosyalarından sonra askerlik dosyasını da şöyle bir
karıştıralım, bakalım neler çıkacak?..

İsparta Askerlik Şubesi Başkanı Albay H. İbrahim Tanrıbilir, 21 nisan 1975
tarihinde, Çankaya Askerlik Şubesine yolladığı «3'ncü ksm: 0917 - 1727 - 75 -
1450 - a - 75» sayılı yazısıyla, Yahya Demirel'in, 1975 yılı kasım ayının sonuna
kadar askerlikle ilişkili olmadığını belirtecek bir yazı istediğini bildirerek:

- Dilekçe sahibinin... 15 ekim 1975 tarihine kadar yurt dışına çıkmasında
sakınca olmadığına dair belge verilmesini arz ederim.. demıştır. Yazışmalar gelip
gitmiş, sonunda, Yahya Demirel'in askerliğine, karar alındıktan sonra yurt
dışına çıkabileceği belirtilmiştir. İsparta Askerlik Şubesi Başkanı, 5 ağustos
1975 günü, «3 ks. 0917- 75 (1950/a/75) 5481 sayılı yazısıyla, konuyu bütün
ayrıntılarıyla, Çankaya Askerlik Şubesine bildirmiş ve askerlikle ilgili gerekli
işlemlerini yaptırmıyan Yahya Demirel'in «yoklama kaçağı* olduğunu açıkladıktan
sonra:

- Yoklama kaçağına askerliğine karar alınmadan belge verilmiş ise, adresinden
celp edilerek, yoklamasının yaptırılıp alınacak kararın ivedi gönderilmesini ar*
z ederim.. diyerek, gerekli işlemlerin yapılmasını istemiştir.

Çankaya Askerlik Şubesi Başkanı Albay Hamdi Acunsal, 8 ağustos 1975 günü, «3
ksm, 0917 - 1 - 75 (ybc)» sayılı yazısıyla, Yahya Demirel'e hiç bir belge
verilmediğini İsparta Askerlik Şubesine şöyle duyurmuştur:

- Aşağıda kimliği yazılı yoklama kaçağı adresinde bulunmadığından., tahkikat
evrakı., şubenize gönderilmemiştir. Adı geçen yurt dışına çıkmasında askerlik
bakı-

243

mından sakınca olmadığına dair belge şubemizce verilmediğini bilgilerinize arz
ederim...

Ankara Emniyet Müdürlüğü, Başbakan Süleyman Demirel'in bu sevgili yeğenini
heneden başkentte bir türlü bulamamıştır. 30 temmuz 1975 günü, Çankaya
Askerlik Şubesi, Yahya Demirel'in adresinde bulunmadığını, İsparta Askerlik
Şubesine bildirmiştir. Libya'ya gönderilen mobilyalar gibi, Yahya Demirel'in de
izine bir türlü rastlana-mamıştır.

İşte tam bu sırada, yani mobilya ihracatı ile ilgili haberler gazetelerde
yayınlanınca, Yahya Demirel de hemen ortaya çıkıverir ve 3 eylül 1975 günü
mobilya ihracatı konusunda ilginç açıklamalar yapar.

Şimdi seyredin eğlenceyi...

Polisin bir türlü adresinde bulamadığı Yahya Demirel, mobilya ihracatı
dolayısıyla ortaya çıkınca, İsparta Askerlik Şubesi Başkan Vekili Yüzbaşı Ömer
Akça, 4 eylül 1975 gön ve e3'ncü ksm 0917 - 75 - 1950 - a - 75 - 6545» sayılı
yazısıyla:

- Yoklama kaçağı Yahya Demirel, Ankara'nın ortalık yerinde basın toplantısı
yapıyor, sizler adresinde bulamıyorsunuz. Yükümlü askerlikten kaçıyor., deyince,
işle-, rin ciddi olduğu anlaşılmış ve Başbakanın sevgili yeğeni, askerliğine
karar alınmak üzere, Gülhane Askerî Tıp Akademisine gönderilmiştir.

Gülhane Tıp Akademisinin bazı doktorları, Çankaya Askerlik Şubesinin 17.9.1975
günlü yazısı ile hastaneye gelen Yahya Kemal Demirel'de ansızın çarpıntı

olduğunu saptamışlar ve kendisine «24 gün yatak istirahati» vermişlerdir. Gülhane Tıp Akademisi ve Eğitim Hastanesi Kurumu, Kardiyoloji bölümünde 25 Eylül 1975 gün ve «8033 – 156 – 75 – 18232» sayı ile kayıtlı olan istirahat yazısı, Akademi Komutanı Tabip General Prof. Haydar Din-çer tarafından imzalanmıştır. Okuyalım:

– Yüklü er Yahya Kemal Demirel, 9.9.1975 gün ileri tetkikleri ve hakkında kati karar verilmek üzere kardiyoloji kliniğine müracaat etmiştir. Yapılan muayenesin-
244

de kendisinde «Süprevetriküler paraksizmal taşikardi» tesbit edilerek, sonunda muayene ve kafi işlem yapılmak üzere 24 gün kafi yatak istirahati verilmiştir. Raporun bitimi sonunda kendisinin hastanemize sevk edilmesi uygundur. Bilgilerinize rica ederim...

Şimdi hepimiz hatırlayacaksınız... Yahya Demirel, 10 Eylül 1975 günü, «Swissair» uçağı ile, Cenevre'ye gidip «intercontinental» Oteline yerleşivermişti. Peki, hangi askerlik şubesinden belge alarak yurt dışına gitmiş? Çankaya Askerlik Şubesinden mi, yoksa İsparta'dan mı .. Hiçbirinden tabii...

Yahya Demirel'in, 24 günlük «kafi yatak istirahati» 19 Ekim 1975 günü bitmiştir. Bu günde, Yahya Demirel'in Gülhane Tıp Akademisine yeniden başvurması gerekirken bul bulabilirsen mobilya kralını... Atı alan Üsküdar'ı çoktan geçmiştir. Çankaya Askerlik Şubesi 3 Kasım 1975 günü «0416 – 1 – 75 (ybc) – 49» sayılı yazısıyla; Çankaya Kaymakamlığına:

– Haydi gelsin askere., süresi bitti. Bulun adresini şubemize teslim edin., diyorsa da Yahya Demirel'i adresinde bulmak ne mümkün?...

Biz mobilyalarını bulamayız, askerlik şubeleri de kendisini.

Değerli amcası da kırk yaşının baharında, o da ancak ihtilâl zoruyla askere gönderilmiştir. Yeğen de anlaşılan amcasının izindedir şimdi.

Asker oldum piyade, mobilyalar ziyade...

(20 Kasım 1975) BİR TUTUKLUYA ÖĞÜTLER...

Tanrı düşmanımızın başına vermesin. Tutuklanmak hiç de hoş iş değildir. Adamı yakalarlar, üstünü babını ararlar, bileklerine kelepçe takarlar, sonra da, kırk elli kişinin yattığı bir koğuşa sokarlar. Değerli iş adamlarımızdan Yahya Demirel yakalanırsa cezaevine girecektir.

TRT'ye sorarsanız, Karadeniz Ereğlisi Sulh Ceza Yar-
245

gıçlığınca tutuklananlar arasında Yahya Demirel'in adı yoktur. TRT'nin haber yetkilileri, ellerindeki haber metinlerini hasır altı ederek, Başbakan Demirel'e yaranmanın yarışını yapmaktadırlar. Yapsınlar bakalım...

Tutuklanma kararı Ceza Mahkemeleri Usulü yasasına göre alınmaktadır. Bir kimse hakkında suç işlediğini kanıtlayacak kuvvetli belirtiler varsa, tutukluluk kararı verilebilmektedir. Kaçma şüphesini uyandıracak «Vakalar» varsa, sanık suç izlerini yok etmeye veya suç ortaklarını yalan beyana ya da tanıkları, tanıklıktan çekinmeye veya yalan söylemeye yöneltiyorsa, sanık tutuklanabilmektedir. Suç «Devlet ve Hükümet nüfuzunu kıran» suç türlerinden ise, sanık hakkında tutuklanma kararı verilebilmektedir.

Sanık hakkında soruşturma açılmasına yol açan suç, ağır cezalı suçlarından ise ya da sanığın ikametgâh adresi bulunamıyor ise sanık kaçacak sayılmakta ve tutuklanmaktadır. Sanık «Serseri veya şüpheli takımından» ise, yine, kaçma olasılığı gözönünde tutularak hakkında tutuklanma kararı verilmektedir.

Cezaevlerimizde halen ortaçağ yaşantısı hüküm sürmektedir. Gerçi Yahya Demirel, Siyasal Bilgiler Fakültesi Dekanı ve Anayasa Hukuku Profesörü olmadığı için, cezaevinde tokatlanmayacaktır. Hukuk Fakültesi Dekanı ve Ceza Hukuk Profesörü olmadığı için de, eline kazma kürek verilip, buz da kırılmayacaktır. Kara Kuvvetleri Plan ve Prensipler Başkanlığı yapmış bir tümgeneral olmadığı nedeniyle ki, ellerine ayaklarına zincir bağlanıp işkence evlerine götürülmeyecektir.

Ne de olsa, bir hukuk profesöründen Başbakanımız yok başımızda.

Yahya Demirel'in evine girifip kitaplığındaki kitaplar birer birer toplanarak, Abdülbaki Tuğ adlı Savcı tarafından yakılmayacaktır. Evi gece yarılari basılıp, annesi, babası, silâh zoruyla tehdit edilip, didik didik aranmayacaktır. Fakat yine de tutukluluk can sıkıcı olaydır.

Cezaevine girince, hemen bir acemi berber gelerek
246

saçlarınızı keser. Üstünüz başınız aranır ve bir koğuşun ortasına bırakılıverirsiniz. Cezaevinin kuralları vardır. Bunlara harfi harfine uymak gerekir.

Önce «volta atmak» nedir, bunu öğreneceksiniz... Ağır mahkûmların' önünde «volta» atılmaz. Yani onların önünde, bir aşağı bir yukarı yürünmez. Buna «volta kesmek» denir ki, cezaevindeki en ağır suç budur. Yahya Demirel'in volta kesmekten kaçınması gerekir.

Koğuşta bir «ağa» bulunur. Buna «koğuş ağası» denir. Cezaevlerini, Ceza ve Tevkifevleri Genel Müdürlüğünden çok, bu koğuş ağaları yönetmektedir. Yahya Demirel'in bunlarla çok iyi geçinmesi gerekmektedir.

Yeni gelen tutuklular, «ibrikçilik» görevi yaparlar. İb-rikçi, genellikle, koğuş ağalarına ibrikle su döker. Ortalığın temizliğiyle uğraşanlara da «meydancı» denilmektedir. Yahya Demirel, ya «ibrikçi» ya da «meydancı» olabilir. Her ikisinde de, ciddiyet aranmaktadır.

Tutukluluk, gerçekten güç bir iştir. Kızmayacaksınız, moralinizi bozmayacaksınız, sizi cezaevine sokanlara içerlemeyeceksiniz, amcanıza dayınıza, içerlemeyeceksiniz, üç yıl, beş yıl, on yıl, onbeş yıl böyle yaşayacaksınız. Görüşme günlerinde, yakınlarınız sizi görmeye gelir. On dakika içinde bütün yakınlarınızla görüşeceksiniz. Ben de şimdiden merak başladı: Acaba Yahya Demirel'i amcası Başbakan Süleyman Demirel, cezaevinde ziyaret edecek midir? Duruşmalara kelepçe takılarak götürülürsünüz. Ara-sıra tartaklanırsınız, bir iki küfür de yersiniz ama, bunlara hiç aldırmayacaksınız. Yahya Demirel'in de bundan böyle, her Türk vatandaşına yapılan hakaretlere alışması uygun olur. Arasına: – Yüksek mahkeme kararı çiğnemekten korkmayan amcam, bir Sulh Ceza Yargıcının tutuklama kararını geri aldıramaz mı?., diye düşünüp, siyasetle uğraşması sağlığına da zararlıdır.

Yahya Demirel «şahsî» veya «nakdî» kefalet karşılığı tahliyesini isteyebilir. Şahsî kefalet için, amcasını kefil gösterebilir. Mahkeme Süleyman Demirel'in sözüne gü-

247

vene bilirse. yeğen Oemirel'i tahliye edebilir. «Nakdî kefalet» ise, çok yüklü olmalıdır. Bir çırpıda, yirmi milyon kazanan bir iş adamı, yüz milyon lira kefaletle salıverilir ancak.

Bu kefaletten «vergi iadesi» ödenmeyeceği için, Demircilerin zararı büyük olacaktır...

Dedik ya.. Tutukluluk kötü şeydir, Tanrı düşmanımızın başına vermesin. Yakında bir Af Yasası çıkar da, Yahya Demirel. «Anarşist», «Komünist» ve «Devlet düşmanları» ile birlikte affedilir.

Nasıl olsa «kader kurbanındır kendileri...

(3 Mart 1976)

PARA... PARA... PARA...

İnsanların, üzerinde en çok konuştukları konulardan biri, paradır. Para için alın teri dökülür, para için cinayet işlenir, para için hırsızlık yapılır, banka soyulur, arsa alınır, sahte belge düzenlenir, mobilya alınır, mobilya satılır, bunlar hep para içindir.

Evlenirseniz para gereklidir. Boşanacaksınız, yine paraya ihtiyacınız vardır. Çünkü parayla avukat tutacaksınız. Çalıştığınız yerden az para alıyorsunuzdur. Ev sahibi çok para istiyormuş. Ne iş yaparsanız, yapın, parayla başlamakta, parayla bitmektedir. Kefaletle tahliye için de para gereklidir. – Paranın açmadığı deik yoktur...

Türkçemize yerleşmiş böyle atasözleri vardır. Bir işiniz çıkmaza mı girdi? Açarsınız kesenin ağzını, dökersiniz parayı, işiniz kolaylaşır. Bazı devlet memurlarına parayla iş yaptırıyorsanız, buna «rüşvet» denir. Osmanlı İmparatorluğunda rüşvet çok yaygınmış.. Koskoca Sadrazamlar ve Padişahlar da rüşvet vermiş.

Neyse, çok partili düzene geçtik de. rüşvet alan da veren de ortadan kalktı... Devletten sahte belgelerle para çeken bir çeteyi dü-

248

şünün: Bu iş patlak verirse, ne yapar bu çete?. Yüz milyon, ikiyüz milyon para almışsa, bunun yarısını, bu işlen örtbas etmek için kullanılır. Kaz gelecek yerden yumurta esirgenir mi hiç?.

– Su sesi, kadın sesi, para sesi...

Müziğe, kadına ve paraya düşkün olan atalarımız, kadın su ve para sesinden çok hoşlanırlarmış.

Su ve para arasında böyle benzetmeler de yapılır. Havadan para kazanan su gibi harcar, ne var bunda?. Eloğlu gider, kumar masalarında, milyonları verir de, bana mısın demez...

– Başbakan Demirel'in pek sevgili yeğenleri değerli iş adamlarımızdan Hacı Ali Demirel'in «mahdumu» Yahya Demirel hem paraya hem de edebiyata çok düşkündür. Geçenlerde, Yahya Kemal Demirel'in «para» üzerine yazdığı bir şiirini okuduk... Şiir, Ankara Yükseliş Mühendislik ve Mimarlık Özel Yüksek Okulu Öğrenci Birliği Yayın Organınının, 1969 yılınının 41'inci sayfasında çıkmış... Geliniz hep birlikte, Yahya Demirel'in paraya edebî değerler katan şiirini birlikte okuyalım:

PARA

Hayalimde sen varsın hâlâ
O mesut günlerimizi
Unutma hatırla
İsmin naçme olacak
Dudaklarımda heran
Bazı günler acısı unutulmayacak
Tek teselli yerimiz
Kaybolan ö aşkımız
Kalbim hâlâ kanıyor
Heran kapım çalınıp
Seni dönecek sanıyor
Sönükleşen gözlerim
Hâlâ seni arıyor
Donuklaşan dudaklarım
Şimdi o nerede diyor
249

Bilmem şimdi nerdesin
Hangi çelik kasadasın
Belki dönülemeyecek biryerdesin
Hıçkırıklar durmaz ki
Sen gelmeyince bana
Herkes seni arıyor yana yana
Napolyon ne kadar haklıymış
1969'da yine para, para, para.

Yahya Demirel, edebî konulardaki yeteneğini, hiç şüphesiz, amcasından almıştır. Amcasının edebî değeri, bir devlet kuruluşu olan, Basın-Yayın Genel Müdürlüğünce kabul edilmiş ki, Başbakanın demeçleri, 265 sayılı yasanın 29. maddesine göre, «turist celbi» gerekçesiyle yayınlanmaktadır.

– Dervişin fikri neyse, zikri de odur...

Böyle bir atasözümüz de var. Görüyorsunuz, Yahya Demirel, şiiri bile «para» konusunda yazıyor. Şu diziler-deki edebî güce bakın:

– Bilmem şimdi herdesin. Hangi çelik kasadasın...

Yahya Demirel, parayı sevgili yerine koyup, simgesel bir şiir yazmış, dizeler, şairin iç dünyasını yansıtıyor:

– İsmin naçme olacak Dudaklarımda her an...

Yahya Demirel, burada paraya «Freudyen» bir yaklaşım getirmiş:

– Donuklaşan dudaklarım Şimdi o nerede diyor...

Yahya Demirel'i edebiyata yaptığı bu unutulmaz katkı dolayısıyla kutlar, bu şiirin yabancı dillere çevrilerek, «vergi iadesi» konusu yapılmasını içtenlikle öneririm...

(27 Haziran 1976)

AYVAZ'A ÖVGÜ...

Eğitim Enstitülerinin iptal edilen sınavları, Millî Eğitim Bakanlığı'nda «otorite çatışmasına» yol açtı. Bakan

250

Ali Naili Erdem ile Öğretmen Okulları Genel Müdürü Ayvaz Gökdemir, Bakanlık içinde amansız bir savaşa girişmişler.

Ankara'da yayılan dedikodulara göre. Genel Müdür Ayvaz Gökdemir, Bakana iyice isyan bayrağı açmış. Bakanlık koridorlarında basbas bağıırıyormuş:

– Ben Bakan-makan dinlemem...

Ali Naili Erdem, haliyle tavırla sert bir bakandır. Hiç öyle Genel Müdürlere papuç bırakır mı? Bir gün Ayvaz Gökdemir'i, kulağından tuttuğu gibi Bakanlıktap atacaktır..

– Heeyyytttt, açılın, bana Ali Naili derler...

Fakat dedikodular başka türlü., diyorlar ki, ülkücü komandolar, Ali Naili Erdem'in yolunu kesip dövecekler. Ali Naili de bundan korktuğu için, yeniden sınav yapıp, aynı öğrencileri yeniden Enstitülere alacakmış., bilmem ne derece doğru?..

Efendim, Türkeş'in de son günlerde hiç gücü kalmadı, diyorlar. Koskoca Başbuğun bulunduğu hükümet, ülkücü komandoları perişan ediyor, Başbuğ sesini bile çıkaramıyor., artık etkisi de kalmamış, gücü de., eski günlerde olsa, alır Ali Naili'yi karşısına:

– Sen misin benim komandolarıma sataşan, deyip, şöyle bir gürlerdin amma, artık sesi kısılmış, gücü bitmiş, tükenmiş...

Şimdi ortada bir tek «Ayvaz» var. Ayvaz Gökdemir, komandoların dâvasını tek başına yürütüyor.

– Ben Bakanlık emri dinlemejn... Aferin Ayvaz'a...

«Ayvaz», Türkçede, «büyük konaklarda mutfak ve yemek hizmetlerinde kullanılan uşak» anlamında kullanılmaktadır. Fakat Ayvaz Gökdemir öyle mi? Türkeş'in, koskoca Başbuğ'un yapamadıklarını yapıyor:

– Ben bakan dinlemem... Bilindiği gibi Ayvaz, köroğlu öykülerinde adı geçen. güzelliği ve yiğitliği ile ün salan genç bir çocukmuş... Ayvaz Gökdemir'in yaşı-baş hakkında bir bildiğimiz yok, amma, bu Ayvaz Gökdemir, Köroğlu öykülerinde adı ge-

251

çeh Ayvaz kadar yiğit, yiğit olmasına... ne diyor bakın:

– Bakan dediğiniz de kim?..

Yiğitlik buna denir işte... yasaymış, emirmiş, kuralmış, bakanmış, adam hiç bunlara önem vermiyor. Bakanlıkta basbas bağıırıyor:

– Kimmiş benim tosunlarıma kıyan?..

Ülkücü komandolar, bunca yıl Başbuğ Türkeş'e güvenmişler ama, Türkeş'i, bul, bulabilirsen, koyduğun yerde... Ali Naili'den mi, Demirel'den mi, işte birilerinden korkuyor Türkeş...

Ayvaz Gökdemir öyle mi?.. Başbakan, Bakan, AP, bunların hepsi vız geliyor adama...

«Meydan Larousse,» kibar konaklarında mutfak hizmetlerinde kullanılan Vanlı erkek ve Kürt uşaklarına «Ayvaz» dendiğini yazmaktadır. Ünlü Ansiklopedi'de, Ayvar hakkında şu bilgi verilmektedir:

«– ...Birinci Dünya Savaşı'ndan sonra mutfak ve benzeri hizmetlerde Ayvaz kullanılması geleneği kaldırıldı. Resmî dairelerde de Ayvaz adı verilen hademeler kullanılırdı. Son zamanlara kadar Hariciye Nezareti'nde, görevi halı temizlemek olan Ayvaz'lar kullanılmıştır...»

Öğretmen Okulları Genel Müdürü Ayvaz Gökdemir, bu kavramları kökünden değiştirmiştir. Bundan sonra Ay-vaz'ın sözlük anlamı şöyle olacaktır:

– Ülkücü komandolar uğruna, yasalara ve bakan emirlerine kafa tutan genel müdür...

Şaka bir yana, sağın en tutarlı adamlarından biri bu Ayvaz Gökdemir'dir. Adam hem Türkeş'in yapamadığını yapıyor, hem de, koskoca bakanı hiçe sayıyor. Gerçi dilimize yerleşen bir deyim göre:

– Ayvaz kasap, hep bir hesap...

Yani, ortada değişen hiçbir şey yok... yok amma. ülkücülükte. Ayvaz, hem Türkeş'i, hem Ali Naili Erdem'i geride bıraktı.

Son bağımsız Müslüman Türk Devletini korumak için, bütün milliyetçilerin, komünizme karşı, Ayvaz'ın çevresinde kenetlenmelerini önerir, Ali Naili Erdem'e sonsuz «sa-

252

(17 Kasım 1976)

FİRAR...

Ortaokul Yurttaşlık Bilgisi kitaplarında, vergi vermenin ve askerlik yapmanın, yurttaşlık görevlerinden olduğu belirtilir. Yahya Demirel, geçen yıl, zarar ettiğini ileri sürerek, vergi ödememiştir... Geçen yıl vergi ödemeyen Yahya Demirel, bu yıl da bağlı bulunduğu askerî birlikten «firar» ederek, yurttaşlık görevlerinden kaçmıştır.

Yahya Demirel, uzun süre askere alınamamış, hayalî mobilya ticareti yaparken, Ankara Emniyet örgütüne, bir türlü, işyerinde ve evinde bulunamamıştır. Aynı günlerde öğrenilmiştir ki. Gülhane Askerî Tıp Akademisinde, adlarının başında «Prof. Dr. Albay» etiketi bulunanlar tarafından, kalbinin hızlı attığı saptanan Yahya Demirel, «Ta-şıkardi» teşhisiyle, askere gidiş tarihini ertelemiştir. Askerî Ceza Yasası'nın 63. maddesi, yoklama kaçağı bakaya ve saklı olanlarla, firar suçu işleyenlerle ilgili çeşitli yaptırımlar öngörmektedir. Madde şöyle başlıyor: – Kabul edilebilecek bir özrü olmadan barışta bakayalarla yoklama kaçağı ve saklılardan yaşatlarının veya birlikte arkadaşlarının ilk kafilesi yollanmış bulunanlara... Yasa'nın bu maddesi, askerlik görevine gelmeden kaçanlarla ilgilidir. Bu nedenle maddenin Maliye Bakanı Doç. Dr. Yılmaz Ergenekon, Başbakan Süleyman Demirel ve de yeğeni ile bir ilişkisi yoktur. Çünkü Başbakan Demirel, yoklama kaçağı olmadan da kırk yaşına kadar askerlik görevini yerine getirmemiş amma, yasaları hiç bir şekilde çiğnememiştir.

Doç. Dr. Yılmaz Ergenekon. 31 yaşının sonunda, askere gitmesi gerekirken, bu değerli devlet adamımız, yine, Başbakan Demirel gibi, herhangi bir yasa hükmü çiğnemeden, kırk beş yaşının baharını da aşmış, sonunda. Hacı Ali Demirel'e, Devlet Planlama Teşvik ve Uygulama

253

Dairesi Başkanırken usulsüz krediler verdiği günlerde, Kasımpaşa Deniz Hastanesi'nden aldığı «çürük» raporu ile askerlik görevinden sıyrılmasını bilmiştir.

Maliye Bakanı, tıp bilimi açısından «sağlam» değildir...

Askerî Ceza Yasası'nın bu maddesi, çok demokratik özellikler taşımaktadır. Ne diyor madde?... «Kabul edilecek bir özrü olmadan» yani, askerlik görevini yerine getirmeyen bir kimse, örneğin, komünizmle kanının son damlasına kadar savaşıyorsa, iş ve sermaye çevrelerine, kredi dağıtıyorsa, yurt dışına mobilya satıp, memleketimize döviz getiriyorsa, bu gibi durumlarda, sanıkların «kabul edilebilir özürleri» var demektir.

Yahya Demirel'in durumu, bu maddeyle hiç ilgili değildir...

Aynı Yasa'nın 66. maddesinde, altı günden fazla firar edenlerin hapis cezasına çarptırılacağı belirtilmektedir. Maddeyi okuyalım:

– Aşağıda yazılı askerî şahıslar altı aydan üç seneye kadar hapsolünür ve yeniden asker edilir:

- a) Kıtasından veya vazifesinin ispatı vücut etmeye mecbur ettiği mahalden izinsiz olarak altı günden fazla uzaklaşanlar,
- b) İzin müddetini mazeretsiz altı gün geçirenler... 66. maddeye göre.

Yahya Demirel. eğer ordu malı bil*

eşyayı yanında götürmüşse, görev yaparken kaçmışsa bu suçu, birkaç defa işlemişse ceza bir yıldan az olmayacaktır.

Ceza da oldukça ağır. Altı aydan, üç yıla... Dile kolay, gerçi toplu kaçakçılık suçu kadar ağır değil amma, yine de, insanın ömrünü törpüler... Üstelik bu suçu savunmak, toplu, kaçakçılık suçunu savunmak kadar kolay değildir. Daha da acısı. AP'den Milletvekili aday olmuş mühendislerin, bu dâvada bilirkişi olmaları da mümkün değildir.

Kolay değil, asker kaçakçılığı bu... Lockheed rüşvetine de benzemez, hemen ortaya çıkıverir...

Şimdi Millî Savunma Bakanı Ferit Melen bir basın

254

toplantısı düzenleyerek, Yahya Demirel'in askerlik görevinden asla kaçmadığını açıklamalı ve koalisyonu oluşturan milliyetçi partiler, bu tür haber yayınlarının Devlet Güvenlik Mahkemelerinde yargılanmaları için ortaya yasa önerisi hazırlamalıdır. Ne de olsa bu bir «Millî Dâ-va»dır. Millî birlik ve

beraberliğe en çok ihtiyaç duyduğumuz şu günlerde, bu konuda da birlik içinde olmalıyız.

Bu arada, Yahya Demirel de kendi birliğinde olmalıdır.

(4 Eylül 1976>

VATAN KURTARAN VALİ...

Cephe partilerinin liderleri yetmezmiş gibi, başımıza bir de Ankara Valisi Durmuş Yalçın çıktı. Durmuş Yalçın'-ın, işi gücü, dernek kapatmak, örgütlerin kapısına kilit asmak, bir de televizyon ekranlarına çıkıp:

– Bu dernekler «illegal» hale dönüşmüşlerdir., türünden açıklamalar yapmaktır. «İllegal» sözcüğü, 12 Mart döneminde yaygınlık kazandı. «Yasadışı» demeye dilleri alışmayan devlet yetkilileri, açıklamalarına ağırlık vermek için bu yabancı sözcüğü seçmekte ve üzerine basa basa:

– İllegal dernekler... demektedirler. Ne yapalım, böyle sözcükler kullana kullana, gün gelecek, marksist terminolojiye de alışacaklar. Toplum olayları heskesi eğitiyor. Vali Yalçın, bu eğitimden en çok pay alanlardan biri.

Baksanıza:

– Maocular... Leninciler... Sol fraksiyon... gibi kavramlar valinin dilinden düşmüyor. Gerçi bu yaştan sonra güçtür amma, azmin elinden hiçbirşey kurtulamaz. Acaba, bir insanın Maocu olduğu nasıl anlaşılır?. Maocular sarkık bıyık bırakıp, yeşil parka giyenler midir?. Yoksa favorileri uzun olup, insana ters ters bakanlar mı? Kadife pantolonlular Leninist, deri yelekliler «Menşevik», gocuklular «Bolşevik» midir?

Vali nasıl ayırt ediyor bunları?.

255

Anlaşılan valinin bu konuda, oldukça gelişmiş yetenekleri var. Bir bakışta kimin Maocu, kimin Leninci, kimin «illegal» olduğunu, kimlerin yasalara uygun bulunduğunu kestiriveriyor.

Bravo doğrusu...

Eskiden, bir adamın «illegal» bir örgüte üye olup olmadığını anlayabilmek için işkence yapılırdı. Orgeneral Faik Türün, Tümgeneral Memduh Ünlütürk, «illegal» örgütleri ortaya çıkarmak için bir zamanlar ne ter dökmüşlerdi bir bilseniz?. Valinin bu konularda maşallahı var. Baksanıza bir bakışta anlıyor:

– Bu dernek illegaldir...

Gerçi, hukuk devletlerinde, savcılar dışında hiçbir kamu görevlisi, herhangi bir kimseye suç yükleyemez amma, bu vali, başka validir. Savcının da görevini yapar, yargıcın da... Yetenekli adam çünkü...

Valinin elinden gelmeyen bir iş varsa, o da, «asayiş» •görevi... Ankara, Tandoğan alanında yapılan toplantıda çatışmalar olmuşsa, bir grup, bir başka gruba saldırmış demektir. Bu gruplardan biri, Adalet Bakanlığı müsteşarı değil ki, kendi kendisini dövsün, kendi kendisini yaralasin?. Bir saldıran olacak, bir de saldırılan... Valinin görevi, toplantıyı bu saldırılardan korumak.

Fakat valinin işi başından aşkın. Ne yapsın, topluluğa bakıp bakıp, «illegal» örgütlerle, Leninistleri ve Mao-istleri seçip ayırıyor:

– Şu parkalı Maocudur... Şu gözlüklü Leninisttir... Ankara, valiler için çok uğurlu ve hayırlı bir yerdir.

Ankara valilerinden Şerif Tüten, kontenjan senatörü oldu. Ondan sonraki vali, Ömer Naci Bozkurt Adalet Partisi kanalıyla, kapağı senatoya attı. Şimdi sıra Durmuş Yalçın'da...

Oldu da bitti maşallah, mebus olur inşallah...

(12 Eylül m?)

256

SAĞA BEŞ, SOLA ONBEŞ YIL

SAĞA BEŞ, SOLA ONBEŞ YIL...

Çiçeği burnunda Adalet Bakanı, güvenoyu alır almaz, henüz ayağının tozuyla geldiği bir toplantıda,, göreve yeni başlayan Cumhuriyet Savcı Yardımcılarına:

– 163 üncü maddeyle 6187 sayılı kanunu uygularken dikkatli olun... demiştir. Türk Ceza Yasasınının 163. maddesi, «Lâyikliğe aykırı olarak, devletin içtimaî veya iktisadî veya siyasî veya hukukî temel nizamlarını, kısmen de olsa dinî esas ve inançlara uydurmak amacıyla» örgüt kuran ve propaganda yapanları, cezalandırmaktadır. Örgüt kurmanın cezası iki yıldan yedi yıla, propaganda yapmanın cezası ise, bir yıldan beş yıla kadar hapistir. 6187 sayılı yasa da

siyasal çıkar elde etmek amacıyla din sömürücülüğü yapanları cezalandırmaktadır. Bu yasada öngörülen ceza da, bir yıldan beş yıla kadardır. İşte Adalet Bakanı bu yasaların uygulanmasında dikkatli olunmasını istemektedir.

Türk Ceza Yasasının ünlü 141 ve 142. maddelerinde, «Sosyal bir sınıfın öteki sosyal sınıflar üzerinde tahakküm kurmasını» amaçlayan örgütlenme ve propaganda yasaklanmaktadır. Maddelere göre, bu amaçla örgüt kurmanın cezası sekiz yıldan başlamakta, onbeş yıla kadar uzanmaktadır. Ayrıca bu türdeki örgütü yönetenlere ölüm cezası da, verilebilmektedir. 142. maddeye göre, propaganda yapmanın cezası da, beş yıldan başlamakta, on yılda bitmektedir.

Bugün parlamento aritmetiğini bir yana bırakıp, «Ce-
257

F.: 17

za aritmetiğine» başvurursak şu sonuca ulaşırız: Sağcı örgüt kurmanın cezası, iki yıldan yedi yıla kadar hapistir. Solcu örgüt kurarsanız, bu ceza, sekiz yıldan başlamakta, onbeş yıldan idam cezasına kadar uzanmaktadır. Sağcılık propagandası yaparsanız, bir yıldan beş yıla kadar hapis cezası ile cezalandırılırsınız. Propaganda amacı solcu siyasal görüşlerle ilgiliyse, cezanız beş yıldan başlar on yıla kadar çıkar. Yani sağcı inanç ve görüşlere dayanılarak yapılan propaganda için verilecek en çok ceza tutarı, solcu inanç ve görüşlere dayanılarak yapılan propaganda için verilecek en düşük cezaya eşittir. Solcunun cezası beş yıldan başlamakta, sağcının cezası ise, en çok beş yıl olabilmektedir.

Şimdi istediğiniz kadar:

– Anayasa, siyasî düşünce, felsefî inanç, din ve mezhep ayırımı gözetmemiştir... deyiniz. Gerçekler gün ışığındadır. Açıkça siyasal düşünce ayırımı gözetilerek, solcu inançlar, sağcı görüşlerle oranlanmayacak ölçüde ağır yaptırımlarla cezalandırılmaktadır. Yıllarca, kendi siyasal egemenliklerini sürdürmek amacıyla:

– Aşırı sağa ve aşırı sola karşıyız... türünden söylevler veren ve «aşırı ortacı» görünen politikacıların hangi yalanın plâklarını döndürdükleri de yadsınmaz biçimde ortaya çıkmıştır. Bir hukuk düzeninde.

– Sen sağcısın sana en çok beş yıl... Sen solcusun, cezan beş yıldan başlar... denilmişse, en azından, sağa ve sola, aynı ölçüde karşı olunmadığı, aritmetik biçimde kanıtlanmış demektir.

Yasa açısından görünen çelişki budur.

Toplumsal gerçeklere eğilirseniz, sağın Türkiye'de, gelmiş geçmiş siyasal iktidarlarca korunduğunu ve kollandığını görürsünüz. 1960 öncesinde siyasal iktidarlar, Said-i Nursi'nin sakalını sıvazlayarak elini öperek oy toplamayı uygun görmüştür. 1961 sonrası Adalet Partisi de, dinsel sağın oy depolarına dayanarak iktidara tırmandı. Bugün Millî Selâmet Partisinin yönetici kadrosunu oluşturan politikacılar, Adalet Partisinin yüksek bürokratları

258

ve «takunyalı» biraderleriydi. Demlrel ailesine, devlet planlama örgütünden «ulufe» dağıtıldığı dönemlerde, planlamanın birçok dairesi bu biraderlerin yönetimindeydi. 12 Mart'ın sözde Atatürkçü yönetimi de, sağcılar için açtığı bir iki göstermelik dâva dışında, «aşırı sağ» dediği hiçbir örgüte ve kişiye dokunmamıştır. Öyle ki Anayasa Mahkemesince kapatılan Türkiye işçi Partisi yöneticileri sıkıyönetimce ağır cezalara çarptırılırken, yine Anayasa Mahkemesince kapatılan «Millî Nizam Partisi» yöneticileri, başta, bugünkü hükümetin Başbakan Yardımcısı Necmettin Erbakan olmak üzere, ellerini kollarını sallayarak dolaşmakta ve bugünlere hazırlanmak için teşbih çekmekteydi.

Abdülhamid gericiliğinden, 31 Mart saldırganlığına, Said-i Nursi örgütçülüğünden, kanlı pazar eylemciliğine kadar, bütün gerici akımlar, bugün yabancı sermaye milliyetçiliği, Hitler özlemciliği ve politika canbazlığıyla, sermaye sınıfının çıkarlarını korumak için birleşmiş ve kendi çelişkilerinin dikenli telleriyle bütünleşmeye çatışmışlardır.

Adalet Bakanının Cumhuriyet Savcılarına söylemek istediği söz ve vermek istediği yön bizler için yabancı değildir. Tutucu iktidarların, yıllarca sarıldıkları din silâhına, bu kez de başvurulmaktadır. Eski hamamlarda. etW taslar kullanılmaktadır.

Ancak, unutulmuş bir gerçek var. Savcılar, «Cumhuriyet» Savcısı olarak adlandırılır. Hiçbir kamu görevlisinin adının başında «Cumhuriyet» sözcüğü bulunmaz. Cumhuriyet Savcıları, başta çağımızın vazgeçilmez koşulu düşünce özgürlüğü olmak üzere. Cumhuriyetimizin temelini oluşturan Atatürk İlkelerini korumak amacıyla görev yapmaktadırlar. Demire! Hükümetinin Adalet Bakanı, 163. madde için istediği açıklığı, 141 ve 142. maddeler için de isteyebilir mi?. Adalet Bakanı, eğer sola sıkı sıkı kapatmak istedikleri özgürlük kapılarını sağcı düşünce ve örgütlere alabildiğine açmak istiyorsa, kendilerine Atatürk'ün devrimci Adalet Bakanı Mahmut Esat Bozkurt'un:

259
– Demokrasinin nasibi irticain elinde oyuncak olmak değildir... sözünü hatırlatırız.

(22 Nisan 1975)

TEŞBİH VE TETİK...

Başbakan Demirel. Anayasa Mahkemesince biçim yönünden iptal edilen Devlet Güvenlik Mahkemeleri Kuruluş Yasasının yeniden çıkarılacağını söylerken, bazı «hukuksal inciler» dizmekten de geri kalmamaktadır.

– Silâh çekenle teşbih çeken bir olur mu?..

Bu cümle, son günlerde çok kollanılıyor. Bunun Türk-çesi şu: Sağcı ile solcu bir tutulur mu? Öyleyse ne yapalım? Devlet Güvenlik Mahkemesi Kuruluş Yasasını yeniden çıkaralım, sağcı düşünce ve örgütlenmeyi yasaklayan Ceza Yasasının 163. maddesini, bu mahkemelerin görev alanı dışında tutalım. Cümle ne kadar da güzel, tıpkı Yahya Kemal'in şiirleri gibi:

– Silâh çekenle teşbih çeken bir olur mu?.. Olmaz, olmaz, hiç şüphesiz olmaz... Neden olmaz? Şunun için olmaz: Silâh çekmek, Türk Ceza Yasasının çeşitli maddeleri ile yasaklanmıştır. Yasa bu açıdan, silâh çeken sağcı ile silâh çeken solcuyu ayırdetmiştir. Devrimci genç silâh çektiği zaman hangi maddeden yargılanırsa, sağcı eylemci de aynı maddeden yargılanır. Bu açıdan «teşbih» ile «silâh» arasında, hukukça bir ilişki kurmanın olanağı yoktur.

Amaçları şu: «Lâyiklik ilkesine aykırı düşünce ve eylemleri yasaklayan Türk Ceza Yasasının 163. maddesiyle, solcu düşünce ve örgütlenmeyi yasaklayan aynı yasanın 141 ve 142. maddeleri bir tutulamaz. Çünkü solcu, rejim düşmanıdır, devletin temelinde dinamit koymaktadır. Sağcı ise, rejimi koruyordur, Allanna bağlıdır. Öyleyse, 163. madde değiştirilmeli, bu arada Devlet Güvenlik Mahkemelerinin görev alanı dışına çıkarılmalıdır». Düşüncelerinin kısa özeti bu...

Türk Ceza Yasasının 142. maddesi, solcu düşüncele-

260

rin «sınıf tahakkümü» kurma amacıyla açıklanmasını suç saymakta ve beş yıldan on yıla kadar uzanan hapis cezası öngörmektedir. 163. madde ise, devletin hukuksal ve siyasal temel düzenini, dinsel kurallara göre değiştirmek için propaganda yapanı, bir yıldan beş yıla kadar hapis cezası ile cezalandırmaktadır. Yani düzeni değiştirmek isteyen solcu ise, cezası beş yıldan başlamaktadır, sağcı ise verilebilecek en ağır ceza beş yıldır. Açıkçası solcu düşünce için konulan cezanın «tabanı», sağcı düşünce için öngörülen cezanın «tavanına» eşittir.

– Silâh çekenle teşbih çeken bir olur mu?. Bırakınız, teşbih çekenle, silâh çekenle, yasa apaçık

ortada duruyor: Sağcı sanık korunuyor, solcu sanıklara ise en ağır cezalar veriliyor. Eşitsizlik sadece uygulamada değil, yasanın kökeninde yer almış...

– DGM kanunu yeniden çıkarılacak, komünizmin karşısında bütün Türk milliyetçilerinin yer aldığı bir daha görülecektir...

Demirel böyle konuşuyor...

Komünizmi, mahkemelerin kuruluş yasaları değil, ceza yasaları yasaklar. Devlet Güvenlik Mahkemeleri olmadan da, komünizmin propagandası yasaktı. Ceza yasasının 141 ve 142'nci maddeleri, komünizmi yasaklamaktadır. Yasa, bölücülükle ilgili ağır yaptırımlar da öngörmektedir. Bu maddelerin, çağdaş hukuk anlayışına, demokratik hukuk devleti ve anayasaya aykırılıkları bir başka tartışma konusudur. Şimdilik önemli olan, Devlet Güvenlik Mahkemesi olmadan da, bu gibi suçların kovuşturulacağı anlamaktır.

Konuya bu yaklaşımla bakarsak, bu mahkemelerin kuruluşu ile komünizmin yasaklanması arasında bir ilgî olmadığı anlaşılır. Demirel neden, devletin ağır ceza mahkemelerine güvenmiyor? Komünizmi yasaklayan ceza maddeleri ortadayken,

niçin olağan mahkemeleri bir yana itip, olağanüstü mahkemeler kurmaya çalışıyor?.

Şimdilik iki amacı var. Bu amaçlardan biri seçim propagandasına dönük... DGM yasası üzerine çıkan tartışmalardan, kendisinin komünizme ne kadar karşı olduğ-

*-
261

nu, muhalefetin de, komünizmi koruduğunu kanıtlama olanağını bulacak. İkinci amaç da şu: Siyasal suçları, olağanüstü mahkemelerde yargılatmak... Sağcı düşünce ve örgütlenme suçlarını da. bu mahkemelerin görevi dışında tutarsa, hem dinsel sağın oylarını toplayacak hem de, devleti solcu düşünceye karşı örgütlenmiş ve anti demokratik silâhlarla donatmış olacak. Şimdilik olağan mahkemelerden kaçıp, olağanüstü mahkemelere sığınarak bu amacının gerçekleşeceğini sanmaktadır.

Demirel yeniden iktidara gelirse ne olacak? Kendi-disine sorarsanız komünizmi önleyecek.. Bize sorarsanız, ailesi biraz daha zenginleşecek, teşvik tedbiri, vergi iadesi yoluyla, milyonlarına milyonlar katacak.

Demirel, Devlet Güvenlik Mahkemelerinin neden çıkarılması gerektiğini anlatırken bakın ne diyor:

- Biz koltuk sandalye peşinde değiliz...

Doğrudur... Ailecek koltuk sandalye peşinde değil, sunta - mobilya peşindedirler. Bu mahkemelerin kürsülerini de, yeğen beyin fabrikalarına ısmarlasak iyi olmaz, mı?...
(30 Ağustos 1976)

«NİZAM-I ÂLEM» İÇİN...

Siyasal yaşantımız, bazı genel ve soyut kavramların egemenliği altındadır. Bu kavramların ipoteğini kaldırmadan, bilimsel düşünce yöntemlerini kullanma olanağı da bulunamaz.

- Aşırı sağa ve aşırı sola karşıyız... gerekçesi, bu kavramların en beylik olanlarından. Aşırılık nedir? Hangi noktadan sonra aşırılık başlamaktadır? Düşüncelerin, aşırıları olduğuna göre, bunların bir geometrik merkezi var mıdır? Bu soyut kavramları, kurulu düzenin burçlarına birer bayrak gibi çektikten sonra:

- Şanlı tarih... Aziz millet.. Devlet ve milletiyle bölünmezlik... gibi genel, soyut ve belirsiz kavramlara da-

262

yanılarak, bir çeşit dokunulmazlık zırhı yaratılmaktadır. Ünlü Fatih kararnamesinde:

- Her kimseye evlâdımdan saltanat müyesser ola, karındaşlarını nizam-ı âlem için katletmek münasibdir... denilmekteydi. Padişahlara kardeşlerini öldürmek yetkisi veren kararnamede, bu cinayetler için «Nizam-ı âlem» gerekçesi kabul olunmaktaydı.

«Nizam-ı âlem»in, çok partili düzenlerde karşılığı «Kamu düzeni» kavramıdır. Türkiye'de politikacıların sık sık kullandıkları:

- Devleti ve milliyetiyle bölünmezlik... Kamu düzeni... Millî güvenlik... gibi kavramlar, aynı devlet anlayışının izlerini taşımaktadır. Osmanlı padişahlarının «Nizam-ı âlem» gerekçesi yerine bugün «Millî güvenlik», «Kamu düzeni» gibi kavramlar kullanılmaktadır.

Yıllardır Türkiye'yi yönetenler, kendilerince bir «Resmî» devlet görüşü saptamışlardır. Bu görüş, özgürlüklerle değil, yasaklarla oluşturulmuştur. Bu düşünce duvarından bir adım sağa, bir adım sola adım atılırsa, «Nizam-ı âlem» bütün şiddetiyle düşünen insanların beyinlerine balyoz gibi iner. Bazı bürokratlar ve politikacılar için, sosyal olaylar birer «zabıta vakası»dır. Üç-beş yazar, beş-on öğrenci ve işçi cezaevine kapatılırsa, «millî bütünlük» sağlanmış olur. Toplum içindeki düşünce akımlarının, düzenin temelindeki adaletsizlikten kaynaklandığını ve güçlendiğini bir türlü görmek istemezler. Egemen sınıflar, yıllardır bu soyut kavramların maskesini kullanmaktadırlar. Emekçi sınıfları düşünce yasaklarının tel örgütleriyle yaşattıktan sonra:

- Hür demokrasi... diye söylevler verirler. Ülkeyi bir larının tel örgütleriyle yaşattıktan sonra:

- Batı demokrasileri... diye başlayan yorumlar yaparlar. Yabancı şirketlere ancak sömürgelerde tanınacak aynalıkları verdikten sonra:

- Milliyetçiyiz... diye cephele kurarlar. Bunlar şimdi de, Atatürkçülük kavramını yozlaştırmaya çalışmaktadır. Mustafa Kemal döneminde yaşamış olsalardı, kafalarındaki bu gerici düşüncelerle, ancak «İstiklâl Mahkeme-263

si»ne çıkacak bu politikacı kalabalığı:

- Gün, bugündür... deyip, milliyetçilik, ve Atatürkçülük kavramlarının üzerinde oturmaktadır. Kim milliyetçi? 31 martın kanlı kaldırılmalarını sırtlarında taşıyanlar mı?. Kim Atatürkçü?. Yabancı sermaye şirketlerinin ücretli temsilcileri mi? Kim Cumhuriyetçi? Her köyde Kur'an kursu açıp, Abdülhamid övgüleri yapanlar mı?. Kim de-mokrasici? Hitler özentileri mi?. Parti kongrelerinde:

- Rehberimiz Kur'an, hedefimiz turan... Tek Meclis, tek lider... diye karşılananlar mı... Ve bütün bunların eylemlerine destek olan, alkış tutan ve ses çıkartmaktan korkanlar mı. Evet, evet, kim Atatürkçü? Kim? Söyler misiniz kim?.

Ülkenin bağımsızlığını mı istiyor? Komünisttir deyip atın cezaevine, emekçi sınıfların hakkını mı savunuyor?. Bozguncudur deyip, kesin sesini, özgürlük mü istiyor, Ana-yasa'dan yana mı yoksa devrim mi istiyor? Vurun boynunu.

«Nizam-ı âlem» böyle istiyor...

Söylenmesin, susulsun. Düşünülmesin, korkutsun.

Bugün Türkiye'yi yönetenler. Atatürk'ün ölümünde gençlik yaşlarında olanlardır. Bırakalım şimdi, sosyal bir sınıfın öteki sosyal sınıflar üzerindeki egemenliğini, bugün, bir kuşak açıkça bir başka kuşaktan bitmez tükenmez bir siyasal kinin öcünü alıyor. Ülkenin, bağımsızlıktan, özgürlükten emekten yana olan genç kuşakları bugün kendilerinden önceki kuşakların acımasız ellerindedir. Düşman askeri gibi sokak ortalarında vurulanlar... Bunlar bizim gençlerimizdir. Gençlik yaşlarında idam sehpalarına çekilenler... Bunlar bizim gençlerimizdir. Cezaevi hücrelerine kitlediklerimiz... Bunlar bizim gençlerimizdir. Devlet kapılarından kovulan, iş verilmeyenler... Bunlar bizim gençlerimizdir. Kendi evlatlarını, kendi çocuklarını, «nizam-ı âlem» için boğmaya, onların kanlarını içmeye susamış olanlar, hangi cumhuriyetin hoyrat mirasçıları olduklarını düşün/' düler mi?.

Atatürk'ün hangi ilkesini bir bayrak yarışı gibi genç

264

kuşaklara sapasağlam verebildiler?. Ülkemizin bağımsızlığını mı korudular? Kırkbin karanlık köyü ışıklarla mı donattılar? İnançları uğruna yiğitçe mi dövüştüler?. Yenilmezliğin, ulusallığın simgesi mi oldular?. Atatürk milliyetçiliğinin hangi mirasına sahip çıktılar?.

Ülkeyi yönetmiş ve yönetmekte olan ve «nizam-ı âlem» adına bir kuşağı ezme isteyenlere soruyoruz:

- Sizler, Atatürk'ün mirasını harcamış bir kuşağın sorumluları ve suçluları değil misiniz?. Ne ektiniz ki, ne biçmek istiyorsunuz?...

(21 Mayıs 1975)

SAYIN MUHBİR BAŞBAKAN...

Başbakan Demirel, işi gücü bırakmış, bazı yayın organlarını ihbar etmeye başlamıştır. Böylece «sayın muhbir vatandaş» kavramından sonra «sayın muhbir başbakan» kavramı da siyasal edebiyatımıza girmiş bulunmaktadır. Demirel, 16 Temmuz 1975 gün ve 2662 sayılı yazı ile-Adalet Bakanlığına başvurarak, bazı yayın organları hakkında kovuşturma açılmasını istemiştir. Adalet Bakanlığı Ceza İşleri Genel Müdürlüğüne 25.7.1975 gün ve 4289 sayı ile kayıtlanan Başbakanlık yazısı üzerine arka arkaya dâvalar açılmıştır. Demirel ihbar yazısında, aynen şu sözleri kullanmaktadır:

- Ankara ve İstanbul'da yayınlanan bir kısım mevkuhenin bir kerre incelenmesi sonucunda tanzim edilen cetvel ilişkide gönderilmiştir. Aynı şekilde tetkiki ile gereğinin ifasını ve sonucundan bilgi verilmesini rica ederim... Ceza yargılanmasını düzenleyen yasalarda, kimlerin, hangi kamu görevlilerinin, hangi koşullarda kovuşturma açacakları birer birer belirtilmiştir. Anayasa sistemine göre, devlet organları, yasama, yürütme ve yargı olmak üzere üç ana bölümde toplanır. Mahkemelere emir ve talimat göndermek tavsiye ve telkinde bulunmak anayasa ile yasaklanmıştır. Danıştay kararlarını Başbakanlığın çöp tenekesine atan Demirel, bu kez, bu anayasa kuralını "da

görmezlikten gelerek, savcı ve yargıçları baskı altında tutmaya yeltenmektedir. İşte «devlet benim» anlayışının bir acı örneği daha...

Basın dâvalarını izlemek üzere, basın savcılıkları kurutmuştur. Bu savcılar, her gün bütün gazete ve dergileri okur, yasaya aykırı bir yayın görürlerse, kamu dâvası açarlar. Bazı özel durumlarda, dâva açabilmek için, Adalet Bakanlığında izin isterler. Başbakanların, Adalet Bakanlarına dâva açmak için ihbar yazıları göndermelerine ilk kez tanık olunmaktadır. Başbakan bu tutumla açıkça:

– Ey Cumhuriyet Savcıları, hangi yazar hakkında hangi dâvayı açacağını da ben kararlaştırırım., demek istemektedir.

«Adliyenin manevî şahsiyeti» bundan daha ağır bir yara almamıştır.

Dâva mı açacaksınız? Siz anlamazsınız, Demirel'den emir bekleyeceksiniz. Kimler hakkında mı dâva açacaksınız? Siz bilmezsiniz, Demirel bilir... Hangi yazarlar suç işliyor? Siz Cumhuriyet Savaşısınız, ne yetkiniz var, bunların kararını da Demirel verir. Hangi maddelerden dâva açacaksınız? Bunu da Demirel kararlaştırır. 141, 142, 159, 163, 311, 312... Bu ceza maddelerini de Başbakan seçer.

Demirel, Adalet Bakanlığına yazdığı yazıda, haklarında dâva açılacak yayın organlarıyla, ceza maddelerini sıraladıktan sonra:

– Sonucundan bilgi verilmesini rica ederim., demektedir. Bu ne anlama gelmektedir? Diyelim ki. Cumhuriyet Savcılarından biri, Başbakanın bu yasa dışı emrini dinlemedi ve dâva açmadı... Ne olacak?. Adalet Bakanı. Başbakanlığa, «gizli - zata mahsus» kayıtlı yazı ile:

– Efendim, şu Cumhuriyet Savcısı dâva açmadı... derse savcının suyu kaynadı demektir.

Haydi sürgüne...

Başbakanın yazısı «gizli ve zata mahsus» kayıtlıdır. Yani bu yazı. Başbakan ile Adalet Bakanı arasındadır. Yazıyı, Başbakan ve Adalet Bakanından başkası bilmeyecek, öğrenmeyecektir. Bu gizli ihbar yazılarıyla, dâvalar açılacak, iddianameler birbirini kovalayacak ve Demirel

de ayağının altına aldığı Yüce Mahkeme kararlarını çiğneyerek, hukuk devleti ve demokrasi kahramanlığı yapacaktır.

Ben. Demirel'in bu ihbar yazısını okuduktan sonra merak ediyorum. Acaba, birbirleri ardından vurulup öldürülen gençler için de böyle yazılar yazılıyor mu?.. Ülkü Ocaklı katiller hakkında da böyle gizli emirler, gizli ihbar yazıları imzalanıyor mu?

Demirel'in işi gücü, üç - beş yazarla uğraşmak, bunları cezaevlerine attırmak ve seslerini kesmektir. 12 Mart döneminde, bütün devrimci yazarların, uydurma suçlarla cezaevlerine atılmaları da rastlantı değildir. Kontr-Gerilia eşkiyası ile İman Selçuk'a. Doğan Avcıoğlu'na, İlhamı" Soysal'a işkenceler yaptıran Sıkıyönetim Komutanı, sonradan, Demirel'in partisinden aday olmadı mı? Çetin Altan'ı bir gece gözaltına alıp cezaevine kitleyen aynı De-mirelci orgeneral değil midir? Ali Sirmen'i gözaltına alan yine Demirelci komutanın emri değil midir? Demirel'in, son ihbar yazısı hem basın özgürlüğüne, hem de yargı organına karşı işlenmiş en büyük saygısızlıktır. Bunun hesabını, renkli balolar düzenleyen Gazeteciler Cemiyetleri sorar mı onu. bilmem. Benim suçlanan gazeteciler adına Adalet Bakanına soracağım bir tek soru vardır:

!

– Demirel'in ihbar yazısı üzerine kaç yazara, kaç yayın organına dâva açılmıştır şimdiye kadar?..

Birgün gelecek Demirel, Türk yargıçları önünde hesap verecektir. Biz devrimci yazarlar, şimdiden Demirel'in suç gerekçelerini hazırlıyoruz her yazımızda...

(21 Şubat 1976) «SİYASÎ EMNİYET» ADINA...

Çağdaş Hukukçular Derneği Başkanı Halit Çelenk bugünlerde, İçişleri Bakanlığına gidip gelmektedir. Çelenk, Libya'da düzenlenen uluslararası bir toplantıya çağırılmış bu nedenle pasaport, çıkarmak için İçişleri Ba-

kanlığına başvurmuştur. Çelenk'e bugüne kadar pasaport verilmemiştir.

Ünlü Yazar Aziz Nesin'in pasaport öykülerini hepimiz bilirsiniz. İçişleri Bakanlığı yıllarca Aziz Nesin'e pasaport vermemiştir. Ve Aziz Nesin, yıllarca, kendisine verilen ödülleri almak için yurt dışına çıkamamıştır.

Fakir Baykurt da, aynı işlemlerle karşılaşmıştır. İçişleri Bakanlığı, bu ünlü romancı ve eğitimciye pasaport vermemekte direnmiştir. Türk folklorunun büyük ustası Ruhi Su da. hakkındaki gizli fişler nedeniyle, yurt dışına bırakılmamaktadır. Arkadaşımız Yalçın Küçük de. yurt dışına çıkabilmek için pasaport alamamıştır.

Aynı «mevzuat» gereğince, yaşı seksene varan Zeke-riya Sertel Türkiye'ye sokulmamaktadır...

Neden, neden bütün bunlar?...

Açıyorsunuz pasaport yasasını... Yasanın içinde bir madde var... diyor ki «memleketten ayrılmalarına siyasî emniyet bakımından mahzur bulunduğu İçişleri Bakanlığı tarafından tesbit edilenler yurt dışına çıkamaz»...

Emniyet Genel Müdürlüğü, bazı yurttaşlar hakkında dosya tutmaktadır. Buna «fiş» denir. Genel Müdürlükte, bazı solcuların adları bir listede toplanmıştır. Bu solculardan biri pasaport almak için başvurduğunda, hemen bu listeye bakılmaktadır. Sonra da:

– Efendim, siz birkaç gün sonra gelin...

Birkaç gün sonra gidildiğinde, dosyanın İçişleri Bakanlığı tarafından alındığını ve incelendiğini öğrenirsiniz.

– Efendim, biz karışamayız, yukarısı böyle istiyor...

İçişleri Bakanı, bir kimse hakkında, yurt dışına çıkmasında «siyasî emniyet bakımından mahzur bulunduğunu» nasıl saptayacaktır?. Çağıracaktır ilgili memurları, o kimse hakkında düzenlenen dosyayı okuyacak, ya da hiç okumadan:

– Vermeyin pasaportu... diye emir verecektir. Bundan sonra ancak Danıştay'a başvuracaksınız. Danıştay yürütmeyi durdurma kararı verirse ve bakanlık bu kararı uygularsa, ancak bütün bunlardan sonra, yurt dışına çıkabileceksiniz.

268

Pasaport yasasına göre, devlete vergi borcu bulunanların da yurt dışına çıkmamaları gerekmektedir. Mı-gırdıç Şellefyan adlı bir «azınlık kompradoru», devleti dolandırıp, elini kolunu sallayarak yurt dışına çıkmış, kimse de sesini çıkarmamıştır.

Mehmet Şevket Eygi adındaki bir Said-i Nursi gericisi, hakkındaki mahkûmiyet kararını cebine koyup, Suudî Arabistan'a gitmiş, buna da kimse karışmamıştır. Pasaport yasasına göre. askerlikle ilişkili olanlar yurt dışına çıkmazlar. Bu kural, hiçbir zaman Başbakan'ın yeğeni Yahya Demirel'e uygulanmamıştır. Yahya Demirel, istediği zaman pasaport almış, yurt dışına gidip gelmiştir. Neredeydi o zaman İçişleri Bakanı Asiltürk?..

Ünü yurt dışına taşmış yazarlara pasaport vermeyeceksin, fakat vergi kaçakçıları, asker kaçakları istedikleri gün pasaport alıp yurt dışına gidip gelecekler. Fakir Baykurt, Ruhi Su, Yalçın Küçük, Halit Çelenk istedi mi, gerekçe hazır:

– Yurt dışına çıkmasında sakınca var...

Şu «istatistik bilgi» çok yararlı olur: Cephe iktidarı döneminde, milyonlarca lira «teşvik tedbiri» verilen politikacılarla, pasaport verilmeyen solcuların adlarını tek tek açıklasak. (^siyasî emniyet» adına, kimlerin emniyetinin savunulduğu, aritmetik kesinlikle ortaya çıkmaz mı?..

Babanızın çiftliğine giriş çıkış izni mi veriyorsunuz?..

(7 Temmuz 1976)

KALEM...

Genelkurmay Başkanı Sancar ve Sayın Cumhurbaşkanı Korutürk, arka arkaya yaptıkları açıklama ve konuşmalarıyla basını, şimdiye kadar görülmemiş biçimde eleştirdiler. Sancar, basında çıkan yazıların «sakıncalı sonuçlar» doğuracağını belirtti. Sayın Korutürk ise şöyle konuştu:

– Kafaları belirli inançlarla şartlanmış, şu veya bu

269

nedenle kalemleri kayıtsız şartsız bir yöne bağlanmış ve bu yapı ve düşünce ile ölümü göze almış kimselerin kanunlarımız ve adaletimiz peşlerindedir...

Sancar'ın açıklaması gerçekten bazı «sakıncalı sonuçlar» doğurabilir. Çünkü, Hava Kuvvetleri eski komutanı emekli Orgeneral Emin Alpkaya ite ilgili dâva

henüz bitmemiştir. Hava Orgeneral İrfan Özyaydınlı'nın, Askerî Yüksek İdare Mahkemesine açtığı dâva bugünlerde başlayacaktır. Bunlardan başka, Silâhlı Kuvvetlerde, orgeneral sayısını arttıran yasa önerisi, 30 Ağustos 1976 tarihinden önce, parlamentoda görüşülecektir.

Genelkurmay Başkanı Sancar'ın kuvvet komutanlarının onayını aldıktan sonra yaptığı açıklama, Alpkaya, Özyaydınlı davalarıyla, orgeneral sayısını arttıran yasayı etkileyici niteliktedir.

Silâhlı Kuvvetlerimizin üst rütbelerinde ortaya çıkan bunalımın tek sorumlusu Başbakan Süleyman Demirci'dir. Türkiye Cumhuriyeti tarihinde ilk kez, bir orgeneral, dört yıldızı ve kişiliği ile hak kazandığı kuvvet komutanlığına getirilmemiştir. Bunun yorum ve eleştirileri, kamuoyuna yansiyacak ve basın bu acı ve üzücü olayı, gereği gibi değerlendirecektir.

Bunda yadırganacak ne var?...

Eğer, bu gibi yorumlar yapılırken, suç işleniyorsa, mahkemeler açıktır. Savcılar, suç konusu yayınlar hakkında dâva açma yetkilerine sahiptirler... Genelkurmay Mahkemesince, emekli Orgeneral Emin Alpkaya hakkında verilen beraat kararında, Millî Savunma Bakanı ve Genelkurmay Başkanına yönelik ağır suçlamalar yer almıştır. Mahkeme kararına göre. Genelkurmay Savcılığının, gerek Millî Savunma Bakanı Melen, gerekse, Genelkurmay Başkanı Sancar hakkında kovuşturma açması gerekmektedir.

Sancar'ın açıklaması bu açıdan da, bazı «sakıncalı sonuçlar» yaratmaktadır. Genelkurmay Savcılığı, mahkeme kararı gereğince bir soruşturma açmazsa, bunun sorumluluğu, hemen Genelkurmay Başkanına yükletilecek-tlr.

270

Sanıyoruz ki. burada «nedenlerle» ve «sonuçlar» birbirine karıştırılmaktadır... Bu olayların nedeni. Cephe* ortaklığının, Silâhlı Kuvvetler üzerindeki tutumunda yatmaktadır. Sakıncalı, tehlikeli ve yasa dışı olan tutum budur. Basın, sonuçlar üzerinde durmuş, bu tutumun yaratacağı siyasal sonuçları açık seçik ortaya koymuştur.

Genelkurmay Başkanı Sancar'ın açıklamasıyla. Sayın Korutürk'ün konuşmasını ard arda koyarsanız, basında çıkan açıklama ve yorumlardan hoşnut olunmadığı ortaya çıkmaktadır. Sayın Korutürk:

– Şu veya bu nedenle kalemleri kayıtsız şartsız bir yöne bağlanmış kimseler... derken, acaba, kimleri suçlamaktadır?

Can güvenliklerini ortaya koyarak yolsuzlukları açıklayan, katil çetelerinin suç kanıtlarını, kışkırtıcı ajanların kimlik kartlarını kamuoyu önüne sergileyenler mi, yoksa, Atatürk'ün ölüsünü bile yargılamak için yazılar yazıp, . Cumhuriyet Bakanlarının elinden ödül alanları mı?. Kurtuluş Savaşımızı, 27 Mayıs devrimini, Anayasayı savunanları mı, yoksa, her gün Kurtuluş Savaşımıza. Atatürk'e, . Anayasamıza küfreden, yüksek mahkeme kararlarına saldıranları mı?.

Korutürk kimleri suçladı acaba?...

Her-türlü baskıya ve korkuya karşı, dimdik duranlar mı, yoksa, her devirde, güçlüden yana olmayı hüner sayan, dün sövdüklerinin bugün övgülerini yapanları mı?. Yeraltı ve yerüstü servetlerimizi savunmaları mı, yoksa,, petrolerimizi ve madenlerimizi, yabancılara satanların kiralık kalemlerini mi?.

Bir kalem susar, yerini bir başkcsı alır. Bu kalemler tükenmez. Ne kelepçeler, ne demir kapılar, ne iddianameler ve ne de beş yıldan yirmi yıla uzanan hapis cezaları, bu kalemleri korkutamadı, bundan sonra da korkutamaz.

Kalemler vardır.. Sömürünün vurgunun zırhıdır... Kalemler vardır... özgürlüğün ve barışın silâhıdır... Kalem* ler vardır, gençlerin idam kementlerinde kırılır, atılırlar...

271

Kalemler vardır... Resmî belgelere durmadan imza atar ve kalemler vardır, yılmadan, usanmadan, eğilmeden, bükülmeden yazar...

(21 Mayıs 1976)

–HOŞGÖRÜ...

Cumhurbaşkanı Sayın Fahri Korutürk, 19 Mayıs Gençlik ve Spor Bayramı dolayısıyla yayınlanan demecinde:

– İçinde yaşadığımız önemli iç ve dış gelişmeler karşısında karşılıklı sevgi, saygı ve hoşgörüyü şu anda her zamankinden fazla ihtiyacımız vardır... demektedir. Sayın Korutürk haklıdır.

Hoşgörü, ancak çağdaş insanların ulaşabileceği uygarca davranış türüdür. Türkiye'de, sağın bütün alaturka sözcüleri, toplumda halktan ve barıştan yana bütün girişimleri yıllardır durmadan:

– Komünistlere ölüm... Kabadayılığı ile bastırmak ve susturmak istemişlerdir. Demokrasinin gerektirdiği özgür tartışma düzeni, taşlı, sopalı ve silâhlı saldırganlarda ortadan kaldırılmaya- çalışılmaktadır.

Bunları görmezlikten gelmek mümkün müdür?..

Sağcılık, bugün Türkiye'de, Cumhuriyet tarihinde eşine rastlanmayacak biçimde güçlenmiş ve iktidara tırma-nabilmiştir. Atatürk'ün döneminde, ancak İstiklâl Mahkemesi sandalyesine yakışacak bazı başlar, devlet koltuklarına bağdaş kurmuşlardır. Abdülhamid gericiiliği, devlet bürokrasisini her gün bir zehirli sarmaşık gibi sarmaktadır. Bazı çevreler, bu olgu karşısında da:

– Aşırı sağa ve aşırı sola karşıyız gibi soyut gerekçelerin avuntularıyla kendi suçlarını ya da suskunluklarına özür aramaktadırlar.

Bugün, başbakanlık koltuğunda Anayasa Mahkemesince kapatılan bir partinin eski genel başkanı oturmaktadır. 12 Martın Atatürkçülüğü dillerinden hiç düşürmeyen komutanları ve politikacıları, Anayasa Mahkemesince

272

kapatılan Türkiye İşçi Partisi yöneticilerini, beşer onar, onbeşer yıllık cezalarla hücrelere kilitletirken, aynı mahkemenin kapattığı Millî Nizam Partisinin Genel Başkanı Necmettin Erbakan İsviçre göllerine baka baka teşbih çekmekteydi.

Hoşgörü adına mı?...

Ülkemizde hoşgörü, sadece sağcılık için geçerli olmuştur. Aynı Anayasa Mahkemesinin kapattığı sağcı partinin yöneticileri 12 Mart döneminde özgürce dolaşıp parti kurmuşlar, ancak solcu parti yöneticileri en ağır cezalara çarptırılmışlardır.

Devrimci gençlik örgütleri «gizli örgüt» gerekçesiyle kapatılmış, henüz delikanlılıklarına doymamış gençlerin boyunlarında idam kementleri dolaştırılmış, adam öldüren, baskınlar düzenleyen sağcı gençlik örgütlerinin ise sırtları sıvazlanmıştır.

Büyük kentlerin kaldırırımlarında birbiri ardından alçakça vurulup öldürülen devrimci gençlerin hiçbirinin katili bulunmamış, ölen sağcı gençse, kovuşturmalar, mahkemeler sürüp durmuştur.

Hoşgörü gereği midir bugün bunlar?. Türkiye'de yıllardır, Batı uygarlığına, Batı demokrasilerine ulaşma çabasından sözedilip durulmaktadır. Hiçbir Batı ülkesinde görülmemiş çağ dışı yasaklar, demokrasi ve hukuk devleti adına sürdürülmektedir. Bir kitap çevirdiği için on yıllık ceza mahkûmiyetine çarptırılan insanların yaşadığı bir ülkede hoşgörü acaba ne anlama gelmektedir?..

Hangi çağdaş duygunun adıdır hoşgörü?

Gizli örgüt şatolarında işkenceci sadistlerin acımasız ellerine terkedilen kurmay subaylara, ünlü yazarlara, fidan gibi delikanlılara mı sorsak? Yoksa, yaz kış demeden bir ilçeden öbürüne sürülen geceyarıları kapıları kurşunlanan öğretmenlerden mi öğrensek? Açlığa mahkûm ettiğimiz gizli raporlarla hiçbir işe almadığımız genç insanlara mı anlatsak hoşgörüyü?

Nedir bu hoşgörü:

Ölüm cezaları mı? Hücreler mi. kelepçeler mi, ceza-

273

F.: 18

evleri mi? Komando kampları mı, Kur'an kursları mı, gizli fişler mi, Kontr-Gerilla mı? Nedir ne?

Sağa özgürlük, sola ceza yasaları hoşgörünün uygarca ölçüleri olabilir mi?

Düşünce yasaklarının en ilkel biçimde sürdürüldüğü bir ortamda, hoşgörü kime güvence saklayabilir?

Türkiye'de solun yaşama ve güçlenme koşulu, Anayasal düzenin eksiksiz işlemesine bağlıdır. Bu nedenle emekçi sınıflardan yana olanlar demokrasinin yaşamasını, ancak böylece herkese söz ve örgütlenme özgürlüğü tanımak isterler. Hoşgörüsüz olan, egemen çevrelerin kendilerine «milliyetçi - mukaddesatçı - ırkçı - turancı» gibi etiketler takan ilkel sağın, yeteneksiz ve saldırgan örgütleridir.

İsmet Paşa'nın tanımıyla «havada yem arayan kuşu komünistlikle suçlamaya hazır mürteci dikta heveslilerinin» kol gezdiği, Abdülhamid gericiliğinin devlet katına sıçradığı bir dönemde, hoşgörülü olmak ne anlama gelmektedir acaba? – Devletin bütünlüğü.. Komünizm tehlikesi.. Aşırı akımlar., gibi yosun tutmuş gerekçelerle, özgürlükleri boğmak isteyenlere hangi hoşgörünün uygar ilkeleri be-nimsetilebilir?

Sayın Korutürk hiç şüphesiz, bütün iyiniyeti ve yurtseverliği ile, siyasal partilerin ve kişilerin hoşgörülü davranmasını istemektedir.

Abdülhamid'te hoşgörü var mıydı ki, mirasçılarında olsun? Hitler, hangi hoşgörüyü taşıyordu ki, özentilerinde bulunsun? Mc Carty, hangi hoşgörünün bayraktarlığını yapmaktaydı ki, alaturka Mc Carty'ler. bunun sözcülüğünü yapsın? Hoşgörü, uygarlık ve çağdaşlık ölçüsüdür. Alaturka sağ, hangi çağın uygarlığını yaşamaktadır acaba?

(30 Mayıs 1975)

OLAYLAR VE KORUTÜRK...

Ceza yasalarında, «Görevi ihmal» olarak adlandırılır-
274

lan bir suç çeşidi vardır. Buna göre, bir kamu görevlisi, kendisine yasalarca verilen görevi savsaklar ve yerine getirmesse, cezalandırılır. Bu suçta, bu kamu görevlisinin suç işleme amacı temel alınmaz, sonuç önemlidir. Sonuçta, görev yerine getirilmemiş, bundan da bir zarar doğmuşsa, kamu görevlisi cezalandırılır.

Gelişen ve oluşan toplumsal olayları, yalnızca hukuksal gerekçelerle ölçüp biçmek, hiç şüphesiz yeterli değildir. Çünkü, yaşadığımız olaylar, hukukun biçimsel kurallarını çoktan aşmıştır. «Görevi ihmal» suçuna değinmemiz, bir çağırışım yapma amacıyladır.

Türkiye'de bunca cinayet işleniyor. Devletin görevi, yurttaşlarına can güvenliği sağlamaktır. Eğer devlet bunu sağlamıyorsa, kuruluş ve varlık nedenlerinden biri ortadan kalkmış demektir. İşte, «Devletin temelinde dinamit koymak» böyle olur. İşte böyle, ülkeyi baştan başa kana bulamakla ve kana bulayanları gözücüyle izlemekle..

Şiddet olaylarının temelinde, hükümet partilerinin «Cephe» anlayışı yatmaktadır. Cephe, «sola ve komünizme karşı olmak» gerekçesiyle kurulmuştur. Cephe'nin ülke çapında ektiği tohumlar yeşermiş ve kanlı çiçeklerini vermiştir.

Bu durumda ne yapılmalıdır?

Bir hükümet, ülkedeki kanlı olayları önleyemiyorsa, en azından, bu görevi yerine getiremiyor demektir. Ya bilerek yerine getirmiyor ya da, bunu önlemeye gücü yet-miyordur. İki olasılık da, devletin temellerine yönelmiş büyük tehlikeleri yansıtmaktadır.

Bu cinayetlerin, bir hükümet partisinin kolu kanadı altında işlendiği kanıtlanırsa, bu suçun altından kalkmak, pek kolay değildir. Bütün iyiniyetimiz ve saflığımızla varsayalım ki. hükümetin bu olayları önlemeye gücü yetmemektedir.

O zaman, hükümetin kendiliğinden çekilmesi gerekmez mi?.

Hükümet istifa etmez. Çünkü, hükümeti oluşturan partiler arasında, birden bire yıkılmayacak bir takım si-
275

yasal bağlar vardır. Fakat, bu hükümet istifaya zorlanamaz mı?.

Sanırsanız burada Sayın Cumhurbaşkanımıza, çok önemli bir tarihsel görev düşmektedir. Hükümeti çekilmeye zorlayacak tek güç. Sayın Cumhurbaşkanının elindedir. De-mirel, bir çoğu, yargı organlarınca iptal edilen bazı kararnameleri. Cumhurbaşkanına sunmaktadır. Cumhurbaşkanı, bu kararnameleri imzalayarak, hükümeti, çekilmeye zorlayarak, hükümeti, çekilmeye zorlayabilir. Sayın Cumhurbaşkanı, bir çok kez, yetkilerinin azlığından yakınmış-tır. Sanırsanız, bu konu, bir «yetki sorunu» değildir. Sorun, yetkinin, kullanılıp, kullanılmamasıdır.

Bir ülkede cinayetler işlenir, hergün bir yurttaşımız öldürülürse, herkese, bu olayları önlemek için görevler düşer. Suskunluk, cinayet çetelerinin cesaretini arttırmaktadır. Sayın Cumhurbaşkanı Korutürk, bu konuya ağırlığını koyarsa, ülkemiz bu kanlı serüvenlerden kurtulacak yolu bulacaktır.

Hiç unutmayalım ki, Anayasa sistemimize göre, Cumhurbaşkanı yürütme organının başıdır. Böylesine yüce bir devlet katından, kanlı olayları önlemesini beklemek, bizlerin ortak yurttaşlık görevidir.

(30 Ocak 1977)

KORUTÜRK'ÜN YETKİLERİ...

Ülkemiz baştan aşağı kana bulanmaktadır. Büyük kentlerin sokakları, kanlı çetelerin saldırı alanları olmuş, yurttaşların can güvenliği ortadan kaldırılmıştır. Yarın bir başkası daha öldürülebilir, öbürgün, büyük kentlerin sokaklarında birer «infaz mangası» gibi dolaşan cinayet çeteleri, kaldırılmaları yeniden kana bulayabilir.

Böylesine bir ortamda, kim hukuk devletinden, demokrasiden can güvenliğinden söz edebilir? Kim, ülkenin geleceğine umutla bakabilir? Hangi devlet yöneticisi, güvenilir ve inanılır sözler söyleyebilir?

Devlet, bir avuç eşkiyaya teslim edilmiştir...

276

Bu koşullarda, devlet yöneticisi olmak en azından ayıptır., nasıl bir devlet yönetimidir böyle? Açıkça iç savaş yaşıyoruz. Bunun için ayrıca «savaş ilâril» gerekmiyor. Bu bir iç savaştır. Öleniyle, kalanıyla, tüfeği ile mermisiyle, tam iç savaştır bu., nasıl olacaktır başka -urlusu?

Buna karşı, cephe partilerinden çare mi bekliyece-ğiz? hayır., onlar, bugünkü olayların sorumlusudur., onlar, bugünkü olayların kaynağı ve sanığıdır. Care, bugünkü hükümetin değişmesi, değiştirilmesi ve düşürülme-sindedir.

Hükümet partileri kendi aralarında bir çatışmaya girişmezlerse, bu hükümeti düşürecek tek güç, tek yetki, sayın Cumhurbaşkanı Fahri Korutürk'te bulunmaktadır.

Anayasamıza göre «yürütme görevi», Cumhurbaşkanı ve Bakanlar Kurulunca, birlikte yerine getirilir. Cumhurbaşkanı, «gerekli görürse» Bakanlar Kuruluna başkanlık edebilir.

Cumhurbaşkanı, Bakanlar Kurulunun eylem ve işlemlerinden sorumlu değildir.

Değildir amma, bu gidişten, bu kanlı olaylardan hiç olmazsa, bir yurttaş olarak kaygı ve acı duymaktadır. Bu bir «vicdanî» sorumluluktur. Bu sorumluluk, ceza sorumluluğundan, çok daha ağır çok daha derin çok daha anlamlı bir sorumluluktur...

Yürütme organının başı olan Cumhurbaşkanı, Anayasaya göre, barışta, Türk Silâhlı Kuvvetlerinin başkomutanıdır. Yine Cumhurbaşkanı, Millî Güvenlik Kurulu başkanıdır.

Yürütme organının, Silâhlı Kuvvetlerin ve Millî Güvenlik Kurulunun başı olan sayın Cumhurbaşkanı, bu gidişi durduramaz mı?

Millî Güvenlik Kurulu, ulusal güvenlik ile ilgili konularda, hükümete gerekli «tavsiyelerde» bulunmaktadır. Sayın Cumhurbaşkanı bu kurulun başıdır.

Bakanlar Kurulu, Millî Güvenlik Kurulunca yapılar «tavsiyelere» göre. ulusal güvenlik için gerekli önlemleri alacaktır. Sayın Cumhurbaşkanı, gerekli görürse, Bakanlar Kuruluna başkanlık da etmektedir. Bakanlar Kurulu,

277

yürütme erkini. Cumhurbaşkanı ile paylaşmaktadır. Cumhurbaşkanı Silâhlı Kuvvetlerin de başı sayılmaktadır.

Bu gidişi, bunca yetkiyle donatılmış sayın Cumhurbaşkanı önleyemezse, kimse önleyemez. İsterseniz, bu koşullarda, sayın Cumhurbaşkanının yeminini birlikte okuyalım:

«... Cumhurbaşkanı sıfatıyla, Türk devletinin bağımsızlığına, vatanın ve milletin bütünlüğüne yönelecek her tehlikeye karşı koyacağıma, milletin kayıtsız, şartsız egemenliğini ve anayasayı savunacağıma, insan haklarına dayanan demokrasi ve hukuk devleti ilkelerinden ve tarafsızlıktan ayrılmayacağıma, Türkiye Cumhuriyetinin şan ve şerefini koruyup yüceltmek ve üzerime aldığım görevi yerine getirmek için bütün gücümle ve varlığımla çalışacağıma namusum üzerine söz veririm...»

Yaşadığımız olaylar, bu yemini hiç hatırlatmaz mı?.

(31 Ocak 1977)

AÇIK ARTIRMA...

Geçen hafta Millet Meclisi'nde bir yasa değişikliği, bütün partilerin «Millî birlik ve beraberlik ruhu içinde kabul edilerek Cumhuriyet Senatosu'na yollandı.

Bu yasa değişikliği, 193 sayılı Gelir Vergisi Yasası'nın 13'üncü maddesiyle ilgiliydi. Yapılan değişikliğe göre, çiftçiler, bundan sonra kazançlarının 90 bin lirasını vergi dışı tutacaklardır. Bu bağışıklık, balıkçılar için de yılda 120 bin lira olacaktır.

AP Milletvekili Kasım Önadım ve arkadaşlarınınca verilen önergede, çiftçi ve balıkçıların bir kısım kazançlarının vergi dışı tutulması istenmekteydi. Önergede, 1964 yılında, çiftçilerin 30 bin, balıkçıların da 30 bin lira kazançlarını vergi dışında tutabildikleri kaydedilmekteydi, önadım, çiftçilerin yılda 90 bin, balıkçıların ise 120 bin liralalarını vergi dışı tutabilmelerini isteyen önergeyi Millet Meclisi Başkanlığına vermişti.

Bütçe ve Plan Komisyonu, Kasım Önadım tarafından
278

saptanan bu rakamları çok bularak, çiftçilerin yılda 60 bin, balıkçıların ise, yılda 75 bin liralalarını vergi dışı tutmaları görüşünü benimsemişti. Konunun Millet Meclisi'nde görüşülmesi sırasında, CHP milletvekillerinden bazıları, çiftçilerin vergi dışı tutacakları kazançlarının daha da yükseltilmesi için çaba harcamışlardır. AP'li Enver Ak-ova konuyla ilgili görüşlerini açıklarken:

– AP kendi felsefesine, kendi programına, bunu hem seçimlerde, hem programında, hem Yüce Meclis'te söylemektedir. Yapılan teklifte bunu teyit etmektedir... demiştir.

AP'nin «felsefesine» bu kadar uygun bir yasa değişikliği ile çiftçilerin kazançlarından bir kısmının vergi dışı tutulması CHP milletvekillerince nasıl benimsenebilir-mektedir?

Cumhuriyetçi Güven Partisi sözcüsü Talât Oğuz, çiftçilerde yılda 90 bin, balıkçılarda 120 bin lira vergi dışı tutulması yolundaki önergeyi benimsememiş, bu rakamları çok bularak, çiftçilerin yılda 60 bin, balıkçıların ise 90 bin lirayı vergi dışı tutabilmelerini istemiştir.

Gelelim CHP'lilere...

CHP Milletvekilleri Başkanlığına bir önerge vererek, vergi dışı tutulması gereken kazançlarının çiftçilerde 90 bin, balıkçılarda 120 bin lira olmasını istemiştir, önerge sahibi CHP milletvekillerini açıklayalım:

Neccar Türkcan, Veli Bakırlı, Kaya Bengisu, Süleyman Şimşek, Alev Coşkun, Kemal Önder, Tufan Doğan Avşargil, Mustafa Ok, Abdülkerim Zilan. Hayrettin Uysal, Hasan Cetinkaya...

Bazı CHP milletvekilleri bu rakamları da yeterli görmeyip, vergi dışı bırakılacak kazancın çiftçi için 100 bin, balıkçı için 125 bine çıkarılmasını istemiştir. Bu milletvekillerini de açıklayalım:

Fahri Özçelik, Malik Yılman, Ömer Kahraman, İsmet Büyükyaylacı, Hasan Sever...
Bu rakamlar da yeterli görülmemiş ve açık artırma başlamıştır:

– 100...

279

– 120...

– 150...

Vergi dışı tutulacak kazancın çiftide 120 bin, balıkçıda 150 bin olmasını isteyen CHP milletvekilleri deşunlardır:

Osman Çıtırık, Necati Cebe, Ekrem Sadi Erdem, Kadir Özpak, Fuat Uysal...

Oylama sonunda çiftçilerin yılda 90 bin, balıkçıların ise 120 bin lira kazançları vergi dışı tutulmuştur. Ve bu oylamada, CHP milletvekilleri, AP'den de, CGP'den de daha istekli biçimde, çiftçilerin kazançlarından az vergi alınmasını sağlamışlardır.

Tarım kazançlarından hemen hemen hiç denecek derecede vergi alınmaktadır. Bu yasa değişikliği ile, şimdiye kadar alınan vergi oranına düşürüldüğü gibi, toprak sahiplerine, vergileri kaçırmak için yeni olanaklar sağlamıştır. Toprağı, oğullarına, kızlarına dağıt, herbiri için yılda 90 bin lirayı vergi dışı tut, bu da sosyal adalet olsun ve «ezilenin, sömürülenin, topraksız köylünün partisiyiz» diyen CHP, çiftçilerin kazançlarını, AP milletvekillerinden de, CGP milletvekillerinden de fazla korusunlar... CHP'nin «Ak günler müjdesi» böyle mi başlıyor?.

Devlet her ay işçilerin, memurların kazançlarından milyonlarca lirayı vergi diye alırken, siyasal partilerimiz toprak sahiplerine böylesine «bahşişler» verecekse, söyleyin CHP'liler. Sizi kim seçip gönderdi oraya?. Kim? Kimler?...

(7 Şubat 1976)

TAHAKKÜM...

Hukuk, bir kez yayından çıktı mı, artık bundan sonra kolay kolay yerine oturmuyor. Yıllar yılı, yasalar, tek yanlı uygulanmış, bu ters uygulama, 12 Mart hukuku ile pekiştirilmiştir. Hukuk, özüne ve yürürlükteki biçimsel kurallara bile yabancılaşmış, egemen sınıfların baskı ve terör aracı olmuştur.

280

«Baskı» ve «terör» denilince akla hemen, şu ünlü 141 ve 142. maddeler geliyor. Son günlerin olaylarını şöyle bir gözünüzün önünden geçirin. DGM konusunda işçiler eyleme geçerse, «komünistlik», işverenler, DGM'leri-ni savunursa, «devletin bütünlüğü».

Yaza yaza kalemimiz aşındı. Bilirsiniz, bu 141 ve 142. maddeler, «bir sosyal sınıfın, öteki sosyal sınıf üzerindeki» baskısını, yani, yasanın diliyle tanımlarsak, tahakkümünü» yasaklamaktadır. İşçi sınıfı, bugün iktidarda değildir. İktidarda olmadığına göre, devlet olan haklarını kullanarak, «tahakküm» kurması eylemsel olarak söz konusu olamaz.

«Tahakküm», bir maddî olgudur. «Sınıf tahakkümü» tahakküm kuracak olan sınıfın, elinde, kuvvet bulunmasını gerektirir. Elinde, emredici irade bulunmayan, tankı, topu tüfeği olmayan bir sınıfın, «tahakküm» kurması, olanak dışıdır.

«Tahakküm», bir başka sınıfın üzerinde kurulacaktır. Somutlaştırırsak, işçi sınıfı, burjuva sınıfı üzerinde tahakküm kuracaktır. Biraz daha somutlaştıralım, ad ve adres vereilm: Örneğin, Devrimci İşçi sınıfı adına İşverenler Konfederasyonumun temsilcisi olduğu sınıfı, tahakküm» altında tutacaktır.

Nasıl?...

Türkiye'de, bir ihtilâl olacak, işçi sınıfı, bu ihtilâli ile iktidara gelecek, bütün partiler kapatılacak, bir tek sınıf partisi olacak, bütün işverenler, gerici, politikacılar, idam edilecek, cezaevlerine doldurulacak, bütün fabrikalara, işyerlerine, büyük topraklara el konulacaktır. «Tahakküm» dediğin böyle kurulur...

Devrimci işçiler, böylesine, bir iktidarın sahibi midirler? Hiç şüphesiz hayır... Fabrikalar, işyerleri, büyük topraklar kimlerin elinde? Özel kişilerin... Emredici idarenin sahibi kim? Hükümet... Hükümet kimin elinde? Dört sağcı partinin yönetiminde... Bağımsız mahkemeler var mı? Var... Çeşitli görüşte partiler var mı var... Parlamentoda komünist ya da sosyalist parti var mı? İşte, bunlar yok...

Peki, nasıl «tahakküm» öyle?...

281

Emredici idaresi yok., hükümeti yok., partisi yok, tankı yok. tüfeği yok. Peki nasıl «tahakküm» kuruluyor? Mobilyanın «hayalisi» olur amma, tahakkümün «hayalisi» olmaz. «Tahakküm» cebre, kuvvete, zora dayanan bir olgudur. İşin özeti şu: Varolan, oluşturulan, bir «tahakküm» adına, korkulan, geleceği, kurulacağı varsayılan bir «tahakküm» sayılmaktadır.

12 Mart bir baskı yönetiminin adıdır. Bu dönemde, bütün ilerici kesim susturulmuş, grevler yasaklanmıştır. Bu dönemin ekonomik verileri, işadamlarının çok kazandığını belirlemektedir. Bu dönem, Anayasanın, silâh yoluyla değiştiği dönemdir. Açıkçası bu dönemde sınıf tahakkümü kurulmuştur. Kuranlar kim, sürdürenler kim?... Bunlar da bellidir.

İşçiler DGM'ye karşı, büyük çiftçiler DGM'den yana neden? İşverenler DGM'nin çıkması için eyleme geçtiler niye? Niçin işçilerin direnişi suç da, örneğin benzin bayilerinin direnişi suç değil, niçin toprak sahiplerinin topraksız köylüler, işverenlerin, emeklerinden başka güçleri olmayan işçiler üzerinde «tahakküm kurması» söz konusu edilmez de, hep yoksul köylülerin ve işçilerin «sınıf tahakkümü» kurduğu kabullenir?. Hukuk bu mudur, hukukçuluk böyle mi yapılır?..

Sınıf gerçeğini, hukukun «mihenk taşına» vurmayan hukukçu, egemen sınıfların paslı bir silâhdır. Paslı ve kirli bir silâh...

(1 Ekim 1976)

GÜLMEME DEĞMEZ Mİ?...

Cephe Hükümetinin Anayasa ve yasa dışı tutumu, basında hukuksal tartışmalara yol açmaktadır. Bilim adamları ve yazarlar, örneğin, Danıştayca verilen yürütmeyi durdurma kararlarının hukuksal niteliğini açıklayan yazılar yayınlamaktadırlar.

Hukukda kökleşmiş kavramlar vardır. Hiçbir ciddî
282

hukukçu, bu kavramları değiştirmek için çaba harcamaz. Çünkü, hukuk bilimi, bu kavramları belirleyip, saptamıştır. Gerek mahkemeler, gerek bilimsel değerlendirmeler, bu konuları, hukuk dünyamıza iyice yerleştirmiştir.

«Yürütmeyi durdurma» kararı, bu tür kavramlardan biridir...

Danıştay, bir idarî işlem hakkında yürütmeyi durdurma kararı verdikten sonra, artık, idarece yürütülen işlem, bütün hukuksal sonuçlarıyla, hukuk ve uygulama alanında kalkmış demektir.

Önceki gün. Tercüman gazetesinde, Ankara Hukuk Fakültesi İdare Hukuku Öğretim Üyesi Doç. Dr. Mukbil Özyörük'ün, Dalokay ile ilgili yürütmeyi durdurma kararı konusundaki yorumlarını okurken bunları düşündüm..

Özyörük, bir bilim adamıdır. Uzunca süren doçentlik aşamasında -sanırım, 20 yılı aşmıştır-, idare hukukunun birçok sorunu ile ilgilenmiş ve bu arada yürütmeyi durdurma kararları konusunda görüşlerini de. gerek ders notlarında gerekse, konuşmalarında belirtmiş bulunmaktadır.

Özyörük, bugün bir başka Özyörük olmuştur. 1961 'de, AP Gençlik Kolları

Başkanlığı', 1969'da, CHP Parti Meclisi üyeliği, 1971'de sıkıyönetimde.

Anayasayı ihlâl sanığı olduktan sonra, bugün Tercüman gazetesinde «Ahmet Muhtar» adının arkasına gizlenip siyasal yazılar yazmakta, arada, adıyla sanıyla, Cephe Hükümetinin tutumunu destekleyen hukuksal nitelikte demeçler vermektedir.

Doç. Dr. Mukbil Özyörük, İdare Hukuku Dersleri başlıklı yapıtının 1972-73 baskısında «Yürütmenin Durdurulması» başlıklı 232'nci sayfasında bazı bölümler okuyalım:

- Yürütmeyi durdurma kararlarının gereğinin yerine getirilmemesi, her durumda «Ağır hizmet kusuru» teşkil eder ve idarenin hukukî sorumluluğuna yol açar. Karan yerine getirmemek, herhangi bir kamu görevlisinin idareye atıf ve izafesi mümkün bulunmayan şahsî tutum ve davranışından doğmuşsa, onun şahsî kusuru yüzünden Hukuk Mahkemesinde kendisinden tazminat talep edile-

283

bileceği gibi. idarenin tazminata mahkûm olduğu hallerde de, mütefarık kusuru nisbetinde kamu görevlisine rü-cu gerekir...

Bu açıklamaya göre, örneğin Asiltürk'ün, «Ağır hizmet kusuru nedeniyle, Danıştay kararını yerine getirmediği için, tazminata mahkûm olması gerekmektedir.

Asiltürk'ün sadece hukuksal sorumluluğu var? Ya ceza sorumluluğu?

Devam edelim, devam edelim ki, bilim adamları, yürütmeyi durdurma kararlarını nasıl nitelmişler, birlikte öğrenelim:

- Yürütmeyi durdurma, bir ibtilâiin esası - hakkında mütrehaz bir yargısal tasarruf değildir. Ancak bir tedbir niteliğinde, fakat mahkeme kararıdır. Bu itibarla Anayasanın 132. maddesinin 3. fıkrasındaki hüküm, yürütmeyi durdurma kararlarını da kapsar. «Yasama ve yürütme organları ile idare, mahkeme kararlarına uymak zorundadır, bu organlar ve idare, mahkeme kararlarını hiçbir surette değiştiremez ve bunların yerine getirilmesini geciktiremez...»

Buradan da anlaşılıyor ki, Asiltürk, Danıştay kararlarını, geciktirmek ve uygulanmasını önlemek için kamu kudreti kullanmaya kalkarken, bir Anayasa suçu işlemektedir.

Bazı bilgisiz kişilerin, hukukla uzaktan yakından ilgili olmayan bazı kamu görevlilerinin, yürütmeyi durdurma kararları hakkındaki saçma-sapan görüşlerini, Doç. Özyörük, ders notlarında, öğrencilerine şöyle anlatıyor:

- Bu karara verilen «Yürütmenin durdurulması» isminde kullanılan «yürütme» kelimesinin lügat anlamına bakarak, «Yürümüyor ki dursun», demek, eğer bilgisizlikten ileri gelmiyorsa, düpedüz bir mugalatadan ibarettir ve herhalde hukuku pozitif bir ilim değil, bir takım mantık ve kelime oyunları topluluğu sananların fikri olabilir...

Bu satırlardan da, gerek Demirel, gerekse Asiltürk'ün, tutumlarını, nasıl nitelerek gerektiğini öğrenmiş bulunuyoruz...

Özyörük, aynı ders notlarınının 1969 yılı basımının, 114

284

üncü sayfasında, Danıştay kararlarını uygulamak için tazminat ödeyip, bu yükümlülükten kurtulmak isteyenleri, «Hukuk bilgi ve kültüründen zerrece nasibini almamış kişiler» olarak anlatmış ve, 1966 yılında da, Türk Hukuk

Kurumunca düzenlenen «Danıştay kararları ve yürütmenin durdurulması» konusu bilimsel toplantıda şu görüşleri savunmuştur:

– Danıştayın yürütmeyi durdurma kararlarını kolayca veya titizlikle verip vermemesinin de önemi ancak nazari olabilir... Danıştayı bu hususta eli açık bulabiliriz, bu davranışları tenkid de edebiliriz... Fakat bu bize, hiç kimseye, yüksek mahkemece sadır olmuş bir tehiri icra kararını katlayıp, sumenin altına koyma yetkisi bahşetmez, bunu yaparsak 132'nci madeyi çiğnemiş ve Anayasayı ihlâl etmiş oluruz...

Özyörük. bunları anlatırken, karşı görüşte olanları nasıl niteliyor, bir de onu görelim:

– Hâl böyle iken, «Yürütmenin durdurulması kararı, bir ara karandır, uyulmasa da olur.» yolundaki bir iddia, gülmeğe bile değmez...

İşte size. Cephenin, Danıştay kararları konusunda takındığı tavır bir cephecmin kaleminden sunmuş bulunuyoruz...

Gülmeye değmez mi?...

(9 Ekim 1976)

EMPERYALİZMİ KÖTÜLEMEK...

Yahya Demirel ile ilgili «Hayalî mobilya dâvası» önümüzdeki günlerde.. Ankara 4'üncü Ağır Ceza Mahkemesinde başlayacaktır. Ankara'da dört tane Ağır Ceza Mahkemesi vardır. Yahya Demirel'in dâvası bu dört Ağır Ceza Mahkemesinden, yeni kurulan 4'üncü Ağır Ceza Mahkemesine düşmüştür.

4'üncü Ağır Ceza Mahkemesi Başkanı Lütfî Erde-mir'dir. Erdemir, Ankara'da uzun süre, Toplu Basın Asliye Ceza Mahkemesi Başkanlığı yapmıştır. Bugün sizlere 285

Lütfi Erdemir'in bir kararından söz edeceğiz.

12 Mart döneminden önce, Ankara Radyosunda «Köy Saati» adıyla bir program yayınlanır, bu programda, toplumsal konular, köylü diliyle ele alınır. Bu programların birinde, boraks madeninden söz edilerek, madenlerin devletleştirilmesi istenmişti.

Bu program, bazı devlet yetkililerinin dikkatini çekti. Boraks madenleri, yabancı şirketlerce işletilmekteydi. Anayasamız yeraltı zenginliklerinin devlet tekelinde olmasını istiyordu ama, nedense. Devlet Radyosundan, bu konulara değinilmesi suç sayılmaktaydı

Program yapımcısı Abdullah Yılmaz ve iki TRT görevlisi, boraks madenlerinden söz eden yayın dolayısıyla, mahkemeye verildiler. Yılmaz ve arkadaşlarını, o zamanki 4'üncü Asliye Ceza Mahkemesi Yargıç Lütfi Er-demir, yargıladı ve mahkûm etti.

Gerekçeyi okuyalım:

«Borkas programı, açıkça servet düşmanlığı edebiyatı yapmaktadır. Bu edebiyat gerçekleri yansıtmama amacının ötesinde sınıfları birbirine düşman etme. Amerikan aleyhdarlığı ve emperyalizmi kötüleme sonucu olarak belli akımlara hizmet sakıncası doğurmaktadır..»

Lütfi Erdemir, Türk - Amerikan Hukukçular Derneği üyesidir. Bir yargıcın bu tür örgütlere kaydolmaması gerekir. Türk - Amerikan Hukukçular Derneği üyesi bir yargıç, herhangi bir kararında bir sanığı «Amerikan aleyh-darıdır» diyerek mahkûm ederse, bu sakınca büsbütün ortaya çıkmıyor mu?

– Amerikan aleyhdarlığı ve emperyalizmi kötüleme sonucu.

«Amerika» Türkiye için sadece bir ülkenin adı değildir. Amerika, Türkiye'de belirli ilişkileri, belirli duyguları ve siyasal düşünceleri yansıtan bir kavramdır. Bu neden-. le, bir yargıcın bu gibi örgütlerin ve bu gibi ilişkilerin dışında kalması gerekir.

Neyse, devam edelim...

Türk - Amerikan Hukukçular Derneği üyesi Yargıç Lütfi Erdemir'in, «Amerikan aleyhtarıdır» gerekçesiyle mahkûm ettiği boraks programı, Yargıtay 4. Ceza Daire-

286

since de incelenir. Yargıtay 4. Ceza Dairesi, boraks programında suç bulunmadığı gerekçesiyle Erdemir'in kararın» bozar.

Dosya yeniden Lütfi Erdemir'e gelir. Dâvaya, duruşma aşamasında katılan Savcı İbrahim Çetin Yetkin, sanıkların beraatını ister ama, Erdemir, kararında ve

gerekçelerinde ısrarlıdır. Erdemir ikinci kez Abdullah Yılmaz ve arkadaşlarını mahkûm eder. Bu gerekçeyi de okuyalım:

«- Dosya arasında bulunan her iki yazı incelendiği takdirde, tamamen kastı mahsusla kaleme alındığı, fukaralığın istismarının yapıldığı, emperyalizmin kötülenmesi için gayret sarfedildiği, Amerikan düşmanlığının her vesile ile ele alındığı..»

Türk - Amerikan Hukukçular Derneği üyesi Yargıç Lütfi Erdemir'in, «Emperyalizmi kötü göstermiştir» gerekçesiyle suçladığı sanıklar, yeniden Yargıtay'a gitmişlerdir. Yargıtay Ceza Genel Kurulu, sanıkların beraatlerine karar vermiş ve dosya da artık böylece kapanmıştır.

- Emperyalizmin kötülenmesi için gayret sarfedildiği...

Emperyalizme karşı verilen savaş sonunda kurulan Türkiye Cumhuriyetinde, bir kimse. «Emperyalizmin kötülenmesi için gayret sarfetmiştir» gerekçesiyle suçlanıyorsa, artık burada susmak gerekir.

Biz de susuyor ve 4. Ağır Ceza Mahkemesi Başkanı olarak Başbakan Süleyman Demirel'in yeğeni Yahya Demirel'i yargılayacak olan Lütfi Erdemir'in yeni kararlarını bekliyoruz..

(26 Ekim 1976) BİLDİRİ İLE OLMAZ...

Birkaç gün önce, Millî Savunma Bakanlığı Genel Sekreterliği bir açıklama yaparak. Sıkıyönetim mahkemelerinde görev yapan askerî savcı ve yargıçların, «feragat» ve «fedakârlıkla» çalıştıklarını belirtmiştir. Bildiride ayrıca:

287

- Bazı yayın organlarında bilhassa son günlerde^ya-zılan yazılarda Sıkıyönetim askerî mahkemelerinde görev ifa eden askerî savcı ve hâkimlerin tarafsızlığından şüpheyi düşürücü isim zikretmeden imâlar yapılmaya çalışılmaktadır... denilmektedir.

Bu konuyu bazı somut örneklerle incelemek gerekmektedir. Sıkıyönetim mahkemelerinde görev yapan bazı askerî yargıçlar, neden görevlerinden alınmışlardı?. Bir mahkeme neden toptan ortadan kaldırılmıştı?. Bu sorularla birlikte, tarafsız oldukları söylenen bazı askerî yargıçların kararlarından da örnekler vermek, sanırız konuyu bir ölçüde aydınlatacaktır.

Ankara Sıkıyönetim 1 Nolu Mahkemesi'nin 1972/89 esas. 1972/126 karar sayılı gerekçeli hükmün 19 ve 87'nci sayfalarına gözatalım. «Tarafsız hâkimlerin» Ülkü Ocaklı komandolar hakkında görüşleri, aynen şöyledir:

- Ülkücülerle aşırı solcuların çatışma ve çarpışmaları ideolojik görüş farkından ileri gelmektedir. Aşırı solcular mevcut düzeni değiştirmek için ihtilâlin ön safhasını teşkil eden anarşik ortam yaratmak maksadıyla fiil. ve eylem yapmakta hâdise yaratmaktadırlar. Ülkücüler bunların karşısında gayelerinin tahakkukuna mani olmaya çalışmaktadır. Yurt sathında taraftar toplamak, anarşik ortam yaratmak için vaki fiil ve eylemlere karşı çıkan, emniyet yanında bulunan, çatışan, çarpışan yeni ülkücülerdir...

Bu gerekçelerle, Alpaslan Türkeş'in, «Ülkücü gençler devletin güvenlik kuvvetlerine yardım ediyorlar» sözü arasındaki benzerlik ortadadır. Ülkü Ocaklı sağıcı saldırganları, mahkeme kararlarında bile övebilen yargıçların tarafsız oldukları söylenebilir mi?. Bu yargıçların adlarını da açıklayalım: Topçu Pilot Albay Remzi Siretli, Hâkim Yarbay Saadettin Üçüncüoğlu, Hâkim Binbaşı Siret Kurtcebe. Aynı Sıkıyönetim mahkemesi, 1974/1 esas, 1974/2 sayılı gerekçeli hükmünde işkence konusu için şunları yazabilmektedir. Kararın 34'üncü sayfasını okuyalım:

- Şu halde iddia edildiği gibi, işkence yapılmış ise,

288

gerçeğe aykırı bilgi edilmemiş, gerçeğe uygun bilgi edilmiştir..

Bu gerekçe açıkça, işkence yoluyla elde edilen sanık ifadelerine hukuksal geçerlik kazandırmaktadır.

Tarafsızlık bu mudur? «Feragat» ve «fedakârlık» göstererek çalışmak böyle mi olur?.

Sizler bunların cevabını ararken, Sıkıyönetim Komutanlıkları ve Millî Savunma Bakanlığı'nca görevlerinden alınan bazı askerî yargıçlardan örnekler verelim: Hâkim Yarbay Galip Savaşkan ve Hâkim Binbaşı Hikmet Hacımiraçoğlu. İstanbul'da 1'inci Ordu Mahkemesinde görev yaparken, 83 sanıklı deniz subayları dâvasında

tutuklama istemlerini kabul etmediği için görevlerinden alınmışlardır. Galip Savaşkan Lüleburgaz'a, Hikmet Hacımirzaoğlu da, güney illerine yollanmıştır. 83 sanıklı dâvada beraat hükmü veren ve genç subayları ihbar eden Kubilay Kılıç hakkında kovuşturma açılmasını isteyen Hâkim Albay Remzi Şirin ve Hâkim Yarbay Refik Karaağ görevlerinden alınmış ve görev yaptıkları mahkeme toptan kaldırılmıştır.

Millî Savunma Bakanı Ferit Melen, bu askerî yargıçların meslek onurlarını 12 Mart günlerinde korumuş mudur ki, bugün de aynı duygu ve düşünce ile böylesine bildirilerle askerî yargıçları savunmaya çalışmaktadır. Görevlerinden alınan, mahkemeleri ortadan kaldırılan askerî yargıçlar, «Feragat» ve «Fedakârlık» içinde çalışmamışlar mıydı?..

Evet, bunlar askerî yargıç değil miydi!? Ankara 2 Nolu Sıkıyönetim Askerî Mahkemesinde TÖS Genel Başkanı Fakir Baykurt ve arkadaşlarını ilk duruşmada tahliye eden hâkim albay Doğan Tolen ve hâkim albay İsmet Onur, neden bu tahliye kararlarından sonra. Sıkıyönetim mahkemelerindeki görevlerinden alınmıştır? Yoksa bu askerî yargıçlar da, gerekli «Feragat» ve «Fedakârîi.kla» çalışmamışlar mıdır?. Rastlantıya bakın ki, bu iki askerî yargıç görevlerinden alındıktan sonra, Fakir Baykurt ve arkadaşları, tank albay Celâl Altın ve hâkim yüzbaşı Celâlettin Perek'in imzalarıyla mah-

289

F.: 19

kûm olmuşlardır. Duruşma yargıç hâkim yarbay Zeki Engin, bu karara karşı çıkmıştır. Karar sonradan Askerî Yar-gıtayca da bozulmuştur.

Bu da mı rastlantı?

Türkiye İşçi Partisi yöneticilerinin tutuklanma istemine karşı çıkan hâkim yarbay Besim Doğuşlu, neden, bu kararından birkaç ay sonra görevinden alınmıştır. Yazar Emil Galip Sandalcı hakkında beraat kararı veren hâkim yarbay Necati Akagündüz'ün bu kararından hemen sonra görevden alınması da mı rastlantıdır? Hâkim Yarbay Erdoğdu Demiray ve hâkim binbaşı Ergun Argon neden Sıkıyönetim Mahkemesindeki görevlerinden alınmıştır? Diyarbakır Sıkıyönetim Savcısı hâkim albay Hay^ rettin Uğraşız, hangi tutuklama kararına karşı çıktıktan sonra, görevinden alınmıştır?..

Profesör Uğur Alacakaptan ve arkadaşlarının dâvasında, mahkûmiyet kararı, nasıl alınmıştır bilir misiniz? Karar duruşmasında üye değiştirerek... Mahkeme Başkanı topçu albay Azmi Işıklar, karar duruşmasından hemen önce değiştirilerek, mahkeme başkanlığına topçu albay Remzi Siretli getirilmiş ve mahkûmiyet kararı, hava hâkim binbaşı Fersat Oltulu'nun muhalefetiyle alınmıştır. Fersat Oltulu'nun bu karardan bir süre sonra Sıkıyönetim Mahkemesindeki görevine son verilmiştir. İzmir Sıkıyönetim Mahkemesi Başkanı Fahrettin Burkay da bazı sanıkların tahliyesine karar verdikten sonra görevinden alınmıştır. Ankara Sıkıyönetim Mahkemesinde görevli deniz hâkim binbaşı Turgut Akınalp de alınanlar arasındadır.

Millî Savunma Bakanı Ferit Melen, 12 Mart hükümetlerinin Başbakanlığını ve Millî Savunma Bakanlığını yapmışlar. Resmî ağızlara göre, 12 Mart Muhtırası, Demirel'in başında bulunduğu hükümeti. Cumhuriyetin geleceğini ağır bir tehlike içine düşürdüğü için devirmiştir. Ferit Melen bu muhtırayla kurulan hükümetin Başbakanlığını yap? tıktan sonra, tıgün de Demirel hükümetinin. Millî Savunma Bakanlığında bulunmayı nasıl yorumlamaktadır, bunu bilemeyiz. Fakat şu soruların cevabını bekleriz: «Feragat ve Fedakârlık» la çalıştıklarını söylediğiniz yargıç-

290

lar. sadece Ülkü Ocaklarını mahkeme kararlarında övenler midir? Toplattığı kitapları yakan Abdülbaki Tuğ gibi Savcılar mıdır? Remzi Şirin, Refik Karaağ, Doğan Tölen. İsmet Onur, Fersat Oltuiiu, Galip Savaşkan, Hikmet Hacı-mirzaoğlu, Zeki Eğin, Erdoğdu Demiray. Ergun Argon, Hayrettin Uğraşız, Fahrettin Burkay, Azmi Işıklar, neden görevlerinden alınmışlardı? Evet bunların cevabını vermek gerekiyor. Bunca askerî yargıç neden görevlerinden alınmış, neden?.. Askerî yargıçların meslek onurları ve kişilikleri böyle bildirilerle korunmaz. Onları, kürsülerinde vicdanlarıyla başbaşa bırakmamak için, görevlerinden almak, askerî yargıçlara karşı yapılmış en büyük saygısızlık değil midir?..

(31 Ocak 1976)

KARAKOL VE AYNA...

Cephe karargâhı, polis örgütünü doğrudan doğruya, bazı siyasal partilerin emir ve denetimine sokmanın hazırlığı içindedir. 1 Haziran 1975 günü Resmî Gazetede yayınlanan bir yönetmelik değişikliğine göre, askerlik görevini yapmamış kimseler de polis olabilecektir. Böylece parti militanları polis görevlisi olarak da, iktidarın emrine verilerek:

– Ülkücü gençler emniyet kuvvetlerinin yardımcısıdır., sözüyle başlayan siyasal tırmanma, devletin kolluk kuvvetlerini de saracaktır. Solculuk gerekçesiyle görevlerinden alınan toplum polisleri yanında, derslerde yurt sorunlarıyla ilgili görüş bildirdiği için okullarından çıkan-, lan Polis Enstitüsü öğrencilerine de rastlanmaktadır.

7 Haziran 1975 günü Resmî Gazetede, İçişleri Bakanlığının yayınladığı «Polis Koleji Giriş Yönetmeliği» ise, son zamanlarda olup bitenlere tuz-biber ekti. Yönetmeliğin 7'nci maddesinde. «Adayların sağlık nitelikleri ile ilgili koşullar» başlığı altında:

– Peltek, kekeme, kel ve cildinin siyah (zenci) oU

29f

maması ve yüzde çiçek bozuğu, yüz ve bedende bıçak v.8. yara izi ve diğer işaretler bulunmaması... biçiminde bir bent yer almaktadır.

Yani, yönetmeliğe göre «zenci» olanlar, siyah derililer, polis olamayacaktır. Yüzünde örneğin, «Şark çıbanı» adı verilen yara izi bulunanlar, çiçek bozuğu olanlar da bu mesleğe giremeyeceklerdir. Bu açıkça:

– Senin ırkını ayrı, bu nedenle polis olamazsın... demektir. Zencilere yaşam hakkı tanımayan gerici ve ırkçı siyasal düşünce, en açık ve seçik biçimde Polis Enstitüsü Yönetmeliğinde yer almaktadır. Unutmayalım, burası Amerika değil, Türkiye'dir ve Anayasasında: «Herkes, dil, ırk, cinsiyet, siyasî düşünce, felsefî inanç, din ve mezhep ayrımı gözetmeksizin kanun önünde eşittir» hükmü yazılıdır. Buna rağmen:

– Sen zencisin, ayrı ırktansın polis olamazsın... Sen, Antep'de, Urfa'da, Mardin'de, Diyarbakır'da doğduğun için, yüzünde «Halep çıbanı» var, seni polis yapmayız... denilmektedir.

Ya kimi polis yapmak istiyorlar?.

İrkçısı, Turancısı, Süleymancısı, Nakşibendisi, Mukaddesatçısı, Kafatasçısı, Ülkücüsü, Başbuğcusuyla, devletin emniyet kuvvetlerine yardım ettikleri açıklanan sağcı «militan» gençleri...

Yine unutmayalım sakın, yirminci yüzyılın ikinci yarısında yaşıyoruz ve İçişleri Bakanı bir yönetmelik yayınlayarak:

– Zenciler polis olamaz... Yüzünde çıban olanları da polis yapmayız... diyebiliyor.

İrkçılık ve bölücülük değildir de, söyler misiniz nedir bunun adı?.

Bu işin siyasal yanı. Bu sorunun bir de mizahî yönü var: Yönetmeliğin 6'nci maddesinde de:

– Fizikî yapı bakımından aşırı şişman veya şişmanlamaya elverişli bulunanlar aday olamazlar... denilmektedir. «Aşırı şişman olmak» anlaşılır bir kavramdır. Ancak «... Veya şişmanlamaya elverişli bulunmak» ne demektir? Bunu anlamaya her halde olanak yoktur.

292

«Aşırı şişman» bazı devlet büyüklerimiz gibi dengesizce, gelişmiş vücut yapısına sahip olmak demektir. Fazla şişmanlık, insanların sağlığına da zararlıdır. Şişman bir insanın, devletin önemli görevlerinde bulunmaması gerekmektedir. İşte bu nedenle aşırı şişman olduğu, ilk bakışta anlaşılan bir kimsenin polis olması sakıncalı görülmektedir.

Bir de, «kel» olmak, polislik mesleğine girmek için engel sayılmaktadır.

Yönetmelik bu konuda da açık bir hüküm getirmiştir. Şimdiye kadar, hiç kimse kelliğin tanımında birleşmemiştir. Ancak, saçları başının önemli bir bölümünü açık bırakacak biçimde dökülmüş olanlara da, günlük dilde «kel» diyebiliriz. Soruna bu açıdan bakarsak, yürürlükteki yasalara göre, genel müdür, milletvekili, senatör, televizyon spikeri ve hattâ Başbakan olmak hakkına sahip bulunan kel yurttaşlarımızın, polislik mesleğine alınmamaları açıkça keller arasındaki eşitliğe de aykırıdır.

Her ne kadar, haklarının yenildiği kanısında olanlar:

- Benim başım kel mi? diye sorarlarsa da, kelliği polisliğe engel sayan yönetmeliğin bununla bir ilgisi yoktur. Bu meslekte hem şişmanlayıp, hem de saçları dökülen polis, komiser ve emniyet âmirlerinin durumu ne olacaktır? Bunun için de bir yönetmeliğin hazırlanması ve şişmanlık ve kelliğin yasa güvencesi altına alınması gerekmektedir, herhalde.

Evet, şaka bir yana...

Siyasal amaçlar, bu kez karakol aynalarında bütün çirkinlikleriyle belirlemeğe başlamıştır... Cepheciler bir yandan, karakollara, kendi yandaşlarını doldurmak isterken, öte yandan da, yurttaşlar arasında ırk ayrımı güden yönetmeliklerle hangi çağın.gerisinde kaldıklarını apaçık -ortaya koymaktadırlar.

«Camiye, kışlaya, okula siyaset sokmayalım» diyenler, işlerine geldiği zaman Cephe çadırlarını karakol bahçelerine kurmakta hiç çekinmemektedirler.

Devlet yönetmek, «hırsız - polis» oyununa benzemez.

293

Tarihe bakınız: Devletin polisini bazı siyasal partilerin amaçları için kullanmak isteyenler, başlarını er geç kayalara çarpmışlardır.

Hem de, karakolda doğru söyleyip, mahkemede şaşmaya bile olanak bulamadan...

(14 Nisan 1975)

POLİSE SAYGISIZLIK BUDUR...

Cephe partilerinin, güvenlik kuvvetlerini, siyasal amaçlarla kullanmak ötedenberi ileri sürülmekte ve bu konuda somut örnekler de verilmektedir. Cephe ortaklığı, hükümete adını atar atmaz, bazı yönetmelik değişiklikleriyle, askerliklerini yapmamış gençleri polis kadrolarına almak istemiştir. Bu konuda ilk tepkiyi polis örgütleri göstermiş, yapılan yönetmelik değişikliği, Danıştay kapısından dönmüştür. Böylece, sağcı saldırganlara polis üniforması giydirme yolundaki hesapları, «Umut Sokağındaki Danıştay'ca altüst edilmiştir.

Demirel Hükümeti, polisler üzerinde, cumhuriyet tarihinin en ağır baskılarını denemiş, birçok Emniyet görevlisini yaz-kış demeden uzak illere ve ilçelere sürmüştür. Polis Kolej ve Enstitülerinde, ilerici gazeteleri okumaktan başka suçları olmayan öğrenciler, çeşitli şekillerde cezalandırılmıştır. Üç beş hafta önce, jandarma yüzbaşısı Hanefi Erkan, Bornova'da sağcı saldırganları suç kanıtlarıyla birlikte yakalayınca. Devlet Bakanı ve Başbakan Yardımcılığı koltuğunu işgal eden Bay Türkeş, bu güvenlik görevlisinin komünist olduğunu söyleyecek kadar ileri gitmişti.

Şimdi de bazı polis memurlarına ikramiye dağıtılıyor...

Emniyet Genel Müdürlüğünce bazı polisler dağıtılan ikramiye, cephe partilerinin polis üzerinde oynadıkları oyunları gözler önüne sermektedir. Elimizdeki belgelerden anlaşıldığına göre, toplum olaylarında görev yapan bazı polisler, bir maaştan altı maaşa kadar ikrami-

294

ye verilmektedir. Emniyet Genel Müdürlüğünün, «İntihap Encümeni» 3.12.1975 gün ve 375 sayılı yazısıyla, 11 ekim 1975 günü, CHP tarafından düzenlenen açık hava toplantısından sonra meydana gelen olaylarda görev yapan 25 Emniyet görevlisine birer maaş ikramiye verilmiştir. Ayrıca Emniyet Genel Müdürlüğü. Atama ve İşlemler Müdürlüğünün 29.8.1975 gün ve 7676 sayılı yazısı ile bir Emniyet âmiri ve bir komiser ile beş polis memuru birer maaş ikramiye almışlardır. Aynı Şube Müdürlüğünün 6.8.1975 gün ve 6824 sayılı yazısı ile, Hukuk ve Siyasal Bilgiler Fakülteleri önünde meydana gelen çatışmalar sırasında, bir iş günü, işine gidemeyecek derecede yaralanan bir polis memuruna da, bir maaş ikramiye ödenmiştir. Atama ve İşlemler Müdürlüğünün 13.10.1975 gün ve 7037 sayılı yazısı ile bir polis memuruna altı maaş, aynı şubenin, 23.10.1975 gün ve 9294 sayılı yazısıyla da, bir başka polis memuruna iki maaş ikramiye ödenmesi kararlaştırılmıştır.

Cephe'nin anlayışını görüyorsunuz: Ya uzak illere sürüleceksiniz ya da parayla ödüllendirileceksiniz... Ya cepheden yana olacaksınız ya da sürüm sürüm sürüneceksiniz... Cephe saldırganlarını yakalarsanız cezalandırılacaksınız, solcu yakalarsanız ikramiye alacaksınız..

Polis, her ülkede, her dönemde gerekli olan bir güvenlik örgütüdür. Bu örgütte görev yapan yurttaşlarımız çoğunlukla yoksul aile kökenlidir. Polis yurttaşlarımızın yaşam koşullarını değiştirmek, Onlara emeklerinin karşılığını

ödemek, devletin başlıca görevlerindedir. Bunun için de köklü çözümler getirmek^jerekmektedir.

Cephe anlayışının umurunda mı bu?.

Görev yapan polisi sürer, bazılarını ikramiye verir, bir de, kendi adamlarını yakalayanı «aşırı solcu» ilân eder, çıkar işin içinden.. Peki ama, polis içinde, güvenlik kuvvetleri içinde böylesine siyasal ayırım gözetilirse, yurdumuzun en uzak köşelerinde, binbir türlü yoklukla savaşarak görev yapan, öteki polislere neyin tazminatını ödeyeceksiniz?..

Büyük kentlerdeki toplum olayları, baştan aşağı sj-

295

yasal niteliktedir. Bu olaylarda, birçok insan yaralanmakta ve ölmektedir. Bu olayların içine bir de para sokarsanız, neye varır bunun sonu?. Her toplum olayından sonra, beş on polis memuruna, ikişer maaş ikramiye dağıtırsanız, en çok cop sallayanın, en çok adam dövenin, en çabuk silâhına sarılanın ödüllendirilmesine yol açmaz mı bu?. Bu tutum, toplum olaylarında şiddeti körüklemeyi mi?

Siyasal olaylarda görev yapan yirmibeş - otuz polis memuruna birer ikişer maaş vermek, polise saygı değil, tersine, polisi siyasal amaçlarla kullanmak isteyen tutumun en acı örneklerinden biridir. Siyasal nitelikteki emniyet hizmetlerine bu yolla parayı sokmak, polise karşı saygısızlığın en kaba görüntüsüdür. Umarız ki, bu tutuma ilk kez, polis örgütleri karşı çıkacaktır.

Yarın aranan sanıkların başlarına, tıpkı kovboy filmlerindeki gibi, ikramiye konursa hiç şaşırılmayalım.. Burası Türkiye'dir ve cephe çadırlarının altında anarşinin devlet katında bağdaş kurduğu günleri yaşıyoruz.

Devlet işte bu hale getirildi en sonunda...

(12 Şubat 1976)

BÖYLE YETİŞİYORLAR...

Güvenlik kuvvetleri ne nitelikte bir eğitimden geçer?. Millî İstihbarat Teşkilâtı'nda meslek içi eğitimi, hangi öğretim üyeleri taraf'nda" yürütülür?. Buralarda siyasal ve sooyai Konularda hangi düşünceler okutulur?. Bunları bilmeye olanak yoktur.

Polis Koleji'nde ve Polis Enstitüsü'nde belirli, siyasal konular okutulur.. Güvenlik kuvvetlerinin tarafsızlığı, bu okullardan başlar, öğrenciler nasıl eğitiliyor?. Siyasa! konularda, belirli değer yargılarını aşılama yönelik çabalar söz konusu mu?.

Bunlar çok önemli konulardır...

Polis yetiştirilen eğitim merkezlerinde, örneğin grev hakkı konusunda, Anayasa ve çağ dışı düşünceler oku-tulursa, ne olur?. Polis, bir grev olayı ile karşılaşınca.

296

grev hakkı konusunda kendisine benimsetilen değer yargılarıyla harekete geçer. Bu eğitimlerde, Anayasa'dan komünistlerin yararlandığı anlatılırsa, polis memuru. Anayasa! düzene düşman olmaz mı?.. Bu soruları uzatmadan konumuza girelim:

Emniyet örgütüne alınan polis memurları adaylık süreleri içinde, Ankara'da «Polis Eğitim Merkezi»nde altı aylık bir eğitimden geçerler. Bu eğitimi tamamlayan polis adayları, polis memuru olarak atanırlar.

Polis Eğitim Merkezi'nde «haber alma - propaganda ve yıkıcı akımlar» adlı ders notunda çok ilginç bölümler bulunmaktadır. Yahya Soy, Mümtaz Baykal, Taner Arda ve Suat Akın adlarında iki Emniyet âmiri ve iki başkomi-ser tarafından hazırlanan ders notlarında, «Devlet güvenliğine karşı tehditler nelerdir?» başlığı altında, grevlerin, devlet güvenliğine karşı «Kökü içerde tehditlerden» sayıldığı belirtilmektedir.

Oysa, grev Anayasa'da yer alan bir haktır. Anayasa'-da yer alan bir hakkın, devlet güvenliğine aykırı bir eylem çeşidi olarak gösterilmesi, grev hakkının bu olumsuz yargılarla anlatılması en azından, Anayasa'ya karşı tarafsız olunmadığını ortaya koymaz mı?

Ders notlarında, komünizm ve sosyalizm konularında, bilgi verilirken, komünizm sözcüğünün tanımı bile doğru dürüst yapılmamakta, ancak, sol akımlar hakkında, belirli adlar sıralanarak, yasa dışı suçlamalar yeral-maktadır. Şu bölümü birlikte okuyalım:

- Komünistlerin kendi ağızlarından itiraf ettikleri gibi 1961 Anayasası aşın sola geniş ve serbest çalışma fırsatı vermiştir. Geçmişteki olaylar incelendiği zaman, 1966 yılından itibaren Türkiye'yi komünist bir ülke haline getirebilmek için her fırsatın ve imkânın kullanıldığı açıkça görülmektedir. 1960 sonrası süratle gelişen olaylar Türkiye'nin içinde bulunduğu durumdan ziyade komünistlerin tarihî emelleriyle ilgilidir...

Ders notlarında «12 Mart öncesinde aşın sol gruplar, gaye, strateji ve taktikler» başlığında, sol akımlar incelenmekte ve ilerici yazarların, sendikacıların ve aydın-

297

ların adları verilmektedir. Bu adlardan bazılarını aktaralım: Behice Boran, Mehmet Ali Aybar, Sadun Aren, Kemal Türkler, Doğan Avcıoğlu, İlhan Selçuk, Uğur Mumcu, Yaşar Kemal, Samim Kocagöz, Mihri Belli, İlhami Soysal, Muzaffer Erdost, Doğu Perincek, Vahap Erdoğdu.

Sol akımlar hakkında, ad soyadı ve adres bildirilerek verilen bu bilgiler dışında, ülkemizdeki sağcı görüş ve eylemler hakkında, her nedense, bu tür bilgilere yer ayrılmamıştır. Hani devletimiz, «rescî» görüşlere göre, «aşırı sağa» ve «aşırı sola» karşıydı!

Bu ders notları, polis memurlarının hangi düşüncelerle koşullandırılarak yetiştirildiklerini ve kendilerine hangi değer yargılarının benimsetildiğini ortaya koymaktadır. Şimdi kendimize soralım:

- Polis neden tarafsız olmuyor?...

(17 Şubat 1977)

DIŞ TÜRKLER MASALI...

Geçen hafta Sofya'da, Türk ve Bulgar yetkilileri, Türkiye ve Bulgaristan'da yaşamakta olan, parçalanmış aileler sorununu ele aldılar. Uzun görüşmelerden sonra, bu konunun kesin çözüme bağlanması, önümüzdeki yılın mart ve nisan aylarına bırakıldı. Oysa, bu konu 1968 yılında andlaşmaya bağlanmıştır. Aradan geçen yedi yıl içinde, Türk Hükümetleri, Bulgaristan Hükümetinin pasaport verdiği kırkbin Türkü, bir türlü yurda çağırıp, kendilerine iş ve yerleşme olanağı sağlayamadı. Anlaşılan, «Vuslat», yine başka bahara kaldı.

Sofya görüşmeleri sağcı hükümetlerin, dış Türkler sorununu ne ölçüde ciddiye aldıklarını açık seçik ortaya koymaktadır. Bilindiği gibi, sağcı partiler, oldum olası, dış Türklerin, yurda getirilmesi düşüncesini politikalarının temel dayanaklarından biri olarak ileriye sürüp durmaktadırlar. Milliyetçi - toplumcu görüş adıyla Albay Tür-keş'e ideoloji hazırlayanlar, bu konuyu ülkücü gençler için bir bayrak yapmışlardır.

298

Hıra dağı. kadar müslüman. Tanrı dağı kadar Tür-küz. Rehberimiz Kur'an, hedefimiz Turan... gibi sloganlar, milliyetçi, toplumcu gençlerin kafalarına ve yüreklerine yerleştirilmektedir.

Bu «Irkçı» düşüncedir...

Bütün Türklerin bir araya toplanması nasıl mümkün olabilir? Ya, Türklerin yaşadığı, Sovyet Rusya, İran, Irak, Bulgaristan, Yugoslavya, Romanya ve Yunanistan'a karşı savaş açarak, buralardaki Türklerin yaşadıkları toprakları ele geçirmek, ya da yabancı ülkelere yaşayan Türkleri yurdumuza çağırarak... Hangisi kolay acaba?

Kıbrıs sorunu ortadadır. Burnumuzun dibindeki adada olup bitenlere yıllarca seyirci kaldıktan sonra, ancak Ecevit'in Başbakanlığında Kıbrıslı soydaşlara yardım eli uzatılmıştır. Yaşadığımız koşullarda, başka ülkelere savaş açarak, orada bulunan Türkleri kurtarmak, olsa olsa, bir masal olarak küçük çocukları avutabilir. Bunu bir ciddî parti ya da devlet politikası yapmak, benimsemek mümkün değildir.

Öyleyse nedir bütün bunların anlamı?

Dış Türkler masalı, yıllarca sağcı partilerce, işlenmiştir. Bu konu, bozuk düzeni değiştirmek isteyenlere karşı bir «Milliyetçilik» silâhı gibi - kullanıp, durulmuştur. Sözde, bütün Türkleri kurtarmak isteyenler milliyetçi, bu görüşe karşı çıkanlar da, su katılmamış komünisttir.

Masal böyle anlatılmıştır hep...

Turancı düşünce, bütün Türklerin bir bayrak altında toplanmalarını öngörür. Bu düşünce, dışa dönük bir eylem biçiminde değil, içe dönük bir baskı olarak

kullanılmıştır. Irkçı ve Turancı düşünce, görünüşü, gelişimi, özü ve sözüyle, egemen sınıfların, bozuk düzeni korumak için burçlara çektikleri bozkurt işaretli bir bayrak olmuştur hep. Bu düşüncelerle .beyinleri yıkanan yoksul aile çocukları, emekten /yana düzen kurmak isteyen arkadaşlarının üzerlerine, silâhla saldırtılmışlardır. Örnekleri günümüzde yaşıyoruz hep birlikte... İşte dış Türkler, Bulgaristan'da pasaportlarıyla bek-

299

liyor, hem de yedi yıldır, neden almıyorsunuz? Türkeş sağcı hükümetin Başbakan Yardımcısıdır. 1944 yılından beri, ırkçı ve turancı düşünceyi savunmaktadır. Fakat Edirne kapılarına dayanmış Bulgaristan'lı Türkleri, bir türlü sınır kapılarından içeri sokamamaktadır. Çünkü iş alanı bulamamışlar. Çünkü yerleşme bölgesi seçememişler. . Çünkü... Çünkü... Çünkü...

Böyle uzar gider çünküler. Çünkünün büyüğü şudur: Irkçılık, turancılık, egemen sınıfların, emekçi sınıf ve tabakalar arasında oluşacak ulusal ve sınıfsal bilinci yok etmek için ortaya atılmış, koskoca bir yalandır.

Kurtuluş Savaşı, Türk milliyetçiliğinin de temelini atmıştır. Bu milliyetçiliğin temelinde, anti emperyalist bir kavganın ulusal heyecanı ve bilinci yatmaktadır. Bu milliyetçilik, ulusal sınırlar içinde yaşayan herkesin, ırk, din, dil, sınıf ve düşünce ayrımı gözetilmeksizin, insan onuruna yaraşır bir yaşam düzeyine kovuşturulmasını gerektirir.

Ellerindeki pasaportlarla yedi yıldır sınır kapılarında bekleyen'dış Türklere, sınır kapılarını açamayanların milliyetçiliği, ne dış Türklerin ne de Türk yurttaşlarının dostu değildir.

Tanrı Türkü korusun amma, öncelikle özü ve sözü birbirine uymayan politikacılardan. Şu sahte milliyetçilerden.. Şu titreyip titreyip bir türlü kendilerine dönemeyenlerden...

(11 Aralık 1975) ANAYASAYA AYKIRIDIR...

Milletvekili ve senatörlerin ödenek ve yolluklarında yapılan artış tepkiyle karşılandı. Bu konuda tepkiler oluşup, yorumlar yapılırken, bir önemli nokta gözden kaçmaktadır. Bu nokta. Millet Meclisinin bu konuda bir karar almaya yetkili olup olmamasıdır.

Millet Meclisi Hesapları İnceleme Komisyonu, bir rapor hazırlayarak, ödenek ve yollukları belirleyen 1 sayılı yasanın yanlış uygulandığı sonucuna varmış bu rapor.

300

Millet Meclisinden, rüzgâr gibi geçirilmiştir.

Bu yolla, gerek Millet Meclisi Hesapları İnceleme Komisyonu, gerekse Millet Meclisi, 1 sayılı yasayı yorumlayarak, yasanın uygulanış biçimini saptamışlardır...

1961 Anayasası, Millet Meclisine yasaları yorumlama yetkisi vermemiştir.

1924.Anayasasınının 26'ncı maddesinde. Millet Meclisi yetkileri arasında sayılan, yasaların yorumlanma yetkisi, 1961 Anayasasında yer almamıştır. Anayasanın herhangi bir hükmü ya da bir yasanın belirli maddesi. Millet Meclisinde, şöyle böyle uygulanacaktır, diye yorumlanamaz.

Kaynağını, Anayasadan almayan devlet yetkilerinin kullanılmayacağı yine Anayasada yazılıdır...

Milletvekili ve senatörlerin ödenek ve yolluklarını saptayan 1 sayılı yasa, 22 ocak 1962 tarihini taşımaktadır. Yasa, o tarihte, ödeneklerin 'saptanmasında şu sınırı getiriyordu.

– TBM Meclisi üyelerinin ödeneklerinin tutarı, devlet memurları kanunu ile tesbit olunan en yüksek gösterge tutarıdır...

1 sayılı yasa, 4 haziran 1975 günü, CGP Kastamonu Milletvekili Hasan Tosyalı'nın önerisiyle şu biçimde değiştirilmiştir.

– TBMM üyelerinin ödeneklerinin saptanmasına dair Anayasanın 82'nci maddesindeki miktar, devlet memurları yasası ile gösterilen en yüksek gösterge ile bu yasaya göre çıkartılan kararnameler gereği yapılan ödeme ve diğer yasalarla aylıklara eklenen ödemeler tutarıdır...

Böylece, yasanın kapsamı değiştirilmiş ve devlet memurlarınının, yan ödeme, iş riski ve teminindeki güçlük zammı, gibi ödeme yollarınının da, milletvekili ve senatör ödenek ve yolluklarına yansıtılması sağlanmıştır.

Bu uygulamaya göre, örneğin. Genelkurmay Başkanı ya da Anayasa Mahkemesi Başkanının eline geçen para, ayda elli bin lirayı bulursa, ödenek ve yolluklar da buna göre artacaktır.

Hesapları İnceleme Komisyonu, 1991 sayılı yasaya göre, üniversite rektörlerine ödenen aylığı temel almış.

301

ödenek ve yolluklarda aynı ölçüde artış sağlanması gerektiği sonucuna vararak, 1 sayılı yasanın uygulanış biçimini yorumlamış, Millet Meclisi de. Anayasada öngörülme-yen yorum yetkisini kullanarak, bu raporu kabul etmiştir.

Millet Meclisinin böyle bir yetkisi yoktur. Millet Meclisi bu konuda yasayı yorumlayamaz, ancak, aynı konuda bir yeni yasa çıkarabilir. Bu nedenle, bu «yorum kararına» dayanarak yapılan ödemeler, yasa dışıdır. Anayasa dışıdır. Millet Meclisi Başkanlığı, ödenek ve yollukları eksik ödü-yorsa ve eksik ödemiş-se, bunun yolu, başkanlığın bu «idarî işlemi» hakkında Danıştaya dâva açmaktır. Bunun yerine. Millet Meclisine tanınmayan yorum niteliğinde kararlarla, bu paralar ödenirse, sorumluluk Millet Meclisi Başkanının omuzlarındadır.

Eğer, en kısa sürede, bu adaletsizlik önlenmezse, parlamentonun saygınlığı ağır yara alacağı gibi, gündelikleri bin lira olan milletvekili ve senatörlerin de, varlık nedenleri tartışma konusu olur...

(10 Ocak 1977)

BORÇLU ÇIKARLAR...

Milletvekili ve senatörlerin ödenek ve yolluklarını düzenleyen Anayasa maddesi, 12 Mart döneminde değişikliğe uğrayarak, bugünkü biçimine sokulmuştur. 12 Mart rejimi, «reform yapmak» gerekçesiyle geldi. Bu rejimin yaptığı tek reform, milletvekili ve senatörlerin ödenek ve yolluklarını artırmakla gerçekleşmiş oldu.

Bakın nasıl:

Anayasanın, ödenek ve yolluklarla ilgili 82'nci maddesi değişmeden önce, ödeneğin, «birinci derecede devlet memurunun aylığını» geçemeyeceğini, yolluğun ise, «ödeneğin yarısını» aşamayacağını belirtmekteydi. Madde şöyle son bulmaktaydı;

– TBMM üyelerinin aylık ve ödeneklerine, her ne

302

suretle olursa olsun, yapılacak zam ve ilâveler, ancak bu zam ve ilâveleri takibeden milletvekili genel seçimlerinden sonra uygulanır...

Anayasa, açıkça, milletvekilleri ve senatörlerin, kendi ödenek ve yolluklarını artırmalarını önlemekteydi. 12 Mart'ın tozu dumanı içinde, bu madde bir çırpıda değiştirildi ve milletvekili ve senatörlerin kendi ödeneklerini artırmalarını önleyen Anayasal engel ortadan kaldırıldı.

O günlerde bu girişimi eleştirecek olanların hemen hemen tümü, cezaevlerindeydi. Bu konuda basında tek yazı çıkmadı, bir tek demeç yayınlanmadı, siyasal partiler de, bu ortamda, «millî birlik ve beraberlik ruhu içinde» ödeneklerini artıran olanakları ele geçiriverdiler.

Anayasa'nın, ödenek ve yolluklarla ilgili değişik 82'nci maddesini birlikte okuyalım:

– TBMM üyelerinin ödenek ve yollukları kanunla düzenlenir. Ödeneğin aylık tutarı, en yüksek devlet memurunun almakta olduğu miktarı, yolluk da ödeneğin yarısını aşamaz.

Ödenek ve yollukların en çok üç aylığı önceden ödenebilir...

Görüldüğü gibi, ödenek ve yolluklarda yapılacak artışın, bu artış kararını alanlara değil, gelecek genel seçimlerle oluşacak Parlamento üyelerine uygulanmasını sağlayan Anayasal kural, birdenbire, 12 Mart balyozunun gölgesinde yokedilivermiştir.

Anayasa maddesi, ödenek ve yollukların, yasaca düzenleneceğini öngörmektedir.

Anayasa'nın sözünü ettiği yasa, 22 Ocak 1962 tarihli 1 sayılı yasadır. 1 sayılı yasa, 4 Haziran 1975 günü ve 1905 sayılı yasa ile değiştirilmiştir. Madde şöyle başlamaktadır:

– TBMM üyelerinin ödeneklerinin saptanmasına dair Anayasanın 82'nci maddesindeki miktar, Devlet Memurları Yasası ile gösterilen en yüksek gösterge ile bu yasaya

göre çıkartılan kararnameler gereği yapılan ödeme ve diğer yasalarla aylıklara eklenen ödemeler tutandır...

Yasa maddesinde, «Devlet Memurları Yasası» söz konusu edilmektedir. Maddede, «Türk Silâhlı Kuvvetleri

303

*

Personel Yasası» ya da «Üniversite Personel Yasası» anılmış bile değildir. 1 sayılı yasada, Danıştay, Sayıştay ve Askerî Yüksek İdare Mahkemesi üyelerinin aylıklarını artıran 1903 sayılı yasadın da söz edilmemektedir.

1 sayılı yasaya göre, ödenek ve yolluklar, «Devlet Memurları Yasası» temel alınarak hesaplanmaktadır. Oysa, ödenek ve yolluklar, geçen yıllarda yargıçların aldıkları aylık temel alınarak hesaplanmıştır. Geçen hafta Anayasaya aykırı yorum niteliğindeki kararlar yapılan yeni artış, maddede sözü geçmeyen Üniversite Personel Yasasına göre, Rektörün eline geçen para ölçü alınarak hesaplanıp, saptanmıştır.

1 sayılı yasa değişmeden. Devlet Memurları Yasası air yana itilip Üniversiteler Yasasına göre artış sağlanamaz. Yasalar, özleri ve sözleriyle yorumlanıp, uygulanırlar. 1 sayılı yasanın, «Sözünde» yer almayan Üniversite Personel Yasasına göre artış sağlamak, yasaya aykırıdır:

Eğer, ödenek ve yollukların, belirli ve tutarlı kurallara dayanarak saptanması isteniyorsa, bunun yolu, 1 sayılı yasanın değiştirilmesinden geçer.

«Millî birlik ve beraberlik ruhu içinde», aylıklarını yir-mibeş bin liraya çıkartan milletvekilllerimiz kusura bakmasınlar, bugüne kadar aldıkları onaltı bin küsur lira parayı da fazladan almaktadırlar. Çünkü bugüne kadar ellerine geçen para, yargıçların aldıkları aylıklar hesaplanarak, saptanmıştır. 1 sayılı yasaya göre, ancak ve ancak. Devlet Memurları Yasasına göre hesap yapılabilir. Alacakları yoktur, borçları vardır...

(12 Ocak 1977)

SIRTTAKİ HANÇER...

Türk demokrasisi tarihinin en güç günlerini yaşamaktadır. Sağ partiler elele verip, ülkede, örtülü faşizmin temelini atarken, sol kesim, kendi içindeki çatışmalara ağırlık vermektedir. Sağdaki bütünlük, soldaki bölünmeden de güç almaktadır.

304

Solun gündeminde, öncelikle demokratik hak ve özgürlüklerin sağlanması yer almalıdır. Cephe ortaklığına karşı verilecek bir savaş yerine, içe dönük kavgalarla zaman öldürmek, sağ cephenin ekmeğine yağ sürmektedir.

Ne acıdır ki. yolsuzluk dosyalarının birbiri üzerine yığıldığı, her gün kanlı mezar taşlarının çoğaldığı bir ortamda, bazı solcularımız, dışa dönük kavgayı, saptırıp, solu kendi içinde bir savaşa sokmaya çalışmaktadırlar.

Cephe ortaklığının, devrimci gençlik üzerine sürdüğü kanlı devlet terörizmi, son günlerde, işçi kesimi üzerine kaydırılmıştır. Bunu zamanında değerlendiren Türkiye Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu (DİSK) kitle eylemlerine başvurmuştur.

Şimdi kavganın en duyarlı noktasındayız...

CHP, DİSK ile açık işbirliğine girişmiştir. Bu güçbir-liği, demokrasimiz için büyük bir aşamadır. İlerici kişi, örgüt ve kuruluşların, faşizme karşı dayanışmaya girmeleri, devrimciliklerinin, solculuklarının ve yurtseverliklerinin, gereğidir.

Sokak ortasında adam vurulduğu bir ortamda, bir solcunun, bir devrimcinin, bir sosyalistin görevi, kanlı katil çetelerine karşı savaşmak mıdır, yoksa, bir «terminoloji şehveti» içinde, bütün gücünü, kendi dışındaki solu, dedikodularla, düş dünyasında oluşturduğu değer yargılarıyla karalamak mıdır?

«Sanat için sanat» görüşüne saplanmış Osmanlı edebiyatçıları gibi. solculuk için «solculuk» yapan ilericilerimiz, çoğu kez kişisel dedikodularla, devrimci kavgayı amacından saptırmaktadırlar. Ve yine üzülerek ifade edelim ki, solun kendi içindeki eleştirisi, zaman zaman, ihbar ve jurnal kokmaktadır:

– Cuntacı... revizyonist... Mao'cu... TKP... tepeden inmecii...

Biz bu köşeden, ihbar kokan CHP Gençlik Kolları raporunu en amansız biçimde eleştirdik. Eğer bazı dergileri okursanız, buralardaki ihbarları gördükten

sonra, CHP Gençlik Kolları raporunu «masum» bulursunuz, öylesine amansız ve yersiz bir kavgaya girmiştir, işte... nedeni

305

F.: 20

I

belli değil... amacı ise hiç belli değil...

«Maccartizm» sadece, Feyzioğlu ve Türkeş tarafından yapılmıyor. Maccartizmin başka türleri, bilimsellik ve sosyalistlik perdeleri ardında bir «Karagöz – Hacivat» oyunu gibi sergileniyor:

– Sadece ben bilirim... benden başkası faşizme hizmet ediyor... o cuntacıdır., bu revizyonisttir., şu Mao'cu-
dur...

Cuntacılık, Türk Ceza Yasasınının 146 ve 171. maddelerinde yer aaln suçlardandır. Kendine sosyalist etiketi yapıştıranlar, bazı insanları cuntacılıkla suçlarken, bu savlarının gerekçe ve kanıtlarını da ortaya koymak zorun-, dadırlar. Yoksa, bunlar bilimsel eleştiriler değil, savcılıklara yollanan ihbar dilekçelerinden farklı belgeler olmaz.

– Tepeden inmecei., küçük burjuva radikali...

Dışa dönük savaş yerine bu gibi konuların tartışılması isteniyor., bırakalım cephe ortaklığını, bu gibi konularla zaman öldürelim., işçi sınıfına yapılan baskıları ele almayıp, «solculuk için solculuk» yapalım., kişisel dedikodularla, çevremizi küçültelim, arkadaşlarımızı karalayalım., istenen bu mudur?

Türkiye dar bir boğazdan geçiyor. Bu güç günlerde, devrimci güçbirliğini sağlamak hepimizin görevidir. Bazı solcularımız önce şunu iyi bilmeliler: İhbarcılık ve jurnalcılık, diyalektik materyalizmin öngörmediği yöntemlerdendir. Cephe ortaklığı ile savaşanları sırtlarından hançerleyen neyin sözcülüğünü yapıyorlar acaba?..

(14 Temmuz 1976)

ADINI KOYALIM...

Devrimcilik, sorumluluk ister. Eylem ve düşüncelerinde sorumluluk duymayan devrimci, emekçi sınıf ve tabakalarda kök salamaz. Eninde sonunda, bir «küçük burjuva anarşisti» olarak, emekçi yığınlarından soyutlanır.

Yaşadığımız olaylar, bu gözlemi, birçok kez kanıtla-

306

mıştır. Halktan soyutlanmış eylem türleri, hiçbir zaman, «ilerici» bir nitelik kazanmaz. Tersine, bu eylem ve düşünceler, amaçlarına yabancılaştır ve birer karşı devrim aracına dönüşür.

«Bireysel terör», sosyalizmin yabancı olduğu bir eylem çeşididir. Bu yöntemler, hiç bir zaman, sosyalistlik adına savunulamaz. Bu gibi koşullarda, şiddet şiddeti besler ve sonunda, en etkili silâhlara sahip olanlar son sözü söyler. Devrimci, attığı adımının ilerisi ve gerisini bilmek, anlamak ve hesap etmek zorundadır. Kiminle beraber, kime karşı olduğunu bafirleyemeyenler, devrim adına, küçük burjuva anarşizmi bataklığına saplanırlar. Örnekleri çok: Gördük, görüyoruz.

Ülkede can güvenliğinin kalmadığı, temel hak ve özgürlüklerin yok edildiği ortamda, büyük ilericilerin en somut görevi, bu cephe partilerini iktidardan indirmek değil midir? Eylemlerin, «taktik» ve «stratejilerin», bu amaca yönelik olarak ortaya konması gerekmez mi?

Bu görev, bu amaç, bu denli, açık ve seçikken, «sol fraksiyon» olarak adlandırılan, çeşitli sol odaklar, kendi aralarında, yıkıcı, yıpratıcı bir tartışmayı ön plana almışlardır.

Bir sosyalist dergiye bakıyorsunuz, bunca kanlı olayı unutup, aylardır, CHP, DİSK ve ilerici yazarlarla uğraşır., bir başkasının TİP ve DİSK'ten başka düşmanı yoktur. Biri «sol mcartizm» öfkesi içinde, kendi «fraksiyonu» dışındaki, sol düşünce ve odaklan, savcılara ihbar edici yayınlar yapar., öteki, sosyalist partiyle uğraşır., bir başkası, DİSK, TİP ve Sosyalist Partiyi, «oportünist» olarak damgalayıp, kendisinden başka devrimci bırakmaz.

Devrimci bilinci, devrimci sorumluluğu bu mu olmalıdır?

Sol, kendi içinde, eleştiri ve özeleştiri aşamasından geçmiş değildir. Çünkü, işçi sınıfından kaynaklanan, emekçi kitlelerden destek olan güçlü bir sosyalist partiden yoksunuz. Bu eleştiri ve özeleştiriye yapacak ve top-

lumun ilerici kesimlerine, ışık tutacak olan sosyalist partilerdir. Partisiz ve örgütsüz sosyalizm, kavram kargaşasıyla yozlaşmakta, küçük burjuva bireyciliği ile yıpranmakta ve böylece halktan soyutlanmaktadır. Ankara'da yaşanan olaylar, bu örgütsüzlüğün, bu disiplinsizliğin acı sonuçlarından biridir.

Yaşadığımız ortamda, solun kendi içinde bu denli kavgalara girmesi ve kanlı olaylara yol açması, birkaç soyut sözle geliştirilemez. Bu olay ve bu olaya yol açan kısır düşünce ve eylemlerin sosyalizme, katkı değil, «ihanet» olduğunu, elimiz yettiği, dilimiz döndüğü kadar anlatmalıyız.

(7 Şubat 1971)

TARİH KİTABI...

Türkiye Cumhuriyeti ne zaman kurulmuştur?' Ve Cumhuriyet dönemi ne zaman başlamıştır?. Bu soruyu okuyunca şaşırarak belki de kızacaksınız. Türkiye Cumhuriyeti 29 ekim 1923 tarihinde kurulmuştur ve Cumhuriyet dönemi de bu tarihte başlamıştır. Bunun sorulmasına ne gerek vardır, diye düşüneceksiniz. Nedeni şu, anlatayım:

AP Konya eski milletvekili Yılmaz Öztuna lise son sınıflar için bir tarih kitabı yazmıştır. Bu kitap, Millî Eğitim Bakanlığı Talim Terbiye Kurulunca lise son sınıflarda tarih kitabı olarak okutulmaktadır. Kitabın 210. sayfasından şu satırlara göz atalım:

– Saltanatın düşmesi ile Türkiye tarihinin ikinci devresi kapanır ve içinde bulunduğumuz üçüncü devre. Cumhuriyet devri başlar...

Yazara göre, önemli olan «hilâfet»tir. Aynı sayfada 29 ekim 1923'te, yeni rejime ad konularak Cumhuriyet ilân edilmişti» diyor, amma. Cumhuriyetin kuruluşu ile halifeliğin kaldırılışı arasındaki dönemi «Cumhuriyet» saymıyor.

308

Yazara göre, önemli olan «hilâfet»tir. Aynı sayfada Osmanlı ve Selçuklu İmparatorluklarının «Büyük ve şerefli» bir tarih parçası yarattığı belirtiliyor. Fakat, Cumhuriyet tarihimizin dünü ve bugünü hakkında çok iyimser düşünmek ümidinde» olduğu anlatılıyor.

Kurtuluş savaşımız sonunda kurulan Cumhuriyetimizin «Şerefli ve büyük» bir tarih parçası sayılıp sayılmayacağı konusunda tek satır yok. Bu AP eski milletvekili, Cumhuriyetin dünü ve bugününü hiçe sayıyor, sadece Cumhuriyetin geleceğinden ümitli olduğunu, lütfen açıklıyor...

^ Yılmaz Öztuna'nın tarih kitabında, şu satırlar ders konusu işlenmektedir:

– Milletlerarası sol, bütün dünyada klâsik değerleri gözden düşürmek için büyük çaba harcamış, bu uğurda milyonlarca dolarlık dış yatırımlar yapmış, işine yarar her mihrağa para dağıtmıştır. Klâsik resim yerine dejenere resim, klâsik müzik yerine dejenere musiki, klâsik şiir yerine vezinsiz kafiyesiz lâf yığınları ortaya çıkarmıştır. Kan, şiddet ve şehvet edebiyatını işlemiş ve teşvik etmiştir. Dinî ve ahlâkî değerleri küçük düşürmeye çalışmıştır. Millî kahramanları aşağılamak, millî tarihi küçümsemek ve tahrif ederek yeni nesillere öğretmek için bütün kalem-şörlerin seferber etmiştir.

Hasılı bundan böyle tarih kitaplarında klâsik savaşlarda hangi tarafın hangi tarafı yendiği, değil, kültür savaşında hangi tarafın galip ve mağlûp olduğu anlatılacaktır, desek, ancak gerçeklere tercüman oluruz...

Bu satırlar, bu tür kitapların ne amaçla yayınladığını da açıklamaktadır. Sol, klâsik resim yerine «dejenere resim», klâsik müzik yerine «Dejenere musiki» yaratıyormuş. Adama, «Peki, nasıl» diye sormazlar mı?. Şu «Dejenere musiki» denilen müzik, acaba, şu bizim alaturka «Dolmuş müziği» midir, yoksa, alafranga, «Beatles müziği» mi?, öyleyse bunlar, klâsik müzik yerine, «Dejenere musiki» yaptıkları için, birer komünist mi sayılacaklardır?.

Ne yeri var, bu düşüncelerin tarih kitaplarında?

309

AP eski milletvekili Yılmaz Öztuna, milletlerarası solu, «Millî kahramanları aşağılıyor» gerekçesiyle suçladıktan sonra, bakınız millî kahraman saydığı Abdülhamit'i nasıl övüyor?

– Politikada müstesna bir deha... Abdülhamit'i, kitabın 210. sayfasında şöyle tanımlıyor:

- Abdühamit'in cenaze töreni muhteşem oldu. Artık kendisini takdir etmeye ve anlatmaya başlayan ittihatçı liderlerin katıldığı gibi, halk, harbin en acı günlerinde, devrinde huzur, refah ve sulh içinde yaşadığı eski hükümdarlarının ardından samimî gözyaşları döktü. 10 yılda ortam, bu derece değişmişti... Bu bir gerici tarih anlayışıdır. Türkiye'de bu görüşlere inanan insanlar vardır. Fakat eğer, Atatürk'ün kurduğu Cumhuriyet döneminde yaşıyorsak, bu satırların amacı bellidir: Gericici ve çağdışı bir kuşak yetiştirmek... Türkiye Cumhuriyeti, tarihinin hiçbir döneminde, gericiliğe bugün olduğu gibi,, boyun eğmiş değildir...

(6 Ocak 1977)

ATATÜRKÇÜLÜK ADINA...

önceki gün Cumhuriyet'te okumuşsunuzdur: Atatürk'ün emperyalizm ve kapitalizm konularındaki düşüncelerini Atatürk büstüne yazdıran kaymakam ve belediye başkanı hakkında kovuşturma açılmış... İçişleri Bakanı emir vermiş, Balıkesir Valisi de kovuşturma açmıştır.

Kovuşturma konusu sözler, Atatürk'ün, emperyalizm ve kapitalizme karşı çıkan düşünceleridir. Yani şu sözler:

- İstiklâlimizi emin bulundurabilmek için, heyet-i umumiyemizce heyet-i milliyemizce bizi mahvetmek isteyen emperyalizme karşı ve bizi yutmak isteyen kapitalizme karşı heyet-i milliyeye mücadeleyi caiz gören bir mesleği takip eden insanlarız...

310

Balıkesir ilinin Balya ilçesi kaymakamı Kemal Bay-kal ve Belediye Başkanı Ali Şuuri İnal, Atatürk'ün bu sözleri dolayısıyla sorguya çekilmiştir. Evet Damat Ferit örfî idaresinde değil, Türkiye Cumhuriyetinde, kurtuluş savaşımızın amaçları suç sayılmaktadır. Hem de bu savaştan yarım yüzyıl sonra.

Kurtuluş savaşımızın «anti-emperyalist» niteliği çok partili düzenimizde suç konusu olmuştur artık. Atatürk'ün Bursa nutku yargılandı, yetmedi.. Sahte elyazımlarla Atatürk'ün adına demeçler düzenlendi, -bu da yetmedi./Şimdi de, kurtuluş savaşının amacı suç sayılacaktır.

Son yıllarda, Atatürk adı Atatürk düşmanlarının ellerine geçti. Uluslararası kapitalizmin sürüngenleri, tes-bihli - takunyalı gericiler, tabancalı - bıçaklı saldırganlar, hep Atatürk'ün adını kullana kullana devleti işgal ettiler

- Atatürkçü görüşle...

Bir zamanlar bu sözle başlamayan demeç ve konuşma duyamaz olmuştuk, ne yapılırsa, Atatürk ve Atatürkçülük adınaydı. Muhtıra ile hükümet devirirler, Atatürkçülük adına, hazırol emri ile hükümet kurarlar. Atatürkçülük adına, reform isterler, Atatürkçülük adına, Cumhurbaşkanlığına aday olurlar, Atatürkçülük adına, cunta kurarlar. Atatürkçülük adına...

İşte geldikleri nokta budur: Cumhuriyetimizin genç bir kaymakamı, ve bir Belediye Başkanı Atatürk'ün sözlerini. Cumhuriyet alanındaki büste yazdırdıkları için suçlanıyorlar, dosyalar düzenleniyor, emirler veriliyor, kovuşturmalar açılıyor.

Bu da mı Atatürkçülük adına?...

Türkiye 'Cumhuriyetinin temelinde «tam bağımsızlık» bilinci yatar. Kurtuluş savaşı, tam bağımsız Türkiye'yi kurmayı amaçlamıştır. Onun içindir ki, Mustafa Kemal:

- Bizi mahvetmek isteyen emperyalizme karşı ve bizi yutmak isteyen kapitalizme karşı savaşıyoruz... demiştir. Bu suçsa, suç olmayan nedir acaba?

İşkence yapmak mı? Gencecik çocukları birbirleri ardından vurup vurup öldürmek mi? Devlet kasasını soymak mı? Nedir suç olmayan?.

311

Kaymakam ve Belediye Başkanı, bu sözler yerine, «Komünizm her görüldüğü yerde ezilmeli» diye, uydurma sözleri büste kazısalardı, biri hemen vali yardımcısı, öteki de milletvekili adayı olmaz mıydı?.

Atatürk'ün, antiemperyalist ve devrimci yanı, egemen sınıfların bilinçli politikalarıyla, gizlenmek ve örtülmek isteniyor. Atatürkçülüğü, gericiliğin ve tutuculuğun bayrağı yapmak isteyenler, acıyla ifade edelim ki, bu amaçlarında adım adım başarı da sağlıyorlar.

Çağımız kurtuluş savaşları çağıdır ' Türk' kurtuluş savaşı, bütün «mazlum milletler» için örnek olmuştur. Bu savaşın, antiemperyalist niteliği ile

kurtuluş savaşımızın, devrimci ve ilerici özü, uluslararası kapitalizmin ve çağdışı gericiliğin elinde bozuk para gibi harcanıyor. Kurtuluş savaşından yarım yüzyıl sonra, bu savaşın kutsal amacı suç sayılırsa, söyleyin, 23 Nisanları, 30 Ağustosları, 29 Ekimleri, ne adına ve kim için kutluyoruz?

Hortlayan Damat Ferit midir. Vahdettin midir? Anza-vur mudur? Kimdir acaba?... (1 Eylül 1976)

ALIŞAMADIKLARI SES...

Artık Mısır'daki «Sağır Sultan» bile duydu: TRT Genel Müdürlüğü koltuğuna bağdaş kuran Şaban Karataş, yasa ve hukuk dışı bir işgalcidir. Bu işgalci, TRT içinde suç ortakları ile birlikte hergün «devlet memuriyetini gasp suçu» işlemektedir. Karataş, Cephe iktidarının dümen suyundaki yayın politikasını, TRT Haber Dairesi Başkanlığına getiren Hami Tezkan adındaki bir AP eski milletvekili eliyle yürütmektedir. Tezkan, bir «parti komiseri» gibi, haberleri denetlemekte ve Cephe partilerinin gözcüsü ve sözcüsü olarak görev yapmaktadır.

TRT içinde, bütün bu olumsuz koşullara', bu işgallere karşı, görevini, Anayasa ve TRT ilkelerine göre yapmaya çalışan namuslu ve dürüst müdürler, müdür yar-

312 dımcıları, programcılar, spikerler, kameramanlar da vardır. Karataş, bu namuslu TRT emekçilerinin yüreklerine bir «taş» gibi oturmuştur.

TRT Karataşların, Tezkanların çiftliği midir? Bu Anayasa kuruluşu, Türk halkının malıdır. Ekranlar, Demirel-lerin, Türkeşlerin, Feyziöğlularının «karagöz perdesi» de değildir. Mikrofonlar ise Cephe iktidarının «megafonu» olamaz. İki üç gün önce, bir namuslu TRT emekçisi ile TRT işgalcilerinin çatışmasına tanık olundu. Ankara Valisi Durmuş Yalçın, 5 şubat günü Ankara'da Tandoğan alanında toplantı düzenleyen, TÖB-DER, TÜM-DER, TÜDED hakkında ağır suçlamalar yöneltince, TRT Televizyonu Haberleri Müdür Yardımcısı Ayçan Giritlioğlu, valinin konuşmasında suç unsuru bulunduğunu ve bu konuşmanın TRT ilkelerine aykırı olduğunu bildirerek, konuşmayı yayınlamayacağını söylemiştir. Bunun üzerine, TRT Haber Dairesi Başkanı Hami Tezkan yazılı emir vererek, valinin konuşmasının yayınlanmasını istemiştir.

İki gün sonra, TÖB-DER, TÜM-DER ve TÜTED adına basın toplantısı düzenleyen TÖB-DER Başkanı Gültekin Gazioğlu, Vali Durmuş Yalçın'ın konuşmasını yanıtlamış ve televizyon haberlerinden sorumlu Ayçan Giritlioğlu, Gazioğlu'nun konuşmasını da yayına hazırlamıştır.

İşte kıyamet bu noktada kopmuştur..

Bu işgalcilerin yayın anlayışı böyledir: Vali. bir ihtilâl savcısı gibi televizyon ekranına çıkıp, önüne geleni komünistlikle suçlayacak, buna karşılık, suçlanan insanların savunması televizyon ekranında yeralmayacak. Neden? Çünkü, Cephe iktidarının «Parti komiseri» böyle istiyor.

Ayçan Giritlioğlu, TÖB-DER Başkanının, Ankara Valisine verdiği yanıtın yayınlanması gerektiğini söyler, Tezkan «hayır» der. Giritlioğlu diretir.

Tartışma. TRT personelinin önünde geçer. Giritlioğlu:

– Bu haber namus anlayışıdır. Ben bu namus anla yışımı sizinle tartışmam., der. Sonra, görevden alınacs

313

ğını bilse bile, bu yanıtı yayınlayacağını söyler.

TÖB-DER Başkanı Gültekin Gazioğlu'nun, Vali Yal-çın'a verdiği yanıt, televizyon ekranında yayınlanmıştır ama, TRT Televizyon Haberleri Müdür Yardımcısı Ayçan Giritlioğlu da görevinden alınmıştır.

Cephe iktidarı TRT koltuklarını, makamlarını bir bir işgal edebilir. Fakat namuslu insanların vicdanlarını işgal etmek, TRT Genel Müdürlüğünü işgal etmek kadar kolay değildir...

(18 Şubat 1977) SOSYALİST ENTERNASYONAL...

CHP'nin «Sosyalist Enternasyonale katılma karar ortalığı iyice karıştırdı. Sağcı partilerin sözcüleri, neredeyse, Ecevit'in idamını isteyecekler. Başbakan Demirel de, bu konuyu duyar duymaz, hemen cadı kazanını kaynatmaya başladı:.

– Sosyalist Enternasyonal'e girmeyi, hükümlerimize aykırı bulurum... Vah vah, demek, hükümlerimize hakkımız, yurdun dört bucağındaki Amerikan üsleriyle ortadan kaldırılmıyor da, sosyalist enternasyonal ile zedelenmiş oluyor..

Hükümlerimize hakkımız, yeraltı ve yerüstü kaynaklarımıza el koyan yabancı sermaye

ile yaralanmış olmuyor da, Sosyalist Enternasyonal'e girme kararı ile ortadan kaldırılıve-riyor..

İkili antlaşmalarla elimizden alınan «hükümrancılık hakkı», CHP'nin, çoğu NATO üyesi olan sosyal demokrat ve demokratik sosyalist partilerle dayanışma kurması ile. tuz-biber ediliyorsa, bu «Sosyalist Enternasyonal» nedir, ne değildir, bunun bilinmesi gerekmez mi?

Gerekmez hşrhalde...

Çünkü burası Türkiye'dir, Demogoji. yalan dolan, iftira çok partili hayatımızın vazgeçilmez unsurlarıdır. Rahmetli İnönü, CHP'nin «Ortanın Solunda» olduğunu açıklayınca, aynı çevreler, hemen demogoji fırtınasını estirmeye başlamışlardı: 314

– Ortanın solu, Moskova yom...

Ortanın solunun, Moskova yolu olmadığı çoktan anlaşıldı ama, aynı sağcı, çıkarıcı ve ilkel çevreler, şimdi «Sosyalist Enternasyonalsin, komünistlik olduğunu kanıtlama yarışına girdiler. «Sosyalizm» ve «Enternasyonal» sözcüklerinin yarattığı kavram karışıklığından yararlanmaya çalışan çağdışı sağ, bir takım çağrışımlarla, CHP'yi yıpratmak istemektedir.

Batı demokrasilerinde yürürlükte olan sistemlere, Marksizmden kaynaklanan sosyalist rejimlerin karşıtı olarak, «Burjuva Demokrasileri» adı verilmektedir. Sosyalist Enternasyonal, burjuva demokrasilerindeki sosyal demokrat ve demokratik sosyalist partilerin oluşturduğu, uluslararası nitelikte bir «Fikir Kulübü» görünümündedir.

«Sosyalist Enternasyonal» ideolojik temelini, «İkinci Enternasyonalde bulur. Birinci Enternasyonal, 1864 yılında Londra'da, «Uluslararası İşçi Derneği» adıyla kurulmuştur. Fransız ve İngiliz sendikacılarının önderliğinde toplanan Birinci Enternasyonal, Kari Marks'ın, düşüncenin egemen olduğu uluslararası bir sosyalist toplantı niteliğindedir.

İkinci Enternasyonal, 1899 yılında Paris'te kurulmuştur. İkinci Enternasyonal, «Marksizm», Anarşizm ve Şovenizm» tartışmalarıyla geçti. Gerek anarşizm, gerekse Leninln önderliğindeki Marksist - Leninist düşünce ve eylem. İkinci Enternasyonal'den yenik çıktı. Lenin, sonradan «Proleterya İhtüali ve Dönek Kautsky» adlı yapıtında. İkinci Enternasyonal'!' «Sosyalizme ihanet» olarak niteledi.

İkinci Enternasyonal, komünizmle, sosyal demokrasi ya da demokratik sosyalizmin birbirlerinden kesin çizgilerle ayrıldığı bir kavşak noktasıdır..

Lenin, 1919 yılında, «Komintern» adı altında üçüncü Enternasyonalı» kurdu.

«Komünist Enternasyonal» denilen uluslararası komünist örgüt, işte budur.

İkinci Enternasyonal 1944 yılında, İngiliz İşçi Partisinin girişimleriyle diriltmek istendi ve bu amaçla bir top-

315

lantı düzenlendi. Bunu 1947'de Anvers'de, «Sosyalist Enternasyonal Konferans Komitesi» toplantısı izledi. 1951 yılında Frankfurt'ta bir araya gelen, Avrupa Ülkeleri Sosyalist Enternasyonal'i oluşturular.

1951 yılında Frankfurt Kongresi'nde benimsenen ilkeler, çeşitli toplantılarında, yeniden dünya kamuoyuna duyuruldu.

Bu ilkelerden başlıcaları, «kapitalizm» ve «komünizme» karşı olmak biçiminde özetlenebilir. Sosyalist Enter-nasyonal'in, temel niteliği, «Leninizme, komünizme karşı olmak» biçiminde de nitelenebilir. Çeşitli ülkelerden 39 partinin katıldığı Sosyalist Enternasyonal, «Burjuva de-mokrasilerbnin, komünizme karşı kullandıkları ideolojik silâhlardan biridir.

Konu bu kadar açıkken, CHP'nin Sosyalist Enternasyonal katılma kararı, ikellikten, bilgisizlikten ve yalandan güç alan demogoji saldırılarıyla karşı karşıya bırakılmaktadır.

Bütün bunlar, sadece Türkiye'de, sağın ikelliğini, karanlılığını, çağdışı görünümünü ve bilgisizliğini kanıtlamaktadır.

Sosyalist Enternasyonal, Batı demokrasileriyle bütünleşmenin sonuçlarından biridir. Tıpkı NATO, tıpkı AET gibi..

Neye itiraz ediyorlar, neye?...

ÖĞRETMENLERE SEVGİLERLE...

Elimizde Millî Eğitim Bakanlığı dosyaları arasında bulunan bazı ilginç belgeler var. Bu belgelerden, Türkiye'de devrimci öğretmenler üzerinde yoğunlaştırılan

baskıların niteliklerini anlamak da kolaylaştırmaktadır. Bu belgelerden bazılarını inceleyelim birlikte.

Önümüzdeki ilk belge, 21.8.1975 tarihli «Millet Meclisi Özel» başlıklı kâğıda «Nazım Baş» adı yazılmış. İçel bağımsız milletvekili şöyle diyor:

316

– Eğitim Müdürlüğüne solcu olan. Hacı Dalkıran yerine, kazada çok sevilen Musa Baş'ın tayinini rica ederim...

Nazım Baş, DP'den Parlamente'ye girdikten sonra, partisiyle ters düşerek Milliyetçi Cephe iktidarını destekleyerek adından çok söz ettiren «milliyetçi - topluncu» bir milletvekilidir. DP'ye göre Nazım Baş, DP'den çıkarılmıştır ve bağımsız milletvekilidir. Oysa, üç - dört gün önce. Nazım Baş'ın Demokratik Parti milletvekili olarak. DP'nin MHP ile birleşmesi gerektiği yolunda bir demecini okumuştuk.

Musa Baş, Nazım Baş'ın nesi olur, onu şimdilik bilemiyoruz...

Dosyamızdan bir belge daha çekelim?...

Tokat Ülkü - Bir Şubesi Başkanı Selâhattin İçer. 25.8.1975 tarihinde Millî Eğitim Bakanlığına yazdığı bir ihbar mektubunda. Tokat Halk Eğitim Merkezi Başkanı Ahmet Koç'un, CHP'li olduğunu ileri sürerek, görevinden alınmasını istemektedir. Millî Eğitim Bakanı Ali Naili Er-dem'e bir kolaylık olması için bu ihbar mektubunun tarih ve sayısını verelim: Özel Kalem Müdürlüğü 1 Eylül 1975 gün ve 5504.

Başbakan Demirel'e mektup yazan bir başkasının bu mektubunu birlikte okuyalım. Sındırgı, Camicedit mahallesi No: 51'de oturan Cemal Uruk, Başbakan Demirel'e şunları yazmış:

– Halen Balıkesir, ili, Bigadiç ilçesi Kargın köyü ilkokulu müdürüyüm. Önce sizin izninizle ve Adalet Partisi'nin yolunda olup, gerekli çabalarımızı vermekteyiz. Yeter ki Allah size sağlık versin. Bütün dileğimiz budur. Cemal Uruk, her ne kadar, bütün dileğinin, Allah'tan Süleyman Demirel'e sağlık vermesi olduğunu söylemekte ise de, başka dilekleri de olduğunu hemen açıklayıvermektedir. Okuyalım mektubu:

– Sındırgı AP camiasının ilgisizliği nedeniyle şimdiye kadar yapmış olduğum tayin isteklerim daima solcu müfettişler ve Millî Eğitim Müdürleri tarafından geri çevrildiğine şahit oluyorum. Halen açık ve münhal bu-

317

lunan Sındırgı Halk Eğitim Merkezi Müdürlüğü beş solcu öğretmene karşı, milliyetçi ve Adalet Partisi'nin yolunda olup, gerekli çabalarımı icra etmiş bulunmaktayım.

Başbakanlığa yollanmış bu mektup, Başbakanlık Özel Kalem Müdürlüğü tarafından, 5.9.1975 gün ve 9707 sayı ile Millî Eğitim Bakanlığı Özel Kalem Müdürlüğüne yollanmış ve sonucun kendilerine bildirilmesi istenmiştir.

Sonuç ne olmuş, ben de merak ediyorum doğrusu...

Millî Eğitim Bakanlığına yollanan şu ihbar mektubu da çok ügünç. önce ihbarcılarının ad ve soyadlarına bakın: Hayrettin Yıkıcı, Zülküf Demirel, Hafız Cicioğlu.

Yani, hem «Yıkıcı», hem «Demirel», hem de «Hafız», tam, Milliyetçi Cephe gibi ihbar kadrosu...

Millî Eğitim Bakanlığı Özel Kalem Müdürlüğünde 18 Eylül 1975 gün ve 5629 sayı ile kayıtlı bulunan bu ihbar mektubunu da birlikte okuyalım.

– CHP - MSP ortak hükümetinin kurulmasından bu yana Erzurum Halk Eğitim Merkezi Başkanı olarak tayin olunan M. Suat Durmuşoğlu Halk Eğitim Merkezini âlet ederek aşırı ve zararlı faaliyetlerde bulunmaktadır. Ayrıca Erzurum Emniyet Müdürlüğüne yaptığımız müracaat üzerine dairede yapılan aramada aşırı sol eserler ele geçmiştir. Her akşam memleketçe tanınan sol anarşistlerle, Halk Eğitim Merkezinde toplantıları gece geç saatlere kadar sürdürmektedir. Bu toplantıların varlığı milliyetçiler tarafından bilinmekte, toplantılar da takip edilmektedir. Böyle bir kimsenin Erzurum gibi, milliyetçi ve mukaddesatçı bir yerde kalması ciddi müessif olaylara sebep olacaktır...

Bir de, Milliyetçi Hareket Partisi Söğüt ilçe Başkanlığından Millî Eğitim Bakanına gönderilen mektubu okuyalım:

*

- Bizler büyük Osmanlı İmparatorluğumuzun beşiği Söğüt ilçesinin sakinleriyiz. İlçemizde üç yıldan beri görevli bulunan sayın Muzaffer Tuğyan, görevine lâyık olduğu şekilde eğilmemekte, politikanın içinde bulunan

318

TÖB-DER'in sanki bir miiitanıymış gibi faaliyet göstermektedir. CHP İlçe Başkanıyla kırk yıllık dost pozlarına bürünmekte ve Milliyetçi Cephe hükümetinin... olduğu sağda, solda yaymaktadır. Türk milletine düşman bu şahsın ve ideolojisinin çevremizde tahribat yapmak üzere faaliyete geçtiği bu günlerde durumun nazikliğini gözö-nüne alarak, sizlersz duyurmayı bir görev bildik. İmza, MHP İlçe Başkanı Ahmet Kayaalp, Tuzaklı köyünden Mehmet İpekçi, Özel Kalem kaydı: 15 eylül 1975 gün ve 5505.

AP, Antalya ili Serik ilçesi yöneticilerinin bir ihbar mektubu var. İmzalar: AP Gençlik Kolu Başkanı Mehmet İS, İl Genel Meclis Üyesi Ünal Yılmaz, Belediye Meclisi Üyesi Erol Coşkun, Gençlik Kolu Sekreteri Bazak Gönül, Muhasip Üye Mustafa İnceç, Gençlik Kolu Üyesi, Ali Kaya, Vahap Güzelcan, Hacı Etli, İlçe Kurulu Üyesi Zeki Ka-rakaya, Antbirlik Memuru Süleyman Türker. Adalet Partisine gönül vermiş bu gereğinden fazla saygıdeğer yurttaşlarımız da, Serik Tekeli İlkokulu Öğretmeni Yaşar Sönmez hakkında uzun uzadıya bir ihbar mektubu yazdıktan sonra:

- Gereğine eğileceğimizi ve milliyetçi arkadaşlarımızı bu solcular karşısında ezdirmeyeceğimize emin olarak, bekliyoruz., demektedirler. Bu ihbar mektubu Demirel'e «Sayın Genel Başkanımız» diye yazılmış.

Elimizde bir başka belge daha var...

Van Kız Öğretmen Lisesinde açılan kursa katılan 54 öğretmenin adlarının karşısında «Milliyetçi», «solcu», «Kürtçü solcu», «Militan solcu» gibi açıklamalar bulunuyor. Listenin altında el yazısıyla.

- Ahmet Güleç, 12 No. lu Türkçe kursu öğretim üyesi. Hatay Kırıkhan Oortaokulu Türkçe öğretmeni, 13 yıllık öğretmen, 10 yıllık idareci... Bakanlık müfettişliğinde veya Hatay Kırıkhan Temel Eğitim ve Yatılı Bölge Müd. gibi dilekler okunuyor. Demek oluyor ki Ahmet Güleç, bu görevlere atanmasını istiyor. Şimdilik bu kadar...

Türkiye'de «örgütlü ihbar şebekesi» nasıl çalışıyor,

319

nasıl etkili oluyor, görüyorsunuz. Şimdi soyadı «Erdem» •olan Millî Eğitim Bakanının erdem'ine seslenerek soruyorum:

- Bu ihbar mektuplarını gördünüz mü? Gördüyseniz ne gibi işlemler yaptınız? Ve siz partilerden gelen ihbar mektuplarına göre mi kararnamele imzalayıp, öğretmenleri ilden ile. ilçeden ilçeye, köyden köye sürüyor--sunuz?

(19 Ekim 1975)

İPTALDEN SONRA...

Millî Eğitim Bakanı Ali Naili Erdemin, enstitü sınavlarını iptal etmesi, hükümet içinde huzursuzluğa yol açtı. MHP, eğitim enstitüleri kanalıyla sağladığı örgütlenmenin, bir çırpıda yıkılışının hırçınlığı içinde, Bakanın istifasını istedi. Bakanlık içinde de, genel müdürler, bakana karşı, belirli - belirsiz bir eyleme geçtiler.

Ali Naili Erdem, Eğitim Enstitüleri Yönetmeliğinde bir usulsüzlük yaptıklarını, bu nedenle sınav sonuçlarını iptal ettiklerini söylemiştir. İşin içyüzüne bakarsanız, Erdem, Sayın Cumhurbaşkanının, soruna eğilmesinden sonra papucun pahalı olduğunu anlayıp, sınav sonuçlarını iptal ettiğini açıklayıvermişdir. Bundan sonra ne olacak?

Olacağı şu: Yönetmeliğe uygun sınav komisyonları seçilecek ve yeniden sfnav yapılacaktır. Yönetmelikte, eğitim enstitüleri sınavlarını yapacak iki tür komisyon öngörülmektedir. Birinci komisyon, her eğitim enstitüsü müdürünün seçeceği sınav komisyonudur. Bir başka komisyon da, sınavın biçimini saptayacaktır. Erdem'in açıklamasına göre, bu komisyonların seçiminde usulsüzlük vardır.

Kazın ayağı hiç de öyle değildir...

Bu sınavlar, bugüne kadar. Millî Eğitim Bakanlığı tarafından yayınlanan yönetmeliklere aykırı olarak yapılmıştır. Usulsüzlük sadece Ali Naili Erdem'in değindiği,

320

Eğitim Enstitüsü Yönetmeliğinde değildir, öyleyse işier çok kolaylaşırđı:
– Yeniden sınav komisyonu kur, aynı ölkücü öğrencileri yeniden kaydet...
Millî Eğitim Bakanlığı, 14 mart 1975 günlü Resmî Gazetede bir yönetmelik yayınlamıştı. Bu yönetmelik, eğitim enstitülerine, hangi yöntem ve koşullar ile öğrenci alınacağını belirlemektedir. İşte, sorun da burada... Çünkü bu yıl yapılan eğitim enstitüleri sınavı, bu yönetmeliğe aykırı olarak yapılmıştır. Bilindiği gibi. lise ve dengi okulları bitirenler, adına kısaca «Merkezî sistem» dediğimiz sınav ile, üniversite ve yüksek okullara kaydolunurlar. Yönetmelik, bu kurala bir istisna getirmiştir. Öğretmen yetiştiren yüksek dereceli okullar ve Tatbikî Güzel Sanatlar Yüksek Okuluna alınacak öğrenciler için, yönetmelik bir başka kural getirmektedir. Bu okulların «Özel nitelik taşıyan bölümlerine» öğrenci almak için, bu, merkezî sınav sisteminden geçen öğrenciler, bir de «yetenek» sınavına girerler.

Yönetmelik çok açıktır: Bu istisna, sadece, bu okulların. «Özel nitelik taşıyan bölümleri» içindir. Bu bölümler, resim, müzik, beden eğitimi ve eğitim bölümleridir.

Millî Eğitim Bakanlığı ne yapmış? Bu yönetmeliği bir yana iterek yönetmelikte yer alan «özel nitelik taşıyan bölümler» koşulunu ve tanımını görmezlikten gelerek, eğitim enstitülerinin bütün bölümlerine alınacak öğrencileri «özel mülakat» adını verdikleri, «ölkücülük» sınavına sokmuştur.

Millî Eğitim Bakanlığı, Türkeş'in egemenliği altındadır. Ali Naili Erdem, bir buçuk yıldır, o koltukta bir AP'li bakandan çok, bir MHP'li gibi davranmış bütün kadroları, MHP'nin güdümüne vermiştir.

Yönetmelik hükmü uygulanmış olsa, eğitim enstitülerinin sadece, müzik, resim, beden eğitimi gibi özel nitelik taşıyan bölümleri için sınav yapılacak, öteki bölümlerin öğrencileri, merkezî sisteme göre enstitülere gireceklerdir. Bakanlık işte bu kuralı çiğnemiştir.

Millî Eğitim Bakanlığınca, 1975 yılında yayınlanan
321

F.: 21

adı geçen yönetmeliğin 10'ncu maddesi, eğitim enstitülerinin, özel nitelik taşımayan bölümlerine alınacak öğrencilerin yerleştirme işleminin, üniversitelerarası öğrenci seçme ve yerleştirme merkezi tarafından yapılacağını da açıkça yazmıştır.. Bakanlık bu hükmü bir yana itmiştir...

Millî Eğitim Bakanlığı bu okulların özel nitelik taşıyan - taşımayan ayrımını kaldırarak ve de yürürlükteki yönetmeliği de göz göre göre çiğneyerek, eğitim enstitülerinin bütün bölümlerine «özel mülakat» yoluyla öğrenci almıştır.

Şimdi Millî Eğitim Bakanı diyor ki:

– Efendim, komisyonlar usulüne göre kurulmamış, bu yüzden sınavları iptal ettim...

Hayır, iş o kadar basit değil.. Eğitim Enstitüsü giriş sınavları, 1975 tarihli yönetmeliğe aykırı olarak yapılmıştır. Bu yönetmelik hükmüne göre, eğitim enstitülerinin «resim, müzik», «beden eğitimi» ve «eğitim bölümü» dışındaki bölümleri için, öğrencilerin, merkezî sistem sonuçlarına göre yerleştirelmeleri gerekir.

İş buradan saptırıp, yeniden kurulacak sınav komisyonları, bu soruna çözüm getirmez, üstelik, oynı sorunları, büsbütün büyütür.

İptal edilmesi gereken sınav sonuçları değil, cephe hükümetinin, eğitim anlayışdır...

(13 Kasım 1976)

ALIŞMAK...

Öldürülen öğrencilerin adlarını ardarda sayabilir misiniz?. Sayamazsınız. Şimdiye dek kaç kişi öldürüldü, bilir misiniz?. Bilemezsiniz. Çünkü artık, siyasal cinayetler, günlük olaylar arasına girdi. Artık, hiç kimse bu tür olayları yadırgamıyor. Cinayete, kurşuna, işkenceye, ölüme alıştık toplum olarak... Daha doğrusu alıştırdık.

Bir yolsuzluk haberi duysanız şaşırır mısınız? Şaşırmazsınız. Çünkü bilirsiniz ki, yolsuzluk, çok partili düze-

322

nimizin vazgeçilmez parçalarından biridir. Şurada, mobilya yolsuzluğunun girdisini çıktısını anlatmaya kalkış-sak, belki de kızarsınız. Haklısınız da...

Artık, bunlar günlük olaylardan oldu bile... Kimse yadırgamıyor, kimse aldırıyor bunlara.

– Adam sende olur böyle şeyler... diye düşünenlerimiz de var.

Bir yüksek mahkeme kararının uygulanmadığını duysanız, tepki gösterir misiniz? Göstermezsiniz... Tersine, belki, Danıştay kararlarının hükümetçe uygulandığını duyarsanız şaşırırsınız.

Yıllarca, devrimcilik, solculuk, sosyalistlik adına, yazılar yazmış, kitaplar yayınlamış, konuşmalar yapmış ve bu nedenlerle cezaevine girmiş öğretim üyeleri, ellerine kalem alıp, dün değiştirmeye kalktıkları düzenin bugün avukatlığını üstlenirlerse, şaşırır mısınız?. Şaşırmazsınız., yadırgamazsınız, aldırmazsınız. Çünkü toplum olarak böylelerine de alıştık.

Peki nedir bunların anlamı?.

Bunlar, toplum olarak, bazı duygularımızın köreldi-ğini, vicdanlarımızın sustuğunu, değer yargılarımızın yoz-laştığını gösterir. Çünkü, hiçbir demokratik toplum, cinayetlerle, yolsuzluklarla yönetilmez. Çünkü, hiçbir hukuk devletinde, bu tür suçlar, iktidar partilerinin kolu kanadı altında işlenmez. Çünkü, sağlıklı toplumlarda, hiç kimse, iki yıl, üç yıl önceki düşünce ve eylemlerinin, tam tersini savunmak gibi bir yüzüzlüğün maskesine sığınamaz. Maliye Bakanı, devletin hazinesinden sorumlu kamu görevlisi demektir. Başbakanın yeğenine, devletçe verilen milyonların hesabını. Maliye Bakanının sorması gerekmez mi?. Sormaz bu Maliye Bakanı... Sormaz, üstelik. Başbakanın ailesinin avukatı gibi, devlet hazinesinden milyonlarca lira çeken yeğeni savunur... Sonra ne olur?. Aynı Maliye Bakanlığı müfettişleri, yolsuzluğu belgelerıyla saptar. Peki, ya bu Maliye Bakanı, bırakınız kamuoyunu, müfettişlerinin yüzüne nasıl bakar?. Alıştık, bunlara da alıştık... Tavukçuluk konusunda uzman olan bir öğretim üye-

323

si, hiçbir bilgi sahibi olmadığı TRT kurumunun başına getirir. Danıştay bir öğretim üyesini TRT Genel Müdürlüğüne atayan kararnameyi iptal eder. Bu öğretim üyesine. TRT Genel Müdürü olması için izin veren fakülte kurulları susar, iznini geri almaz... Dört üniversite rektörü, koltuğuna Danıştay kararını minder yapıp, üstüne bağdaş kuran bu TRT işgalcisi hakkında aylardır karar veremez. Cinayetlere alıştık, işkencelere. dayaklara, gencecik insan ölümlerine, alıştık gelinlik yerine kefen giyen genç kızlara, birbiri ardından vurulup vurulup ölen fidan gibi delikanlılara alıştık.

Alışmadık, alıştırıldık...

Bu alışkanlık, cephe milliyetçiliğinin yaydığı, en tehlikeli toplum hastalıklarından biridir. Sinsi bir hastalık...

(22 Ocak 1977)

BİR PULSUZ DİLEKÇE...

Ne yapsak, nasıl yazsak, bilemiyorum artık. Nasıl yapsak da, sesimizi devletimizin yüce katlarına duyur-sak? Elime bir dilekçe alarak sayın Cumhurbaşkanına gitsem ve ölenlerin adlarını bildirsem mi acaba?.. Her gün bir cinayet işleniyor, her gün fidan gibi gençler vurulup vurulup ölüyor. Ne yapsak etkili olur, ne yazsak, bu cinayetleri duyururuz acaba?

Hükümetin ilk görevi, ülkede dirlik ve düzenliği sağlamaktır. Bu görev yerine getirilmiyorsa, sağda solda temel atılmış neye yarar? Cephe iktidarında, genç ölümler için kazılan mezarlar, atılan temelleri çok aştı. Bilmiyorum daha doğrusu bilemiyorum, acaba sayın Cumhurbaşkanı, Başbakan Süleyman Demirel ile haftalık olağan görüşmelerinde bu cinayetleri bir bir soruyor mu?.. Ve acaba Demirel, bu soruları yanıtlıyor mu?

Ne yalan söyleyim, ben. CHP'nin, Parlamentoda, bu cinayetler konusunda etkili ve sürekli bir savaşım verdiği kanısında da değilim. En azından bütçe görüşmelerinde.

324

bu cinayetler tek tek kürsüye getirilir, birer birer bunların hesabı sorulurdu... Bu yapıldı mı? Hayır. Sadece genel sözler.. Demirel bu genel sözleri, aynı genellekle yanıtla-y iverdi:

– Bu iddiaları reddederim...

önceki gün. Cumhuriyet Senatosunda ödenek ve yolluklarla ilgili yasa önerisinin tartışmasını izledik: Meclis kulislerinde bir heyecan ki. görmeyin. Acaba ne olacak? Yasa Senatodan geçecek mi, geçmeyecek mi? Birçok milletvekili,

Cumhuriyet Senatosunda görüşmeleri izliyor. Kürsüye çıkan sentörlerin her biri arslan kesilmiş:

– Müktesep haklar çiğnenmez..

Öyledir öyledir.. Bu hak hukuk tartışmasını kendi ödenek ve yolları için hatırlayanlar, şu kanlı mezar taşları karşısında neden susarlar acaba? Anayasa üzerine yemin edenler, bunca ateşli tartışmayı, can güvenliği konusundan neden esirgerler acaba?

– Kanunlar makabline şamil olmaz...

Yani ne demek? Yasalar, geriye işlemez. Ödenek ve yolluklar konusunda düzenlenen yasa geriye yürümezmiş. Kim söylüyor bunu? 12 Mart'ın ünlü Başbakanı Erim.. Devlet radyolarında, «Makabline şamil kanun çıkartacağız» diye bildiriler yayınlatan kamu hukuku profesörü, bazı CHP senatörleri de kürsüden Erim'e hak veriyorlar:

– Hocamızın dediği gibi...

Bu kadar cinayetin işlendiği bir ortamda. Parlamentoda tek konu konuşulmamalıdır: Can güvenliği... İki yılda yüz elliye aşkın insan siyasal cinayetlere kurban gitmişse, milletvekili ve senatörlerin bir tek konusu olmalıdır: Can güvenliği.. Arslan gibi delikanlılar, her gün kanlı kefenlere sarılıyorsa, CHP'nin tek endişesi olmalıdır: Can güvenliği..

Ne oluyor ya? Bir çoğumuz olayları kovuşturmuyor, tersine olaylardan kaçıyoruz. Öyle değil mi? Herkeste bir yılgınlık:

– Aman ben sorumlu olmayım da kim olursa olsun.. Cumhuriyet Senatosunda, ödenek ve yolluklarla ilgili ateşli tartışmalar sürerken, Ankara Akşam Ticaret Li-325

sesinde yaylım ateşi açılıyor, genç çocuklar beyinlerinden, göğüslerinden, ciğerlerinden aldıkları yaralarla bir bir yerlere yıkılıyor.

Neyse, ne önemi var efendim? Ödenek ve yolluklarla ilgili yasa ne oldu? Siz ondan haber verin. Marta kadar çekler hazırlanacak mı? Kazanılmış haklar da çiğnenir mi? Hem parlamentonun itibarı ne olacak? Nihat Erim de ne büyük devlet adamı değil mi?

Bir dilekçe hazırlasa m... Genç ölümlerin adlarını alt alta sıralasam..

Karşılarına ölenlerin doğum tarihlerini yazsam, sayın Cumhurbaşkanımız, beni, gençlerin kanlarına bulanmış bu pulsuz dilekçeyle kabul ederler mi acaba?...

(26 Şubat 1977)

326

İÇİNDEKİLER

Ön Söz «MARATON»	
ÇETE	
Çete	
Orta Oyunu.....	
Soruyoruz.....	
Ahlâk Dersleri	
Doğruyu Söylemek	
Sormazlar mı?	
Milliyetçilik Sınavı	
Belgeler Ortada	
Petrol Kokusu	
M11U Selâmet T.A.Ş.....	
Şellefyan Düzeni	
Besleme	
Korutürk'e Arzediyoruz	
Soy-Sop Kredileri	
İnsan Manzaraları	
Kılıç'ın Kini	
Kardeşlik.....	
Hem Politikacı Hem İş Adamı.....	
47.375 TL.....	
Kredi Aranıyor.....	
Hayali Sermaye T.A.Ş.....	
Örtbas Eden Kim?	
Lâstik Dosyası	

Karataş'ı Tanıyalım	
T.R.T.'deki Bir Komisyoncu
T.H.Y. Dosyası	
T.H.Y. ve Evliya Çelebicilik	
327	
Yeni Bir Belge	
Nasıl Zengin Oldu Nasü? ...	
Denizde Dalga	
Tokoğlu'na Soruyoruz	
Turistik Değer mi?	
Örgüte Tanıtıyoruz	
Kadro	
GİZLİ ÖRGÜT MÜ?	
Ülkücüler Eylemde	
Bu Kan Kurumaz	
Ne Bekliyorsunuz.....	...
Aftan Yararlanan Kimmiş?	
Buyurun Karan	
Gizli Örgüt mü?	
Bu Hesap Sorulmaz mı?	
Ülkücüye Notlar	
Eşkıyanın Kökü Dışarıdadır	
Kim Koruyor?	
Vur, Öldür, Yaşatma .'.'. GENERALLERİN GECESİ ...
Eski Yöntemler	
Pusudakiler	
Kim, Kimi Doğruluyor.....	
Özaydınh Kararnamesi	
Generallerin Gecesi	
Özaydınh Olayı	
Özaydınh ve Cephecilik	
Öç Alınıyor	
Özaydınh ve Demirel	
Beyaz Kitap ve Kara Yalan	
Oyuna Gelmemek	
Anlaşılmaz işler	
Ateşle Oynamak	
Zavallı Menderes	
Bir İki Soru	
Bü DOSYA KAPANMAZ ...	
Bombalar Patlarken	
Hiç mi önemi Yok?	
87 89 92 94 96 99 101 104 104 106 109 111 114 117 120 122 125 127 129 132 132	
135 138 141 142 144 146 148 151 153 156 159 161 164 166 179 170 172	
328	
Neden Susuluyor?	
İşler Karışıyor	
İşin Özü Unutuldu	
Lockheed Belgeleri	
Ne Oluyor?	
Tutuklama	
Lockheed Unutuldu mu? Lockheed Olayının İlginç Yönü	
İşler Kızışıyor	
Lockheed Olayı Saptırılıyor	
Bu Dosya Kapanmaz	
UNUTTURULAN MEZAR TAŞLARI	
Kanlı Kaldırımlar	
Sesleniş	
Unutturulan Mezar Taşları ...	
Laval Öldü mü?	
İki Yabancı	

Bir Bakanın Gözyaşları
Ölmek Hakkı
Mehmet Pekşen'i Tanır mısınız?
Bir Tozlu Dosya
Kauçuk Mermi
Böyle mi Anılır?
Vicdan Lekeleri
Örnek Alırlar mı?
CHP Görev Yapmalı
VATAN KURTARAN VALİ ...
Canlı Yayın
Kökü Dışarda Cereyan Taverna Barış Harekâtı
... ve Hattâ Maoist
Asker Oldum Piyade
Bir Tutukluya öğütler.....
Para... Para... Para.....
Ayvaz'a övgü..... ..
Firar
Vatan Kurtaran Vali
SAĞA BEŞ, SOLA ONBEŞ YIL
329
Sağa Beş, Sola Onbeş Yü
Teşbih ve Tetik
<Nizam-ı Âlem İçin Sayın Muhbir Başbakan <Siyasi Emniyet> Adına
Kalem
Hoşgörü
Olaylar ve Korutürk ... Korutürk'ün Yetkileri
Açık Artırma
Tahakküm
Gülmeye Değmez mi ... Emperyalizmi Kötülemek
Bildiri İle Olmaz
Karakol ve Ayna
Polise Saygısızlık Budur Böyle Yetiştiriyorlar Dış Türkler Masalı Anayasaya
Aykırıdır
Borçlu Çıkarlar
Sırttaki Hançer
Adını Koyalım
Tarih Kitabı
Atatürkçülük Adına Alışamadıkları Ses Sosyalist Enternasyonal Öğretmenlere
Sevgilerle
İpta'den Sonra
Alışmak
Bir Pulsuz Dilekçe
TEKİN YAYINLARI
Türkiye'nin Düzeni 1
Türkiye'nin Düzeni 2
Türklerin Tarihi .1
Türklerin Tarihi 2
Türklerin Tarihi 3
Türklerin Tarihi 4
Türklerin Tarihi 5
Milli Kurtuluş Tarihi 1
Milli Kurtuluş Tarihi 2
Milli Kurtuluş Tarihi 3
Milli Kurtuluş Tarihi 4
Kimsecik
Demirciler Çarşısı Cinayeti
ölmez Otu
Bir Bulut Kaynıyor
Allanın Askerleri
El Kızı

Yalancı Dünya
Müfettişler Müfettişi
Üç Kâğıtçı
Sokaklardan Bir Kız
Vukuat Var
Hanımın Çiftliği
Suçlu
Sokakların Çocuğu
Dünya Evi
Kötü Yol
Eskici Dükkânı
Yağmur Yüklü Bulutlar
Kırmızı Küpeler
Oyuncu Kadın
Grev
Serseri Milyoner / İki Damla
Gözyaşı
Gurbet Kuşları
Evlerden Biri
Kaçak
Doğan Avcıoğlu Doğan Avcıoğlu Doğan Avcıoğlu Doğan Avcıoğlu Doğan Avcıoğlu Doğan
Avcıoğlu Doğan Avcıoğlu Doğan Avcıoğlu Doğan Avcıoğlu Doğan Avcıoğlu Doğan
Avcıoğlu Yaşar Kemal Yaşar Kemal Yaşar Kemal Yaşar Kemal Yaşar Kemal Yaşar Kemal Orhan Kemal
Orhan Kemal Orhan Kemal Orhan Kemal Orhan Kemal Orhan Kemal Orhan Kemal Orhan Kemal Orhan
Kemal Orhan Kemal Orhan Kemal Orhan Kemal Orhan Kemal Orhan Kemal Orhan Kemal Orhan Kemal
Orhan Kemal Orhan Kemal
Orhan Kemal Orhan Kemal Orhan Kemal Orhan Kemal
Kanlı Topraklar
Arkadaş Islıklan
Devlet Kuşu
Bir Filiz Vardı
Ekmek Kavgası
Cemile
Avare Yıllar
Sarhoşlar
Baba Evi
Çamaşırcınının Kızı
Önce Ekmek
72. Koşuş (Oyunlar-1)
Bekçi Murtaza (Oyunlar-2)
Orhan Kemal
GUI Kokusu
Kapıda Bir Gül Açtı
Çocuklar Ağlamasın
Önce Sevgi Vardı
Sevdikçe
Ben Sevgiyim
Sonsuzu Paylaşanlar
Kuşlara Taş Atan Çocuk
Sanat Ustalarıyla Bir Gün
Amerika, Emperyalizm ve CIA
Çağdaş Devlet Adamı İ. İnönü
Bilmek ve Bilmemek Gözleri Bağlı Şahin Toplu Şiirler Anafartaların Beş Günü
Çürütmeler
Namlunun Ucundaki Haberler Tanksız, Topsuz Harekat İsmet İnönü: Din ve Laiklik
Kürt-İslâm Ayaklanması Kâzım Karabekir Anlatıyor 40'ların Cadı Kazanı Tarikat -
Siyaset - Ticaret Bir Uzun Yürüyüş 12 Eylül Adaleti
Orhan Kemal Orhan Kemal Orhan Kemal Orhan Kemal Orhan Kemal Orhan Kemal Orhan Kemal Orhan
Kemal Orhan Kemal Orhan Kemal Orhan Kemal Orhan Kemal Orhan Kemal Orhan Kemal Orhan Kemal
Asım Bezirci Suna Tanaltay Suna Tanaltay Suna Tanaltay Suna Tanaltay Suna
Tanaltay Suna Tanaltay Suna Tanaltay Erdoğan Tanaltay Erdoğan Tanaltay Haydar

Tunçkanat Ali Rıza Cihan Abdullah Tekin Toktamış Ateş Deniz Som Tahsin Saraç
Kemal Demirel Sami Selçuk Ender Coşkun Fatih Güllapoğlu Semih Kalkanoğlu Uğur
Mumcu Uğur Mumcu Uğur Mumcu Uğur Mumcu Uğur Mumcu Uğur Mumcu

Rabıta

İnkılap Mektupları

Sosyalizm ve Bağımsızlık

Devrimci ve Demokrat

Liberal Çiftlik

Papa. Mafya. Ağca

Suçlular ve Güçlüler

Bir Pulsuz Dilekçe

Silâh Kaçakçılığı ve Terör

Terörsüz özgürlük

Tüfek lead Oldu

Çıkamaz Sokak

Büyüklerimiz

Söz Meclisten İçeri

Sakıncalı Piyade

övünmekte Haklıyız

Çünkü Beşiktaşlıyız

Masonların Dünyası

Türkiye'de Siyasal Parti

örgütlenmesi

Sokaktaki Askerin Dönüşü

Enver Paşa ve İttihat Terakki

Vurgun

Aleviliğin Toplumsal Boyutları

F.B. Cumhuriyeti

IMF Kıskaçında Türkiye

Kelepçeli Yazılar

Toroslardan Aşağı

Çevik Kuvvetin Gölgesinde

Kanat Operasyonu

12 Mart'a Beş Kala

Hayırlı İşler Beyler

Hür Şehrin İnsanları

Devlet Ana

Yorgun Savaşçı

Bir Mülkiyet Kalesi

Namuscular

Karılar Koşuşu

Kurt Kanunu

Bozkırdaki Çekirdek

Uğur Uğur Uğur Uğur Uğur Uğur Uğur Uğur Uğur Uğur Uğur Uğur Uğur Uğur

Mumcu Mumcu Mumcu Mumcu Mumcu Mumcu Mumcu Mumcu Mumcu Mumcu Mumcu Mumcu Mumcu

Mumcu Mumcu

Sedat Özkol Sabahattin Anç

Mehmet Kabasakal Nevzat Bölügiray Kâzım Karabekir Lütfi Kaleli Fuat Bozkurt

Yalçın Doğan Yalçın Doğan . Ali Sırmen Hikmet Çetinkaya Ufuk Güldemir Ufuk

Güldemir Celil Gürkan Vural Arıkan Kemal Tahir Kemal Tahir Kemal Tahir Kemal

Tahir Kemal Tahir Kemal Tahir Kemal Tahir Kemal Tahir

Aydın Üzerine Tezler 1 Yalçın Küçük

Aydın Üzerine Tezler'2 Yalçın Küçük

Aydın Üzerine Tezler 3 Yalçın Küçük

Aydın Üzerine Tezler 4 Yalçın Küçük

Aydın Üzerine Tezler 5 Yalçın Küçük

Nereye Gidiyoruz Yalçın Küçük

Türkiye Üzerine Tezler 1 Yalçın Küçük

Türkiye Üzerine Tezler 2 Yalçın Küçük

Türkiye Üzerine Tezler 3 Yalçın Küçük

Türkiye Üzerine Tezler 4 Yalçın Küçük

Türkiye Üzerine Tezler 5 Yalçın Küçük
Planlama, Kalkınma ve Türkiye Yalçın Küçük
Bilim ve Edebiyat Yalçın Küçük
Küfür Romanları Yalçın Küçük
Estetik Hesaplaşma Yalçın Küçük
Bir Soran Olursa Yalçın Küçük
İtirafçıların İtirafı
(T.K.P. Pişmanları) Yalçın Küçük.
Fatih Sultan Mehmet Yalçın Küçük
Davalarım Yalçın Küçük
Ermeni Rahiple Mektuplaşmalar Yalçın Küçük
Sovyetler Birliği'nde
Sosyalizmin Çözülüşü Yalçın Küçük
Kutsal İsyân 1 H.l. Dinamo
Kutsal İsyân 2 H.l. Dinamo
Kutsal İsyân 3 H.l. Dinamo
Kutsal İsyân 4 H.l. Dinamo
Kutsal İsyân 5 H.l. Dinamo
Kutsal Barış 1 H.t. Dinamo
Kutsal Barış 2 H.l. Dinamo
Kutsal Barış 3 H.l. Dinamo
Kutsal Banş 4 H.t. Dinamo
"Turgut'un Serüveni Emin Çölaşan
Bir Dönemin Yazılan Emin Çölaşan
Sor Bakalım Emin Çölaşan
Turgut Nereden Koşuyor Emin Çölaşan
önce İnsanım, Sonra Gazeteci Emin Çölaşan
Yağmurlar ve Topraklar Necati Cumalı
Susuz Yaz Necati Cumalı
Revizyonist Necati Cumalı
Aylı Bıçak
Etiler Mektupları
Yakubun Koyunlan
Mine (Oyunlar 1)
Yaralı Geyik (Oyunlar 3)
Nurhak Ey Nurhak
Devleti Nasıl Soyuyorlar
24 Ocak Yargılanıyor
Kara Para
Paşalar Politikası
Acılı Günler "1960"
Geçen Yıllan Düşündükçe
Kumsaldaki Ateş
Emek, Savaş ve
Nükleer İnsanlan
Oynama Topuzla
Gülme - Gülmeme Üzerine
Heybelide Yaz Sonu
Leylak Kokusu
Heybeliada '
önce Ekmekler Bozuldu
İlk Yaz Devrimi
İstinye Sulan
Herkesten Uzak
Hasret
Çölde Açan Zambak
Reyhan
Kızım ve Ben
Ağlayan Kadın
Kader
Kadınım

Liseli Bir Kız Sevdim
Vatan Borcu
Tuna Nehri Akmam Diyor
Dağ Başını Duman Almış
Şafak Sökerken
Oğuzhan
Karapençe
Karapençe Estergon'da
Karapençe'nin İntikamı
Necati Cumalı Necati Cumalı Necati Cumalı Necati Cumalı Necati Cumalı Yılmaz
Erkekoğlu Faik Y. Başbuğ Faik Y. Başbuğ Faik Y. Başbuğ Muammer Yaşar Muammer
Yaşar Sami öngör Ahmet Tural
A. Ener Arslan A. Ener Arslan Avnl Gebeş Nejat Gülen Nejat Gülen Nejat Gülen
Oktay Akbal Oktay Akbal Oktay Akbal Oğuz özdeş Oğuz özdeş Oğuz özdeş Oğuz özdeş
Oğuz özdeş Oğuz özde? Oğuz özdeş Oğuz özdeş Oğuz özdeş Oğuz özdeş Oğuz özdeş
Oğuz özdeş Oğuz özdeş Oğuz özdeş Oğuz özdeş Oğuz özdeş Oğuz özdeş
Karapençe, Vovvoda'ya Karşı
Karapençe'nin Oğlu
Memo
Cevizli Bahçe
Harran Berlin
Türk Devrim Tarihi
Türk Anayasaları
Türkiye'de Enflasyonla
Mücadele
Türkiye'de Bankacılık
Türkiye'de Serbest Faiz
Politikası
Duvar Yazarları
Kente İndi İdris
"Büyük Usturalar
Aç Ayı Oynamaz
Berdel
Bir Sürgün Ana
Bunalım ve Çıkış
Yunus Emre
Bir İşçinin Günlüğünden
Uyanın Heey
Bu Düzen Değişmelidir
Uyuşturucu Zehirler ve
Cinsel Çılgınlıklar "Yağmalar Ülkesi ve Türkiye
İktidardan Yüce Divana
Gönül Bahçemdekiler
Toprak Reformu ve
Kooperatifleşme
CHP ve Demokratik Sol
Rejim Bunalımına ve Kötü
Sonuçlarına Doğru
Pupayelken Gidiş
Sosyalist Enternasyonal ve CHP
Göçük
Sürgün
IMC
Kanayan Toprak
Gölgedeki Zorbalar
Oğuz özdeş Oğuz özdeş Kemal Bilbaşar Kemal Bilbaşar Bekir Yıldız Sun?. Kili Suna
Kili
Tuncay Artun Tuncay Artun
Tuncay Artun Talip Apaydın Talip Apaydın Şakir Balkı Şakir Balkı Esmâ Ocak Alain
Bosquet Kenan Bulutoğlu y. Ziya İnan Mahmut Makal Mustafa Ekmekçi Bülent
Ecevit

A. Arif Kızılyalın Rahmi Kumaş Rahmi Kumaş Yusuf Nalkesen

Z.G. Mülayim Alev Coşkun

Muammer Aksoy Muammer Aksoy Celâlettin Çetin Behzat Ay Semih Balcıoğlu B.

Baykara Frank Halper

UĞUR MUMCU'nun bu kitabı, «Suçlular ve Güçlüler» ile başlayan bir dizinin ikinci kitabı gibidir. Şimdiye kadar beş baskı yapan «Suçlular ve Güçlüler»de Mumcu, 12 Mart rejiminin sorumlularıyla - genellemeler halinde değil - somut olarak, tek tek, isim isim uğraşmıştı. «Bir Pulsuz Dilekçe»de de 12 Mart döneminin arkasından gelen ve aslında onun uzantısı olmaya çabalayan MC rejiminin marifetleri ve marifetlileriyle uğraşıyor. Gene tek tek, gene isim isim.. Günümüzde ileriye dönük gazeteci - yazarlığın görevi de, zaten budur. Yoksa faşizm geliyor., faşizme karşı mücadele., kahrolsun faşizm.. Sadece bu sloganların etrafında dolaşan genel tavsiye metinleri yazmakla olmuyor faşizme karşı mücadele..

Gazeteci - yazarın karşısına faşizm, faşizm tehlikesi ^ havada bulut gibi dolaşarak değil, somut olarak, insan

! şeklinde, örgüt şeklinde gelir. Onun görevi de işte bu «so-
ra mut»u, cinayetleriyle, yolsuzluklarıyla, ahlâksızlıklarıyla

"1" yakalamak ve bir suçüstü tutanağı tutar gibi belgelerini t-- saptayıp kamuoyuna teslim etmektir.

2 Bu görevi, Cumhuriyet gazetesinde yayınlanıp bu ki-
!û tapta toplanan yazılarıyla da örnek bir biçimde yapan

~ Uğur Mumcu'yu kutlarım.

Altan Öymen

?J

8£

Uğur Mumcu _ Bir Pulsuz Dilekçe

Kitaplar, uyarılığa yol gösteren ışıklardır.

UYARI:

www.kitapsevenler.com

Kitap sevenlerin yeni buluşma noktasından herkese merhabalar... Cehaletin yenildiği, sevginin, iyiliğin ve bilginin paylaşıldığı yer olarak gördüğümüz sitemizdeki tüm e-kitaplar, 5846 sayılı kanun'un ilgili maddesine istinaden, engellilerin faydalanabilmeleri amacıyla ekran okuyucu, ses sentezleyici program, konuşan "Braille Not Speak", kabartma ekran ve benzeri yardımcı araçlara, uyumlu olacak şekilde, "TXT", "DOC" ve "HTML" gibi formatlarda, tarayıcı ve OCR (optik karakter tanıma) yazılımı kullanılarak, sadece görme engelliler için, hazırlanmaktadır. Tümünü ücretsiz olan sitemizdeki e-kitaplar, "engelli-engelsiz elele" düşüncesiyle, hiçbir ticari amaç gözetilmeksizin, tamamen gönüllülük esasına dayalı olarak, engelli-engelsiz yardımsever arkadaşlarımızın yoğun emeği sayesinde, görme engelli kitap sevenlerin istifadesine sunulmaktadır. Bu e-kitaplar hiçbir şekilde ticari amaçla veya kanuna aykırı olarak kullanılamaz, kullandırılmaz. Aksi kullanımdan doğabilecek tüm yasal sorumluluklar kullanana aittir.

Sitemizin amacı asla eser sahiplerine zarar vermek değildir.

www.kitapsevenler.com web sitesinin amacı görme engellilerin kitap okuma hak ve özgürlüğünü yüceltmek ve kitap okuma alışkanlığını pekiştirmektir.

Ben de bir görme engelli olarak kitap okumayı seviyorum. Sevginin olduğu gibi, bilginin de paylaşıldıkça pekişeceğine inanıyorum. Tüm kitap dostlarına, görme engellilerin kitap okuyabilmeleri için gösterdikleri çabalardan ve yaptıkları katkılardan ötürü teşekkür ediyorum.

Bilgi paylaşmakla çoğalır.

Yaşar Mutlu

İLGİLİ KANUN:

5846 sayılı kanun'un "Altıncı Bölüm-Çeşitli Hükümler" bölümünde yer alan "EK MADDE 11" : "ders kitapları dahil, alenileşmiş veya yayımlanmış yazılı ilim ve edebiyat eserlerinin engelliler için üretilmiş bir nüshası yoksa hiçbir ticarî amaç güdülmeksizin bir engellinin kullanımı için kendisi veya üçüncü bir kişi tek nüsha olarak ya da engellilere yönelik hizmet veren eğitim kurumu, vakıf veya dernek gibi kuruluşlar tarafından ihtiyaç kadar kaset, CD, braille alfabesi ve benzeri formatlarda çoğaltılması veya ödünç verilmesi bu Kanunda öngörülen izinler alınmadan gerçekleştirilebilir."Bu nüshalar hiçbir şekilde satılamaz, ticarete konu edilemez ve amacı dışında kullanılamaz ve kullandırılmaz. Ayrıca bu nüshalar üzerinde hak sahipleri ile ilgili bilgilerin bulundurulması ve çoğaltım amacının belirtilmesi zorunludur."

Bu e-kitap görme engelliler için düzenlenmiştir.

Kitap taramak gerçekten incelik ve beceri isteyen, zahmet verici bir iştir. Ne mutlu ki, bir görme engellinin, düzgün taranmış ve hazırlanmış bir e-kitabı okuyabilmesinden duyduğu sevinci paylaşabilmek tüm zahmete değer. Sizler de bu mutluluğu paylaşabilmek için bir kitabınızı tarayıp, kitapsevenler@gmail.com adresine göndermeyi ve bu isimsiz kahramanlara katılmayı düşünebilirsiniz.

Bu kitaplar, size gelene kadar verilen emeğe ve kanunlara saygı göstererek, lütfen bu açıklamaları silmeyiniz.

Siz de bir görme engelliye, okuyabileceği formatlarda, bir kitap armağan ediniz...

Teşekkürler.

Ne Mutlu Bilgi için, Bilgece yaşayanlara.

www.kitapsevenler.com

Tarayan: Yaşar Mutlu

www.kitapsevenler.com

www.yasarmutlu.com

e-posta kitapsevenler@gmail.com

Uğur Mumcu _ Bir Pulsuz Dilekçe